

Хушхабар аз Матто

Пешгуфтор

Хисоб мекунад, ки муаллифи ин Хушхабар Матто мебошад, ки яке аз дувоздаҳ шогирдони наздиктарини Исо буд. Пеш аз шогирди Исо шудан, касби Матто чамъ кардани андоз буд. Азбаски тамоми халқи яҳуд дар он замон таҳти мустамликаи румиён буданд, тамоми андоз ба хазинаи империяи Рум дода мешуд. Аз хамин сабаб андозгирон низ ҳамчун хиёнатчи халқ хисоб мешуданд ва халқ нисбати онҳо нафрат дошт. Вале Исо ана чунин одамро ба шогирдӣ даъват мекунад ва ин шогирд шоҳиди ҳаёт ва фаъолияти шавқовари Исо шуда, ҳамаи он мӯъҷизаҳо, муборизаҳо, хурсандихо ва саргузаштҳо як ба як дар ин китоби худ нақл мекунад.

Таҳмин аст, ки ин Хушхабар дар байни солҳои 70-80 мелодӣ навишта шудааст ва маълумоти бештари он аз Хушхабар аз Маркӯс, ки пештар навишта шуда буд, гирифта шудааст.

Мақсади асосии Матто аз навиштани ин китоб исбот кардан аст, ки Исо ҳақиқатан ҳамон Шох ва Начотдихандаест, ки Худо омаданаширо ба воситаи пайғамбарони худ сад солҳо пештар ваъда карда буд. Вай нақли худро аз номбар кардани авлоду аҷдодони Исо сар мекунад. Муаллиф нишон медиҳад, ки таваллуди Исо ҳодисаи оддӣ набуда, балки иҷрошавии пешгӯии пайғамбарон дар бораи таваллуди Начотдиханда аст.

Аз боби дуюм Исои ханӯз кӯдак Шох номида мешавад, ки ҳатто ситорашиносон аз шарқи дур меоянд, то ба ӯ сачда кунанд. Лекин шохигарии Исо на ба ягон давлати заминӣ, балки ба Подшоҳии Худо тааллуқ дошт.

Аз сатрҳои аввалин то охири китоб манзараҳои гуногун аз ҳаёти Исои Масеҳ нақш ёфтаанд, ки диққати хонандаро ба худ ҷалб мекунад. Муаллиф аз ҳодисаҳои айёми кӯдакии Исо сар карда то лаҳзаҳои охири ҳаёти ӯ дар рӯи замин нақл кардааст, ки чӣ тавр дар кӯдакиаш фариштаи Худованд

Ўро аз марг начот дод, чӣ тавр Ў ба эълон кардани Подшоҳии Худо шурӯъ намуд, чӣ тавр беморонро шифо меод, чӣ тавр бо чанд нону моҳӣ ҳазорҳо одамонро сер кунонд, чӣ тавр дар рӯи об роҳ рафта буд ва чӣ тавр бар зидди дурӯягии диндорон мубориза мебуд. Суханони пурхикмату бебақои Исо, ба нақли муаллиф як обу ранги хосе мебахшанд. Таълимоти Исо дар бораи дӯст доштани одамони гирду атроф, қасос нагирифтани, некӣ кардан ва ғайра дар ин Хушхабар мавқеи махсусро ишғол мекунад, ки дар ҳеч давру замон, дар ҳеч миллату давлат аҳамияти худро гум намекунад.

Инчунин бобҳои охири ин китоб нақл мекунад, ки чӣ тавр Исо ба мақсади худ мерасад: яъне Вай дар салиб чон дода, нархи гуноҳи тамоми бани-башарро месупорад ва рӯзи сеюм аз байни мурдагон зинда шуда, барои ҳамаи одамон роҳ ба Подшоҳии худ мекушояд. Дар охири Хушхабареи Матто суханони Исо омадаанд, ки ба шогирдонаш муроҷиат карда гуфтааст: «Тамоми ҳукму қудрат дар заминро осмон ба ихтиёри Ман дода шудааст. Пас, равед ва ҳамаи халқҳои рӯи заминро ба Ман шогирд созед: онҳоро аз номи Падар, Писар ва Рӯҳи Муқаддас таъмид диҳед ва иҷро кардани ҳама чизеро, ки ба шумо фармудаам, ёд диҳед. Инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо мемонам» (Матто 28:18-20).

Авлоду аҷдодони Исои Масех

1 Аҷдодони Исои Масех, ки аз насли шоҳ Довуд ва аз насли Иброҳим мебошад, инҳоянд:

^{2-6а} Аз замони Иброҳим то шоҳ Довуд инҳо гузаштаанд: Иброҳим, писараш Исҳоқ, писари Исҳоқ Ёқуб, писарони Ёқуб Яҳудо ва бародаронаш, писарони Яҳудо Форасу Зорах (модари онҳо Томор буд), писари Форас Ҳесрӯн, писари Ҳесрӯн Ром*, писари Ром Аминодоб, писари Аминодоб Нахшӯн, писари Нахшӯн Салмӯн, писари Салмӯн Бӯаз (модари ӯ Роҳоб

* 1:2-6а Ром — бо забони юнонӣ Арам талаффуз мешавад.

буд), писари Бӯаз Убид (модари ӯ Рут буд), писари Убид Йисой ва писари Йисой шоҳ Довуд.

⁶⁶⁻¹¹Аз шоҳ Довуд то замони ба шаҳри Бобил асир шуда рафтани халки Исроил инҳо гузаштаанд: Довуд, писараш Сулаймон (модари Сулаймон пештара зани Уриё буд), писари Сулаймон Рахабъом, писари Рахабъом Абиё, писари Абиё Осо*, писари Осо Ехӯшофот, писари Ехӯшофот Ехӯром, писари Ехӯром Узиё, писари Узиё Ютом, писари Ютом Охоз, писари Охоз Ҳизкиё, писари Ҳизкиё Менашше, писари Менашше Омӯн*, писари Омӯн Юшиё ва писарони Юшиё Еко-неву бародаронаш. Дар ин вақт исроилиён асир гашта ба шаҳри Бобил бурда шуданд.

¹²⁻¹⁶Аз замони ба Бобил асир шуда рафтани исроилиён то таваллуди Исо инҳо гузаштаанд: Еконё, писараш Шаалтиил, писари Шаалтиил Зарубобил, писари Зарубобил Абиҳуд, писари Абиҳуд Элёким, писари Элёким Озур, писари Озур Содӯк, писари Содӯк Ёкин, писари Ёкин Элиҳуд, писари Элиҳуд Эльзор, писари Эльзор Маттон, писари Маттон Ёкуб ва писари Ёкуб Юсуф, ки шавҳари Марям буд. Аз Марям Исо таваллуд ёфт, ки Масех, яъне Табиншудаи Худо номида шуд.

¹⁷Инак, аз Иброҳим сар карда то Довуд хамагӣ чордах насл ва аз Довуд то замони ба Бобил асир шуда рафтани исроилиён чордах насл ва аз замони асирӣ то таваллуди Масех чордах насл гузаштааст.

Таваллуди Исои Масех

¹⁸Таваллуди Исои Масех ин тавр рӯй додааст: Марям, модари Исо, номзади Юсуф буд, аммо пеш аз он ки онҳо зану шавҳар шаванд, дар шиками ӯ бо қудрати Рӯҳи Муқаддас кӯдак пайдо шуд. ¹⁹Азбаски Юсуф одами нек буд, нахост, ки Марямро дар пеши мардум

* 1:66-11 *Осо* — бо забони юнонӣ Асаф талаффуз мешавад.

** 1:66-11 *Омӯн* — тарзи дигари талаффузи ин ном Омӯс аст.

ошкор сохта шарманда кунад. Барои хамин \bar{u} ният кард, ки пинхонӣ аз вай чудо шавад. ²⁰ Ҳангоме ки \bar{u} чунин фикр дошт, фариштаи Худованд дар хобаш аён шуда, ба \bar{u} гуфт: «Эй Юсуфи насли Довуд! Аз гирифтани Марям ба занӣ натарс, чунки ин кӯдак дар шиками вай бо қудрати Рӯҳи Муқаддас пайдо шудааст. ²¹ \bar{U} Писаре таваллуд хоҳад кард ва ту ба \bar{U} бояд Исо ном гузорӣ, чунки \bar{U} халқи худро аз дасти гуноҳояшон начот хоҳад дод»*.

²² Ҳамаи ин воқеа барои ба амал омадани гуфтаҳои Худо, ки аллакай ба воситаи пайғамбар пешгӯӣ шуда буданд, рӯй дод:

²³ «Духтаре хомиладор мешавад
ва Писаре таваллуд мекунад,
ки ба \bar{U} Имониил (Маънои ин ном
«Худо бо мо» аст) ном медиханд».

²⁴ Вақте Юсуф аз хоб бедор шуд, фармони фариштаи Худовандро иҷро кард, яъне Марямро ба занӣ гирифт. ²⁵ Аммо то вақти таваллуд шудани Писар бо Марям ҳамхоб нашуд. Ҳангоме ки Писар таваллуд шуд, Юсуф \bar{U} ро Исо номид.

Аз сарзамини Шарқ омадани ситорашиносон

2 Исо дар замони ҳукмронии подшоҳ Ҳиродус, дар деҳаи Байт-Лаҳми ноҳияи Яҳудия ба дунё омад. Баъд аз таваллуди \bar{U} якчанд ситорашиносон аз сарзамини Шарқ ба шаҳри Ерусалим омада, ²пурсиданд: «Кучост он кӯдаки навзоде, ки Шоҳи Яҳудиён мешавад? Мо дидем, чӣ хел ситораи \bar{U} аз тарафи шарқ баромад ва омадем, то ки ба \bar{U} сачда кунем».

³ Ҳангоме ки подшоҳ Ҳиродус ин суҳанонро шунид, безобита шуд ва баробари \bar{u} тамоми сокинони Ерусалим ҳам ошуфта гаштанд. ⁴ Он гоҳ Ҳиродус ҳамаи сардорони рӯхонӣ ва шариатдононро наздаш хонда, аз

* 1:21 Маънои Исо аз забони ибронӣ «Начот» мебошад.

онҳо пурсид: «Таъиншудаи Худо дар кучо бояд таваллуд ёбад?»⁵ Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: «Дар Байт-Лаҳми ноҳияи Яҳудия, чунки дар яке аз китобҳои пайғамбарон чунин навишта шудааст:

6 „Эй Байт-Лаҳм, ки дар вилояти Яҳудия ҳастӣ, ту аз дигар шаҳрҳои бузурги Яҳудия ҳеч камӣ надорӣ, зеро аз байни зодаҳои ту сарваре мебарояд, ки барои халқи Исроили Ман монанди ҷӯпон мешавад”».

⁷Сипас, Ҳиродус ситорашиносонро даъват намуда, бо онҳо танҳо ба танҳо сӯҳбат кард. Ҳангоми сӯҳбат аз онҳо вақти аниқи пайдошавии он ситораро фаҳмида гирифт. ⁸Баъд онҳоро ба Байт-Лаҳм равона карда гуфт: «Биравед ва дар бораи он кӯдак бодикқат пурсуҷӯ кунед. Ҳамин ки Ӯро ёфтед, маро низ огоҳ созед, то ки ман ҳам рафта ба Ӯ сачда кунам».

⁹Баъд аз сӯҳбат бо шоҳ ситорашиносон аз он ҷо ба сафар баромаданд. Дар аснои роҳ онҳо боз ҳамон ситораро диданд, ки аз тарафи шарқ баромада буд. Ситора пешопеши онҳо мерафт ва оқибат дар болои он ҷое, ки кӯдак буд, бозистод. ¹⁰Аз барои ин ситора шодии онҳо ҳадду каноре надошт.

¹¹Ситорашиносон ба хона даромаданд ва кӯдакро ҳамроҳи модараш Марям дидан замон таъзим намуда, ба кӯдак сачда карданд. Онҳо тӯҳфаҳои арзандаро, ки аз тилло, атри қиматбаҳо ва ширеши хушбӯӣ барои дудқарданӣ иборат буданд, аз сандукҳояшон гирифта ба Ӯ ҳадя намуданд.

¹²Дар хобашон бошад, Худо огоҳ кард, ки назди Ҳиродус барнагарданд, аз ин рӯ онҳо бо дигар роҳ ба ватанашон баргаштанд.

Фирор ба Миср

¹³Баъд аз рафтани ситорашиносон фариштаи Худованд дар хоби Юсуф зоҳир шуда, ба ӯ гуфт: «Эй

Юсуф! Бархезу кӯдак ва модарашро гирифта, ба Миср бигурез. То вақте ки ба ту баро нагӯям, дар ҳамон ҷо бимон. Чунки Ҳиродус бо нияти куштан кӯдакро кофтуков мекунад».

¹⁴Юсуф аз хоб бедор шуда, кӯдак ва занашро гирифта, дар бевақтии шаб ба Миср раҳсипор мешавад. ¹⁵Дар он ҷо онҳо то вафоти Ҳиродус мемонанд. Худованд пештар ба забони пайғамбар гуфта буд, ки «Ман аз Миср Писарамро ҷеғ задам». Ана барои иҷро шудани ин гуфтаҳо ҳамаи ин ҳодиса рӯй дод.

Куштори кӯдакон

¹⁶Вақте Ҳиродус фаҳмид, ки ситорашиносон ӯро фиреб доданд, саҳт хашмгин шуд ва фармон дод, ки дар Байт-Лаҳм ва атрофи он ҳамаи писарбачаҳои синни дусола ва аз дусола поёнро кушанд. Чунки аз ситорашиносон вақти пайдошавии ситораро дониста буд.

¹⁷Ҳамин тавр он чи Ирмиё пайғамбар пешгӯӣ карда буд, ба амал омад:

¹⁸«Садое дар шаҳри Ромо ба гӯш мерасад,

Ки садои гираву фиғон аст.

Роҳел барои фарзандонаш мегирияд

ва тасалли ёфта наметавонад,

азбаски онҳо мурдаанд*».

Бозгашт аз Миср

¹⁹Вақте ки Ҳиродус аз олам чашм пӯшид, фариштаи Худованд дар Миср ба хоби Юсуф даромад ²⁰ва гуфт: «Эй Юсуф! Бархез, кӯдак ва модари Вайро гирифта, ба сарзамини Исроил баргард, зеро касоне, ки ӯро куштани буданд, мурданд».

* ^{2:18}Роҳел модари халки Исроил ҳисоб мешавад. Баъд аз вафоташ ӯро дар шаҳри Ромо, назди деҳаи Байт-Лаҳм гӯронида буданд.

²¹ Инак, Юсуф бархеста, кӯдак ва модари Вайро гирифт ва ба Исроил баргашт. ²² Лекин ӯ шунид, ки дар Яҳудия ба ҷои Ҳиродус писараш Аркилоус подшоҳӣ мекунад ва тарсид, ки ба он ҷо биравад. Баъд дар хобаш айён шуд, ки он ҷо наравад, бинобар ин онҳо роҳи вилояти Чалилро пеш гирифтанд. ²³ Пайғамбарон аллақай дар бораи Масеҳ пешгӯӣ карда гуфта буданд, ки «Ҷоро Носирӣ хоҳанд номид». Ана барои иҷро шудани ин гуфтаҳо Юсуф бо оилааш дар шаҳри Носира сокин шуд.

Насихати Яҳёи Таъмиддиханда

3 Вақте расид, ки марде бо номи Яҳёи Таъмиддиханда ба биёбони Яҳудия рафта, мардумро насихат карда мегуфт: ² «Тавба кунед ва аз гуноҳоятон даст кашед, чунки подшоҳии Худо наздик аст».

³ Яҳё ҳамонест, ки Ишаъё пайғамбар дар борааш гуфта буд:

«Касе дар биёбон фарёд зада мегӯяд:

Барои Худованд роҳ тайёр кунед!

Онро рост намоед!»

⁴ Яҳё дар тан либоси аз пашми шутур ва камарбанди чармӣ дошт, хӯроқаш бошад, малаху асали саҳроӣ буд.

⁵ Мардум аз шаҳри Ерусалиму аз саросари Яҳудия ва аз тамоми гирду атрофи дарёи Урдун ба назди Яҳё меомаданд. ⁶ Онҳо ба гуноҳҳои худ иқро мекунанд ва Яҳё онҳоро дар дарёи Урдун таъмид меод.

⁷ Инчунин бисёр одамони гурӯҳҳои динии фарисӣ-ну саддуқӣён барои таъмид ёфтани назди Яҳё омаданд. Яҳё омадаи истодани онҳоро дида, ба онҳо гуфт: «Эй морони маккор! Кӣ ба шумо гуфт, ки аз ҷазои дарпешистодаи Худо гурехта метавонед?» ⁸⁻⁹ Ҳатто фикр накунад, ки ба сабаби аз насли Иброҳим буданатон, ҷазо намебинед. Зеро ба шумо мегӯям, ки Худо аз ҳамин сангҳо барои Иброҳим насл ба вуҷуд оварда

метавонад. Пас, чун дарахти мевадоре, ки меваи хуб медихад, дар амал нишон диҳед, ки ҳақиқатан тавба кардаед. ¹⁰Теша аллакай бар решаи дарахтон гузошта шудааст ва ҳар дарахте, ки меваи хуб намеоварад, бурида ба оташ партофта мешавад. ¹¹Ман шуморо бо об таъмид медихам, ҳамчун шаҳодати он ки шумо тавба кардаед, аммо касе, ки баъд аз ман меояд, шуморо бо Рӯҳи Муқаддас ва бо оташ таъмид хоҳад дод. \bar{U} аз ман басо тавонотар аст. Ман ҳатто лоиқи он нестам, ки ба кафши Вай патак шавам. ¹²Дар дасти \bar{U} бел барои бод кардани гандум тайёр аст. \bar{U} хирманашро тоза карда, гандуми худро ба анбор чамъ хоҳад кард, вале қахро дар оташи хомӯшнашаванда месӯзонад».

Таъмид ёфтани Исо

¹³Дар ин вақт Исо аз вилояти Чалил назди дарёи Урдун омад, то ки аз Яҳё таъмид бигирад. ¹⁴Лекин Яҳё \bar{U} ро аз ин кор боздоштани шуда гуфт: «Исо, ин ман бояд аз Ту таъмид бигирам, Ту бошӣ, назди ман омадӣ!» ¹⁵Исо ба вай ҷавоб дод: «Бигузор ҳоло ин корро кунем, чунки аз рӯи хости Худо ин кори дуруст аст». Он гоҳ Яҳё розӣ шуд.

¹⁶Ҳамин ки Исо таъмид ёфта, аз об баромад, дарҳол осмон кушода шуд ва \bar{U} Рӯҳи Худоро дид, ки мисли кабӯтар ба поён фаромада дар болои \bar{U} қарор гирифт. ¹⁷Сипас аз осмон нидое омад: «Ин Писари азизи Ман аст ва Ман аз \bar{U} хеле хушнудам».

Аз озмоиш гузаштани Исо

4 Баъд аз ин воқеа Рӯҳи Муқаддас Исоро ба биёбон бурд, то ки иблис \bar{U} ро биозмояд.

²Давоми чил шабу чил рӯз Исо рӯза дошт ва гурусна монд. ³Он гоҳ иблиси васвасакор назди \bar{U} омада гуфт: «Ту Писари Худо ҳастӣ-ку, пас ба ин санғҳо фармон деҳ, ки нон шаванд». ⁴Лекин Исо ҷавоб гардонда гуфт: «Не, зеро дар навиштаҷот гуфта шудааст,

ки инсон на фақат бо хӯрдани нон зинда аст, балки бо ҳар сухане, ки Худо мегӯяд».

⁵Сипас, иблис Исоро ба шаҳри муқаддас Ерусалим бурда, ба нуқтаи баландтарини Хонаи Худо гузошт ⁶ва ба Ҷ гуфт: «Ту Писари Худо хастӣ-ку, пас, худро аз ин ҷо поён парто. Охир дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки

„Худо ба фариштагони худ дар бораи Ту фармон хоҳад дод
ва онҳо Туро бар болои дастонашон хоҳанд бардошт,
то ки поят ба санге назанад”».

⁷«Не! — ҷавоб дод Исо, — чунки дар навиштаҷот боз гуфта шудааст, ки мо набояд Худованд Худои худро бисанҷем».

⁸Баъд аз ин иблис Исоро ба болои кӯҳи хеле баланд бурд ва ҳамаи мамлакатҳои ҷаҳонро бо тамоми шукӯҳашон ба Ҷ нишон дода ⁹гуфт: «Агар ба ман сачда карда, маро парастӣ намой, ҳамаи инро ба Ту медиҳам».

¹⁰Исо ба ӯ гуфт: «Дур шав аз Ман, шайтон! Чунки дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки мо бояд Худованд Худои худро бипарастем ва фақат ба Ҷ хизмат кунем».

¹¹Он гоҳ иблис Исоро монда рафту фариштагон омада, ба Исо хизмат карданд.

Оғоз ёфтани хизмати Исо дар Чалил

¹²Дертар Яхёро дастгир мекунанду ин хабар ба гӯши Исо мерасад ва Ҷ ба шаҳри Носираи вилояти Чалил меравад. ¹³Баъд барои истиқомат кардан, Исо аз Носира ба шаҳри Кафарнаҳум, ки дар назди кӯли Чалил ва дар ноҳияҳои Забулуну Нафтоли ҷойгир шудааст, меравад. ¹⁴Ҳамин тавр суханони Ишаё пайғамбар ба амал омаданд, ки гуфта буд:

¹⁵«Эй ноҳияи Забулун ва Нафтолии дар сӯи кӯл, дар тарафи дигари дарёи Урдун ҷойгирбуда,

вилояти Чалили ғайрияҳудиён ҳастӣ!

¹⁶ Мардуме, ки дар торикии гуноҳ зиндагӣ мекарданд,
равшании дурахшонро диданд
ва бар онҳое, ки дар ин ноҳия тахти сояи марг мезистанд,
равшани дурахшид».

¹⁷ Аз ҳамин вақт Исо ба эълон кардани чуни пайгоми худ оғоз намуд: «Тавба кунед ва аз гуноҳоятон даст кашед, чунки подшоҳии Худо наздик аст!»

Ба худ шогирд даъват кардани Исо

¹⁸ Ҳангоме ки Исо дар соҳили кӯли Чалил роҳ ме-
рафт, ба кӯл тӯр андохта истодани ду бародар: Шимъ-
ӯн, ки ўро боз Петрус меномиданд ва бародараш Анд-
риёсро дид, чунки онҳо моҳигир буданд. ¹⁹ Исо ба онҳо
гуфт: «Омада Маро пайравӣ кунед, то ба ҷои моҳӣ
чамъ кардани мардумро ба шумо омӯзам». ²⁰ Дарҳол
онҳо тӯрҳои худро монда, Ёро пайравӣ карданд.

²¹ Исо роҳи худро давом меод, ки ду бародари ди-
гар, Ёқуб ва Юҳанноро дид. Онҳо бо падарашон Заб-
дой дар қайқ буданд ва тӯрҳои худро таъмир мекар-
данд. Исо онҳоро низ даъват кард ²² ва дарҳол онҳо
қайқ ва падарашонро монда, Ёро пайравӣ карданд.

Халқро таълим додану шифо бахшидани Исо

²³ Исо ба тамоми вилояти Чалил рафта, дар ибодат-
хонаҳо мардумро таълим меод, хабари хушро дар бо-
раи подшоҳии Худо эълон мекард ва ба ҳар дарду бе-
мории одамон шифо мебахшид. ²⁴ Аз ин сабаб овозаи
Ў дар тамоми сарзамини Сурия низ паҳн мешуд ва
мардум ба наздаш ҳамаи дардмандонро, ки ҳар гуна
беморӣ доштанд, меоварданд. Дар байни онҳо дево-
нагон, беморони эпилепсия ва шалҳо низ буданд ва

Исо онҳоро шифо бахшид. ²⁵Бинобар ин мардumi бе-
ниҳоят бисёре аз Ҷалилу Дах Шаҳр, аз Ерусалиму
Яҳудия ва аз сарзамини он тарафи дарёи Урдун ома-
да, аз паи Исо мерафтанд.

Баракат ёфтани пайравони Исо

5 Исо ин тӯдаи одамонро дида, ба болои теппае ба-
ромад ва дар ҳамон ҷо нишаст. Ҳангоме ки шо-
гирдонаш дар гирди ӯ чамъ омаданд, ²ӯ ба таълим
додан оғоз кард:

³«Хушбахтанд касоне, ки мӯхтоҷи Худо буданашон-
ро медонанд, чунки Худо дар ҳаёташон подшоҳӣ ме-
кунад!

⁴Хушбахтанд касоне, ки ғаму андӯх доранд, зеро
Худо онҳоро тасаллӣ медиҳад!

⁵Хушбахтанд касоне, ки хоксору дастнигари Худо
хастанд, зеро онҳо ба рӯи замин ҳукмрон мешаванд!

⁶Хушбахтанд касоне, ки аз тахти дил иҷро шудани
хости Худоро мехоҳанд, зеро Худо хости онҳоро пур-
ра иҷро мекунад!

⁷Хушбахтанд касоне, ки нисбати дигарон раҳму
шафқат доранд, зеро Худо ба онҳо низ раҳму шафқат
хоҳад кард!

⁸Хушбахтанд касоне, ки дилашон пурра ба Худо до-
да шудааст, зеро онҳо дар ҳузури Худо хоҳанд шуд!

⁹Хушбахтанд касоне, ки одамонро оштӣ мекуно-
нанд, зеро Худо онҳоро фарзандони худ хоҳад хонд!

¹⁰Хушбахтанд касоне, ки ҳангоми иҷро кардани
хости Худо азоб дода мешаванд, зеро Худо дар ҳаёта-
шон подшоҳӣ мекунад!

¹¹Хушбахтед шумо, вақте ки мардум аз барои Ман
шуморо дашном ва азоб медиҳанд ва дар ҳаққатон бо
тӯҳмат ҳар гуна сухани бад мегӯянд. ¹²Он гоҳ шоду
хуррам бошед, зеро Худо дар осмон бароятон муко-
фоти калон дорад. Одамон пайғамбаронро низ, ки
пеш аз шумо буданд, ҳамин тавр азоб медоданд.

Намак ва нур

¹³ Шумо ҳамчун намак барои одамони ҷаҳон ҳастед. Вале агар намак сифаташро гум кунад, магар онро боз шӯр карда мешавад? Не, аз вай дигар фоидае нест. Онро фақат мепартоянд ва он зери по мешавад.

¹⁴ Шумо ҳамчун нур барои одамони ҷаҳон намоён ҳастед. Шаҳре, ки дар болои кӯҳ бино шудааст, нонамоён буда наметавонад. ¹⁵ Инчунин ҳеҷ кас чароғро даргиронда, ба тағи тағора намегузорад, баръакс, онро ба чароғпоя мемонад, то ба ҳар касе, ки дар хона аст, равшанӣ диҳад. ¹⁶ Пас, бигзор нури шумо ҳам ба одамон равшанӣ диҳад, то ки онҳо корҳои неки шуморо дида, ба Падаратон, ки дар осмон аст, раҳмат гӯянд.

Таълимот дар бораи аҳамияти шариати Мӯсо

¹⁷ Фикр накунед, ки Ман барои вайрон кардани шариати Мӯсо ва таълимоти пайғамбарон омадаам. Ман на барои вайрон кардан, балки барои ба амал овардани онҳо омадаам. ¹⁸ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳанӯз ки заминро осмон ҳаст, то мақсади ин шариат пурра амалӣ нагардад, ягон раҳ ё нуқтае аз ҳарфи он нест намешавад.

¹⁹ Инак, ҳар касе, ки хурдтарин фармоиши Худоро вайрон кунаду ба дигарон низ ҳаминро таълим диҳад, дар подшоҳии Худо хурдтарин шумурда хоҳад шуд. Ва баръакс, ҳар касе, ки ин фармоишро иҷро кунад ва ба дигарон айнан ҳамин чизро ёд диҳад, дар подшоҳии Худо бузург шумурда хоҳад шуд. ²⁰ Зеро ба шумо мегӯям, ки агар ҳатто аз шариатдонону фарисиён дида хости Худоро пурратар иҷро накунед, ҳаргиз ба подшоҳии Худо дохил намешавед.

Таълимот дар бораи фикрҳои бад

²¹ Шумо шунидаед, ки ба гузаштагон гуфта шуда буд, ки одамкуш нашаванд, инчунин „ҳар касе, ки

одам мекушад, ба ҷавобгарӣ кашида мешавад”. ²² Аммо Ман ҳоло мегӯям, ки агар касе ба бародаре каҳру ғазаб кунад, ба ҷавобгарӣ кашида мешавад ва агар ба бародаре „бефаҳм” гӯяд, дар назди суди болотар ҷавоб медиҳад ва агар „аҳмак” гӯяд, сазовори оташи дӯзах мегардад.

²³ Пас вақте ки шумо дар назди қурбонгоҳ ба Худо ҳадя оварданӣ мешаведу ба хотир меоред, ки бародаратон аз шумо норозигӣ дорад, бояд ²⁴ ҳадятонро дар як тарафи қурбонгоҳ гузошта, дарҳол назди ҳамон бародаратон равед ва бо ӯ оштии шавед. Баъд аз ин омада ҳадятонро такдим намоед.

²⁵ Агар касе даъво карда, шуморо ба суд кашад, пеш аз суд зуд бо вай масъалаатонро ҳал намоед. Вагарна кор ба судшавӣ рафта расад, даъвогаратон метавонад шуморо ба дасти қозӣ супорад, қозӣ бошад ба дасти сарбоз ва шумо ҳабс шуданатон мумкин. ²⁶ Ба ростӣ мегӯям, то охири тангаи майдатаринро надихед, ҳаргиз аз ҳабс намебароед.

²⁷ Шумо чунин гуфтаҳоро шунидаед „Бо ҳеч кас алоқаи беникоҳ нақун”. ²⁸ Аммо Ман ҳоло мегӯям, ҳар кас ки ба зан нигоҳ карда, дар хаёлаш бо ӯ ҳамбистар шудан хоҳад, аллақай дар дили худ чунин гуноҳро мекунад. ²⁹ Пас, агар чашми ростатон шуморо ба гуноҳ кардан водор созад, онро канда партоед! Бароятон беҳтар аст, ки аз ягон узви бадан маҳрум шавед, назар ба он ки тамоми баданатон ба дӯзах партофта шавад. ³⁰ Инчунин агар дасти ростатон шуморо ба гуноҳ кардан водор созад, онро бурида партоед! Бароятон беҳтар аст, ки аз ягон узви баданатон маҳрум шавед, назар ба он ки тамоми баданатон ба дӯзах биафтад.

Таълимот дар бораи талок

³¹ Боз чунин гуфтаҳоро шунидаед, ки „Ҳар марде, ки аз занаш ҷудо мешавад, бояд ба ӯ талокнома навишта диҳад”. ³² Лекин Ман ҳоло ба шумо мегӯям,

агар мард аз зани худ бо ягон сабаб, ба ғайр аз хиёна-ти вай, чудо шаваду занаш ба дигар кас ба шавҳар ба-рояд, ин мард дар алоқаи беникоҳи занаш айбдор ме-шавад. Инчунин марде, ки бо зани чудошуда хонадор мешавад, гуноҳи алоқаи беникоҳро мекунад.

Таълимот дар бораи қавлу қасам

³³ Шумо боз шунидаед, ки ба гузаштагон гуфта шуда буд, ки „қасами бардурӯғ нахӯранд, аммо ҳар қавлро, ки ба Худованд додаанд, иҷро намоянд”. ³⁴ Лекин Ман ҳоло ба шумо мегӯям, ки тамоман қасам нахӯ-ред, на бо осмон, чунки тахти Худо дар он ҷост, ³⁵ на бо замин, чунки пойҳои Ӯ дар он ҷо қарор доранд, на бо шаҳри Ерусалим, чунки ин шаҳри Худо-Шоҳи бу-зург аст. ³⁶ Бо сари худ ҳам қасам нахӯред, чунки як тори мӯятонро сафед ё сиёҳ ҳам карда наметавонед. ³⁷ Бигзор „бале” гуфтани шумо дар ҳақиқат „бале” бо-шад ва „не” гуфтани шумо „не” бошад, вале он чи зиёдатӣ мегӯед аз Шаҳси Бад бармеояд.

Таълимот дар бораи қасос

³⁸ Шумо чунин гуфтаҳоро шунидаед: „Чашм бар ивази чашм медихеду дандон бар ивази дандон”. ³⁹ Лекин Ман ҳоло ба шумо мегӯям, ки ба каси бад муқобилат накунед. Баръакс, агар касе ба тарафи рос-ти рӯятон занад, тарафи чапи рӯятонро ҳам ба ӯ гар-донед. ⁴⁰ Агар касе ба шумо даъво карда, куртаатонро гирифтани бошад, чомаатонро ҳам ба ӯ бидихед. ⁴¹ Агар касе шуморо мачбур кунад, ки як километр роҳ равед, ду километр бо ӯ роҳ равед. ⁴² Вақте ки касе аз шумо чизе талаб мекунад, онро ба ӯ бидихед ва аз шумо қарз гирифтани шаванд, не нагӯед.

Таълимот дар бораи дӯст доштани душманон

⁴³ Шумо чунин гуфтаҳоро шунидаед: „Ҳар шахсеро, ки наздики шумо аст, дӯст бидореду душманатонро

бад бинед”. ⁴⁴Лекин Ман холо ба шумо мегӯям, ки душманонатонро дӯст бидоред, лаънаткунандагони худро баракат диҳед, ба касоне, ки шуморо бад мебинанд, некӣ кунед ва барои онҳое, ки шуморо азоб медиханд, дуо хонед, ⁴⁵то нишон диҳед, ки фарзандони Падари осмониатон ҳастед. Чунки Ё ба офтоб амр медиҳад, ки ҳам ба бадкорон ва ҳам ба накӯкорон равшанӣ кунад, инчунин боронро ҳам ба бадкорон ва ҳам ба накӯкорон мефиристад. ⁴⁶Пас, агар шумо фақат касонро дӯст доред, ки шуморо дӯст медоранд, чаро мукофот мегирифтаед? Магар андозгирони беинсоф низ ҳамин тавр рафтор намекунанд? ⁴⁷Ва агар фақат ба бародарони худ салом диҳед, аз дигарон дида чӣ кори бузургтаре мекунад? Беимонон низ ҳамин тавр рафтор мекунанд. ⁴⁸Бинобар ин шумо беайбу нуқсон бошед монанди Падари осмонии худ, ки беайбу нуқсон аст».

Таълимот дар бораи садақадихӣ

6 Исо суҳанонашро давом дода гуфт: «Зинҳор корҳои худофармударо намоишкорона дар пеши назари халқ накунад. Вагарна аз Падари осмониатон мукофот намегиред. ²Яъне, вақте ки садақа медиҳед, ба монанди одамони дурӯя ба ҳама овоза накунад. Онҳо дар ибодатхонаҳо ва дар сари кӯчаҳо садақа доданашонро эълон менамоянд, то ки мардум онҳоро таъриф кунанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, онҳо аллакай мукофоти худро гирифтаанд. ³Аммо, ҳангоме ки шумо садақа медиҳед, бигзор дасти ростатон аз кори дасти чапатон огоҳ нашавад, ⁴то ки садақаи шумо пинҳон монад. Он гоҳ Падари шумо, ки чизҳои пинҳониро мебинад, ба шумо мукофот медиҳад.

Таълимот дар бораи дуохонӣ

⁵Вақте ки дуо мекунад ба одамони дурӯя монанд нашавад! Онҳо дар ибодатхонаю чорраҳаҳо истода дуо хонданро дӯст медоранд, то ки ҳама онҳоро бинанд. Ба

ростӣ ба шумо мегӯям, онҳо аллакай мукофоти худро гирифтаанд. ⁶Аммо, хангоме ки шумо дуо мехонед, ба хонаатон даромада, дарро пӯшед ва ба Падаратон, ки нонамоён аст, дуо кунед. Он гоҳ Падари шумо, ки чизҳои пинҳониро мебинад, ба шумо мукофот медиҳад.

⁷Дар вақти дуохонӣ низ мисли ғайрияхудӣ рафтор накунад. Онҳо дар дуо бисёр гапҳои беҳуда мегӯянд, чун фикр мекунанд, ки агар дуру дароз гап зананд, дуояшон шунида мешавад. ⁸Ба монанди онҳо дуо накунад, зеро Падаратон ханӯз пеш аз пурсиданатон медонад, ки ба шумо чӣ лозим аст. ⁹Пас шумо ин тавр бояд дуо кунед:

Эй Падари мо, ки дар осмон ҳастӣ,
Шаъну шараф бод ба номи муқаддаси Ту.

¹⁰Бигзор подшоҳии Ту барқарор гардад
ва хости Ту, ки дар осмон иҷро мешавад,
дар замин низ иҷро шавад.

¹¹Ба мо ризку рӯзии имрӯзаамонро деҳ

¹²ва қорҳои нодурусти моро бубахш,
чи тавре ки мо низ онҳоро мебахшем,
ки бо мо нодуруст рафтор мекунанд.

¹³Моро ба озмоиш дучор нақун,
балки аз дасти Шаҳси Бад халос намо*.

¹⁴Инак, агар шумо одамонро, ки дар ҳаққи шумо рафтори нодуруст мекунанд, бубахшед, Падари осмонӣ хам қорҳои нодурусти шуморо хоҳад бахшид.

¹⁵Вале агар шумо дигаронро набахшед, Падари шумо хам қорҳои нодурустатонро нахоҳад бахшид.

Таълимот дар бораи рӯзадорӣ

¹⁶Боз вақте ки рӯза мегиред, ба одамони дурӯя монанд шуда, чехраи рӯятонро ғамзада вонамуд накунад, чунки дурӯяҳо намуди зохириашонро беътибор

* ^{6:13}Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст «Зеро подшоҳӣ, қудрат ва шӯҳрат то абад аз онӣ Туст. Омин».

мемонанд, то дигарон бинанд, ки онҳо рӯза гирифтаанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки онҳо аллақай мукофоти худро гирифтаанд. ¹⁷Лекин, вақте ки шумо рӯза мегиред, дасту рӯятонро шуста, мӯйҳоятонро шона кунед, ¹⁸то ба ғайр аз Падаратон, ки нонамоён аст, дигар ҳеҷ кас рӯза гирифтани шуморо нафаҳмад. Он гоҳ Падари шумо, ки чизҳои пинҳониро мебинад, ба шумо мукофот хоҳад дод.

Дар осмон чамъ кардани бойигарӣ

¹⁹Дар замин барои худ бойигарӣ чамъ накунед, ки дар ин ҷо қуяву занг мезанад ва ғоратгарон зада даромада, онро медузданд. ²⁰Баръакс, мукофоти Худоро ба даст оред, ки бароятон дар осмон нигоҳ дошта мешавад. Ана чунин бойигариро на қуяву занг мезанаду на ғоратгарон зада даромада, медузданд. ²¹Зеро ба он ҷое, ки бойигарӣ доред, дилатон кашол аст.

Чароғи бадан

²²Чашм барои бадан ҳамчун чароғ аст. Пас агар чашматон солим бошад, тамоми баданатонро равшанӣ пур мекунад, ²³аммо агар чашматон солим набошад, тамоми баданатонро ториқӣ пур мекунад. Дар ин сурат, агар равшанӣ дар даруни шумо дар асл ториқӣ бошад, эҳ, пас он ҷӣ хел ториқии зулмот аст!

Худо ва пул

²⁴Ҳеҷ кас якбора ба ду хоҷа хизмат карда наметавонад, чунки ё якеашро дӯст медораду дигарашро бад мебинад, ё ба яке вафодор мемонаду дигарашро писанд намекунад. Шумо низ наметавонед ҳам бандаи Худо бошед ҳам бандаи пул.

²⁵Бинобар ин ба шумо мегӯям, на ташвиши зиндагитонро кунед, ки ҷӣ меҳӯреду ҷӣ менӯшед ва на ғами баданро хӯред, ки ҷӣ мелӯшед. Магар зиндагӣ фақат аз хӯроку бадан аз пӯшок иборат аст? ²⁶Ба паррандаҳо ни-

гоҳ кунед: онҳо на кишту кор мекунанду на ҳосил чамъ мекунанд ва на ба анборҳо ҳосилро захира мекунанд, ҳол он ки Падари осмониатон онҳоро меҳӯронад. Магар шумо аз паррандаҳо арзиши баландтар надоред? ²⁷Қадоме аз шумо бо ғам хӯрдан як лаҳзаи умратонро дарозтар карда метавонед? ²⁸Барои сарулибос ҳам чӣ ғам меҳӯред? Ба нашъунамои савсанҳои сахро нигоҳ кунед: онҳо на меҳнат мекунанду на мересанд, ²⁹лекин ба шумо меғӯям, ки ҳатто шох Сулаймон бо тамоми хашамату бойигариаш мисли яке аз онҳо либоси зебое напӯшидааст. ³⁰Пас, агар Худо алафери, ки имрӯз дар сахро хасту пагоҳ ба танӯр партофта мешавад, ҳамин тавр пӯшонад, наҳод шуморо, эй сустимонҳо, аз онҳо чанд маротиба зиёдтар напӯшонад?

³¹Барои ҳамин ғам хӯрдану ташвиш кашиданро бас кунед ва нағӯед, ки „Мо чӣ меҳӯрда бошем?“ ё „чӣ мепӯшида бошем?“ ё „чӣ мепӯшида бошем?“. ³²Чунки халқҳои дигар аз паи ҳамаи ин чизҳо мебошанд. Падари осмониатон бошад, медонад, ки шумо ба ҳамаи он эҳтиёҷ доред. ³³Шумо дар навбати аввал чӯяндаи подшоҳии Худо ва иҷрошавии хости Ӯ бошед ва Ӯ ҳамаи ин чизҳоро низ ба шумо медиҳад. ³⁴Аз ин рӯ, ғами рӯзи ояндаро нахӯред, фардо ташвишҳои худро дорад. Ба хар рӯз ташвиши худи ҳамон рӯз басанда аст».

Айбдор кардани дигарон

7 Исо давом дода гуфт: «Дигаронро айбдор ҳисоб накунед, то ки шумо айбдор ҳисоб нашавед. ²Зеро чи хеле ки дигаронро айбдор ҳисоб кунед, ҳамон тавр шумо айбдор ҳисоб карда мешавед ва бо қадам санги тарозу баркашед, бо ҳамон санг ба шумо баркашида мешавад. ³Чаро шумо хасро дар чашми бародаратон мебинеду чӯберо, ки дар чашми худатон хаст, хис намекунед? ⁴Чӣ хел чуръат карда ба бародаратон гуфта метавонед, ки „Иҷозат деҳ хасро аз чашмат берун кунам“, ҳол он ки дар чашми худатон чӯб доред?

⁵Эй дурӯяҳо! Аввал чӯбро аз чашми худатон дур кунед, он гоҳ дурустар дида метавонед, ки чӣ хел хасро аз чашми бародаратон бароред.

⁶Чизеро ки муқаддас аст ба сагон надихед, вагарна онҳо рӯ гардонда ба шумо ҳамла меоваранд. Ва гавҳари худро пеши пойҳои хукон напартонед, вагарна онро поймол мекунанд.

Натиҷаи талаб кардан, чустан ва кӯфтан

⁷Талаб кунед ва ба шумо дода мешавад, бичӯед ва пайдо мекунед, дарро бикӯбед ва он ба рӯятон кушода мешавад. ⁸Чун ҳар кӣ талаб мекунад, ба даст меорад, ҳар кӣ мечӯяд, пайдо мекунад ва ҳар кас ки дарро мекӯбад, он ба рӯяш кушода мешавад. ⁹Ана, аз байни шумо кадом падар агар писараш нон талаб кунад, ба вай санг медиҳад? ¹⁰Ё агар моҳӣ талаб кунад, ба вай мори захрдор медиҳад? ¹¹Пас, агар шумо бо тамоми дилсиёҳиатон ба фарзандони худ чӣ тавр чизҳои хуб доданро медониста бошед, нахонд Падари шумо, ки дар осмон аст, ба каси талабкарда чанд маротиба зиёдтар чизҳои хуб надихад?!

¹²Чӣ гуна рафторро аз дигарон нисбати худ дидан хоҳед, ҳамон тавр аввал худи шумо нисбати онҳо рафтор кунед. Зеро мағзи шариати Мӯсо ва гуфтаҳои пайғамбарон дар ҳамин аст.

Дарвозаи танг

¹³Аз дарвозаи танг гузаред, чунки дарвозаи васеъ ва роҳи осонгузар шуморо ба ҳалокат меоварад ва бисёр касон аз он мегузаранд. ¹⁴Лекин ба ҳаёти абадӣ шуморо дарвозаи басо тангу роҳи мушкилгузар меоварад ва кам касон онро меёбанд.

Фарқ кардани пайғамбарони бардурӯғ

¹⁵Аз пайғамбарони бардурӯғ эҳтиёт шавед, онҳо ба назди шумо бо намуди гӯсфандони беозор меоянд,

аммо дар ботин онҳо гургони дарранда ҳастанд. ¹⁶Шумо онҳоро аз амалиёташон мешиносед. Охир аз буттаи хор ангур ё анҷир намечинанд-ку. ¹⁷⁻¹⁸Ҳар дарахти солим меваи хуб медиҳад ва меваи бад дода наметавонад, вале дарахти касал меваи бад медиҳад ва меваи хуб дода наметавонад. ¹⁹Ҳамаи дарахтоне, ки меваи хуб намеоваранд, бурида ба оташ партофта мешаванд.

²⁰Хуллас, пайғамбарони бардурӯғро низ шумо аз маҳсули амалашон мешиносед.

Киро Исо „намешиносам” мегӯяд

²¹На ҳама касоне, ки Маро доимо Худованди худ меноманд, ба подшоҳии Худо дохил мешаванд, балки фақат онҳое, ки хости Падари дар осмон будаамро иҷро мекунанд. ²²Ҳангоме ки рӯзи ҷавобдиҳӣ фаро мерасад, мардуми зиёд ба Ман мегӯянд: „Эй Худованд! Магар мо аз номи Ту пайғоми Худоро ба одамон эълон намекардем? Магар аз номи Ту девҳоро намерондем ва магар аз номи Ту бисёр мӯъҷизаҳоро нишон намедодем?” ²³Он гоҳ Ман ба рӯяшон мегӯям: „Эй бадкорон! Ман шуморо ҳеч гоҳ намешинохтам. Дур шавед аз наздам”.

Бинокори дурандешу бинокори беақл

²⁴Инак, ҳар касе, ки ҳамаи ин гуфтаҳои Маро мешунаваду онҳоро иҷро мекунад, монанди бинокори дурандешест, ки хонаашро дар болои санг сохта буд. ²⁵Баъд борон борида обхезӣ шуд ва шамоли саҳт хеста, бо шиддат бар он хона вазид, лекин хона фуру нарафт, чунки дар болои санг сохта шуда буд. ²⁶Вале ҳар касе, ки ҳамаи гуфтаҳои Маро мешунаваду онҳоро иҷро намекунад, монанди бинокори беақлест, ки хонаашро дар болои хок сохта буд. ²⁷Баъд борон борида обхезӣ шуд ва шамоли саҳт хеста, бо шиддат бар он хона вазид ва хона фуру рафта, ба замин яксон шуд».

²⁸ Исо суханони худро ба охир расонда буд, ки тамоми халқ қоил монданд, ²⁹ зеро Ӯ на ба монанди шариатдонон, балки чун шахси боқудрат онҳоро таълим медод.

Шифо ёфтани марди махав

8 Вақте ки Исо аз болои теппа поён фаромад, одамон тӯда-тӯда ҳамроҳи Ӯ рафтанд. ² Дар ин мобайн як марди махаве назди Исо омаду ба Ӯ таъзим карда гуфт: «Хоча, агар хоҳӣ, метавонӣ маро пок созӣ». ³ Он гоҳ Исо дасташро ба ӯ расонда гуфт: «Албатта, мехоҳам, пок шав!» ва он мард дарҳол аз касалии махав пок гашт. ⁴ Исо ба ӯ боз гуфт: «Дар ин бора зинҳор ба ҳеч кас нагӯй, балки рост назди рӯҳонӣ рафта, худро нишон деҳ. Баъд, чӣ тавре ки Мӯсо фармудааст, курбонӣ бикун, то ба мардум шаҳодате гардад».

Шифо ёфтани хизматгори сардори лашкар

⁵ Сипас Исо ба деҳаи Кафарнаҳум ворид шуд, ки ба наздаш як сардори лашкаре омад ва ба зорию илтиҷо даромада ⁶ гуфт: «Хочаам, хизматгорам аз ҳаракат монда, дар хона рӯи чойгаҳ хобидааст. Ӯ дар оташи дард сӯхта истодааст». ⁷ «Ман рафта ӯро сиҳат мекунам», – гуфт Исо. ⁸ Аммо сардори лашкар ҷавоб дод: «Хоча! Ман лоиқи он нестам, ки аз остонаи дарам гузаред. Шумо фақат як амр дихед ва хизматгорам шифо хоҳад ёфт. ⁹ Охир ман як фармонбардор ҳастам ва зери итоати худ низ сарбозонро дорам. Вақте ки ба яке „бирав“ мегӯям, меравад, ба дигаре „биё“ мегӯям, меояд ва агар ба ғуломам „фалон корро бикун“ гӯям, ӯ албатта он корро иҷро мекунад».

¹⁰ Аз шунидани ин суханон Исо ҳайрон шуд ва ба мардуми аз пасаш омадаистода гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳатто дар байни исроилиён касеро надидам, ки чунин имони саҳт дошта бошад. ¹¹ Ба шумо мегӯям, бисёр касон аз ҳар гӯшаву канори дунё

омада, дар подшоҳии Худо бо Иброхиму Исхоку Ёкуб дар сари як дастархон хоҳанд нишаст. ¹²Аммо онҳое, ки бояд дар подшоҳии Худо мешуданд, ба торикии берун партофта мешаванд, ки дар он ҷо одамон аз дард дандон ба дандон зада гирия мекунанд».

¹³Баъд ба сардори лашкар гуфт: «Бирав! Чи тавре ки имон доштӣ, ҳамон тавр мешавад». Ҳамон замон хизматгор шифо ёфт.

Шифо ёфтани бисёр одамон

¹⁴Вақте ки Исо ба хонаи Петрус даромад, хушдомани Петрусро бо таби баланд, рӯи ҷойгаҳ хобида дид. ¹⁵Исо ба дасти вай даст расонд, ки табаш паст шуд ва зан аз ҷояш хеста, бо меҳмондорӣ кардани ӯ машғул шуд.

¹⁶Он бегоҳ одамон бисёр девонагонро назди Исо оварданд ва Исо амр дода, рӯхҳои нопокро аз онҳо берун ронд ва ҳамаи беморонро низ шифо бахшид. ¹⁷Ишаёе пайғамбар пештар гуфта буд: «ӯ ҳамаи касалихоямонро аз мо гирифт ва ҳамаи беморихоямонро ба дӯши худ бардошт». Барои ба амал омадани ин суҳанон ҳамаи ин ҳодисаҳо рӯй доданд.

Шарту шароити пайрави Исо шудан

¹⁸Боре Исо дар гирдаш ҷамъ шудани одамони зиёдро дида, ба шогирдонаш гуфт, ки ба дигар тарафи кӯл мераванд. ¹⁹Дар ҳамин вақт як шариятдон наздаш омада гуфт: «Устод, ман дар ҳама ҷо Шуморо пайравӣ мекунам». ²⁰Исо ба ӯ ҷавоб дод: «Рӯбоҳон хона ва мурғони ҳаво лона доранд, аммо Ман, Фарзанди Инсон ҷое надорам, ки сарамро монда дам гирам». ²¹Дигаре аз ҷумлаи пайравон гуфт: «Хочаам! Иҷозат диҳед аввал рафта, мурдаи падарамро ба хок супорам». ²²Лекин Исо ба вай ҷавоб гардонда гуфт: «Аз паси Ман биё ва бимон, ки мурдагон мурдаҳои худро ба хок супоранд».

Ором шудани тӯфон

²³ Он гоҳ шогирдон Исоро пайравӣ карда, якҷоя бо Ӯ ба қайқ савор шуданд. ²⁴ Дар қайқ Исо хоб мерафт, ки ногаҳон дар кӯл тӯфони сахте бархост ва аз шиддати мавҷҳо қайқ қариб ғарқ мешуд. ²⁵ Шогирдон омада, Исоро бедор карданд ва гуфтанд: «Ҳоча! Начот деҳ! Ҳалок мешавем!»

²⁶ Исо ҷавоб дод: «Чӣ ин қадар метарсед? Ҳой, сус-тимонон!» Баъд барҳеста шамолу мавҷоро таъна зад, дарҳол дар ҳама ҷо оромии том ҳукмфармо шуд. ²⁷ Онҳо бошанд, хайрон монда мегуфтанд: «Ин чӣ хел одам аст, ки ҳатто шамолу мавҷҳо ба Ӯ итоат меку-нанд?»

Шифо ёфтани ду девона

²⁸ Ҳангоме ки Исо ба тарафи дигари кӯл, ба вилояти Чадариён расид, ду девонае аз қабристон берун баромада бо Исо рӯ ба рӯ шуданд. Онҳо чунон бадхашм буданд, ки касе чуръати аз он роҳ гузаштанро надошт. ²⁹ Онҳо Исоро дида дод заданд: «Эй Писари Худо, Ту ба мо чӣ кор дорӣ? Ту омадӣ, ки моро пеш аз мӯҳлат азоб диҳӣ?»

³⁰ Дар масофае аз онҳо галаи калони ҳукон мечарид. ³¹ Пас девҳо Исоро тавалло карда гуфтанд: «Агар моро берун карданӣ бошӣ, ба даруни он галаи ҳукон бифирист». ³² Исо ба онҳо «Дароед» гуфт ва онҳо аз он одамон берун баромада, ба галаи ҳукон даромаданд. Фавран тамоми гала давон-давон худро аз ҷарии назди соҳил ба кӯл партофта, дар об ғарқ шуд.

³³ Ҳукбонон бошанд, аз он ҷо ба деҳа гурехта, ин воқеаро, аз он ҷумла ҳодисаи бо ду девона рӯй додаро ба ҳама нақл карданд. ³⁴ Инак, тамоми аҳли деҳа барои бо Исо вохӯрдан аз деҳа берун омаданд. Вақте Ӯро диданд, зориву тавалло карданд, ки аз сарзаминашон биравад.

Шифо ёфтани шал

9 Исо ба қаиқ савор шуд ва аз қӯл гузашта ба шаҳри худ баргашта буд, ки ²чанд нафаре ба наздаш шалеро бо чойгаҳаш бардошта оварданд. Исо то чӣ андоза эътиқод доштани онҳоро дида, ба шал гуфт: «Додар, натарс! Гуноҳхоят бахшида шудаанд».

³Дар айни ҳол якчанд шариатдон аз дил гузаронданд: «Ин одам суханони кофирона мегӯяд». ⁴Исо фикри онҳоро фаҳмида гуфт: «Чаро дар дилҳои худ ба фикрҳои бад чой медихед? ⁵Қадамаш осонтар аст: гуфтани он, ки „гуноҳҳои ту бахшида шуданд“ ё гуфтани он, ки „барҳез ва роҳ гард“? ⁶Пас, Ман ба шумо исбот мекунам, ки Фарзанди Инсон дар рӯи замин қудрати бахшидани гуноҳхоро дорад, — сипас ба шал нигариста гуфт, — Барҳез, чойгаҳатро бардошта ба хонаат рав!»

⁷Он мард аз чояш хеста ба хонааш равона шуд. ⁸Мардум аз дидани ин ҳодиса ба тарсу ваҳм афтада Худоро, ки ба инсон чунин қудрат додааст, ситоиш карданд.

Даъват шудани Матто

⁹Вақте ки Исо аз он ҷо ба роҳ даромад, мардERO БО номи Матто дид, ки дар корхонаи андозҷамъкунӣ менишаст. Исо ба вай гуфт: «Биё, пайрави Ман шав». Матто барҳесту аз паси ӯ равона шуд.

¹⁰Вақте ки Исо ва шогирдонаш ба сари дастархон нишастанд, бисёр андозгирон ва дигар одамоне, ки гунаҳкор ҳисоб мешуданд, низ ба он хона даромада ба онҳо ҳамроҳ шуданд. ¹¹Баъзе аз фарисийён инро дида, ба шогирдони Исо гуфтанд: «Чаро устои шумо бо андозгирону гунаҳкорон аз як дастархон хӯрок мехӯрад?»

¹²Исо ин суҳанонро шунида, ҷавоб дод: «Ба табиб на одамони солим, балки беморон мӯхтоҷанд. ¹³Рафта

фаҳмед, ки чунин гуфтаҳои навиштаҷот чӣ маъно до-
ранд: „Ман мехоҳам, ки одамон раҳму шафқат нишон
диҳанд, на қурбониҳо оваранд”. Хуллас, Ман ҳам ба-
рои он омадам, ки на накӯкорон, балки гунаҳкорон-
ро даъват намоям».

Савол дар бораи рӯза

¹⁴Сипас, баъзе аз шогирдони Яҳёи Таъмиддиҳанда ба Исо наздик шуда гуфтанд: «Чаро мо ва фарисиён одатан рӯза мегирему шогирдони Шумо не?» ¹⁵Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Оё дӯстони домод дар ҷашни арӯсӣ, модоме ки домод бо онҳост, ғамгин мешаванд? Албатта не. Вале вақте мерасад, ки домод аз байнашон гирифта мешавад ва он гоҳ онҳо низ рӯза мегиранд. ¹⁶Охир ҳеч кас ба либоси кӯҳна аз матои нав ямоқ намекунад, чунки ямоқ дарида, ҷои он боз ҳам аёнтар мешавад. ¹⁷Инчунин шароби навтайёршударо ба машки чармини кӯҳна намерезанд, чунки ҳангоми ба ҷӯш омадани шароб машк медараду шароб мерезад ва машк низ аз кор мебарояд. Баръакс, шароби навтайёршударо ба машки нав мерезанд, он гоҳ на шароб барбод мераваду на машк».

Зинда шудани духтару шифо ёфтани зан

¹⁸Ҳанӯз Исо суҳанонашро давом меод, ки марде аз ҷумлаи сардорон ба наздаш омад ва ба Ӯ таъзим карда гуфт: «Ҳозиракак духтарам мурд, аммо агар биеёду ба вай даст гузоред, вай зинда мешавад». ¹⁹Исо аз ҷояш хеста, бо шогирдонаш ҳамроҳи ӯ рафт.

²⁰⁻²¹Як зане, ки дувоздаҳ сол боз касалии хунравӣ дошт, аз дилаш гузаронда буд, ки ақаллан ба ҷомаи Исо даст расонад, шифо меёбад. Бо ҳамин ният ӯ аз қафо ба Исои роҳ рафтаистода наздик шуду ба домаи ҷомааш даст расонд. ²²Исо ба қафояш рӯй гардонду занро дида, гуфт: «Эй зан, натарс! Туро имонат шифо дод». Худи ҳамон замон зан шифо ёфт.

²³Баъд Исо ба хонаи он сардор даромада, найнаво-
зони барои азо омада ва мардumi гирёнро дида,
²⁴гуфт: «Ҳамаатон аз ин чо равед! Духтар намурдааст,
фақат хобидааст». Онҳо бошанд, Исоро масхара кар-
данд. ²⁵Аммо баъд аз он ки мардум берун баромаданд,
Исо ба хонае, ки духтарак он чо буд, даромада, дасти
ӯро гирифт ва духтарак бархест. ²⁶Ин хабар дар тамо-
ми он сарзамин паҳн гашт.

Шифо ёфтани ду марди нобино

²⁷Исо он чойро монда, ба роҳ даромада буд, ки ду
марди нобино аз дунболи ӯ равон шуда фарёд меза-
данд: «Эй Насли Довуд! Ба мо раҳм кунед!»

²⁸Вақте ки Исо ба хона даромад, он ду нобино ҳам
ба наздаш омаданд. Исо аз онҳо пурсид: «Боварӣ до-
ред, ки Ман шуморо шифо дода метавонам?» «Бале,
Хоча!» — ҷавоб доданд онҳо.

²⁹Он гоҳ Исо ба чашмонашон даст расонда гуфт:
«Аз рӯи имонатон ҳамин тавр шавад», ³⁰ва чашмони
онҳо бино гаштанд. Исо онҳоро қатъӣ огоҳ кард, ки
дар бораи ин ҳодиса зинҳор ба касе чизе нагӯянд.
³¹Онҳо аз он чо баромада рафтанду, баръакс, дар та-
моми он сарзамин дар бораи ӯ овоза паҳн карданд.

Шифо ёфтани марди гунг

³²Ҳанӯз он ду мард дур нарафта, якчанд кас ба пеши
Исо мардеро оварданд, ки аз сабаби дев доштаниш,
гунг буд. ³³Лекин, вақте ки Исо аз он мард девро берун
кард, мард ба гап даромад ва мардум бо изхори хай-
рат хитоб мекарданд: «Ҳаргиз чунин ҳодисаро дар
Исроил надида будем!»

³⁴Аммо фарисиён мегуфтанд, ки Исо девҳоро бо
кудрати худи сардори девҳо берун мекунад*.

* 9:34 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот ояти 34 дохил нашудааст.

Ба мардум раҳм кардани Исо

³⁵ Исо бошад, ба ҳамаи шаҳру дехот рафта, дар ибодатхонаҳо халқро таълим меод, хабари хушро дар бораи подшоҳии Худо эълон мекард ва ҳар дарду касалии одамро шифо мебахшид. ³⁶ Вақте ки Исо ба мардум нигоҳ мекард, ба ҳоли онҳо раҳмаш меомад, чунки онҳо монанди ғусфандони бе ҷӯпон, сарсону саргардон ва ночору нотавон буданд. ³⁷ Пас Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ҳосили дарав фаровон аст, вале коргарон намерасанд. ³⁸ Аз ин рӯ, аз соҳиби ҳосил илтимос кунед, ки барои ғундоштани ҳосилаш коргаронро фириштад».

Дувоздаҳ вакили Исо

10 Исо ба наздаш дувоздаҳ шогирдашро даъват карда, ба онҳо қудрат дод, ки рӯхҳои нопокро берун кунанд ва ҳар дарду касалии одамро шифо диҳанд. ² Ана номҳои он дувоздаҳ вакилаш: аввалин Шимъун (ӯро боз Петрус меномиданд), бародари Шимъун Андриёс, баъд бародарон Ёқуб ва Юҳанно, ки писарони Забдой буданд, ³ Филиппус ва Барталмо, Тумо ва Матто (он ки андоз чамъ мекард), Ёқуби писари Ҳалфӣ ва Таддо, ⁴ Шимъӯни Ватандӯст ва Яҳуди Искарют, ки баъдтар ба Исо хиёнат мекунад.

Вазифаи дувоздаҳ вакил

⁵ Исо ба ин дувоздаҳ нафар вазифа дода, ба иҷро намудани он фиристод. Ӯ ин тавр гуфт: «Ба назди халқҳои ғайрияҳудӣ наравед ва ба шаҳрҳои сомариён надароед, ⁶ балки назди халқи Исроил, ки монанди ғусфандони гумрохшуда ҳастанд, рафта ⁷ эълон кунед, ки подшоҳии Худо наздик аст. ⁸ Беморонро шифо диҳед, мурдагонро зинда кунед, маҳавхоро пок созед ва девхоро берун кунед. Ин қудрат ба шумо бепул дода шудааст, пас шумо низ инро бепул кунед. ⁹ Вақте ки ба сафар мебароед, бо худ дар камарбандатон на тангаҳои тил-

лову нукра ва на тангаҳои мисин гиред, ¹⁰ на борхалтаву на асо ва на либоси иловагиву на пойафзол гиред, зеро меҳнаткаш сазовори таъминот аст.

¹¹ Ҳангоме ки ба ягон шаҳр ё қишлоқ мебароед, одами шоистаро суроғ кунед ва то рӯзи аз он ҷо рафтани дар хонаи ӯ бимонед. ¹² Баробари ба он хона даромадан салом диҳед. ¹³ Агар он хонадон шуморо нағз қабул кунад, барояшон баракат талаб кунед, дар акси ҳол, бигузур баракататон ба худатон баргардад. ¹⁴ Вале агар ҳеч кас шуморо қабул накунад ё ба суҳанонатон гӯш надиҳад, он хонадон ё шаҳрро тарк карда истода, ҳамчун нишонаи огоҳӣ чангу хокашро аз поятон би-афшонед. ¹⁵ Ба ростӣ ба шумо меғӯям, дар рӯзи ҷазо аҳволи шаҳрвандони бадқирдори Садӯм ва Амӯро аз холи он шаҳр сабуктар хоҳад буд.

Азобу укубатҳои дарпешистода

¹⁶ Инак, Ман шуморо ба назди одамон, гӯё гӯсфандонро ба байни гургҳо мефиристам. Мисли мор хушёру мисли кабӯтар беэиён бошед. ¹⁷ Аз одамон эҳтиёт шавед, чунки онҳо шуморо дастгир карда, назди шӯрои қалонҳо мебаранд ва дар ибодатхонаҳо қамчинкорӣ мекунанд. ¹⁸ Ба хотири Маро пайравӣ карданатон шуморо дар назди ҳокимону подшоҳон ба ҷавобгарӣ мекашанд, то ки дар пеши онҳо ва ғайри-яхудиён дар бораи Ман шаҳодат диҳед. ¹⁹ Ҳангоме ки шуморо назди шӯрои олий мебаранд, ғам нахӯред, ки ба онҳо чӣ бояд гӯед ё чӣ тавр бояд суҳан ронед, чунки дар он вақт суҳаноне, ки бояд гӯед, ба дилатон андохта мешаванд. ²⁰ Он гоҳ на ин ки шумо, балки Рӯхи Падари осмониатон ба воситаи шумо суҳан меронад.

²¹ Дар он айём бародар бародари худро ба қатл мерасонад ва инчунин падар фарзанди худро. Фарзандон ба падару модари худ муқобил мебароянд ва онҳоро ба дасти марг месупоранд. ²² Ба сабаби Маро пайравӣ карданатон хама шуморо бад мебинанд. Вале агар шумо то

ба охир расидани азобу укубатҳо ба Ман вафодор монед, начот хоҳед ёфт. ²³Вақте ки шуморо азоб доданӣ шуда дар як шаҳр дунболагирӣ кунанд, ба шаҳри дигар гурезед. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ханӯз шумо ба хамаи шаҳрҳои Исроил нарафта Фарзанди Инсон меояд.

²⁴Шогирд аз устодаш баландтар нест, инчунин хизматгор аз хоҷааш. ²⁵Барои шогирд басанда аст, ки монанди устодаш шавад ва барои хизматгор кофист, ки монанди хоҷааш шавад. Агар сардори хонадонро Балал-Забул, сардори девҳо номида бошанд, пас аъзоёни хонадонро чӣ қадар бадтар меноманд.

Аз кӣ тарсидан лозим аст

²⁶Аз ин рӯ, аз одамон натарсед. Зеро ҳеч чизи пӯшидае нест, ки ошкор нашавад ва ҳеч чизи пинҳоне нест, ки маълум нагардад. ²⁷Он чи Ман ба шумо махфӣ мегӯям, кушоду равшан гӯед ва он чи дар пичиррос мешунавед, аз болои боми хонаҳо эълон намоед. ²⁸Аз одамон натарсед, ки онҳо ҷисро мекушанду ҷонро кушта наметавонанд. Балки аз шахсе тарсед, ки ҳам ҷон ва ҳам ҷисро дар дӯзах нобуд карда метавонад.

²⁹Арзиши ду гунчишк як танга аст, аммо ҳатто яктои он ба замин намеафтад, ки Падаратон аз он хабардор набошад. ³⁰Аз они шумо бошад, мӯйҳои саратон ҳам ба ҳисоб гирифта шудаанд. ³¹Бинобар ин натарсед, шумо аз бисёр гунчишкҳо ҳам қиматтар ҳастед.

³²Пас, ҳар кӣ дар пеши мардум мегӯяд, ки пайрави Ман аст, Ман низ дар назди Падари осмониам пайрави Ман буданашро тасдиқ мекунам. ³³Лекин ҳар кӣ дар пеши мардум Маро рад мекунад, Ман низ ўро дар назди Падари осмониам рад мекунам.

На сулҳ, балки зиддият

³⁴Фикр накунед, ки Ман барои ба замин овардани сулҳ омадам. Ман барои сулҳ не, балки барои овардани шамшери зиддият омадам. ³⁵Ман омадам, ки

писарро ба падар, духтарро ба модар, келинро ба хушдоманаш зид гузорам. ³⁶Худи аъзои хонадони одам душманони ӯ хоҳанд буд.

³⁷Касе ки падар ё модари худро аз Ман бештар дӯст медорад, лоики шогирди Ман шудан нест. Инчунин, касе ки писар ё духтари худро аз Ман бештар дӯст медорад, лоики шогирди Ман шудан нест. ³⁸Касе ки Маро пайравӣ карданӣ шуда бо худ салиби азобу маргашро нагирад, лоики шогирди Ман шудан нест. ³⁹Касе ки ҳаёташро нигоҳ доштан мехоҳад, онро аз даст медиҳад, вале касе ки ба хотири Ман ҳаёташро фидо мекунад, онро нигоҳ медорад.

Гирифтани мукофот

⁴⁰Касе ки шуморо қабул мекунад, дар асл Маро қабул мекунад ва касе ки Маро қабул мекунад, дар асл шахсеро, ки Маро фиристодааст, қабул мекунад. ⁴¹Касе ки пайғамбарро ба хотири пайғамбар буданаш қабул мекунад, мукофоти пайғамбаронаро хоҳад гирифт. Касе ки одами накӯкорро ба хотири накӯкор буданаш қабул мекунад, мукофоти накӯкоронро хоҳад гирифт. ⁴²Ҳамчунин, касе ки ба яке аз пайравони хурдтарини Ман ба хотири шогирд буданаш ақаллан як пиёла оби хунук диҳад, ба ростӣ ба шумо меғӯям, бе мукофот нахоҳад монд».

Омадани шогирдони Яҳё

11 Баъд аз ба дувоздаҳ шогирд вазифа додан Исо аз он ҷо ба шаҳрҳои гирду атроф барои таълим додан ва эълон кардани хушхабар равона шуд.

²Вақте ки Яҳёи Таъмиддиҳанда дар ҳабсхона менишаст, хабари корнамоии Исои Масеҳ ба гӯшаш расид. Он гоҳ ӯ чанд нафар шогирдашро назди Исо фиристод. ³Онҳо омада аз Исо пурсиданд: «Оё Шумо ҳамон шахсе ҳастед, ки омаданашро пешгӯӣ карда буданд ё мо бояд мунтазири каси дигар бошем?»

⁴Исо ба онҳо дар ҷавоб гуфт: «Он чӣ мешунаведу мебинед, рафта ба Яҳё накл бикунед. ⁵Яъне бигӯед, ки чашмони кӯрон бино мешаваду лангон роҳ мегарданд, махавҳо пок мешаванду карҳо мешунаванд, мурдаҳо аз нав зинда мешаванд ва ба бенавоён хушхабар эълон карда мешавад. ⁶Пас, хушбахт аст касе, ки дар ҳаққи Ман шакку шубҳа намекунад».

⁷Ҳангоме ки шогирдони Яҳё ба роҳ даромаданд, Исо ба мардум дар бораи Яҳё суҳанаширо оғоз кард: «Назди Яҳё ба биёбон барои дидани чӣ рафта будед? Барои дидани қамише, ки аз вазидани бод мечунбад? ⁸Бигӯед, чаро рафта будед? Магар барои дидани одаме, ки либоси бошукӯҳ мепӯшад? Охир, онҳое, ки либоси бошукӯҳ мепӯшанд, дар қасрҳо зиндагӣ мекунанд. ⁹Хуллас, барои чӣ рафта будед? Барои дидани пайғамбар? Дуруст, аммо ба шумо мегӯям, ки шумо каси бузургтар аз пайғамбарро дидаед. ¹⁰Яҳё ҳамон як одам, ки Худо дар борааш дар навиштаҷот гуфта буд:

„Ана, Ман пешопеши Ту як одамавро мефиристам,

то ба омаданат роҳ тайёр кунад”.

¹¹Ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар байни ҳамаи онҳое, ки аз модар ба дунё омаданд, бузургтар аз Яҳёи Таъмиддиханда касе пайдо нашудааст. Аммо шахси хурдтарин дар подшоҳии Худо бузургтар аз Яҳё аст. ¹²Аз рӯзе, ки Яҳё ба эълон кардани пайғоми худ шурӯъ намуд, то ба имрӯз подшоҳии Худо аз зӯроварӣ азоб кашид ва одамони боқудрат онро зӯран ба даст овардани ҳастанд. ¹³Дар навиштаҷоти пайғамбарон ва шарияти Мӯсо то замони Яҳё пешгӯиҳо омаданд; ¹⁴агар шумо ба гуфтаҳои онҳо бовар кардан хоҳед, Яҳё ҳамон Илос пайғамбар аст, ки омаданаширо пешгӯӣ карда буданд. ¹⁵Ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!

¹⁶Хӯш, ин наслро бо кӣ муқоиса намоям? Онҳо монанди кӯдаконе ҳастанд, ки дар кӯча бозӣ мекунанду

як гурӯҳи онҳо ба гурӯҳи дигар мегӯяд: ¹⁷ „Мо бароятон карнай навохтем, аммо шумо ракс накардед! Суруди мотам хондем, нагиристеде“. ¹⁸ Инак, Яҳё омада, рӯза медошт ва май наменӯшид, аммо ҳама мегуфтанд, ки ӯ дев дорад. ¹⁹ Баъд Фарзанди Инсон омаду хам мехӯрад ва хам менӯшад, аммо ҳама мегӯянд: „Ана одами пурхӯру майзада, чӯраи андозгирони беинсофу рафиқи одамони радди маърака!“ Лекин ҳақ будани ҳикмати Худо аз натиҷаҳои маълум мегардад».

Шаҳрҳои имон наоварда

²⁰ Аҳолии шаҳрҳое, ки дар он Исо мӯъҷизоти зиёд нишон дода буд, тавба накарданд ва аз гуноҳхояшон даст накашиданд. Бинобар ин Исо онҳоро таъна зада гуфт: ²¹ «Эй аҳли Кӯрозину аҳли Байт-Сайдо, вой бар холи шумо! Зеро агар он мӯъҷизоте, ки Ман дар байни шумо нишон додаам, дар шаҳрҳои худобеҳабари Сур ва Сидун рӯй медоданд, одамони он кайҳо тавба карда, бар тан либоси дағал пӯшида мӯйканон нишон медоданд, ки онҳо аз гуноҳхояшон даст кашиданд. ²² Лекин ҳаминро бидонед, ки дар рӯзи ҷазо аҳволи шаҳрвандони Сур ва Сидун аз холи шумо сабуктар хоҳад буд! ²³ Инчунин шумо, эй аҳли Кафарнаҳум! Гумон мекунеде, ки саратон то ба осмон мерасад, аммо шумо ба дӯзах партофта мешавед. Зеро, агар он мӯъҷизоте, ки Ман дар байни шумо нишон додаам, дар шаҳри Садӯм рӯй медоданд, ин шаҳр то ҳол аз рӯи замин нест намешуд. ²⁴ Лекин ҳаминро бидонед, ки дар рӯзи ҷазо аҳволи шаҳрвандони Садӯм аз холи шумо сабуктар хоҳад буд!»

Ваъдаи оромӣ

²⁵ Сипас Исо гуфт: «Шукри Туро мекунам, эй Падар — Худованди заминро осмон, ки он чи аз одамони маълумотноку хирадманд пинҳон кардӣ, ба одамони

оддӣ ошкор намудай. ²⁶Оре, Падар, чунин буд хости Ту.

²⁷Падарам ҳама чизро ба Ман додааст. Ба ғайр аз Падар дигар ҳеҷ кас Писарро нағз намешиносад. Инчунин, Падарро ҳеҷ кас нағз намешиносад, ғайр аз Писар ва онҳое, ки Писар интиҳоб кардааст, то барояшон Падарро зохир кунад.

²⁸Ҳамаи шумое, ки аз бори вазнин монда шудаед, ба назди Ман биёед ва Ман ба шумо оромӣ мебахшам. ²⁹Чунончи барзагов барои андохтани юғ гардан мефурорад, шумо низ ба юғи Ман сар фуроред ва аз Ман таълим бигиред, чунки Ман нармдилу хоксор ҳастам, он гоҳ чони шумо оромӣ меёбад. ³⁰Зеро таҳти юғи Ман будан осон аст ва боре, ки Ман медихам, сабук аст».

Савол дар бораи рӯзи истироҳат

12 Даре нагузашта, Исо аз назди киштзори гандум мегузашт. Ин рӯзи истироҳат буд ва шогирдонаш гурусна монда, хӯшаҳои гандумро меканданду донаҳояшро мехӯрданд. ²Инро дида баъзе аз фарисиён назди Исо омада гуфтанд: «Инро бинед-а, шогирдони Шумо кореро карда истодаанд, ки дар рӯзи истироҳат кардани он раво нест». ³Исо дар ҷавоб гуфт: «Магар шумо дар навиштаҷот нахондаед, ки шоҳ Довуд, вақте ки бо ҳамроҳонаш гурусна монд, чӣ кор карда буд? ⁴Ў ба хонае, ки хузури Худоро дошт, даромада нони ба Худо тақдимшударо гирифтун хӯрд. Ҳол он ки аз рӯи шариат ӯ ва ҳамроҳонаш ба ин ҳақ надоштанд, чунки фақат ба рӯҳониён хӯрдани он нон мумкин буд. ⁵Ё наҳақ дар шариати Мӯсо нахонда бошед, ки рӯҳониён ҳангоми дар Хонаи Худо иҷро кардани вазифаҳои худ, қоидаҳои рӯзи истироҳатро вайрон мекунанд, вале айбдор ҳисоб намешаванд? ⁶Аммо ҳаминро дониста бошед, ки чизи бузургтар аз Хонаи Худо дар ин ҷост. ⁷Дар навиштаҷот Худо гуфтааст:

„Ман мехоҳам, ки одамон раҳму шафқат нишон ди-
ханд, на қурбониҳо оваранд”. Агар шумо маънои ин
гуфтаҳоро мефаҳмидед, одамони беайбро айбдор на-
мекардед. ⁸Охир Фарзанди Инсон сохиби рӯзи исти-
роҳат аст».

Шифо ёфтани марди дасташ хушкшуда

⁹Исо роҳашро давом дода ба ибодатхона рафт. ¹⁰Дар
байни одамони он ҷо марде хузур дошт, ки дасташ
хушк шуда буд. Баъзе аз ҳозирон, ки мехостанд ба са-
ри Исо айб монанд, аз Исо пурсиданд: «Оё аз рӯи ша-
рият дар рӯзи истироҳат одамро шифо додан мумкин
аст?»

¹¹Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Фарз кардем, ки шу-
мо як гӯсфанде доред он ҳам бошад дар рӯзи истиро-
ҳат ба ҷох меафтад. Наход шумо рафта, онро аз ҷох
кашида нагиред? ¹²Қадри инсон бошад аз гӯсфанд ҷӣ
қадар баландтар аст. Пас, дар рӯзи истироҳат некӣ
кардан равост». ¹³Баъд ба марди дасташ хушкшуда
гуфт: «Дастатро дароз кун». Вай дасташро дароз кард,
ки он мисли дасти дигараш сиппа-сихат шуд. ¹⁴Фари-
сиён бошанд, баромада рафтанд ва нақшаи куштани
Исоро кашиданд.

Хизматгори интиҳобшудаи Худо

¹⁵Исо аз нақшаи фарисиён огоҳ шуда, аз он маҳалла
баромада рафт. Одамони зиёд низ аз паяш рафтанд ва
Ӯ ҳамаи беморонро шифо дода, ¹⁶ба онҳо фармон
дод, ки дар бораи Ӯ овоза паҳн накунанд. ¹⁷Инро Исо
барои ба амал омадани суханони Худо кард, ки ба во-
ситаи Ишаъё пайғамбар гуфта буд:

¹⁸«Ана он хизматгорам, ки Ман интиҳоб кардам.

Ӯ роҳати ҷонам аст ва Ман Ӯро азиз медонам.

Ман Рӯхамро бар Ӯ мефиристам

ва Ӯ ба ҳамаи халқҳо адолатамро эълон
мекунад.

- ¹⁹ Ү бо ҳеч кас муноқиша намекунад ё доду вой намебардорад,
ё ҳеч кас дар кӯчаҳо бо овози баланд сухан гуфтани Үро намешунавад.
- ²⁰ Ү касеро, ки мисли қамиши хамшуда аст, намешиканаду
касеро, ки мисли пилтаи нимсӯхтаи чароғ аст, хомӯш намекунад,
то даме ки пойдор намудани адолат ба Ү муяссар мегардад.
- ²¹ Ва ҳамаи халқҳои рӯи замин умеди начотро дар Ү мебинанд».

Исо ва Баал-Забул*

²² Сипас ба назди Исо марди девонаеро оварданд, ки аз сабаби дев доштаниш кӯр ва гунг буд. Исо вайро шифо бахшид ва ӯ ҳам гап зада ва ҳам дида метавонистагӣ шуд. ²³ Тамоми мардум аз ин ҳодиса ба ҳайрат афтода мегуфтанд: «Шояд Ү ҳамон Насли Довуд бошад, ки мо интизораш ҳастем?» ²⁴ Лекин фарисиён инро шунида чунин мегуфтанд: «Ү бо қудрати Баал-Забул, сардори девҳо девхоро берун мекунад».

²⁵ Исо, ки аз фикрҳои фарисиён бохабар буд, ба онҳо гуфт: «Ҳар давлате, ки дар доҳили худ аз ҳам чудо шуда чанг мекунад, ба зудӣ барҳам мехӯрад ва ҳар шаҳр ё хонаводае, ки дар доҳили худ аз ҳам чудо шуда чанг мекунад, вайрон хоҳад шуд. ²⁶ Инак, агар шайтон ҳудаширо берун кунад, магар ин нишонаи он нест, ки ӯ дар доҳили худ ба ду қисм чудо шудааст. Пас, наҳод ҳукмронии ӯ давом меёфта бошад? ²⁷ Аз гуфти шумо Ман девхоро бо қудрати Баал-Забул берун мекунам, пас пайравони худатон-чӣ? Онҳо бо қадом қудрат берун мекунанд? Ана, амали онҳо исбот мекунад, ки шумо нодуруст фикр мекунед.

* 12:21 *Баал-Забул* – ниг. 10:25.

²⁸Аммо, агар Ман бо кудрати Рӯхи Худо девҳоро берун мекарда бошам, аз ин бармеояд, ки подшоҳии Худо аллакай ба ҳаёти шумо омадааст. ²⁹Инчунин ҳеҷ кас наметавонад ба хонаи шахси пурзӯр зада даромада, молу мулкашро гирифта барад, то аввал дасту пойи шахси пурзӯрро набандад. Ана баъд хонаашро ғорат карда метавонад.

³⁰Касе ки тарафдори Ман нест, дар асл муқобили Ман аст ва касе ки дар ҷамъ овардани одамон ба Ман ёрӣ намедихад, дар асл онҳоро пароканда мекунад. ³¹Аз ин рӯ, ба шумо мегӯям, ҳар гуноҳ ва сухани кофирои инсон барояш бахшида мешавад, вале касеро, ки бар зидди Рӯхи Муқаддас сухани кофиро на мегӯяд, Худо ҳаргиз намебахшад. ³²Ҳар кас ки бар зидди Фарзанди Инсон сухан мегӯяд, бахшида мешавад, вале касе ки бар зидди Рӯхи Муқаддас сухане мегӯяд, Худо ӯро дар ду дунё намебахшад.

Дарахт ва меваи он

³³Худатон мулоҳиза кунед, дарахти солим меваи нағз медиҳад, дарахти касал бошад, меваи бад медиҳад. Пас, ҷӣ хел будани дарахт аз мевааш маълум мегардад. ³⁴Эй морзодагони маккор! Ҷӣ хел шумо суханони нек гуфта метавонед, дар сурате ки худатон бад ҳастед. Охир, он чи дилатонро пур мекунад, баъд лабрес шуда аз забонатон берун мебарояд. ³⁵Шахси нек аз хазинаи некаш чизҳои нек ва шахси бад аз хазинаи бадаш чизҳои бад берун меорад.

³⁶Ҳаминро дониста бошед, ки дар рӯзи ҷазо шумо барои ҳар сухани ноҳаке, ки гуфтаед, ҷавоб хоҳед дод. ³⁷Чунки аз рӯи суханони худатон шумо ё беайб ва ё айбдор ҳисоб мешавед».

Талаб кардани нишона

³⁸Он гоҳ баъзе аз фарисиён ва шариатдонон ба Исо гуфтанд: «Устод, мехостем, ки ягон нишонае ба мо

дихед». ³⁹Лекин Исо чавоб дод: «Эй насли одамони баду ба Худо бевафо! Шумо нишона талаб мекунад?! Бароятон ҳеч нишонае ғайр аз он чи бо Юнус пайғамбар рӯй дода буд, дода намешавад. ⁴⁰Чи тавре ки Юнус се шабу се рӯзро дар шиками наханг гузаронда буд, ҳамон тавр Фарзанди Инсон се шабу се рӯзро зери хоки замин мегузаронад.

⁴¹Дар рӯзи чазо бошад, шахрвандони Нинве бархеста, насли шуморо айбдор мекунанд, зеро онҳо бо шунидани пайғоми Юнус тавба карданд аз гуноҳхояшон даст кашиданд. Ҳол он ки чизи бузургтар аз Юнус дар ин ҷост! ⁴²Дар рӯзи чазо маликаи сарзамини Сабо бархеста насли шуморо айбдор мекунад, зеро ӯ аз як гӯшаи дунё барои шунидани ҳикмати шох Сулаймон омада буд. Ҳол он ки чизи бузургтар аз Сулаймон дар ин ҷост!

Баргаштани рӯҳи нопок

⁴³Фарз кардем, рӯҳи нопок аз шахсе берун карда мешавад. Баъд ин рӯҳ бо нияти пайдо кардани манзили зист ҷойҳои беобро давр мезанаду онро намеёбад. ⁴⁴Ниҳоят худ ба худ мегӯяд: „Э, ба хонаи пештараам бармегардам“, — ва баргашта мебинад, ки ин хона ҳолӣ ва ба тартиб овардаву рӯбучиншуда аст. ⁴⁵Пас рӯҳи нопок рафта, ҳафт рӯҳи аз худаш ҳам бадтарро ҳамроҳаш гирифта меорад ва ҳамаи онҳо ба он хона даромада зиндагӣ мекунанд. Дар натиҷа аҳволи он шахс аз ҳолати аввалааш бадтар хоҳад буд. Айнан ҳамин ҳодиса бо одамони бади ин замон рӯй хоҳад дод».

Модар ва бародарони Исо

⁴⁶Исо ханӯз ба мардум сухан гуфтанро давом меод, ки модару бародаронаш омаданд. Онҳо берун аз хона истода, хоҳиш карданд, ки бо Исо гап зананд. ⁴⁷Касе аз байни халқ ба Исо гуфт: «Устод, модар ва

бародаронатон дар берун истодаанд ва мехоханд, ки бо Шумо гапзанон кунанд».

⁴⁸ Исо дар ҷавоб гуфт: «Модари Ман кист ва бародарони Ман кистанд?» ⁴⁹ Баъд бо дасташ сӯи шогирдонаш ишора карда, суханашро давом дод: «Ана инҳо модар ва бародарони Ман ҳастанд! ⁵⁰ Зеро ҳар касе, ки хости Падари осмониамро иҷро мекунад, бародар, хоҳар ва модари Ман аст».

Масал дар бораи деҳқон

13 Худи ҳамон рӯз Исо аз хона баромаду барои таълим додани мардум сӯи кӯл рафт. ²Аммо дар гирдаш чунон одамони зиёд чамъ омаданд, ки ӯ халқро дар соҳил монда, ҳудаш ба қайқе савор шуд. ³Исо ба онҳо бисёр чизҳоро бо масалҳо нақл карда мегуфт: «Рӯзе як деҳқон барои кишт кардан мебарояд. ⁴Вақте ки дона мепошад, як миқдори он ба пайраҳа меафтад ва паррандаҳо омада, онҳоро аз замин ҷида пок-покиза меҳӯранд. ⁵Миқдори дигари он ба замини санглоху камҳок меафтад. Аз сабаби чуқур набудани хоки замин онҳо зуд месабзанд. ⁶Вале бо баромади офтоб майсаи навҳез пажмурда шуда, аз сабаби решаи мустаҳкам надоштан хушк мешавад. ⁷Миқдори дигараш ба замини хордор меафтад ва хорҳо қад қашида майсаи навсабзидаро паҳш мекунанд. ⁸Лекин баъзе донаҳо ба замини хуби ҳосилхез афтода, баъзе сад, баъзе шаст ва баъзе сӣ баробар зиёдтар ҳосил медеҳанд».

⁹Боз гуфт: «Пас ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!»

Сабаби нақл кардани масалҳо

¹⁰Баъдтар шогирдони Исо ба наздаш омада пурсиданд: «Чаро Шумо мардумро бо масалҳо таълим медиҳед?» ¹¹ӯ ба онҳо ҷавоб дод: «Худо ба шумо имконияти фаҳмидани сирру асрори подшоҳии худро

додааст, аммо аз онҳо ин чизҳо пинҳон ҳастанд. ¹²Чунки ҳар кӣ чизе дорад, ба ӯ боз ва аз ҳад зиёд дода мешавад, аммо касе, ки надорад, ҳатто он андаке, ки дорад, аз ӯ кашида гирифта мешавад. ¹³Ана барои чӣ Ман ба онҳо бо масалҳо накл мекунам: онҳо дида метавонанд намебинанд, шунида метавонанд, вале на мешунаванду на мефаҳманд. ¹⁴⁻¹⁵Ишаъё пайғамбар пешгӯӣ карда гуфта буд:

„Ин одамон ҳарчанд гӯш кунанд ҳам,
намефаҳманд;

ҳарчанд нигоҳ кунанд ҳам, намебинанд,
чунки ин одамон кундфаҳм шудаанд,
гӯшхояшон мадори шунидан надоранд
ва чашмонашонро онҳо пӯшидаанд.

Агар ин тавр намекарданд, чашмонашон дида,
гӯшхояшон шунида

ва ақлашон дарк карда метавонист.

Он гоҳ онҳо сӯи Ман — Худо рӯй меоварданд,
то ки Ман онҳоро шифо диҳам”.

Ин пешгӯӣ ҳақиқатан дар ҳаёти онҳо амалӣ мегардад.

¹⁶Шумо бошед, хушбахт ҳастед, чунки чашмонатон дида ва гӯшхоятон шунида метавонанд. ¹⁷Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки бисёр пайғамбарон ва нақӯкорон дар орзуи дидан ва шунидани он чи, ки шумо мебинед ва мешунавед, буданд. Вале онҳо на диданду на шуниданд.

Маънидод кардани масал дар бораи деҳқон

¹⁸Хуб, маъноӣ масалро дар бораи деҳқон гӯш кунед.

¹⁹Ба пайраҳа афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе касон каломро дар бораи подшоҳии Худо мешунаванду онро намефаҳманд. Шаҳси Бад омада каломи ба дили онҳо кошташударо кашида мегирад. ²⁰Ба замини санглох афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе касон каломро мешунаванду дарҳол бо хушхолӣ онро қабул мекунанд. ²¹Вале азбаски реша надоранд,

муддати кӯтоҳ бардошт мекунанд. Баъд вақте ки аз барои калом ба душворӣ ва азоб дучор мешаванд, зуд имони худро аз даст медиҳанд. ²²Ба замини хорзор афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе касон каломро мешунаванд, аммо ғаму ташвиши зиндагӣ ва орзуи бойгарӣ каломро пахш менамояд ва дар натиҷа он ҳеҷ ҳосиле намеорад. ²³Вале ба замини ҳосилхез афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе касон каломро мешунаванду онро мефаҳманд. Ана онҳо баъзан сад, баъзан шаст ва баъзан сӣ баробар бештар самара медиҳанд».

Масал дар бораи алафи бегона

²⁴Ӯ боз дигар масалро нақл карда гуфт: «Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин: шахсе ба заминаш донаҳои киштбобро мекорад. ²⁵Лекин, вақте ки хама хоб мераванд, душман меояду дар байни гандум тухми алафи бегонаро пошида, меравад. ²⁶Сипас, баробари сабзидаву сарак баровардани гандум, алафи бегона низ намоён мегардад. ²⁷Хизматгори назди соҳиби киштзор омада мегӯяд: „Ҳоҷа, шумо дар киштзоратон донаҳои гандумро кошта будеду ин алафи бегона аз кучо пайдо шуд?“ ²⁸Ӯ ба онҳо ҷавоб дода мегӯяд: „Ин кори душман аст“. Хизматгори боз меурсанд: „Меҳроҳед, ки мо рафта онҳоро канда партоем?“ ²⁹„Не, — мегӯяд соҳиби киштзор, — чунки алафи бегонаро кандани шуда мабодо боз баъзе гандумро ҳам канда напартоед. ³⁰Бигзор, то вақти ҳосилгундорӣ ҳам гандум ва ҳам алафи бегона истад. Баъд ба даравгарон фармон медиҳам, ки аввал алафи бегонаро канда, даста карда сӯзонанд, сонӣ гандумро даравида, ба анборам ҷамъ кунанд».

Масалҳо дар бораи донаи хардал ва хамиртуруш

³¹Исо ба онҳо боз масали дигарро нақл карда гуфт: «Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин:

шахсе донаи хардалро гирифта, дар замини худ мекорад. ³²Ин дона аз ҳамаи донаҳои дунё майдатарин мебошад, вале вақте ки он месабзад, аз ҳамаи гиёҳҳо калонтар шуда, ба дарахт мубаддал мегардад ва паррандаҳо омада, дар шоҳаҳои он лона месозанд».

³³Масали дигаре, ки Вай ба онҳо нақл кард, ин буд: «Подшоҳии Худоро боз чунин тасвир кардан мумкин: Зане каме хамиртуруш мегираду бо як тағора орд омехта, хамир мекунад ва баъд тамоми хамир мерасад».

³⁴Исо ҳамаи ин чизҳоро фақат бо масалҳо ба мардум нақл кард ва бе масал сухане ҳам ба онҳо нагуфт.

³⁵Пайғамбаре чунин гуфта буд:

«Ман ба онҳо бо масалҳо сухан меронам;

Ман ба онҳо чизҳои аз аввали офариниш
пинҳонбударо нақл мекунам».

Барои амалӣ гаштани ин суханон Исо бо масалҳо гап мезад.

Маънидод кардани масал дар бораи алафи бегона

³⁶Вақте ки Исо мардумро монда, ба хона рафт, шогирдонаш ба наздаш омада хоҳиш карданд, ки Ӯ масали дар бораи алафи бегона нақлкардашро ба онҳо маънидод кунад.

³⁷Вай дар ҷавоб гуфт: «Шахсе, ки донаҳои киштбобро мекорад, Фарзанди Инсон аст; ³⁸киштзор ин ҷаҳон аст; донаҳои гандум одамони аз они подшоҳии Худо ҳастанд; алафи бегона бошад, одамони аз они Шаҳси Бад ҳастанд; ³⁹ва душмане, ки тухми алафи бегонаро мекорад, иблис мебошад. Вақти ҳосилғундорӣ охирзамон аст, даравгарон бошанд, фариштаҳоянд. ⁴⁰Чи тавре ки алафи бегонаро чамъ карда, дар оташ месӯзонанд, айнан ҳамин тавр дар охирзамон рӯй медеҳад. ⁴¹Яъне Фарзанди Инсон фариштаҳои худро мефиристад, то ки ҳамаи бадкорон ва ҳамаи васвасакоронро аз дохили подшоҳии Вай ҷудо карда гирифта

⁴² ба оташи сӯзон партоянд. Дар он чо бошад, одамон аз дард дандон ба дандон зада гиря мекунанд.

⁴³ Аммо накӯкорон дар подшоҳии Падарашон мисли офтоб медурахшанд. Пас ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!

Давоми масалҳо дар бораи подшоҳии Худо

⁴⁴ Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин: рӯзе як мардикор дар саҳро ганчинаи касе пинҳон-кардаро меёбаду онро боз пинҳон мекунад. Аз шодӣ ӯ рафта тамоми дорояшро мефурушаду ҳамон саҳроро мехарад.

⁴⁵ Подшоҳии Худоро боз ин тавр тасвир кардан мумкин: савдогаре марворидҳои зебо мекобаду мекобад ⁴⁶ ва хангоме ки марвориди аҷаб зеборо меёбад, рафта, тамоми молу мулкашро фурухта, онро мехарад.

⁴⁷ Ана масали дигар, ки бо он подшоҳии Худоро тасвир кардан мумкин: якчанд моҳигир тӯрҳои худро ба кӯл мепартоянду ба тӯрашон ҳар гуна моҳиҳо меафтанд. ⁴⁸ Вақте ки тӯрҳо пур аз моҳӣ мешаванд, моҳигирон онҳоро ба соҳил мекашанду нишаста моҳи-хоро ба нағзу бад чудо мекунанд; нағзашро ба сабадҳо меандозанду бадашро мепартоянд.

⁴⁹ Дар охирзамон низ хамин тавр рӯй медиҳад: фа-риштаҳо баромада, одамони бадкирдорро аз байни накӯкорон чудо мекунанд. ⁵⁰ Сонӣ одамони бадкирдорро ба оташи сӯзон мепартоянд, ки дар он чо ода-мон аз дард дандон ба дандон зада гиря мекунанд».

Чизҳои нав ва кӯҳна

⁵¹ Исо аз шогирдонаш пурсид: «Шумо ин гуфтахо-ямро фаҳмидед?» «Фаҳмидем», — ҷавоб доданд онҳо.

⁵² Ӯ давом дода гуфт: «Пас, ҳар шариатдоне, ки дар бораи подшоҳии Худо таълим ёфтааст, монанди соҳи-би хона аст, ки аз анбори худ чизҳои нав ва кӯҳнаро берун мебарорад».

Аз Исо рӯй гардондани ҳамдиёронаш

⁵³ Исо нақл кардани масалҳоро тамоm карду аз он чо баромада ⁵⁴ ба диёраш баргашт. \bar{U} дар ибодатхонаи он чо таълим медоду онҳое, ки таълимоташро мешунданд, ангушти хайрат газида ба якдигар мегуфтанд: «Аз кучо Вай ин кадар хикмат дорад-а?» «Қобилияти мӯъчизакории \bar{U} аз кучо бошад-а? ⁵⁵ Магар \bar{U} ҳамон Исои писари дуредгар нест, ки модараш Марям ва бародаронаш Ёкубу Юсуфу Шимӯну Яхудо ҳастанд? ⁵⁶ Магар хамаи хоҳаронаш дар шаҳри мо зиндагӣ намекунанд? Пас, аз кучо \bar{U} ин хикмату ин қудратро дорад?» ⁵⁷ Инак, онҳо дар ҳаққи Исо шакку шубҳа карданд.

\bar{U} бошад, ба онҳо гуфт: «Пайғамбар дар диёри худ ва дар байни хонадони худ кадр надорад, вале дар ҳама чои дигар ёро бо эҳтиром қабул мекунанд». ⁵⁸ Ва аз сабаби он ки онҳо ба Исо боварӣ надоштанд, \bar{U} дар он чо кам мӯъчиза кард.

Марги Яҳеи Таъмиддиханда

14 Дар он айём овоза дар бораи Исо то ба гӯши Ҳиродус, ки ҳокими вилояти Ҷалил буд, рафта расид. ² Ҳиродус ба мансабдоронаш гуфт, ки дар асл ин Яҳеи Таъмиддиханда аст, ки аз нав зинда шудааст, барои ҳамин ҳам \bar{U} чунин қудрати мӯъчизакорӣ дорад.

³⁻⁴ Пеш аз марги Яҳеи Таъмиддиханда Ҳиродус Ҳиродия, зани бародараш Филиппусро ба занӣ гирифта буд. Гаштаю баргашта Яҳё ба \bar{u} мегуфт: «Аз рӯи шариати мо ба шумо гирифтани зани бародаратон раво нест». Бинобар ин Ҳиродус фармон дод, ки Яҳёро дастгир кунанду дасту пояшро баста, ба ҳабс андозанд. ⁵ Ҳиродус мехост Яҳёро ба қатл расонад, аммо аз халқ метарсид, зеро халқ Яҳёро пайғамбар меҳисобид.

⁶ Бо вучуди ин, боре дар чашнгирии рӯзи таваллуди Ҳиродус духтари Ҳиродия дар пеши меҳмонон раксу

бозӣ карда, Хиродусро чунон мафтун кард, ки ⁷ӯ қасам ёд карда ба духтар ваъда дод: «Ҳар чӣ аз ман талаб кунӣ, бароят медиҳам!» ⁸Духтар аз рӯи маслиҳати модараш гуфт: «Бароям сари Яҳеи Таъмиддихандаро дар рӯи табаке оварда диҳед».

⁹Ҳоким ғамгин гашт, вале ба хотири ваъдаи дар пеши меҳмонон додааш, фармон дод, ки гуфти духтарро иҷро кунанд. ¹⁰Чаллоди фиристодааш рафта, дар ҳабсхона сари Яҳёро аз танаш чудо кард ¹¹ва дар рӯи табаке ба духтар оварда дод. Духтар бошад, онро ба дасти модараш супорид. ¹²Баъд аз ин шогирдони Яҳё омада, часади ӯро бурда гӯрониданд ва ходисаи рӯй-додаро рафта ба Исо нақл карданд.

**Бо панҷ нону ду моҳӣ сер кардани зиёда
аз панҷ ҳазор кас**

¹³Ин ходисаро шунида, Исо ба қайқ савор шуду ҳадаш танҳо ба ҷои хилвате рафт. Мардум аз ин огоҳ шуданду аз шаҳрҳои худ баромада пиёда аз паи ӯ рафтанд. ¹⁴Вақте ки Исо ба соҳил фаромад, мардуми зиёдеро дида, ба ҳоли онҳо раҳмаш омад ва беморони дар байнашон бударо шифо дод.

¹⁵Рӯз ба охир мерасид ва шогирдони Исо ба наздаш омада гуфтанд: «Устод! Ин як ҷои беодам аст, рӯз дер шуд. Мардумро ҷавоб намедихед, ки ба қишлоқҳои гирду атроф рафта, барояшон хӯрокворӣ харанд?» ¹⁶«Ба ҳеч ҷо рафтанишон лозим нест, — ҷавоб дод Вай. — Шумо ба онҳо хӯрок диҳед!» ¹⁷Онҳо гуфтанд: «Охир мо дар ин ҷо фақат панҷ нону ду моҳӣ дорем». ¹⁸«Онҳоро ба Ман оварда диҳед», — гуфт Исо.

¹⁹ӯ ба мардум гуфт, ки рӯи сабза нишинанд. Баъд он панҷ нону ду моҳиро ба дасташ гирифта, ба осмон ни-гаристу аз Худо баракат талабид ва нонҳоро пора карда, ба шогирдонаш дод, то ки ба мардум тақсим карда диҳанд. ²⁰Ҳама то сер шудан хӯрданду шогирдон боз дувоздах сабади пур аз нонпораҳо чамъ карданд.

²¹ Шумораи онҳое, ки нону моҳӣ хӯрда буданд, ғайр аз занону кӯдакон, тақрибан панҷ ҳазор нафар буд.

Дар рӯи об роҳ рафтани Исо

²² Сипас Исо ба шогирдонаш фармуд, ки ба қайқ савор шаванду пешопеши Ӯ ба дигар тарафи кӯл раҳсипор шаванд, то ҳудаш ҳам баъд аз мардумро ҷавоб додани назди онҳо биравад. ²³ Вақте ки Вай мардумро ҷавоб дод, барои дар танҳои дуо қардан ба теппае баромад. Баъд аз нишастии офтоб ҳам Ӯ яққаву танҳо дар он ҷо буд. ²⁴ Қайқ бошад, аз соҳил хеле дур рафта буд ва аз сабаби бодии саҳте, ки муҳолифи он мевазид, мавҷҳои кӯл қайқро алвонҷ медоданд.

²⁵ Ҳанӯз ҷашми рӯз нақафида, Исо рӯ-рӯи об қадамзانون ба тарафи шогирдонаш равона шуд. ²⁶ Шогирдон Исои дар рӯи об роҳ рафтаистодаро дида, «Ин арвоҳ! Арвоҳ!» гӯён аз тарсу ваҳм дод заданд. ²⁷ Аммо Ӯ зуд ба онҳо гуфт: «Натарсед! Ин Манам. Ором шавед».

²⁸ Он гоҳ Петрус овоз бароварда гуфт: «Ҳоча, агар дар ҳақиқат ин Ту бошӣ, ба ман амр намо, ки рӯ-рӯи об назди Ту биёям». ²⁹ «Биё», — амр дод Ӯ. Инак, Петрус аз қайқ баромада дар рӯи об қадамзانون ба Исо наздик мешуд. ³⁰ Саҳт вазидани шамолро дида тарсид ва қариб ғарқ шуда буд ки, фарёд зад: «Ҳоча, маро наҷот деҳ!» ³¹ Исо зуд дасташро дароз карда, Петрусро дошта гирифт ва гуфт: «Ин қадар имонат суст аст? Ҷаро шубҳа қардӣ?»

³² Бо ин суҳанон онҳо ба қайқ савор шуданд ва шамол аз вазидан бозмонд. ³³ Он гоҳ онҳое, ки дар қайқ нишаста буданд, ба Исо сачда қарда хитоб намуданд, ки Ӯ дар ҳақиқат Писари Худо аст.

Шифо ёфтани беморони Ҷинесор

³⁴ Онҳо аз кӯл гузашта, ба сарзамини Ҷинесор омада расиданд. ³⁵ Мардуми он ҷо Исоро шинохтанд ва ба

гирду атрофи он сарзамин одамонро фиристоданд, то ки беморонро назди Ҷ гирифта биёранд. ³⁶ Онҳо аз Исо илтимос мекарданд, ки ақаллан ба лаби доманаш даст расонанд ва ҳар касе ки даст мерасонд, шифо меёфт.

Таълимоти ачдодон

15 Сипас, ба назди Исо аз Ерусалим чанд нафаре аз фарисиёну шариатдонон омада пурсиданд: ² «Чаро шогирдони Шумо урфу одатҳои ачдодони моро вайрон мекунанд? Онҳо бетаҳорат сари дастархон мешинанд!»

³ Ҷ ҷавоб дод: «Худи шумо-чӣ? Чаро барои иҷро кардани урфу одатҳои худ шуда, фармудаҳои Худоро вайрон мекунед? ⁴ Худо ба мо фармудааст: „Падару модари худро эҳтиром кунед” ва „ҳар кӣ дар ҳаққи падар ё модараш сухани қабех гӯяд, ҷазояш марг аст”. ⁵ Шумо бошед, таълим медиҳед, ки агар касе ба падару модараш бо чизе ёрӣ расонда тавонад, вале ёрӣ нарасонда гӯяд, ки ман инро ба Худо мебахшам, ⁶ он гоҳ хочат нест, ки ба падараш изҳори эҳтиром кунад. Ҳамин тавр шумо барои риоя кардани урфу одатҳои худ шуда, фармудаҳои Худоро барҳам медиҳед. ⁷ Эй одамони дурӯя! Ҳақ буд Ишаъё пайғамбар, вақте ки оиди шумо пешгӯӣ карда гуфта буд:

⁸ „Худо мегӯяд:

«Ин одамон бо суханонашон Маро таъриф мекунанд,

вале дар асл дилашон аз Ман дур аст.

⁹ Онҳо Маро бефоида парастид мекунанд, чунки қонуни қоидаҳои инсониро «қонуни Худо» гуфта таълим медиҳанд!»».

Чизҳои одамро ҳаромкунанда

¹⁰ Баъд Исо мардумро ба наздаш ҷеғ зада гуфт: «Ҳамин чизро бидонед, ки ¹¹ он чи аз даҳони одам ба

дарунаш мебарояд, ўро ҳаром намекунад, балки он чи аз даҳонаш берун мебарояд, ўро ҳаром мекунад».

¹²Он гоҳ шогирдонаш ба Ў наздик шуда гуфтанд: «Медонед, фарисиён аз суханони Шумо ранчиданд».

¹³Исо дар ҷавоб гуфт: «Ҳар гиёҳе, ки Падари осмониаи нашинондааст, бо решааш канда партофта мешавад. ¹⁴Ба фарисиён аҳамият надихед. Онҳо худашон кӯр ҳастанду боз дигар кӯронро роҳнамоӣ мекунанд. Агар кӯр ба кӯри дигар роҳ нишон диҳад, ҳардуяшон рафта ба ҷоҳ меафтанд».

¹⁵Дар ин вақт Петрус ба Исо мегӯяд: «Ба мо маънои масали пештар овардаатонро шарҳ диҳед». ¹⁶Ў ба онҳо мегӯяд: «Наход то ҳол нафаҳмида бошед? ¹⁷Магар намедонед, ки он чи шумо мехӯред, аз даҳон мебарояд баъд аз меъда гузашта берун мебарояд? ¹⁸Лекин он чи аз даҳон мебарояд, одамро ҳаром мекунад, чунки он аз дили одам бармеояд. ¹⁹Зеро аз дил фикрҳои бад берун меоянд, ки сабаби одамкушӣ, алокаи беникоҳ, фиску фучур, дуздиву шаҳодати дурӯғдихӣ ва тӯхматкунӣ мегарданд. ²⁰Ана ин чизҳо одамро ҳаром мекунанд. Аммо бетаҳорат ба сари дастархон нишастан одамро ҳаром намекунад».

Имони як зан

²¹Исо аз он ҷо баромада, ба наздикиҳои шаҳрҳои Суру Сидун рафт. ²²Инак, як зани канъонӣ, ки дар он маҳал зиндагӣ мекард, додзанон назди Исо рафта истода гуфт: «Эй Насли Довуд! Илтимос, Хочаам, ба ман раҳм кунед! Духтарам дев дорад ва ахволаш бенихоят вазнин аст».

²³Аммо аз Исо садое ҳам набаромад. Шогирдонаш ба Ў наздик шуда, хоҳиш карда гуфтанд: «Ин зан доду войкунон аз дунболи мо омада истодааст. Ба вай гӯед, ки биравад!» ²⁴Исо ҷавоб дод: «Ман фақат ба назди гӯсфандони гумроҳшуда — халқи Исроил фиристода шудаам!»

²⁵ Дар ин мобайн зан ба Ў расида омаду ба пеши пой-
хояш худро партофта зориву илтичо кард: «Хочаам, ба
ман ёрӣ дихед!» ²⁶ Вай ҷавоб гардонд: «Нони фарзан-
донро гирифта ба сагон партофтан дуруст нест».

²⁷ «Рост мегӯед, Хочаам, — гуфт дар ҷавоб зан, — ле-
кин сагон ҳам нонрезаҳои аз дастархони сохибашон
боқимондари мехӯранд-ку». ²⁸ Исо ба ин ҷавоби ӯ
гуфт: «Имонат бениҳоят боқувват будааст, хоҳар! Он
чи мехостӣ бароят иҷро мешавад». Худи ҳамон лаҳза
духтари зан шифо ёфт.

Шифо ёфтани бисёр беморон

²⁹ Исо он ҷойро тарк карду қад-қади кӯли Чалил
рафта ба теппае баромада нишаст. ³⁰ Ба назди Вай тӯ-
да-тӯда одамон омада, бо худ одамони лангу маъюб,
кӯру гунг ва боз дигар хел касалонро оварда пеши
пойхояш мегузоштанд ва Ў ҳамаи онҳоро шифо ме-
дод. ³¹ Дар пеши назари ҳама гунгҳо гап задаву лангҳо
роҳ рафтаву кӯрон дида метавонистагӣ шуданд,
маъюбон сихат гаштанд. Инро дида ҳама ҳайрон мон-
данд ва Худои Исроилро ситоиш карданд.

Бо ҳафт нону якчанд моҳӣ сер кардани зиёда аз чор ҳазор кас

³² Исо шогирдонашро ба наздаш даъват карда гуфт:
«Ба ин одамон раҳмам меояд, онҳо се рӯз боз бо Ман
ҳастанд ва ҳеч хӯрдание надоранд. Ман намехоҳам,
ки онҳоро аз пеши худ гурусна ҷавоб диҳам, мабодо
дар роҳ аз ҳол нараванд». ³³ Шогирдонаш ба Ў гуф-
танд: «Дар ин биёбон мо аз кучо ин қадар нон ме-
ёбем, ки ба чунин тӯдаи одамон расонда тавонем?»
³⁴ Исо дар навбати худ аз онҳо пурсид: «Шумо чанд
нон доред?» «Ҳафтто, — ҷавоб доданд онҳо, — ва як-
чанд моҳии хурд ҳам дорем».

³⁵ Ў мардумро фармуд, ки рӯи замин бишинанд.
³⁶ Баъд он ҳафт нону моҳихоро ба даст гирифта, Худоро

шукргӯён онхоро пора кард ва ба шогирдонаш дод. Шогирдонаш нонпорахоро гирифта ба мардум тақсим карданд. ³⁷Ҳамаи то сер шудан хӯрданду шогирдон боз ҳафт сабади калон пур аз нонпораҳои боқимонда чамъ карданд. ³⁸Шумораи онхое, ки нону моҳӣ хӯрда буданд, ғайр аз занону кӯдакон, чор ҳазор нафар буд.

³⁹Пас Исо мардумро ҷавоб дода, ба қайқ савор шуду ба сарзамини Мачдал раҳсипор гашт.

Талаб кардани нишона

16 Баъд аз чанд вақт ба назди Исо баъзе аз фарисиён ва саддуқиён омаданд. Онҳо Вайро озмуданӣ шуда, талаб намуданд, ки ба онҳо ягон нишонае аз ҷониби Худо диҳад. ²Аммо Исо дар ҷавоб гуфт: «Агар шомгоҳон осмон кушода бошад, шумо мегӯед, ки пагоҳ ҳавои нағз мешавад. ³Агар субҳидам осмон тираву гирифта бошад, мегӯед, ки имрӯз шамоли боронгарӣ мешавад. Шумо нишонаҳои осмонро дида чӣ гуна шудани хаворо фаҳмида метавонед нишонаҳои ҳозиразамонро дида, онхоро муайян карда наметавонед. ⁴Ҷаҳат насли ба Худо бевафою бадон нишона мечӯяд! Худо ба ин насл ҳеч нишонаи дигаре ба ғайр аз он ки бо Юнус пайғамбар рӯй додааст, намедиҳад».

Инро гуфта Ӯ аз наздашон рафт.

Ҳамиртуруши фарисиёну саддуқиён

⁵Вақте ки шогирдон ба дигар тарафи кӯл расида омаданд, диданд, ки бо худ нон гирифтанду фаромӯш кардаанд.

⁶Исо ба онҳо гуфт: «Хушёр бошед! Худро аз ҳамиртуруши фарисиёну саддуқиён эҳтиёт кунед». ⁷Он гӯшогирдонаш ба муҳокима даромада, ба якдигар мегуфтанд: «Ӯ аз сабаби бо худ нон нагирифтанду инро гуфт».

⁸Лекин Исо аз муҳокимаи онҳо дарак дошт ва пурсид: «Ҳой, барои чӣ шумо набудани нонро бо якдигар

муҳокима мекунед? Имонатон ин қадар суст аст?!
 9 Наход то ҳол ҳеч чиз нафаҳмида бошед? Магар он панҷ нонро дар ёд надоред, ки чӣ хел панҷ ҳазор нафар хӯрданду боз боқимондаашро дар чанд сабад чамъ кардед? 10 Ё он ҳафт нонро, ки чор ҳазор нафар хӯрданду боз боқимондаашро дар чанд сабади калон чамъ кардед? 11 Чӣ тавр шумо намефаҳмед, ки Ман нонро дар назар надорам? Балки гуфтани ҳастам, ки худро аз хамиртуруши фарисиён ва саддукиён эҳтиёт кунед!»

12 Он гоҳ шогирдон фаҳмиданд, ки Ӯ на аз хамиртуруши нон, балки аз таълимоти фарисиёну саддукиён эҳтиёт шудани онҳоро дар назар дошт.

Кӣ будани Исоро эълон кардани Петрус

13 Исо бо шогирдонаш ба маҳаллаи назди шаҳраки Қайсарияи Филиппус рафт. Дар он ҷо Ӯ ба онҳо савол дод: «Одамон дар бораи кӣ будани Фарзанди Инсон чӣ мегӯянд?» 14 Онҳо ҷавоб дода гуфтанд: «Баъзеҳо мегӯянд, ки Ӯ Яҳёи Таъмиддиханда аст, қисми дигари одамон мегӯяд, ки Илёс ё Ирмиё ва ё яке аз дигар пайғамбарони гузашта омадааст». 15 Исо аз онҳо пурсид: «Шумо чӣ? Шумо Маро кӣ мешуморед?» 16 Шимъӯни Петрус ба Ӯ ҷавоб дод: «Ту ҳамон Таъиншуда ва Писари Худои зинда ҳастӣ».

17 Он гоҳ Исо ба Петрус гуфт: «Чӣ хел хушбахт ҳастӣ, Шимъӯн, писари Юҳанно! Чунки инро ба ту на одамизод, балки Падари Ман, ки дар осмон аст, ошкор кардааст. 18 Бинобар ин ба ту мегӯям, ки ту Петрус — санг ҳастӣ* ва дар болои ин санг Ман ҷамоати имондорони худро пойдор менамоям ва онро ҳатто қувваҳои марг мағлуб карда наметавонанд. 19 Ман ба ту калидҳои подшоҳии Худоро медиҳам ва ҳар чиро, ки ту дар замин манъ кунӣ, Худо аз осмон онро

* 16:18 *Петрус* — аз юнонӣ санг тарҷума мешавад.

манъ мекунад ва ба ҳар чӣ, ки иҷозат диҳӣ, Худо аз осмон ба он иҷозат медиҳад».

²⁰Баъд Исо ба шогирдонаш қатъӣ таъкид кард, ки Таъиншудаи Худо будани Ёро ба касе нагӯянд.

Марги худро пешгӯӣ кардани Исо

²¹Аз ҳамон вақт сар карда Ё ба шогирдонаш кушоду равшан мегуфт, ки бояд ба Ерусалим равад ва дар он ҷо аз дасти пирони қавм, сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон бисёр азоб мекашад. Оқибат Ё кушта мешавад, вале баъд аз се рӯз аз нав зинда мегардад.

²²Петрус бошад, Исоро як сӯ бурда сарзаниш карда гуфт: «Худо нишон надихад! Эй Худованд, он чи гуфти, бигзор ба сарат наояд!» ²³Лекин Вай ба Петрус рӯй оварда гуфт: «Дур шав аз Ман, шайтон! Ту ба Ман халал расонда истодаӣ, чунки ту фикри Худоро надорӣ, балки фикри инсонӣ мекуни!»

²⁴Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ҳар каси шумо, ки пайрави Ман шудан хоҳад, бояд аз манфиатҳои худ даст кашида, салиби азобу маргашро бардошта барад ва он гоҳ Маро пайравӣ кунад. ²⁵Зеро касе, ки ҳаёташро нигоҳ доштан мехоҳад, онро аз даст медиҳад, вале ҳар касе, ки ба хогири Ман аз баҳри ҳаёти худааш мегузарад, ҳаёти абадӣ ба даст меоварад. ²⁶Ба одам чӣ фоидае дорад, ки тамоми дунёро ба даст овардад чонашро аз даст диҳад? Одамизод бар ивази чони худ ҳеч товоне дода наметавонад. ²⁷Фарзанди Инсон бо шӯҳрату чалоле, ки Падараш ба Ё медиҳад, ҳамроҳи фариштаҳои худ меояд ва ба ҳама он чиро, ки мувофиқи амалашон сазовор мешаванд, медиҳад. ²⁸Ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар ин ҷо чанд касе ҳастанд, ки ханӯз дар қайди ҳаёт буданашон мебинанд, ки чӣ тавр Фарзанди Инсон барои подшоҳӣ қардан меояд».

Дигаргун шудани намуди зохирии Исо

17 Пас аз шаш рӯз Исо Петрус ва бародарон Ёкубу Юҳанноро ҳамроҳаш гирифта ба баландии кӯҳе бурд, ки он чо онҳо танҳо буданд. ²Баъд дар пеши назари шогирдон намуди зохирии Ӯ дигаргун шуд. Чехрааш монанди офтоб дурахшид, либосаш ҳам мисли равшании нур сап-сафед шуд. ³Ногаҳон Мӯсо ва Илӛс пайғамбар дар пеши назари шогирдон пайдо шуданд ва бо Исо сӯҳбат мекарданд. ⁴Петрус ба сухан даромада ба Исо гуфт: «Худовандо, чӣ хуб аст, ки мо ин чо хастем. Агар хоҳӣ ман дар ин чо се хайма месозам, яке барои Ту, дигаре барои Мӯсо ва сеюм барои Илӛс».

⁵Ҳанӯз вай суханашро тамоm накарда, абри тобоне пайдо шуда, онҳоро бо сояш фаро гирифт ва аз даруни он овозе шунида шуд: «Ин Писари азизи Ман аст ва Ман аз Ӯ хушнудам. Ӯро гӯш кунед». ⁶Аз шунидани ин овоз шогирдонро ваҳм фаро гирифт ва онҳо худро рӯи замин партофтанд. ⁷Аммо Исо ба наздашон омаду ба онҳо даст расонда гуфт: «Бархезед ва аз ҳеч чиз натарсед». ⁸Онҳо ба боло нигоҳ карданд ва ғайр аз Исо касеро надиданд.

⁹Аз кӯҳ поён фаромада истода Исо ба шогирдон фармуд, ки то Фарзанди Инсон мурда аз нав зинда нашавад, ба ҳеч кас аз чизи дидагиашон даҳон накушоянд. ¹⁰Он гоҳ шогирдон аз Ӯ пурсиданд: «Чаро шариатдонон мегӯянд, ки пеш аз Масеҳ бояд Илӛс биёяд?»

¹¹«Дуруст, — ҷавоб дод Ӯ, — аввал бояд Илӛс биёяд ва хама чизро барқарор намояд. ¹²Ба шумо мегӯям, ки Илӛс аллакай омадааст ва одамон вайро нашинохтанду ҳар коре, ки хостанд, бо вай карданд. Бо Фарзанди Инсон низ ҳамон тавр рафтор хоҳанд кард».

¹³Он вақт шогирдон фаҳмиданд, ки Исо Илӛс гуфта Яҳёи Таъмиддихандаро дар назар дошт.

Шифо ёфтани бачаи девона

¹⁴ Ҳангоме ки онҳо назди мардум баргаштанд, марде пеши Исо омаду ба сари зону истода ¹⁵ гуфт: «Хоча, ба писарам раҳм бикун! Вай касалии эпилепсия дорад ва бениҳоят азоб мекашад. Аз ин рӯ, ӯ худро зуд-зуд ба оташ ё ба об мепартояд. ¹⁶ Вайро ба назди шогирдонат овардам, лекин онҳо ӯро шифо дода натавонистанд».

¹⁷ Исо ҷавоб дод: «Эй насли беимонону гумроҳон! То кай бо шумо бошам? То кай шуморо тоқат кунам? Кани, рафта бачаро ба наздам биёред!» ¹⁸ Бачаро гирифта ба наздаш оварданд ва Ӯ ба дев фармон дод, ки аз бача берун барояд. Дев берун баромад ва бача худи ҳамон лаҳза сихат гашт.

¹⁹ Сипас шогирдон аз мардум чудо шуда, пеши Исо омада пурсиданд: «Чаро мо девро берун карда натавонистем?»

²⁰ Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Аз барои сустии имонатон. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, агар имонатон донаи хардал барин бошад, он гоҳ ба ин кӯҳ „Аз ин ҷо ба он ҷо гузар“ гӯед, кӯҳ мегузарад. Пас, бароятон ҳеч чиз имконнопазир намешавад. ²¹ Аммо ин зот фақат бо дуо ва рӯза берун карда мешавад».

²² Ҳангоме ки шогирдон дар Ҷалил чамъ омаданд, Исо ба онҳо гуфт: «Фарзанди Инсон ба дасти одамон супорида мешавад ²³ ва онҳо Ӯро мекушанд, лекин дар рӯзи сеюм Ӯ аз нав зинда мегардад». Шогирдон аз шунидани ин суханон саҳт ғамгин гаштанд.

Барои Хонаи Худо супоридани андоз

²⁴ Вақте ки Исо бо шогирдонаш ба Кафарнаҳум омад, касоне ки барои Хонаи Худо андоз чамъ мекарданд, назди Петрус омада пурсиданд: «Магар устои ту андоз намесупорад?» ²⁵ «Албатта месупорад», — ҷавоб дод Петрус.

Баъд Петрус ба хона даромад ва ханӯз ӯ даҳон накушода, Исо ба вай гуфт: «Шимъун, бигӯй, ба фикрат подшоҳон андозу хирочро аз кӣ меситонанд? Аз шаҳрвандони худӣ ё бегона?»²⁶ «Аз бегона», — ҷавоб гардонд Петрус.

«Пас, шаҳрвандони худӣ аз ин вазифа озоданд.²⁷ Лекин барои наранҷонидани ин одамон сӯи кӯл рафта бо шасти моҳигирӣ сайд кун. Аз даҳони моҳии аввалине, ки сайд мекунӣ, тангаеро меёбӣ ва ин тангари гирифта аз номи Ман ва худат андозро супор».

Кӣ аз ҳама бузургтар аст?

18 Аз мобайн вақти зиёде нагузашта, ба пеши Исо шогирдонаш омада пурсиданд: «Дар подшоҳии Худо кӣ бузургтар аст?»

² Исо ба наздаш як кӯдакро хонда, ӯро дар пеши шогирдонаш гузошту ³ ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, то тарзи фикррониатонро тағйир дода, монанди кӯдакон нашавед, харгиз ба подшоҳии Худо дохил шуда наметавонед. ⁴ Аз ин рӯ, он кас дар подшоҳии Худо бузургтар аст, ки худро монанди ин бача хоксор мегирад. ⁵ Ҳар касе ки чунин кӯдакро ба хотири номи Ман қабул мекунад, дар асл Маро қабул мекунад.

⁶ Лекин вой бар ҳоли касе, ки яке аз пайравони хурдтарини ба Ман боварқардари роҳи имон занад. Барои вай беҳтар мешуд, ки ба гарданаш санги осиебро баста, ба баҳри чуқур партоянд.

⁷ Вой бар ҳоли одамони ин олам аз дасти васвасаҳо! Васвасаҳо ҳамеша пайдо мешаванд, вале вой бар ҳоли васвасакорон!

⁸ Агар даст ё поят туро ба гуноҳ қардан водор созад, онро бурида парто, зеро бароят беҳтар аст, ки бе як

* 17:25 Дар империяи Рум андозу хирочро халқҳои мустамликашуда месупориданд, худи шаҳрвандони румӣ аз ин озод буданд.

даст ё пой буда, сохиби ҳаёт шавӣ, аз он ки ду дасту пой дошта бошию ба оташи абадии дӯзах биафтӣ. ⁹Инчунин, агар чашмат туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро канда парто, зеро бароят бехтар аст, ки як чашм дошта бошию сохиби ҳаёт шавӣ, аз он ки ду чашм дошта бошиву ба оташи дӯзах партофта шавӣ».

Масал дар бораи гӯсфанди гумроҳшуда

¹⁰⁻¹¹ Ӯ суҳанашро давом дода гуфт: «Эҳтиёт бошед, ки ҳатто бо яке аз пайравони хурдтаринам хунукназарона рафтор накунад, зеро ба шумо мегӯям, ки фариштаҳои ниғаҳбони онҳо ҳамеша дар назди Падари осмониам ҳузур дошта метавонанд*.

¹²Фарз кардем, ки як мард сад сар гӯсфанд дораду якеаш аз рама ақиб монда роҳро гум мекунад. Он мард чӣ кор мекунад? Магар наваду нӯҳ гӯсфандро дар тепаҳои чарогоҳ монда ба ҷустуҷӯи гӯсфанди гумроҳшудааш намеравад? ¹³Ва баъд аз ёфтаниаш, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки барои ин гӯсфанд назар ба он наваду нӯҳ гӯсфанди гумроҳнашуда бештар хурсандӣ мекунад. ¹⁴Падари осмони шумо низ ҳаргиз намехоҳад, ки яке аз пайравони хурдтарини Ман гумроҳ шавад.

Фармон дар бораи бахшидани бародар

¹⁵Агар ягон бародаратон бар зидди яке аз шумо гуноҳ кунад, ба назди ҳамон бародар рафта, якка ба якка айбашро ба рӯяш гӯед, агар айбашро ба гардан гирад, донед, ки вайро аз нав ҳамчун бародар пайдо кардаед. ¹⁶Вале, агар ба гапатон гӯш надихад, рафта як ё ду бародари дигарро ҳамроҳатон биёред, то ҳақ будани суҳанатон бо ду ё се шоҳид исбот гардад.

* 18:10-11 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «Зеро Фарзанди Инсон барои наҷот додани одамони гумроҳшуда омадааст».

¹⁷Агар ба гапи онҳо ҳам гӯш надихад, ба чамоати имондорон дар ин хусус гӯед. Аммо агар ба гапи тамоми чамоат низ гӯш надихад, бигзор вай бароятон ҳамчун андозгири беинсофу одами беимон бошад.

¹⁸Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар чиро, ки шумо дар замин манъ кунед, Худо аз осмон онро манъ мекунад ва ба ҳар чи, ки иҷозат диҳед, Худо аз осмон ба он иҷозат медиҳад. ¹⁹Боз илова мекунам, агар дар замин ду каси шумо бо розигии якдигар барои ягон чиз дуо кунед, Падари осмониам ҳатман бароятон ҳамон чизро иҷро мекунад. ²⁰Зеро дар ҷое, ки ду ё се кас ба хотири номи Ман чамъ мешаванд, Ман ҳам дар байни онҳо мешавам».

Масал дар бораи қарздихандаи беинсоф

²¹Баъдтар Петрус назди Исо омада пурсид: «Худованд, агар бародаре бар зидди ман гуноҳ кардан гирад, чанд маротиба вайро бахшиданам даркор? Ҳафт маротиба?»

²²«Не, — ҷавоб дод Ӯ. — Ҳафт маротиба нею ҳафтод карат ҳафт маротиба бубахш. ²³Зеро подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин: Рӯзе як подшоҳ хост, ки қарзҳои хизматгорунашро ба ҳисоб гирад. ²⁴Вақте ки хисобу китобро сар кард, ба наздаш хизматгореро оварданд, ки аз шоҳ маблағи бениҳоят калоне* қарздор буд. ²⁵Азбаски хизматгор аз ӯхдаи баргардондани қарз баромада наметавонист, шоҳ амр дод, ки ба ҷои тоvon ӯ бо зану фарзандонаш ва тамоми молу мулкаш фурӯхта шавад. ²⁶Он хизматгор худро пешӣ пойҳои шоҳ партофта зорию тавалло карда гуфт: „Тақсирам, илтимос, ба ман мӯхлат диҳед ва ман тамоми қарзамро бармегардонам”. ²⁷Шоҳ ба ҳоли хизматгор раҳм карду қарзашро ба вай бахшида ҷавоб дод.

* ^{18:24}Дар нусхаи асли «дах ҳазор талант» омадааст. Арзиши як талант ба маоши понздаҳсолаи коргар баробар буд.

²⁸Хизматгор бошад, берун баромада ҳамхизматашро дид. Ин ҳамхизматаш аз вай маблағи нисбатан камтаре* қарздор буд. Вай аз гулӯи ҳамхизматаш дошта, ӯро буғӣ карда истода талаб кард, ки қарзашро гардонда диҳад. ²⁹Ҳамхизматаш худро ба рӯи замин партофта, ба зориву тавалло кардан даромад: „Илтимос, мӯҳлат деҳ ва ман албатта қарзамро бармегардонам”. ³⁰Аммо хизматгор розӣ нашуда, ҳамхизматашро ба ҳабсхона супорид ва ӯ то қарзро гардонда надихад, ҳамон чо мемонд. ³¹Дигар хизматгорон ин ҳодисаро дида, саҳт ранчиданд ва рафта ба шоҳ буду шуди воқеаро нақл карданд. ³²Шоҳ он хизматгорро ба наздаш хонда гуфт: „Эй хизматгори бад! Ту маро зориву тавалло кардӣ ва ман ба ту тамоми қарзатро бахшидам. ³³Ман ба ту раҳм кардам. Пас, ту ҳам бояд ба ҳамхизматат раҳм мекардӣ”. ³⁴Шоҳ дар ғазаб шуда, амр дод, ки ин хизматгорро то пурра супоридани қарзаш ба ҳабс партоянд, то азобашро кашад.

³⁵Хуллас, Падари осмониам низ то бародаратонро аз самими дил набахшед, бо ҳар яки шумо айнан ҳамин тавр рафтор мекунад».

Таълимот дар бораи талок

19 Исо суҳанонашро ба охир расонда, аз вилояти Ҷалил сӯи сарзамини Яҳудия, ки дар дигар тарафи дарёи Урдун ҷойгир буд, раҳсипор шуд. ²Аз паси ӯ тӯда-тӯдаи одамон низ рафтанд ва дар он ҷо ӯ онҳоро шифо бахшид.

³Баъд чанд нафаре аз фарисийён Исоро озмуданӣ шуда, савол доданд: «Оё аз рӯи шариат мумкин аст, ки мард бо ҳар сабабе, ки хоҳад, аз занаш ҷудо шавад?» ⁴Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Магар дар навиштаҷот нахондаед, ки „Офарандаи одамизод аз

* 18:28 Дар нусхаи асли «сад динор» омадааст. Арзиши як динор ба маоши якрӯзаи коргар баробар буд.

ибтидо онҳоро мард ва зан офаридааст”? ⁵ Боз дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки „Бинобар ин мард бояд аз падару модараш чудо шуда, бо ҳамсараш бипайвандад, то ки на ду нафар, балки як тан шаванд”. ⁶ Акнун онҳо на ду тан, балки якто ҳастанд. Пас, бигзор касе зану шавҳарро аз ҳамдигар чудо накунад, зеро Худо он ду нафарро бо ҳам пайваستاаст».

⁷ Фарисиён боз саволе доданд: «Пас, чаро Мӯсо фармудааст, ки барои чудо шудан мард бояд ба занаш талоқномае навишта ҷавоб диҳад?» ⁸ Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Ба сабаби сангдилиатон Мӯсо иҷозати чудо шуданро додааст, аммо аз аввал ин тавр набуд. ⁹ Ман ҳоло ба шумо мегӯям, агар марде бо ҳар сабабе (ғайр аз сабаби бевафоии занаш) аз занаш чудо шуда, зани дигар гирад, вай гуноҳи алоқаи беникоҳро мекунад».

¹⁰ Шогирдони Исо гуфтанд: «Устод, агар вазифаи шавҳар нисбат ба зан ин хел бошад, он гоҳ ба мард беҳтар аст, ки тамоман зан нагирад». ¹¹ «На ҳама ин гуфтаҳоро қабул карда метавонанд, — ҷавоб дод Вай, — фақат касоне, ки Худо ба онҳо насиб гардондааст. ¹² Зеро мардон бо сабабҳои гуногун зан намегиранд: баъзеҳо мисли ахташуда таваллуд мешаванд, баъзеҳоро одамон ахта мекунад ва баъзеҳо бо нияти ба Худо хизмат кардан зан намегиранд. Бигзор касе, ки ин гуфтаҳоро қабул карда метавонад, қабул кунад».

Баракат ёфтани кӯдакон

¹³ Баъзе касон ба назди Исо кӯдаконро оварданд, то ки Ӯ ба сари онҳо даст гузошта барояшон дуо кунад. Шогирдон инро дида, онҳоро сарзаниш намуданд. ¹⁴ Аммо Исо гуфт: «Монед, ки кӯдакон назди Ман оянд, пеши роҳи онҳоро нагиред, зеро Худо дар ҳаёти онҳое подшоҳӣ мекунад, ки мисли ин кӯдакон ҳастанд». ¹⁵ Баъд бо нияти баракат додан ба сари кӯдакон даст гузошту аз он ҷо рафт.

Таълимот дар бораи хавфи сарват

¹⁶Боре як мард пеши Исо омада, аз ӯ пурсид: «Ус-тод, барои ба даст овардани ҳаёти абадӣ чӣ некие бояд кунам?» ¹⁷Ӯ ба мард ҷавоб дод: «Чаро аз Ман дар бораи чизи нек мепурсӣ? Фақат як кас нек аст. Агар хоҳӣ, ки ҳаёти абадӣ насибат гардад, фармоишхоро риоя намо». ¹⁸«Қадам фармоишхоро?» — пурсид мард.

Исо ба номбар кардани фармоишҳо даромада гуфт: «Одамкушӣ нақун, алоқаи беникоҳ нақун, дуздӣ нақун, шаҳодати бардурӯғ надех, ¹⁹падару модаратро хурмату эҳтиром намо ва шахсеро, ки наздики ту аст, мисли худат дӯст бидор». ²⁰Ҷавонмард ҷавоб дод: «То ба имрӯз ҳамаи ин фармоишхоро риоя кардаам. Ғайр аз ин боз чӣ карданам лозим аст?» ²¹Исо ба вай гуфт: «Агар хоҳӣ, ки комил бошӣ, рафта, тамоми молу мулкатро фурушӯ пулашро ба қамбағалон тақсим бикун. Он гоҳ соҳиби мукофоти осмонӣ мегардӣ. Баъд омада, Маро пайравӣ намо».

²²Ҷавонмард хеле сарватманд буд, бинобар ҳамин бо шунидани ин суханон андӯхгин гашта, аз он ҷо рафт.

²³Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ба подшоҳии Худо дохил шудани шахси сарватманд бениҳоят душвор аст. ²⁴Боз мегӯям, ки аз сӯрохи сӯзан гузаштани шутур осонтар аз он, ки шахси сарватманд ба подшоҳии Худо дохил шавад».

²⁵Шунидани ин суханон шогирдонро ба ҳайрат оварду онҳо пурсиданд: «Пас кӣ наҷот ёфта метавонад?» ²⁶Исо ба шогирдонаш бодикқат нигоҳ карда гуфт: «Ба инсон ин қорро қардан ғайриимкон аст, вале бо Худо аз ӯҳдаи ҳар қор баромадан мумкин аст».

²⁷Он гоҳ Петрус гуфт: «Ана, мо аз баҳри ҳама чиз баромада, Шуморо пайравӣ қардем. Пас насиби мо чист?» ²⁸Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, вақте ки давраи нав сар мешаваду Фарзанди

Инсон бар тахти пуршукӯҳи худ менишинад, дувоздаҳ нафари шумо низ, ки Маро пайравӣ кардаед, бар тах-тҳо нишаста ба дувоздаҳ қabilaи Исроил ҳукмронӣ хоҳед кард. ²⁹ Инчунин, ҳар касе ки барои Ман шуда аз баҳри хонаҳо, бародарон ё хоҳарон, падар ё модар, фарзандон ё заминҳояш гузашта бошад, ҳамаи инро сад маротиба зиёдтар пайдо мекунад ва дар оянда зиндагии абадӣ низ насибаш мегардад. ³⁰ Лекин бис-ёри онҳое, ки ҳоло дар сафи пеш ҳастанд, дар сафи ақиб мешаванд ва онҳое, ки дар сафи ақиб ҳастанд, дар сафи пеш мешаванд».

Масал дар бораи мардикорони тоқзор

20 Исо суҳанашро давом дода гуфт: «Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин: як заминдор барои ба тоқзораш киро кардани мардикорон сахари барвақт ба бозор баромад. ² Ӯ якчанд мардикорро ёфта, онҳоро бо якдиноӣ ба рӯзи қориашон киро карду ба тоқзораш фиристод. ³ Соати қариби нӯх вай боз ба бозор рафт ва дар он ҷо якчанд марди бекористодаро дида, ⁴ ба онҳо гуфт: „Шумо ҳам ба тоқзори ман рафта кор кунед, баъд ман шуморо розӣ мекунам”. Онҳо рафтанд. ⁵ Заминдор соатҳои тақрибан дувоздаҳ ва се низ рафта мардикоронро киро кард. ⁶ Қариби соати панҷ буд, ки вай боз ба бозор рафт ва боз якчанд марди бекористодаро дида пурсид: „Чаро шумо тамоми рӯзатонро бе кор гузаронда истодаед?” ⁷ Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: „Чунки ҳеҷ кас моро киро накард”. „Хайр, набошад, ба тоқзори ман рафта кор кунед”, — тақлиф кард соҳиби тоқзор.

⁸ Бо наздикшавии шом соҳиби тоқзор ба назоратчиаш гуфт: „Рафта мардикоронро ҷеғ зану аз онҳое, ки охирин киро кардам, сар карда то ба онҳое, ки аввал киро кардам, бо навбат музди қорашонро деҳ”. ⁹ Мардикороне, ки соати панҷ киро шуда буданд, ҳар кадоме якдиноӣ музд гирифтанд. ¹⁰ Инак, онҳое, ки аввал

киро шуда буданд, фикр карданд, ки бештар музд мегиранд, аммо бо расидани навбати онҳо, ҳар кадоме аз онҳо низ якдинорӣ гирифтанд. ¹¹ Онҳо пулашонро гирифта, аз соҳиби тоқзор шикоят карданд: ¹² „Онҳое, ки охириро киро шуда буданд, фақат як соат кор карданд. Мо бошем, дар офтоби сӯзон рӯзи дароз араки чабин рехта кор кардему шумо ба онҳо баробари мо музд додед!“ ¹³ Лекин соҳиби тоқзор ба яке аз онҳо ҷавоб дода гуфт: „Ҳой, чӯра! Ман ҳаққатро нахӯрдаам. Магар худат розӣ нашудӣ, ки ба як рӯзи кориат як динор диҳам? ¹⁴ Ана, пулатро гиру ба хонаат рав. Ба ин марди охириро киро кардаам бошад, ман хостам баробари ту музд диҳам. ¹⁵ Чӣ магар ман ҳақ надорам, чи хеле ки хоҳам, ҳамон хел пулавро сарф кунам? Ё ба саховатмандии ман ҳасад мебарӣ?“».

¹⁶ Дар хотима Исо гуфт: «Пас, касоне, ки ҳоло дар сафи пеш истодаанд, дар сафи ақиб хоҳанд шуд ва касоне, ки ҳоло дар сафи ақиб ҳастанд, дар сафи пеш хоҳанд шуд*».

Марги худро пешгӯӣ кардани Исо

¹⁷ Исо ба сӯи Ерусалим роҳравон шогирдонашро ба як тарафе бурда танҳо ба онҳо гуфт: ¹⁸ «Ана, мо ба Ерусалим рафта истодаем. Дар он ҷо Фарзанди Инсон ба дасти сардорони рӯхонӣ ва шариатдонон супорида мешавад. Онҳо Ёро ба марг маҳкум карда, ¹⁹ ба дасти беимонон месупоранд. Беимонон бошанд, Ёро масхараву қамчинкорӣ карда, оқибат ба салиб меҳаққу менамоянд. Лекин Вай дар рӯзи сеюм аз нав зинда мешавад».

Хоҳиши модари ду шогирд

²⁰ Дар ин миён зани Забдой бо ду писараш назди Исо омада, ба Ё таъзим карду чизе хоҳиш карданӣ шуд.

* ^{20:16} Дар баъзе нусхаҳои қадим дохил шудааст: «Зеро даъватшудагон бисёранд, аммо интихобшудагон каманд».

²¹ Исо пурсид: «Ту чӣ мехоҳӣ?» «Мехоҳам, амр кунӣ, ки хангоми подшоҳӣ карданат писарони ман аз дасти чапу рости Ту бишинанд», — ҷавоб дод зан.

²² Исо ба писарони зан гуфт: «Шумо намефаҳмед, ки чиро талаб карда истодаед. Магар аз он косаи азо-бе, ки Ман менӯшам, шумо нӯшида метавонед?»

«Метавонем», — ҷавоб доданд онҳо.

²³ Ӯ гуфт: «Бале, шумо дар ҳақиқат аз косаи Ман хо-хед нӯшид. Аммо ба интиҳоб кардани касоне, ки аз дасти чапу рости Ман мешинанд, ҳақ надорам. Ин ҷойҳо насиби онҳое мешаванд, ки Падарам барояшон тайёр кардааст».

²⁴ Даҳ шогирди дигар ин гуфтугӯйро шунида, ба ин ду бародар саҳт қаҳрашон омад. ²⁵ Он гоҳ Исо ҳамаи онҳоро ба наздаш ҷеғ зада гуфт: «Шумо хуб медонед, ки подшоҳон ва ҳокимони халқҳо ба мардуми худ зӯ-роварӣ мекунанд ва ҳукмашонро бар онҳо мегузаронанд. ²⁶ Лекин дар байни шумо набояд ин тавр бошад. Баръакс, ҳар кас ки дар байни шумо бузург будан ме-хоҳад, бояд хизматгори дигарон бошад ²⁷ ва ҳар кас ки мехоҳад дар сафи пеш истад, бояд ғуломи дигарон бо-шад. ²⁸ Айнан чӣ тавре ки Фарзанди Инсон на барои он омадааст, ки касе ба Ӯ хизмат кунад, балки омад, то ки ба дигарон хизмат кунад ва барои нархи начоти бисёр одамонро супоридан ҷонашро фидо кунад».

Шифо ёфтани ду марди нобино

²⁹ Баъдтар Исо бо шогирдонаш аз шаҳри Ерихӯ ба роҳ баромада буд, ки мардуми зиёде аз паи онҳо рафтанд.

³⁰ Воқеан ду нобиное дар канори роҳ менишастанд. Он-ҳо гузашта истодани Исоро шунида, зуд фарёд заданд: «Эй Насли Довуд! Эй Хоча ба мо раҳм кунед!»

³¹ Мардум бошанд, онҳоро сарзаниш карда мегуфтанд, ки хомӯш шаванд. Аммо онҳо боз баландтар дод зада мегуфтанд: «Эй Насли Довуд! Эй Хоча ба мо раҳм кунед!»

³² Исо аз роҳаш бозистода онҳоро ба наздаш хонд ва пурсид: «Шумо чӣ мехоҳед? Бароятон чӣ кор кунам?»

³³ Онҳо ҷавоб дода гуфтанд: «Хоча, мехоҳем, ки чашмонамонро бино кунед».

³⁴ Дили Исо ба холи онҳо сӯхту ба чашмонашон даст гузошт. Худи ҳамон лаҳза чашмони он ду мард бино шуданд ва онҳо аз паси Исо рафтанд.

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо

21 Исо ва шогирдонаш ба шаҳри Ерусалим наздик шуда истода, ба деҳаи Байт-Фочии назди теппаи Зайтун расида омаданд. Пас, \bar{U} ду шогирдашро пешопеши худ фиристода, ²ба онҳо чунин гуфт: «Ба кишлоқи дар пешистода равед ва ҳамин ки ба он ҷо рафта расидед, модахари басташудаеро якҷоя бо бачааш меёбед. Банди вайро кушоеду ҳардуяшро ба наздам биёред. ³Агар касе ягон гап занад, гӯед, ки онҳо ба Худованд даркор шуданд ва \bar{u} даррав ба бурдан иҷозат медиҳад».

⁴Ин ҳодиса барои ба амал омадани суханони пайгамбар рӯй дод, ки чунин гуфта буд:

⁵«Ба сокинони шаҳри Ерусалим бигӯед:

„Ана, Шоҳи шумо ба наздатон омада истодааст.

Шоҳи хоксор, ки харсавор,

болои бачаи модахаре омада истодааст”».

⁶Инак, ду шогирдаш рафта гуфтаи Исоро иҷро карданд. ⁷Онҳо модахарро бо бачааш оварда, ҷомаҳои худро ба болои онҳо партофтанд ва Исо савор шуд.

⁸Мардуми зиёде, ки бо Исо буданд, ҷомаҳои худро пеши роҳи \bar{U} пойандоз мекарданд, баъзеашон бошанд, навдаҳои дарахтонро бурида, аз рӯи иззат сари роҳаш мегузоштанд. ⁹Мардум аз пешу қафои Исо роҳравон бо овози баланд дод мезаданд: «Шаъну шараф ба Насли Довуд! Баракат ёбад касе, ки аз номи Худованд меояд! Шаъну шараф ба Худо дар осмон!»

¹⁰Вақте ки Ё ба Ерусалим ворид гашт тамоми шаҳр ба ҳаяҷон омад. Одамон «ин кист?» гуфта мепурсиданд. ¹¹Мардуме, ки аз паи Исо меомаданд, ҷавоб меоданд, ки ин Исо пайғамбар аз шаҳри Носираи вилояти Ҷалил аст.

Пок намудани Хонаи Худо

¹²Сипас, Исо ба ҳавлии Хонаи Худо даромада, ҳамаи онҳоеро, ки бо хариду фурӯш машғул буданд, аз он ҷо берун ронд. Мизҳои пуливазқунандагон ва курсиҳои кафтарфурӯшонро чаппа карда ¹³гуфт: «Дар навиштаҷот гуфтаҳои Худо омадаанд, ки „Хонаи Ман ҷои дуогӯӣ номида мешавад“. Шумо бошед, онро ба паноҳгоҳи дуздон табдил додаед».

¹⁴Дар ин мобайн кӯрон ва лангон дар Хонаи Худо назди Исо омаданд ва Ё онҳоро шифо дод.

¹⁵Сардорони рӯхонӣ ва шариатдонон бо дидани мӯъҷизаҳои аҷоибӣ Исо ва аз шунидани доди кӯдакон, ки дар Хонаи Худо «Шаъну шараф ба Насли Довуд!» мегуфтанд, ба ғазаб омаданд. ¹⁶Онҳо ба Вай гуфтанд: «Магар Ту намешунавӣ, ки кӯдакон чӣ гуфта истодаанд?»

«Албатта мешунавам, — ҷавоб дод Исо ва илова кард, — Магар шумо дар навиштаҷот ин гуфтаҳоро нахондаед:

„Забони кӯдакону тифлҳои ширхорро
Ту асбоби ситоиши худ гардондӣ“?»

¹⁷Бо ин суханон Исо онҳоро тарк карду аз шаҳр берун шуда, ба деҳаи Байт-Ҳинӣ рафт ва шабро дар он ҷо гузаронд.

Хушк шудани дарахти анҷир

¹⁸Бомдодон Ё ба шаҳр баргашта истода буд, ки гурӯҳна монд. ¹⁹Воқеан дар сари роҳаш дарахти анҷиреро дида, ба назди он омад. Аммо ба ғайр аз барғҳо дар он ҳеҷ чиз наёфта, ба дарахт гуфт: «Акнун, ту

харгиз мева нахоҳӣ дод». Фавран дарахт аз беҳаш хушк шуд.

²⁰ Шогирдон ин ҳодисаро дида, бо таачҷуб пурсиданд: «Устод, чӣ хел шуд, ки дарахти анҷир якбора аз беҳаш хушк шуд?» ²¹ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, агар шумо бовар кунеду шубҳа надошта бошед, он гоҳ он кореро, ки Ман бо дарахти анҷир кардам, шумо ҳам карда метавонед. Ва на фақат ин корро, балки, агар шумо ҳатто ба кӯҳ гӯед, ки бархеста ба баҳр биафтад, сухани гуфтаатон иҷро мешавад. ²² Агар шумо бовар кунед, он гоҳ ҳар чи дар дуо талаб кунед, ба даст меоваред».

Савол дар бораи ҳукуки Исо

²³ Исо ба Хонаи Худо баргашта, машғули таълимдиҳӣ шуд, ки сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм ба наздаш омада пурсиданд: «Ту бо кадом ҳуқуқ чунин корхоро мекуни? Кӣ ба Ту ин ҳаққу ҳуқуқро додааст?» ²⁴ Исо ба онҳо гуфт: «Ман ҳам ба шумо як саволе дорам. Агар ба он ҷавоб диҳед, он гоҳ мегӯям, ки бо кадом ҳуқуқ чунин корхоро мекунам. ²⁵ Бигӯед, ба Яҳё кӣ ҳуқуқ дода буд, ки одамонро таъмид диҳад: Худо ё инсон?»

Онҳо байни якдигар баҳс карда гуфтанд: «Агар „Худо дода буд“ гӯем, Ӯ мепурсад, ки чаро ба Яҳё бовар накардем. ²⁶ Аммо агар „инсон“ гӯем, халқ зидди мо мебарояд, чунки ба пайғамбар будани Яҳё эътиқод дорад». ²⁷ Оқибат, онҳо ба Исо «намедонем» гуфта ҷавоб доданд.

Ӯ низ ба онҳо гуфт: «Пас, Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом ҳуқуқ ин корро мекунам».

Масал дар бораи ду писар

²⁸ Исо суханашро давом дода гуфт: «Дар бораи ин ҳикоя чӣ фикр доред? Марде ду писар доштааст. Рӯзе вай пеши писари калониаш омада мегӯяд: „Писарам,

имрӯз ба тоқзор рафта кор кун”.²⁹⁻³⁰ Писараш бошад, „намеравам” меғӯяд. Баъд падараш рафта, аз писари дуюмаш хоҳиш мекунад. Писари дуюмаш „хуб шудааст” гуфта ҷавоб медиҳад. Лекин баъдтар писари калонӣ аз фикраш гашта ба тоқзор меравад. Писари дуюмаш бошад, намеравад». ³¹ Исо аз сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм пурсид: «Инак, кадоме аз писарон хости падарашро иҷро кард?»

«Писари калониаш», — ҷавоб доданд онҳо.

Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо меғӯям, ки одамони радди маърака, яъне андозгирон ва фоҳишаҳо пеш аз шумо ба подшоҳии Худо дохил шуда истодаанд. ³² Зеро Яҳёи Таъмиддиханда ба назди халқамон барои роҳи ростро нишон додан омад, аммо шумо ба ӯ бовар накардед, андозгирон ва фоҳишаҳо бошанд, бовар карданд. Ҳатто баъд аз дидани ҳамаи ин шумо аз фикратон нагаштед ва бовар накардед.

Масал дар бораи иҷоракорон

³³ Ба масали дигаре гӯш андозед, — гуфт ӯ. Як заминдор тоқзор бунёд карда, гирди онро девор мегирад. Барои фишурдани ангур ҳавз мекобад ва дидбонгоҳе месозад. Баъд тоқзорашро ба чанд нафаре иҷора медиҳаду хонаашро монда ба кишвари дигар сафар мекунад.

³⁴ Бо фаро расидани вақти ҳосилғундорӣ соҳиби тоқзор барои гирифтани ҳаққи ҳосил хизматгорунашро назди иҷоракорон мефиристад. ³⁵ Аммо иҷоракорон хизматгоруни ӯро дастгир карда, якеашро мезананд, дигареро мекушанд ва сеюмро сангсор мекунанд. ³⁶ Соҳиби тоқзор аз дафъаи аввал дида бештар хизматгорунашро мефиристад. Аммо иҷоракорон бо онҳо низ ҳамон тавр рафтор мекунанд. ³⁷ Оқибат, соҳиби тоқзор „писарамро хатман иззату эҳтиром мекунад” гуфта, писарашро назди онҳо мефиристад. ³⁸ Лекин иҷоракорон писарро дида, ба якдигар меғӯянд: „Вай меросхӯр

аст! Биёед, ўро мекушем ва ба меросаш соҳиб мешавем!”. ³⁹ Бо ин қарор онҳо писарро дастгир мекунанду вайро аз тоқзор берун бароварда мекушанд».

⁴⁰ Баъд Исо савол дод: «Хӯш, вақте ки худи соҳиби тоқзор бармегардад, бо ин ичоракорон чӣ хел рафтор мекунад?» ⁴¹ Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: «Хатман он бадонро берахмона хоҳад кушт. Тоқзорро бошад, ба ичоракорони дигар медихад, ки ҳаққи ҳосилашро дар вақташ медиханд».

⁴² Исо ба онҳо гуфт: «Магар шумо дар навиштаҷот чунин гуфтаҳоро боре ҳам нахондаед:

„Он сангеро, ки бинокорон нодаркор ҳисоб
карда, як сӯ партофтанд,
санги асосии таҳкурсии бино гардид.

Ин кори Худованд аст

ва ба назарамон аҷиб менамояд”?

⁴³ Бинобар ин, ба шумо мегӯям, ки имконияти аз они подшоҳии Худо будан аз шумо гирифта мешавад ва ба халқҳое дода мешавад, ки хости Худоро иҷро мекунанд. ⁴⁴ Ҳар касе, ки ба болои он санг меғалтад, шикаста майда-майда мешавад, вале агар ин санг ба болои касе афтад, вайро мачақ мекунад».

⁴⁵ Сардорони рӯҳонӣ ва фарисиён масалҳои Исоро шунида, фаҳмиданд, ки Вай дар бораи онҳо накл карда истодааст. ⁴⁶ Аз ин рӯ, онҳо кӯшиш карданд, ки Ўро дастгир намоянд, аммо аз мардumi чамъомада метарсиданд, чунки онҳо Исоро пайғамбар ҳисоб мекарданд.

Масал дар бораи базми тӯй

22 Исо боз ба сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм рӯ оварда гуфт: ² «Подшоҳии Худоро бо чунин масал тасвир кардан мумкин: подшоҳе писарашро хонадор карданӣ шуда, базм барпо мекунад ³ ва хизматгоронашро барои даъват кардани меҳмонон мефиристад. Аммо даъватшудагон омадан нахостанд. ⁴ Шох дигар хизматгоронашро фиристода мегӯяд: „Рафта ба

даъватшудагон гӯед, ки ба тӯй биёянд, чунки барзагову гӯсолаҳои бехтарин аллакай кушта шудаанду ҳама чиз барои зиёфат тайёр аст”.⁵ Лекин даъватшудагон ба суханони хизматгорон эътибор надода, ҳар яке ашон бо кори худашон машғул мешаванд: як қисмашон ба сахроҳои худ мераванд, қисми дигарашон ба дӯкӯнҳои худ, ⁶баъзеашон бошанд, хизматгоронро дошта, латту кӯб мекунанду мекушанд.

⁷Шоҳ ба қаҳру ғазаб омада, сарбозонашро назди он одамкушон мефиристад, ки онҳоро нобуд карда шаҳрашонро сӯзонанд. ⁸Ба хизматгоронаш бошад, мегӯяд: „Зиёфати тӯй тайёр аст, аммо ин даъватшудагон садкаи зиёфатам шаванд. ⁹Ҳоло ба кӯчаҳои серодам раведи чӣ қадар бисёртар одамонро ёфта тавонед, ҳамаашонро таклиф кунед”. ¹⁰Хизматгорон ба кӯчаҳо рафта, ҳар касеро, ки меёфтанд, баду некро фарқ накарда ба тӯйхона чамъ меоварданд. Окибат тӯйхона пури одам шуд.

¹¹Вақте ки шоҳ барои дидани меҳмонон ба тӯйхона медарояд, чашмаш ба марде меафтад, ки либосаш идона нест. ¹²„Эй чӯра, — мурочиат мекунад ба ӯ шоҳ, — чӣ тавр ту ба ин ҷо бе либоси идона даромада омадӣ?” Вале он мард чӣ гуфтанашро намедонист.

¹³Он гоҳ шоҳ ба хизматгоронаш фармон дода мегӯяд: „Дасту пойи ин мардро баста ба торикии берун партоед, ки дар он ҷо одамон аз дард дандон ба дандон зада гирия мекунанд”. ¹⁴Исо суханонашро хотима дода гуфт: «Донед, ки бисёр касон даъват шудаанд, лекин интихобшудагон кам ҳастанд».

Вазифаи одамон назди ҳокимон ва Худо

¹⁵Он гоҳ фарисиён як тараф чамъ шуда, нақша кашиданд, ки чӣ тавр Исоро бо сухан ба дом афтонанд. ¹⁶Пас, онҳо чанд нафар аз шоғирдонашон ва аъзоёни хизби хиродиёнро назди Ӯ фиристоданд. Фиристодашудагон гуфтанд: «Устод, мо медонем, ки Шумо

ростқавл ҳастед ва ба мавқею дараҷаи одамон эътибор надода, бе хушомадгӯӣ рохҳои Худоро аз рӯи ҳақиқат таълим медиҳед. ¹⁷Бигӯед, ба фикри Шумо, оё раво аст, ки мо ба императори Рум андозу хироч супорем ё не?»

¹⁸Исо, ки аз нияти бади онҳо бохабар буд, ҷавоб дод: «Ҳой, дурӯяҳо! Чаро Маро ба дом афтондани ҳастед?! ¹⁹Канӣ, динори андоз месупоридагиро ба Ман оварда нишон диҳед-чи!» Онҳо динорро ба Исо нишон доданд ²⁰ва Ӯ пурсид: «Дар он акс ва номи киро мебинед?» ²¹«Императорро», – ҷавоб доданд онҳо.

Он гоҳ Ӯ ба онҳо гуфт: «Он чи аз они император аст, бояд ба император баргардонда шавад ва он чи аз они Худост, ба Худо».

²²Аз шунидани чунин ҷавоб онҳо бениҳоят хайрон шуданд ва бо ҳамин ҳолат аз наздаш рафтанд.

Савол дар бораи аз нав зиндашавӣ

²³Худи ҳамон рӯз баъзе аз саддуқиён (онҳо аз нав зиндашавиро инкор мекарданд) ба назди Исо омада, ба Вай чунин савол доданд: ²⁴«Устод, Мӯсо дар қонун ба мо чунин навиштааст, ки агар касе зан гираду фарзанд надида аз олам гузарад, бародараш бояд зани ӯро ба никоҳи худ дарорад ва фарзандони ба дунё омадаро ҳамчун насли бародари мархумаш бидонад. ²⁵Инак, бо мо ҳафт бародар буданд ва калониаш зан гирифт, аммо фарзанд надида аз олам чашм пӯшид. Он гоҳ бародари дуюм бевазанро ба никоҳаш даровард. ²⁶Баъд бо бародари дуюм, сеюм ва то ҳафтум бо хамашон айнан ҳамон ҳодиса рӯй дод. ²⁷Оқибат зан ҳам вафот кард. ²⁸Пас, рӯзе, ки мурдаҳо аз нав зинда мешаванд, вай зани кадоме аз ҳафт бародарон мешавад? Охир хамаи онҳо ӯро ба занӣ гирифта буданд!»

²⁹Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Шумо хато мекунад, чунки на мазмуни навиштаҷотро медонеду на қудрати Худоро. ³⁰Зеро дар рӯзе, ки мурдаҳо аз нав зинда мешаванд, онҳо зан намегиранду шавҳар намекунанд,

балки мисли фариштаҳои осмон мегарданд. ³¹ Дар бо-
раи аз нав зиндашавии мурдагон бошад, магар гуфта-
ҳои Худоро боре ҳам нахондаед, ки гуфтааст: ³² „Ман
Худои Иброҳим, Худои Исҳоқ ва Худои Ёқуб ҳастам”.
Ў на Худои мурдагон, балки Худои зиндагон аст».

³³ Мардум ин суҳанонро шунида аз таълимоти Ў дар
таачҷуб монданд.

Муҳимтарин қонуни Худо

³⁴ Вақте фарисиён шуниданд, ки Исо саддуқиёноро
бо ҷавоби худ забонкӯтоҳ кард, як гурӯҳ шуда ома-
данд. ³⁵ Ва қонуншиносе аз байни онҳо барои озмуда-
ни Исо чунин савол дод: ³⁶ «Устод, бигӯед, кадом қо-
нуни шариат дар ҷои аввал меистад?»

³⁷⁻³⁸ Исо ҷавоб дода гуфт: «Қонуни аввалин ва му-
ҳимтарин чунин мебошад, ки „Худованд Худои худро
бояд бо тамоми дилу ҷонамон ва бо тамоми ақлу ху-
шамон дӯст бидорем”. ³⁹ Дуюмаш ҳам монанди он:
„Ҳар шахсеро, ки наздики мост, бояд мисли худ дӯст
бидорем”. ⁴⁰ Ин ду қонун асоси тамоми шариати Мӯ-
со ва гуфтаҳои пайғамбарон аст».

Савол дар бораи Масех

⁴¹ Ҳанӯз ки фарисиён чамъ буданд, Исо аз онҳо пур-
сид: ⁴² «Шумо дар бораи Масех, яъне Таъиншудаи Худо
чӣ ақида доред? Ба фикратон Вай аз насли кист?» «Аз
насли шоҳ Довуд», — ҷавоб доданд онҳо. ⁴³ Ў боз пур-
сид: «Пас, чаро худи Довуд бо таъсири Рӯҳи Муқаддас
Ўро Худованд хондааст? Охир Довуд гуфта буд:

⁴⁴ „Худованд ба Худованди ман гуфт:
«То вақте ки душманонатро зери поят
нагузорам,
аз дасти ростам бишин»”.

⁴⁵ Агар Довуд Таъиншудаи Худоро „Худованд” но-
мида бошад, пас чӣ тавр Вай аз насли Довуд шуда ме-
таводад?»

⁴⁶ Касе ба саволи Исо чавобе дода натавонист ва аз он лаҳза дигар ҳеч кас чуръат накард, ки ба Ӯ саволе диҳад.

Огоҳӣ аз худнамоии роҳбарони динӣ

23 Сипас Исо ба мардум ва шогирдонаш гуфт: ² «Шариатдонон ва фарисиён барои шарҳ додани шариати Мӯсо ҳақ доранд. ³ Он чи онҳо шарҳ медиханд, гӯш кунед ва иҷро намоед. Бо вучуди ин, ба рафторашон тақлид накунад, чунки худи онҳо гуфта-хояшонро иҷро намекунанд. ⁴ Онҳо борҳои гаронеро, ки бардоштанишон вазнин аст, ба дӯши одамон мегузоранд, аммо барои бардошта бурдани онҳо дасти ёрӣ ҳам дароз намекунанд. ⁵ Кору борашон фақат дар назди мардум худнамоӣ кардан аст. Ана, ба куттичаҳои оятдори пешониашон нигоҳ кунед, чӣ хел васеъанд! Ё ба пӯпақҳои домани либосашон нигоҳ кунед, чӣ хел дарозанд! ⁶ Онҳо дар базмҳо болонишиниро нағз мебинанд ва дар ибодатхонаҳо ба ҷойҳои бехтарин мешинанд. ⁷ Ба онҳо маъқул аст, ки халқ дар бозорҳо бо иззату эҳтиром онҳоро „устод“ гуфта саломашон диҳанд. ⁸ Аммо шуморо набояд унвонҳои „устод“ диҳанд, зеро шумо барои якдигар бародар ҳисоб мешавед ва фақат як устод доред. ⁹ Унвони „падар“ -ро низ ба касе дар рӯи замин надихед, азбаски фақат як Падар дар осмон доред. ¹⁰ Шуморо „раис“ ҳам набояд хонанд, чунки Масеҳ раиси яккаву ягонаи шумо аст. ¹¹ Каси бузургтарин дар байни шумо бояд хизматгоратон бошад. ¹² Ҳар касе, ки худро калон мегирад, паст мешавад ва баръакс, ҳар касе, ки худро хоксор мегирад, сарбаланд мешавад».

Айбдор намудани дурӯягии роҳбарони динӣ

¹³⁻¹⁴ «Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо дари подшоҳии Худоро ба рӯи

одамон баста, на худатон аз он медароеду на ба дигарон, ки даромадан мехоханд, роҳ медихед*.

¹⁵ Вой бар холи шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо бо баҳру хушкӣ рохҳои дуру дароз тай менамод, то ақаллан касеро пайдо кунед, ки ба дини шумо мегузашта бошад. Лекин, вақте ки чунин одамро пайдо мекунед, вайро аз худатон ду маротиба зиёдтар сазовори дӯзах мегардонед.

¹⁶ Вой бар холи шумо, рохнамоёни кӯр! Шумо таълим медихед, ки агар касе ба Хонаи Худо қавлу қасам хӯрад, қасамаш эътибор надорад, аммо агар ба тилло, ки дар Хонаи Худо ҳаст, қавлу қасам хӯрад, қавлашро ҳатман бояд иҷро кунад. ¹⁷ Эӣ кӯрони беақл! Охир қадри чӣ баландтар аст: тилло ё ин ки Хонаи Худо, ки тиллои дар он бударо муқаддас мегардонад?

¹⁸ Шумо боз таълим медихед, ки агар касе ба қурбонгоҳ қавлу қасам хӯрад, қасамаш эътибор надорад, аммо агар ба қурбонии болои қурбонгоҳбуда қавлу қасам хӯрад, қавлашро ҳатман бояд иҷро кунад. ¹⁹ Эӣ кӯрон! Охир чӣ қадри бештаре дорад: қурбонӣ ё қурбонгоҳе, ки қурбониро муқаддас мегардонад?

²⁰ Инак, касе ки ба қурбонгоҳ қасам хӯрад, вай ҳам ба қурбонгоҳ ва ҳам ба ҳар қурбоние, ки болои он аст, қасам меҳӯрад; ²¹ ва касе ба Хонаи Худо қасам хӯрад, вай ҳам ба Хонаи Худо ва ҳам ба Худо, ки дар он ҷо макон дорад, қасам меҳӯрад. ²² Инчунин, касе ба осмон қасам хӯрад, вай ба тахти Худо ва ҳам ба касе, ки бар он тахт менишинад, қасам меҳӯрад.

²³ Вой бар холи шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо аз ҳосили зираву шибиту пудина

* 23:13-14 Дар баъзе нусхаҳои дигари навиштаҷот дохил шудааст: «Вой бар холи шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо намоишкорона дуру дароз дуо мехонед, вале дар асл хонаҳои бевазанонро хӯрда ғорат мекунед! Барои ин қоратон ҷазои саҳттар мебинед!»

хиссаи дахумро месупоред, аммо таълимоти муҳимтарини шариатро дар бораи нишон додани адолат, раҳм ва вафодорӣ пурра риоя намекунад. Шумо мебоист ин конунхоро риоя мекардеду конунҳои дигарро низ безътибор намондед. ²⁴Эй рохнамоёни кӯр! Шумо нӯшокиатонро аз дока мегузаронед, ки мабодо мағас дар дарунаш набошад, аммо шутурро фурӯ мебаред.

²⁵Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо беруни косаву пиёларо мешӯеду дарунашон бошад, аз он чизҳое, ки шумо бо зулму чашмгуруснагӣ ба даст овардаед, пур аст. ²⁶Эй фарисиёни кӯр! Аввал даруни косаро аз ифлосӣ тоза кунед, он гоҳ беруни он ҳам тоза мешавад!

²⁷Вой бар ҳоли шумо, шариатдонон ва фарисиёни дурӯя! Чунки шумо мисли макбараҳои сафедкардашуда ҳастед, ки аз берун намуди хуб доранд, аммо дарунашон пур аз устухонҳои мурдаҳо ва хар гуна ифлосихост. ²⁸Айнан ҳамин тавр намуди зоҳири шумо низ дар назари одамон ба нақӯкорон монанд аст, аммо дарунатон пур аз дурӯягиву гуноҳ мебошад.

²⁹Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо барои пайғамбарон ва нақӯкорон макбараҳои зебо сохта онҳоро оро медихед. ³⁰Боз мегӯед, ки агар дар замони аҷдодонатон зиндагӣ мекардед, ҳаргиз ҳамроҳи онҳо ба хунрезии пайғамбарон даст намезадед. ³¹Бо ин суханонатон бар зидди худ шаходат медихед, ки шумо дар ҳақиқат фарзандони ҳамон кушандагони пайғамбарон ҳастед. ³²Хӯш, кори саркардаи аҷдодонатонро ҳоло шумо ба охир расонед! ³³Эй морон ва морзодагони маккор! Наход гумон кунед, ки аз ҳукми ба дӯзах рафтан халосӣ ёфта метавонед? ³⁴Инак, ба шумо мегӯям, ки ба наздатон пайғамбарону ҳакимону муаллимонро мефиристам ва шумо баъзеи онҳоро мекушеду баъзеашонро ба салиб мехкӯб мекунед, баъзеашонро дар ибодатхонаҳои худ камчинкорӣ карда, шаҳр ба шаҳр дунболагирӣ мекунед. ³⁵Ман

онхоро барои он мефиристам, ки ҷавобгарии марги ҳамаи одамони бегуноҳ, аз Ҳобили беайб сар карда то Закарёи писари Баракё, ки байни муқаддастарин ҷои Хонаи Худо ва қурбонгоҳ кушта шуда буд, ба гардани шумо афтад. ³⁶Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ин насл барои ҳамаи ин кушторҳо ҷазо мебинад!»

Дилсӯзии Исо дар ҳаққи Ерусалим

³⁷Исо суҳанонашро давом дода гуфт: «Эй Ерусалим, Ерусалим! Пайғамбаронро мекушиву онҳоеро, ки Худо ба наздат мефиристад, сангсор мекуни! Ман борҳо орзу доштам, мисли мурғе, ки ҷўчаҳояшро зери болҳояш ҷамъ мекунад, сокинонатро дар гирди худ ҷамъ оварам, вале ту роҳ надоди! ³⁸Акнун Хонаи Худо дар ту ҳолӣ ва бепарастор мемонад. ³⁹Ҳоло ба шумо мегӯям, ки минбаъд то „Баракат ёбад касе, ки аз номи Худованд меояд!“ нагӯед, Маро нахоҳед дид».

Азобу укубатҳои дарпешистода

24 Исо Хонаи Худоро тарк карда, ба роҳ баромада буд, ки шогирдонаш ба наздаш омаданду диққаташро ба биноҳои Хонаи Худо ҷалб кардани шуданд. ²Ў ба онҳо гуфт: «Шумо ҳоло ин биноҳоро мебинед? Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки санг бар болои сангаш намонда, ҳамааш ба замин яксон мешавад».

³Ҳангоме ки Исо ба теппаи Зайтун баромада нишаст, шогирдонаш дар танҳои ба пеши Ў омада пурсиданд: «Ба мо бигӯед, ки ин ҳодиса кай рӯй медиҳад ва омадани Шумову наздикшавии охирзамонро аз кадом нишона мефаҳмем?»

⁴Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Эҳтиёт шавед, ки мабодо касе шуморо гумроҳ накунад. ⁵Зеро бисёр касоне пайдо мешаванд, ки гӯё аз номи Ман омада бошанду „Ман Таъиншудаи Худо“ мегӯянд ва бисёр одамонро гумроҳ мекунанд. ⁶Шумо садоҳе ва овозаҳои ҷангҳоро мешунавед, лекин ба воҳима наафтед.

Чунин ҳодисаҳо бояд рӯй диҳанд, вале ин маънои фаро расидани охирзамонро надорад. ⁷Як халқ бо халқи дигар чанг мекунад ва як давлат ба давлати дигар ҳучум мекунад. Дар ҳар ҷо қахтию гуруснагӣ ба амал меояд ва заминчунбиҳо рӯй медиҳанд. ⁸Ҳамаи ин ҳодисаҳо монанди саршавии дарди зоидан мебошанд.

⁹Баъд шуморо дастгир карда, азоб медиҳанд ва ҳатто ба дасти марг месупоранд. Ба сабаби Маро пайравӣ карданатон ҳамаи халқҳо ба шумо бо чашми нафрат нигоҳ мекунанд. ¹⁰Он гоҳ бисёр касон имонашонро аз даст медиҳанду ба якдигар хиёнат мекунанд ва якдигарро бад мебинанд. ¹¹Дар он айём пайғамбарони бардурӯғи зиёд пайдо мешаванд ва бисёр касонро гумроҳ мекунанд. ¹²Бадиву разилӣ то андозае меафзояд, ки дар дили бисёр одамон муҳаббат наместонад. ¹³Вале касе, ки то ба охир истодагарӣ намояд, наҷот хоҳад ёфт. ¹⁴Ин хушxabар дар бораи подшоҳии Худо бошад, дар саросари дунё эълон карда мешавад, то ки ҳар халқ имконияти шунидани онро пайдо кунад. Танҳо баъд аз ин охирзамон меояд.

Ифлосии харомкунанда

¹⁵Шумо дар ҷои муқаддас ҳамон „ифлосихоеро, ки Хонаи Худоро харом мекунанд” ва Дониёл пайғамбар дар борашон пешгӯӣ карда буд, мебинед». (Бигзор хонанда бифаҳмад, ки ин чӣ маъно дорад). ¹⁶«Он вақт, агар касе дар Яҳудия бошад, ба кӯҳистон гурезад. ¹⁷Агар касе дар болои бом бошад, барои гирифтани чизе аз хона поён нафарояд. ¹⁸Агар касе дар саҳро бошад, ҳатто барои гирифтани чома ҳам барнагардад. ¹⁹Вой бар ҳоли заноне, ки он рӯзҳо ҳомиладор ҳоҳанд буд ва модароне, ки кӯдаки ширхор ҳоҳанд дошт! ²⁰Дуо кунед, ки гурехтани шумо ба зимистон ё рӯзи истироҳат рост наояд. ²¹Зеро азобу даҳшати он айём ба дараҷае мерасад, ки аз рӯзи офариниши дунё то ба имрӯз монанди он ҳеҷ рӯй наодоаст ва дигар рӯй

нахоҳад дод. ²²Аммо Худо он рӯзҳои азобро кӯтоҳ кардааст, чунки агар кӯтоҳ намекард, дар рӯи замин касе зинда наменонд. Ба хоҳири интиҳобкардагонаш Худо он рӯзхоро хатман кӯтоҳ хоҳад кард.

²³Пас, агар касе ба шумо гӯяд, ки „Бинед, ана Таъиншудаи Худо дар ин ҷост!“ ё „Ӯ ана дар он ҷост!“, бовар накумед. ²⁴Зеро одамоне пайдо мешаванд, ки худро Таъиншудаи Худо ва пайғамбар меноманд, аммо дар асл чунин нестанд. Онҳо ба фиреб додани ҳама ва хатто одамоне, ки Худо барои худ интиҳоб кардааст, кӯшиш карда, мӯъҷизаҳои аҷоибу ғароиб нишон медиҳанд. ²⁵Ана, Ман пешакӣ шуморо огоҳ карда мондам.

²⁶Агар одамон ба шумо гӯянд, ки „Бинед, Масех дар биёбон аст!“, ба он ҷо наравед. Ё агар гӯянд, ки „Бинед, Вай дар ҷои пинҳонӣ аст!“, бовар накумед. ²⁷Чунки омадани Фарзанди Инсон мисли дурахши барке мешавад, ки тамоми осмонро аз шарқ то ба ғарб фаро мегирад.

²⁸Ҷои ҳасади мурда аз он маълум аст, ки паррандаҳои лошаҳӯр он ҷо гирд меоянд.

Нишонаи омадани Фарзанди Инсон

²⁹Баъд аз азобу дахшати он рӯзҳо фавран офтоб тира мегардад ва моҳ дигар равшанӣ намедихад, ситораҳо аз осмон поён меафтанд ва ҳама чиз дар осмон ба чунбиш меояд. ³⁰Он вақт нишонаи омадани Фарзанди Инсон дар осмон намоён мегардад ва дар болои абр бо қудрат ва шӯҳрату ҷалол омадани Ӯро ҳамаи одамони рӯи замин дида гираву нола мекунанд. ³¹Фарзанди Инсон фариштаҳои худро бо садои баланди карнай барои аз ҳар гӯшаву канори дунё ҷамъ кардани интиҳобкардагонаш мефиристад.

Масал дар бораи дарахти анҷир

³²Аз дарахти анҷир ибрат гиред. Ҳамин ки шоҳаҳояш муғча карда барг бароварданро сар кунанд, шумо

аниқ медонед, ки ба қарибӣ тобистон меояд. ³³Айнан ҳамин тавр, ҳангоме ки ба амал омадани ин ҳодисаҳо ро мебинед, донед, ки вақт наздик, дар дами остона аст. ³⁴Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳанӯз одамони ин насл аз олам нагузашта, ҳамаи ин ҳодисаҳо ба амал меоянд. ³⁵Замину осмон нест мешаванд, аммо гуфтаҳои Ман то абад мемонанд.

Маълум набудани рӯзу соати омадани Фарзанди Инсон

³⁶Лекин кай фаро расидани он рӯзу соатро ғайр аз Падар касе намедонад: на фариштаҳои осмон на Писар. ³⁷Ҳангоми омадани Фарзанди Инсон бошад, айнан ҳамон воқеае рӯй медиҳад, ки дар замони Нӯҳ пайғамбар рӯй дода буд. ³⁸Дар он рӯзҳо ҳам пеш аз саршавии тӯфон ва обҳезӣ одамон меҳӯрданду менӯшиданд, зан мегирифтанду ба шавҳар мебароманд. То он рӯзе, ки Нӯҳ ба киштӣ даромад, ҳамин тавр даровом меод. ³⁹Баъд аз он ҳам одамон аз дунё беҳабар буданд, то даме ки тӯфон сар шуду об ҳамаи онҳоро несту нобуд кард. Ҳангоми омадани Фарзанди Инсон низ чунин ҳодиса рӯй медиҳад. ⁴⁰Он вақт ду кас дар саҳро кор мекунанд ва якеаш гирифта мешаваду дигараш мемонад. ⁴¹Ду зан дар осиеб гандум орд мекунанд ва якеаш гирифта мешаваду дигараш мемонад. ⁴²Пас, хушёр бошад, чунки рӯзи омадани Худовандатонро намедонед. ⁴³Бидонед, ки агар соҳибхона вақти омадани дуздҳо донад, вай тамоми шаб бедор меистад ва намегузорад, ки дузд ба хонааш зада дарояд. ⁴⁴Аз ин рӯ, шумо низ бояд ба омадани Фарзанди Инсон ҳамеша тайёр бошед, чунки Вай соате меояд, ки шумо мунтазираш нестед.

Хизматгорони бовафо ва бевафо

⁴⁵Хизматгори бовафо ва дурандеш кист? Касест, ки соҳибаш ўро дар хоҷагии худ назоратчӣ таъин мекунад ва ба хизматгори дар вақташ тақсими карда

додани хӯрокро ба ӯҳдааш мегузорад. ⁴⁶Хушо хизматгоре, ки ӯро сохибаш хангоми баргаштан дар сари ичрои вазифааш меёбад. ⁴⁷Ба ростӣ ба шумо меғӯям, ки сохибаш вайро бар тамоми молу мулкаш назоратчӣ табин менамояд. ⁴⁸Аммо агар вай хизматгори бад бошад, фикр мекунад, ки сохибаш дер меояд ва ⁴⁹хизматгорони дигарро латту кӯб карда, ҳамроҳи майзадаҳо машғули хӯрдану нӯшидан мешавад. ⁵⁰Ана, дар вақту соате, ки хизматгор аз он беҳабару мунтазираш нест, сохибаш баргашта, ⁵¹ин хизматгорро ду пора мекунад ва вай ба ҷое, ки дурӯяҳо аз дард дандон ба дандон зада гирия мекунанд, партофта мешавад».

Масал дар бораи даҳ духтар

25 Исо суханаширо давом дода гуфт: «Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин: даҳ духтар чароғ ба даст гирифта, ба пешвози домод мебароянд. ²⁻⁴Панҷ нафари онҳо кӯтоҳандеш буданд, чунки дар вақти гирифтани чароғҳояшон равғани иловагӣ намегиранд. Аммо панҷ нафари дигарашон дурандеш буданду дар зарфҳо барои чароғҳояшон боз равғани иловагӣ мегиранд.

⁵Онҳо домодро мунтазир мешаванд, вале ӯ хеле дер мекунад ва духтарон пинак рафта, оқибат хобашон мебарад.

⁶Нисфи шаб садои баланд шунида мешавад: „Ана домод омада истодааст! Ӯро пешвоз гиред!“. ⁷Духтарон бедор шуда, зуд чароғҳояшонро тайёр мекунанд. ⁸Он гоҳ кӯтоҳандешон ба дурандешон меғӯянд: „Аз равғанатон камтар диҳед, вагарна чароғҳоямон хомӯш мешаванд“. ⁹„Не, — ҷавоб медиҳанд дурандешон, — ин равған ба ҳамаамон намерасад. Бехтараш рафта, аз дӯкони харида биед“. ¹⁰Кӯтоҳандешон барои харидани равған сӯи дӯкони равона мешаванд. Онҳо рафтан замони домод ҳам расида меояд. Панҷ духтаре, ки ба

пешвозаш тайёр буданд, хамроҳи домод ба тӯйхона медароянд ва дарҳои тӯйхона баста мешаванд.

¹¹Дертар он панҷтои боқимонда ҳам расида меоянд ва дод мезананд: „Хоча, эй хоча! Дархоро бароямон кушоед!“. ¹²Аммо ӯ дар ҷавоб ба онҳо мегӯяд: „Ба ростӣ мегӯям, ки шуморо намешиносам“.

¹³Хуллас, – гуфт Исо, – хушёру бедор бошед, чунки вақту соати омадани Фарзанди Инсонро намедонед.

Масал дар бораи се хизматгор

¹⁴Дар вақти подшоҳии Худо ҳодисае рӯй медиҳад, ки монанди ин масал аст: марде ба сафар баромаданӣ шуда хизматгорунашро ба наздаш даъват мекунад ва масъулияти идора кардани тамоми молу мулкашро ба ӯхдаи онҳо мегузорад. ¹⁵Инчунин, ба ҳар хизматгор мувофиқи қобилияташ тангаҳои тилло медиҳад: ба якеаш панҷ ҳазор, ба дуюмаш ду ҳазор ва ба сеюмаш ҳазор танга. Баъд роҳи сафарро пеш мегирад.

¹⁶Хизматгоре, ки панҷ ҳазор танга гирифта буд, он-хоро зуд ба муомилот медарораду аз он панҷ ҳазори дигар фоида мебинад. ¹⁷Хизматгоре, ки ду ҳазор танга гирифта буд, низ ҳамин тавр амал карда боз ду ҳазори дигар фоида мебинад. ¹⁸Аммо хизматгоре, ки ҳазор танга гирифта буд, рафта ҷоҳе меканаду тангаҳои хоҷаашро дар ҳамон ҷо пинҳон мекунад.

¹⁹Баъд аз гузаштани вақти зиёд хоҷаи он хизматгон баргашта бо онҳо ҳисобу китоб мекунад. ²⁰Хизматгоре, ки панҷ ҳазор танга гирифта буд, омада ба хоҷааш тангаҳоро бо панҷ ҳазор фоидааш супорида мегӯяд: „Хоҷаам, шумо ба ман панҷ ҳазор тангаи тилло дода будед. Ана дар ин ҷо боз панҷ ҳазор фоидае, ки ба даст овардам“. ²¹„Офарин, хизматгори неку вафодорам, – таъриф мекунад ӯро хоҷааш. – Ту дар иҷрои вазифаи хурд вафодориатро нишон додӣ, пас ба ту вазифаи калонро боварӣ мекунам. Биё, ба хурсандии ман шарик шав!“ ²²Инчунин хизматгоре, ки ду ҳазор

танга гирифта буд, даромада мегӯяд: „Хочаам, шумо ба ман ду ҳазор тангаи тилло дода будед. Ана дар ин ҷо боз ду ҳазор фоидае, ки ба даст овардам”. ²³ „Офарин, хизматгори неку вафодорам, — таъриф мекунад ўро хочааш. — Ту дар ичрои вазифаи хурд вафодоритаро нишон додӣ, пас ба ту вазифаи калонро боварӣ мекунам. Биё, ба хурсандии ман шарик шав!” ²⁴ Он хизматгоре, ки ҳазор танга гирифта буд, низ ба пеш баромада мегӯяд: „Хочаам, ман медонистам, ки шумо одами сахтгир ҳастед; аз он ҷое, ки накоштаед, ҳосил чамъ мекунеду аз он ҷое, ки дон напошидаед, ғалла мегиред. ²⁵ Ман аз тарс рафта тангаҳоятонро дар замин пинҳон кардам. Ана он пули шумо додагӣ”. ²⁶ „Ту хизматгори баду танбал будай! — ҷавоб медихад хочааш. — Ту медонистӣ, ки ман аз он ҷое, ки накоштаам, ҳосил чамъ мекунаму аз он ҷое, ки дон напошидаам, ғалла мегирам, ҳамин тавр не? ²⁷ Пас, ту бояд пули маро ба муомилот меодӣ ва ман ҳангоми баргаштанам пулавро бо фоидааш мегирифтам. ²⁸ Ҳоло пулро аз вай гирифта ба хизматгоре диҳед, ки даҳ ҳазор танга дорад. ²⁹ Зеро ба ҳар касе, ки чизе дорад, боз ҳам ва аз ҳад зиёдтар дода мешавад. Лекин аз касе, ки ҳеч чиз надорад, ҳатто он чизи андаке, ки дорад, гирифта мешавад. ³⁰ Ин хизматгори нобакорро бошад, ба торикии берун партоед, ки дар он ҷо одамон аз дард дандон ба дандон зада гиря мекунанд”.

Ҷавобдихӣ дар охирзамон

³¹ Вакте ки Фарзанди Инсон ҳамчун Шоҳ хамроҳи ҳамаи фариштаҳо меояд, Ё бар тахти шоҳонаи худ мешинад ³² ва ҳамаи халқиятҳои рӯи замин дар пеши Ё чамъ меоянд. Он гоҳ Вай мисли ҷўпоне, ки гўсфандонро аз бузҳо ҷудо мекарда бошад, одамонро ба ду тараф тақсим мекунад. ³³ Одамони нақўкорро Вай аз тарафи дасти росташ мегузораду боқимондахоро аз тарафи дасти чапаш. ³⁴ Баъд Шоҳ ба одамони дар тарафи

росташ буда мегӯяд: „Хуш омадед, шумо, ки Падарам баракат додааст! Омада дар подшоҳии Худо, ки аз вақти офариниш бароятон насиб гардидааст, бахраву ҳаловат баред. ³⁵Чунки вақте гурусна будам, ба Ман хӯрок додед, ташна будам, нӯшокӣ додед, бегона будам, Маро дар хонаатон меҳмон кардед, ³⁶барахна будам, ба Ман либос пӯшондед, бемор будам, ба Ман ғамхорӣ кардед ва дар ҳабс будам, Маро хабар гирифтед”. ³⁷Накӯкорон бошанд, аз Ӯ мепурсанд: „Худованд, кай мо Туро гуруснаву ташна дида будем, ки бароят хӯроку нӯшокӣ дода бошем? ³⁸Ё кай Туро бегонаву барахна дида будем, ки меҳмон карда ба Ту либос пӯшонда бошем? ³⁹Кай Туро бемор ё дар ҳабс дида будем, ки хабар гирифта бошем?” ⁴⁰Шоҳ ҷавоб медиҳад: „Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар дафъае, ки шумо ҳамаи инро ба яке аз одамони хурдтарини Ман мекардед, шумо инро ба Ман мекардед!”.

⁴¹Сипас ба одамони дар тарафи чапаш буда мегӯяд: „Дафъ шавед аз пеши назарам, лаънатихо! Гум шавед ба оташи абадие, ки барои иблис ва фариштаҳои вай тайёр шуда буд! ⁴²Чунки вақте гурусна будам, хӯроке надодед, ташна будам, нӯшокӣ надодед, ⁴³бегона будам, дар хонаатон меҳмон накардед, барахна будам, ба Ман либос напӯшондед, бемор ва дар ҳабс будам, Маро хабар нагирифтед”. ⁴⁴Он гоҳ онҳо ҳам мепурсанд: „Худованд, мо кай Туро гуруснаву ташна, бегонаву барахна ё бемору дар ҳабсхона дида будем, ки хизмат накарда бошем?” ⁴⁵Шоҳ ба онҳо ҷавоб медиҳад: „Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар дафъае, ки шумо ҳамаи инро ба яке аз одамони хурдтарини Ман намекардед, пас гӯё барои Ман накардаед”. ⁴⁶Ниҳоят, ин одамон ба ҷое меафтанд, ки то абад ҷазо мебинанд, аммо накӯкорон соҳиби ҳаёти абадӣ мешаванд».

Нақшаи куштани Исо

26 Исо таълим додани ҳамаи ин чизҳоро ба охир расонда, ба шогирдонаш гуфт: ²«Чунон ки меконед, баъд аз ду рӯз чашнгирии рӯзи Балогардон сар мешавад. Он вақт Фарзанди Инсон ба дасти душманонаш таслим карда мешаваду Ӯро ба салиб мекуб мекунанд».

³Он гоҳ дар қасри Қаёфо ном сарвари рӯхониён сардорони рӯхонӣ ва пирони қавм чамъ омаданд. ⁴Онҳо нақша кашиданд, ки бо хила Исоро дастгир мекунанду Ӯро ба қатл мерасонанд. ⁵Аммо қарор карданд, ки ин корашонро дар рӯзҳои ид накунанд, чунки халқ шӯриш бардоштаниш мумкин буд.

Ба сари Исо рехтани атри киматбаҳо

⁶Исо он вақт дар деҳаи Байт-Ҳинӣ, дар хонаи Шимъӯн ном марде, ки пештар маҳав буд, меҳмон шуд. ⁷Ҳангоми таомхӯрӣ ба назди Ӯ зане омад, ки дар даст як кӯзаҷаи сангини гаронбаҳои пур аз атри киматбаҳо дошт. Вай он атрро ба сари Исо рехт. ⁸Шогирдон аз ин кори зан ба ғазаб омада гуфтанд: «Ин чӣ исрофкорист?!» ⁹Охир ин атрро ба нархи кимат фурухта, пулашро ба камбағалон тақсим кардан мумкин буд!»

¹⁰Аммо Исо, ки аз суханони онҳо бохабар буд, гуфт: «Чаро ин занро ташвиш медихед? Ӯ бароям кори қалон кард. ¹¹Камбағалон ҳамеша бо шумо ҳастанд, вале Ман бо шумо ҳамеша наместонам. ¹²Ин зан атрро ба танам рехта Маро ба гӯронидан тайёр кард. ¹³Хӯш, ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар ҳар гӯшаву канори дунё, ки хушхабар эълон карда мешавад, кори кардаи ин занро барои ба ёд овардани ӯ нақл хоҳанд кард».

Нияти хиёнаткоронаи Яҳудо

¹⁴Яке аз шогирдони Исо, ки Яҳудои Искарют ном дошт, назди сардорони рӯхонӣ рафта ¹⁵пурсид: «Агар

Исоро ба шумо таслим кунам, ба ман чӣ медихед?» Онҳо ба Яҳудо сӣ тангаи нукра шумурда доданд. ¹⁶Аз ҳамон лаҳза сар карда, Яҳудо барои таслим кардани Исо фурсати қулай мечуст.

Хӯроки идона

¹⁷Рӯзи аввали иди Фатир шогирдони Исо ба наздаш омада пурсиданд: «Дар кучо мехоҳед, ки бароятон дастархони иди Балогардонро тайёр намоем?» ¹⁸Ӯ ба онҳо гуфт, ки ба шаҳр, назди фалон кас рафта гӯянд: «Устодамон мегӯяд, ки вақту соати Ӯ наздик омадааст ва Ӯ бо мо, шогирдонаш дар хонаи шумо иди Балогардонро кайд мекунад».

¹⁹Шогирдон ҳамаи гуфтаҳои Исоро иҷро карда хӯроки иди Балогардонро тайёр намуданд.

²⁰Бегоҳӣ Исо бо дувоздаҳ шогирдаш сари дастархон нишасту ²¹хангоми таомхӯрӣ гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумо ба Ман хиёнат мекунад».

²²Шогирдонаш хеле ғамгин шуда, пайдарҳам ба пурсидан даромаданд: «Худованд, мабодо ин ман набошам?»

²³Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Касе, ки лукмаашро ҳамроҳи Ман ба як коса тар мекунад, ба Ман хиёнат мекунад. ²⁴Бо Фарзанди Инсон он чӣ дар навиштаҷот дар бо-рааш навишта шудааст, рӯй медихад. Аммо вой бар холи он касе, ки ба Фарзанди Инсон хиёнат мекунад. Барои вай беҳтар мешуд, ки ҳаргиз ба дунё наояд!»

²⁵Яҳудои хиёнаткор ба сухан даромада гуфт: «Мабодо ман набошам, устод?»

Исо дар ҷавоб гуфт: «Худат ҳамин тавр гуфтӣ».

Таоми шои Худованд

²⁶Онҳо хӯрдани хӯрокро давом медоданд, ки Исо нонро ба даст гирифта, шукргӯён баракат талабид. Баъд онро пора карда ба шогирдонаш тақсим намуду гуфт: «Нонро бигиреду бихӯред, ки ин бадани Ман аст».

²⁷Пас косаро гирифта, шукри Худо карду онро ба шогирдонаш дода гуфт: «Ҳамаи шумо аз ин коса бинӯшед. ²⁸Ин хуни Ман аст, ки бо он Худо бо халқ аҳду паймон мебандад ва он барои бахшида шудани гуноҳҳои одамони зиёде рехта мешавад. ²⁹Ба шумо мегӯям, акнун Ман аз меваи нави токи ангур ҳамроҳи шумо фақат дар подшоҳии Падарам хоҳам нӯшид, лекин то он рӯз ҳаргиз наменӯшам».

³⁰Сипас онҳо Худоро ҳамду саногӯён ба теппаи Зайтун равона шуданд.

Пешгӯӣ дар бораи инкори Петрус

³¹Баъд Исо ба шогирдон гуфт: «Имшаб аз барои ҳодисае, ки бо Ман рӯй медиҳад, ҳамаи шумо пайравӣ кардани Маро бас мекунед, чунки дар навиштаҷот пешгӯии Худо омадааст: „Чӯпонро мекушам ва гӯсфандони рама пароканда мешаванд”. ³²Аммо, вақте ки аз нав зинда мешавам, пеш аз он ки шумо ба вилояти Чалил биравед, Ман ба он ҷо меравам». ³³Петрус ба Вай эълон карда гуфт: «Агар аз барои ҳодисае, ки бо Шумо рӯй медиҳад, ҳама пайрави кардани Шуморо бас кунад ҳам, ман ҳаргиз ин корро намекунам».

³⁴Исо ба ӯ гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, худи имшаб, ханӯз хурӯс ҷеғ назада, ту се бор Маро инкор мекуни». ³⁵Аммо Петрус гуфт: «Не, ҳатто агар бо Шумо мурданам лозим ояд, ҳаргиз инкор намекунам».

Шогирдони дигар низ айнан ҳамин чизро гуфтанд.

Дуои Исо дар Ҷатсамон

³⁶Исо ва шогирдонаш ба ҷое рафтанд, ки Ҷатсамон ном дошт ва ӯ ба онҳо гуфт: «Шумо дар ҳамин ҷо бошед, Ман он сӯтар рафта дуо мекунам». ³⁷Вай ҳамроҳаш Петрус ва ду писари Забдойро бурд. Дарду ала-маш шиддат меёфт ва ³⁸ӯ ба онҳо гуфт: «Аз шиддати ғаму ғусса ҷонам ба лаб расидааст. Ин ҷо бимонеду ҳамроҳи Ман бедор бошед».

³⁹Инро гуфта Исо каме дуртар рафт ва худро рӯи замин партофта дуо кард: «Падарҷонам, агар илоче бошад, бигзор ин косаи азоб аз сари Ман дур шавад! Лекин бигзор на хости Ман, балки хости Ту ичро шавад».

⁴⁰Баъд Ӯ ба назди он се шогирдаш баргашта дид, ки онҳо хобидаанд. Он гоҳ ба Петрус гуфт: «Чӣ шумо ақаллан як соат ҳамроҳи Ман бедор истода натавонистед? ⁴¹Ҳоло бедор бошед дуо кунед, то ки ба вас-васа наафтед. Чунки рӯҳатон ба ин тайёр аст, аммо табиати инсониятон нотавон».

⁴²Бори дигар Вай каме дуртар рафта дуо кард: «Падарҷонам, агар ғайр аз косаи азобро нӯшидан бароям дигар илоче набошад, пас, бигзор иродаи Ту ичро шавад». ⁴³Баъд баргашта омаду онҳоро боз дар хоб дид, чунки онҳо ҳатто чашмонашонро кушода наметавонистанд.

⁴⁴Бори сеюм Вай онҳоро монда рафту айнан мисли пештара дуо кард. ⁴⁵Сипас назди шогирдонаш баргашта гуфт: «Шумо ханӯз хоб рафта дам мегиред? Ана вақту соати он ҳам расид, ки Фарзанди Инсон ба даст гунаҳкорон таслим карда мешавад. ⁴⁶Биёед, бархезед, меравем. Нигоҳ кунед, ана таслимкунандаи Ман ҳам наздик омад».

Дастгир шудани Исо

⁴⁷Ҳанӯз Ӯ суҳанаширо тамом накарда, Яхудо, яке аз дувоздаҳ шогирдаш ҳамроҳи як тӯдаи калони одамони чӯбу шамшер дар даст аз чониби сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм расида омад. ⁴⁸Инак, хиёнаткор ба онҳо пешакӣ чунин шарт карда буд: «Бидонед, касеро, ки бӯсидам, ҳамон шахсест, ки бояд дастгир кунед».

⁴⁹Яхудо рост пеши Исо омада «Салом, устод» гӯён Ӯро бӯсид. ⁵⁰Исо ба вай гуфт: «Чӯра, максадатро ичро намо!»

Он гоҳ он одамон Исоро дастгир карда дасту пояшро бастанд. ⁵¹Ногаҳон яке аз ҳамроҳони Исо шамшерашро аз ғилоф кашида ба ғуломи сарвари рӯҳониён ҳамла оварду гӯшахро бурида партофт. ⁵²Исо ба вай гуфт: «Шамшератро ба чояш гузор, чунки ҳар касе, ки шамшер ба даст мегирад, аз теғи шамшер мемирад. ⁵³Ё ба фикрат Ман аз Падарам мадад талаб карда наметавонам? Агар талаб кунам, Вай дарҳол зиёдтар аз дувоздаҳ лашкари фариштагонро мефиристад. ⁵⁴Лекин гуфтаҳои навиштаҷот он гоҳ чӣ хел иҷро мешаванд, охир гуфта шудааст, ки ҳамааш ҳамин тавр бояд рӯй диҳад?»

⁵⁵Баъд Исо ба он тӯдаи одамон гуфт: «Шумо магар Маро роҳзан гумон мебаред, ки барои дастгир карданам бо таёку шамшерҳо омадаед? Ман ҳар рӯз дар Хонаи Худо нишаста таълим меодам, аммо шумо Маро дастгир намекардед. ⁵⁶Вале ҳамаи ин ходисаҳо барои он рӯй доданд, ки пешгӯиҳои пайғамбарон, ки дар навиштаҷот омадаанд, иҷро шаванд».

Он вақт ҳамаи шогирдонаш Ёро танҳо монда гурехтанд.

Дар назди шӯро

⁵⁷Сипас онҳое, ки Исоро дастгир карданд, Ёро ба назди Қаёфо, сарвари рӯҳониён бурданд. Дар хонаи Қаёфо шариатдонону пирони қавм аллақай чамъ омада буданд. ⁵⁸Петрус бошад, то ба назди ҳавлии сарвари рӯҳониён аз паи Исо дар масофаи каме дуртар меомад. Вай ба даруни ҳавлӣ даромада, бо мақсади анҷоми корро дидан дар байни посбонон нишаст.

⁵⁹Сардорони рӯҳонӣ ва дигар ҳамаи аъзоёни шӯро бо нияти ба қатл расондани Исо кӯшиш карданд, ки бар зидди Ё ягон далели дурӯғеро пайдо кунанд. ⁶⁰Лекин ҳеч далеле ёфта наметавонистанд, гарчи бисёр касон ба пеш баромада, зидди Ё тӯҳмат мекарданд. Оқибат ду кас ба пеш қадам монда ⁶¹гуфтанд: «Ин

одам гуфта буд, ки Хонаи Худоро вайрон карда, онро дар мобайни се рӯз аз нав барпо карда метавонад».

⁶² Бо шунидани ин суханон сарвари рӯҳониён аз чо-
яш бархеста ба Исо гуфт: «Ба ин далеле, ки Туро айб-
дор мекунам, ягон гапи гуфтани дорӣ?» ⁶³ Вале Исо
хомӯш буд. Бори дигар сарвари рӯҳониён ба Ӯ гуфт:
«Ба Худои зинда бигӯ, ки Ту ҳамон Таъиншуда ва
Писари Худо ҳастӣ?» ⁶⁴ Исо дар ҷавоб ба вай гуфт:
«Худатон ҳамин тавр гуфтед. Аммо ҳаминро ба ҳамаи
шумо мегӯям, ки минбаъд шумо Фарзанди Инсонро
аз дасти рости Худои Пурқудрат нишаста ва дар бо-
лои абрҳои осмон омада истода хоҳед дид!»

⁶⁵ Он гоҳ сарвари рӯҳониён либоси танаширо даррон-
да гуфт: «Ӯ суханони кофирона гуфт. Дигар ба мо ҳеҷ
шоҳиде лозим ҳам нест! Шумо худатон ҳоло суханони
кофиронаи Ӯро шунидед. ⁶⁶ Пас чӣ ҳукм мебароред?»
«Ҷазояш марг», – ҷавоб доданд дигарон.

⁶⁷ Баъзеҳо ба рӯи Исо туф карда Ӯро мезаданд. Баъ-
зеҳо торсаки зада ⁶⁸ мегуфтанд: «Хой Масех, Ту пай-
ғамбарӣ-ку! Кани, гӯй-чӣ Туро кӣ зад?!»

Инкори Петрус

⁶⁹ Петрус дар рӯи ҳавлӣ менишаст, ки яке аз каниза-
кон ба наздаш омада гуфт: «Ту ҳам ба Исои Чалилӣ
шарик будӣ». ⁷⁰ Аммо Петрус дар хузури ҳама суханони
ӯро инкор карда гуфт: «Намефаҳмам, чӣ мегӯӣ». ⁷¹ Си-
пас вай аз он чо назди дарвозаи ҳавлӣ равона шуд.

Хизматгорзани дигаре низ ӯро дида ба одамони дар
он чо истода гуфт: «Вай ҳамроҳи Исои Носирӣ буд». ⁷² Петрус боз инкор карда гуфт: «Қасам мехӯрам, ки
ин одамро намешиносам».

⁷³ Баъд аз муддате чанд мардоне, ки дар ҳамон чо
буданд, назди Петрус омада гуфтанд: «Аниқ ту ҳам
шарики онҳо ҳастӣ, чунки аз лаҳчаат маълум аст». ⁷⁴ Вале Петрус қасамҳо хӯрда гуфт: «Ман ин одамро
намешиносам».

Ҳамин лаҳза хурӯс чеғ зад ⁷⁵ ва суханони Исо ба хотири Петрус омаданд. \bar{U} гуфта буд, ки ханӯз хурӯс чеғ назада, вай се бор шинохтани Исоро инкор мекунад.

Петрус аз ҳавлӣ берун баромада, зор-зор гиря кард.

Дар назди Пилотус

27 Пагоҳии барвақт ҳамаи сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм нақшаи ба дасти марг супорида ни Исоро кашиданд. ²Бо фармони онҳо дасту пои Исоро баста \bar{U} ро аз ҳавлии Қаёфо бароварданд ва ба дасти Пилотус, ки ҳокими румӣ буд, супориданд.

Худкушии Яҳудо

³Вақте Яҳудои хиёнаткор дид, ки Исо ба марг маҳкум шуд, аз кори кардааш тавба кард. \bar{U} он сӣ тангаи нуқраро назди сардорони рӯҳонӣ ва пирон баргардонда оварду ⁴ба онҳо гуфт: «Ба марги ин одами бейб ман гунаҳкор, чунки \bar{U} ро ман таслим кардам».

Лекин онҳо ҷавоб доданд: «Ин ба мо чӣ дахл дорад? Ин кори худат».

⁵Яҳудо он сӣ тангаи нуқраро ба рӯи фарши Хонаи Худо партофту аз он ҷо баромада рафта худро овехт.

⁶Сардорони рӯҳонӣ он тангаҳоро чида гирифта қарор карданд, ки аз рӯи шариат ин пулро ба ҳазинаи Хонаи Худо андохтан мумкин нест, чунки бар ивази ин пул хуни одам рехта шудааст. ⁷Баъд бо розигии ҳама онҳо саҳрои кӯзагарро харида, аз он барои мусофирон қабристон сохтанӣ шуданд. ⁸Ана барои ҳамин он саҳро то ба имрӯз «Саҳрои Хун» номида мешавад.

⁹⁻¹⁰Ҳанӯз Ирмиё пайғамбар пешгӯӣ карда гуфта буд: «Аз рӯи фармоне, ки Худо ба ман гуфт, онҳо сӣ тангаи нуқраро, яъне ҳамон маблағе, ки халқи Исроил \bar{U} ро баҳо доданд, гирифта ба харидани саҳрои кӯзагар сарф карданд». Пас, ин пешгӯӣ ба амал омад.

Исоро пурсиш кардани Пилотус

¹¹Акнун, ки Исо дар назди ҳокими румӣ меистод, ҳоким аз Ӯ пурсид: «Магар Ту Шохи Яҳудиён хастӣ?»

Исо ҷавоб дод: «Худатон ҳамин тавр мегӯед». ¹²Лекин, хангоме ки сардорони рӯхонӣ ва пирон Ӯро айбдор мекарданд, Ӯ ҳеч ҷавобе наметод.

¹³Пас Пилотус ба Ӯ гуфт: «Магар намешунавӣ, ки Туро то чӣ андоза айбдор мекунад?»

¹⁴Аммо Вай ҳатто ба яке аз ин айбдоркуниҳо ҷавобе надод. Ва ин боиси таачҷуби зиёди Пилотус гардид.

Ба марг маҳкум шудани Исо

¹⁵Ҳокими румӣ одате дошт, ки дар ҷашни ин ид маҳбусеро, ки халқ талаб мекард, озод намояд. ¹⁶Он вақт як маҳбуси номдоре буд, ки Бараббос ном дошт. ¹⁷Инак, хангоме ки мардум ҷамъ омаданд, Пилотус аз онҳо пурсид: «Киро мехоҳед, ки бароятон озод кунам: Бараббосро ё Исоеро, ки Таъиншудаи Худо меноманд?» ¹⁸Пилотус хуб медонист, ки Исоро аз рӯи ҳасад ба дасти ӯ супорида буданд.

¹⁹Ҳанӯз ҳоким дар курсии ҳукмбарорӣ менишаст, ки ҳамсараш ба ӯ чунин хабар фиристод: «Бар зидди ин одами бегуноҳ ҳеч коре накунад, чунки имшаб дар хобам ман аз барои Вай бисёр азоб кашидам».

²⁰Дар ин мобайн сардорони рӯхонӣ ва пирони қавм мардумро розӣ кунонданд, ки аз Пилотус озод кардани Бараббос ва ба қатл расондани Исоро талаб намо-янд. ²¹Пилотус бори дигар аз мардум пурсид: «Аз ҳар-дуюшон киро мехоҳед, ки бароятон озод кунам?»

«Бараббосро!» – ҷавоб доданд онҳо.

²²«Пас, бо Исое, ки Таъиншудаи Худо меноманд, чӣ қор кунам?» – боз аз онҳо пурсид Пилотус.

«Ӯро мехкӯб кунед!» – бо як овоз ҷавоб доданд ҳамаи онҳо.

²³ Лекин Пилотус савол дода гуфт: «Чаро? Охир Вай чӣ бадие кардааст?»

Мардум бошанд, бо буду шуди овозашон дод меза-данд: «Бигзор Ҷ ба салиб меҳкӯб карда шавад!»

²⁴ Пилотус дид, ки дигар ҳеч чорае надорад, дар акси ҳол шӯриш сар шуданаш мумкин буд, дар пеши назари тамоми мардум об гирифта дастонашро шуста гуфт: «Ба хунрезии ин одам ман ҷавобгар нестам! Шумо худатон қарор кунед!» ²⁵ Тамоми мардум ҷавоб доданд: «Ба марги Ҷ мо ва фарзандонамон ҷавобгар ҳастем!»

²⁶ Бинобар ин Пилотус Бараббосро барояшон озод кард ва Исоро ба дасти сарбозон супорид, то ки Ҷро камчинқорӣ намуда, ба салиб меҳкӯб кунанд.

Исоро масҳара кардани сарбозон

²⁷ Сарбозони ҳоким Исоро ба ҳавлии дарбор бурданд ва аскарони зиёд он ҷо гирд омаданд. ²⁸ Онҳо Ҷро бараҳна карда ба танаш чомаи суп-сурхро пӯшонданд. ²⁹ Баъд аз навдаҳои хор тоҷе бофта, ба сараш гузоштанду ба дасти росташ ҷӯб доданд. Онҳо масҳаракунон «Зинда бод Шоҳи Яҳудиён!» гуфта дар пеши Ҷ ба сари зону меистоданд. ³⁰ Сарбозон Исоро туфборон карда, бо ҷӯб ба сараш задан гирифтанд. ³¹ Вақте ки онҳо масҳара додани Ҷро бас карданд, чомаро аз танаш кашида, либоси худашро пӯшонданд. Сипас Ҷро барои ба салиб меҳкӯб кардан бурданд.

Ба салиб меҳкӯб карда шудани Исо

³² Дар аснои роҳ онҳо бо Шимъун ном марди кури-нӣ дучор омаданд ва Ҷро маҷбур карданд, ки ҷӯби салиби Исоро бардошта барад. ³³ Вақте ки онҳо ба ҷое бо номи Ҷолҷото, ки маънояш «Ҷои косахонаи сар» аст, расида омаданд, ³⁴ сарбозон ба Исо майи бо моддаи талх омехташударо доданд. Ҷ аз он чашида, дигар нанӯшид.

³⁵ Онхо Ўро ба салиб мехкӯб карданду либосашро байни худ тақсим карданӣ шуда, барои муайян наму-дани соҳибшавандаи либос, куръа партофтанд. ³⁶ Си-пас нишаста Вайро назорат карда истоданд. ³⁷ Аз бо-лои сари Исо айбномае бар Ў навишта шуда буд: «Ин Исо Шоҳи Яҳудиён аст». ³⁸ Ҳамроҳи Ў ду дузд ро низ дар салибҳои дигар аз тарафҳои чапу росташ мехкӯб карданд.

³⁹ Одамоне, ки аз он чо мегузаштанд, сар чунбонда Исоро мазоқ карда ⁴⁰ мегуфтанд: «Ту мегуфтӣ, ки Хо-наи Худоро вайрон карда, дар мобайни се рӯз онро барпо карда метавонӣ? Кани, набошад худатро начот деҳ-чӣ! Агар Ту Писари Худо бошӣ, кани аз салиб поён фаро-чӣ!»

⁴¹ Айнан ҳамин тавр сардорони рӯхонӣ, шариат-донон ва пирон низ Исоро масхарақунон мегуфт-танд: ⁴² «Дигаронро начот медоду худашро начот дода наметавонад. Ана Шоҳи Исроил. Агар Вай ҳоло аз са-либ поён фарояд, мо ба Вай имон меоварем. ⁴³ Ў ба Худо умед мебааст ва мегуфт, ки Писари Худо аст. Ка-ни ҳоло мебинем, ки Худо Вайро начот додан мехо-ҳад ё не?!»

⁴⁴ Ҳатто дуздоне, ки ҳамроҳаш ба салибҳо мехкӯб шуда буданд, монанди дигарон Ўро таҳқир мекар-данд.

Марги Исо

⁴⁵ Нисфирӯзӣ буд, ки тамоми рӯи заминро торикӣ фаро гирифт ва се соат давом ёфт. ⁴⁶ Қариби соати се-юм Исо бо овози баланд дод зада гуфт: «Эли, Эли! Лама сабақтанӣ!», ки маънояш «Эй Худои Ман! Эй Худои Ман! Чаро Маро тарк кардӣ?!» аст.

⁴⁷ Баъзе аз хозирон суҳанони Ўро шунида гуфтанд: «Ў Илёс пайғамбарро чеғ зада истодааст». ⁴⁸ Он гоҳ яке аз онҳо давида рафту латтаеро гирифта ба сирко тар намуд ва бо нӯги чӯб дароз карда онро ба Исо

нӯшонданӣ шуд. ⁴⁹Лекин дигарон гуфтанд, ки ӯ ин корро накунад, то бубинанд, ки оё Илёс омада Вайро наҷот медиҳад ё не.

⁵⁰Исо бори дигар бо овози баланд дод зада ҷон дод. ⁵¹Инак, пардае, ки ҷои муқаддастарини Хонаи Худо-ро ҷудо мекард, аз боло то ба поёнаш дарида, ду пора шуд. Замин ба ҷунбиш омаду сангҳо ба қисмҳо тақсим шуданд. ⁵²Қабрҳо кушода шуданду ҷасадҳои бисёр одамони муқаддас аз нав зинда гаштанд. ⁵³Баъд аз он ки Исо аз байни мурдагон боз зинда шуд, онҳо аз қабрҳои худ берун баромада ба Ерусалим, шаҳри муқаддас даромаданду бисёр қасон онҳоро диданд.

⁵⁴Вақте сардори лашкар ва ҳамроҳонаш, ки Исоро назорат мекарданд, заминҷунбию дигар ходисаҳоро диданд, саҳт тарсида гуфтанд, ки Исо дар ҳақиқат Писари Худо будааст.

⁵⁵Бисёр заноне, ки дар Ҷалил ба Исо ҳамроҳ шуда ба ӯ хизмат мекарданд, низ дар ҳамон ҷо буданд. Онҳо дар масофае истода, ба ҳамаи ин нигоҳ мекарданд. ⁵⁶Дар байни онҳо Маряи Маҷдалия, Маряи модари Ёқубу Юсуф ва боз ҳамсари Забдой буданд.

Дафни Исо

⁵⁷Бо фаро расидани шом аз шаҳри Аромот як марди сарватманде бо номи Юсуф омад. ӯ ҳам шогирди Исо буд. ⁵⁸Юсуф пеши Пилотус рафта, хоҳиш кард, ки ҷасади Исоро ба ӯ диҳанд. Пилотус фармон дод, ки ҷасадро ба ӯ диҳанд. ⁵⁹Юсуф Вайро гирифта ба кафани тоза печонд ⁶⁰ва ба қабри худ, ки навақас дар ғоре сохта шуда буд, гузошт. Баъд санги қалонеро ба дари қабр ғелонда, аз он ҷо рафт. ⁶¹Дар рӯ ба рӯи он қабр Маряи Маҷдалия ва дигар Марям нишаста буданд.

Посбонӣ кардани қабр

⁶²Рӯзи дигар, ки рӯзи истироҳат буд, сардорони рӯзонӣ ва фарисиён ҷамъ шуданду пеши Пилотус рафта

⁶³ба ӯ гуфтанд: «Таксир, ба хотири мо омад, ки он фиребгар ханӯз дар қайди ҳаёт буданаш гуфта буд, ки дар рӯзи сеюм баъд аз маргаш аз нав зинда мешавад.

⁶⁴Бинобар ин фармон диҳед, ки қабри Ҷоро то рӯзи сеюм посбонӣ кунанд, мабодо шогирдонаш омада часадашро дузданду ба халқ овоза паҳн кунанд, ки Ӯ аз байни мурдагон зинда шудааст. Он гоҳ ин дурӯғ аз дурӯғи аввал дида бадтар мешавад». ⁶⁵Пилотус ба онҳо гуфт: «Посбонро гиреду рафта, ба чи тарз ки тавонед, қабрро ниғахбонӣ кунед».

⁶⁶Инак, онҳо рафта, санги дари қабрро мӯҳр карданду барои ниғахбонии он посбонон гузоштанд.

Аз нав зинда шудани Исо

28 Фардои рӯзи истироҳат, офтоб ханӯз набаромада, Маряма Маҷдалия ва дигар Марям барои хабар гирифтани қабр ба роҳ баромаданд. ²Ногаҳон заминчунбии саҳт ба вучуд омад, чунки фариштаи Худованд аз осмон поён фаромада, санги дари қабрро як тараф ғелонда, бар болояш нишаст. ³Намуди вай барқ барин буду либосаш монанди барф сап-сафед. ⁴Посбонон аз тарси ӯ дарақ-дарақ ларзида мурда барин ба рӯи замин дароз кашиданд.

⁵Фаришта бошад, ба он занон гуфт: «Натарсед, ман медонам, ки шумо Исои ба салиб меҳкӯбшударо чувтучӯ карда истодаед. ⁶Лекин Ӯ дар ин ҷо нест. Чунон ки Ӯ гуфта буд, айнан ҳамон тавр Вай зинда шуд. Ана омада ҷоеро, ки Ӯ гузошта шуда буд, бубинед. ⁷Акнун, зуд назди шогирдонаш рафта бигӯед, ки Исо аз байни мурдагон зинда шуда, акнун пешопеши онҳо ба Ҷалил меравад. Онҳо Ҷоро дар он ҷо хоҳанд дид. Ана ин буд хабаре, ки ман ба шумо гуфтани будам».

⁸Пас, он занон бо тарс, вале шодикунон саросема аз назди қабр сӯи шогирдон давида рафтанд, то ки ба онҳо нақл кунанд.

⁹Банохост Исо бо онҳо вохӯрда саломашон дод. Онҳо ба Вай наздик омаданду сачда карданӣ шуда аз пойҳояш дошта гирифтанд. ¹⁰Исо ба онҳо гуфт, ки натарсанд, балки рафта ба бародаронаш гӯянд, ки онҳо ба Ҷалил раванд ва Ёро дар он ҷо хоҳанд дид.

Хабари посбонон

¹¹Занон ба роҳ баромада буданд, ки баъзе аз посбонон ба шаҳр рафта тамоми воқеаи рӯйдодаро ба сардорони рӯхонӣ ҳикоят карданд. ¹²Сардорони рӯхонӣ барои маслиҳат кардан бо пирони қавм вохӯрданд ва баъд аз маслиҳат ба посбонон пули калон дода ¹³гуфтанд: «Рафта ба мардум гӯед, ки шабона шогирдони Исо омаданду аз фурсати хоб буданатон истифода бурда, часади Ёро дуздида рафтанд. ¹⁴Агар ин хабар то ба гӯши ҳоким рафта расад, ғам нахӯред; мо ба ӯ гапамонро маъкул мекунонем».

¹⁵Посбонон пулро гирифтанду рафта, чунон ки онҳоро ёд доданд, ҳамон тавр карданд. Бинобар ҳамин яхудиён ин ҳикояро то ба имрӯз мегуфтагӣ шуданд.

Зоҳиршавии Исо

¹⁶Инак, он ёздаҳ шогирд ба Ҷалил рафта ба кӯҳе, ки Исо ба онҳо гуфта буд, баромаданд. ¹⁷Онҳо Ёро дидан замон ба Ё сачда карданд, аммо баъзеашон шубҳа доштанд. ¹⁸Исо ба шогирдонаш наздик шуда гуфт: «Тамоми ҳукму қудрат дар заминро осмон ба ихтиёри Ман дода шудааст. ¹⁹Пас, равед ва ҳамаи халқҳои рӯи заминро ба Ман шогирд созед: онҳоро аз номи Падар, Писар ва Рӯҳи Муқаддас таъмид диҳед ²⁰ва иҷро кардани ҳама чизеро, ки ба шумо фармудаам, ёд диҳед. Инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо меонам».

Хушхабар аз Маркӯс

Пешгуфтор

Ин Хушхабарро яке аз имондорони аввал ба номи Юханнои Маркӯс аз рӯи гуфтаҳои Петрус, шогирди Исои Масех навиштааст. Аз рӯи замони навишташуданашон Хушхабар аз Маркӯс пештар аз се Хушхабаре дигар навишта шудааст.

Азбаски дар китоби Маркӯс калимаҳои зиёди арамеӣ ва расму оинҳои яҳудӣ шарҳ дода шудаанд, бинобар ин фаҳмида мешавад, ки Хушхабар аз Маркӯс барои халқҳои ғайрияҳудӣ навишта шудааст. Муаллиф бо накли худ дар дили хонандаҳо боварӣ ҳосил кардан мехоҳад, ки Исо боқудрат аст, ки одамро аз рӯҳҳои нопок, касалиҳо ва марг халос кунад. Инчунин муаллиф хотиррасон кардан мехоҳад, ки пайрави Исо будан осон нест, чунки пайрав бояд монанди Исо ба дигарон хизмат кунад ва ба ранҷу азоб кашидан тайёр бошад.

Дар байни чор Хушхабаре Аҳди Нав ин китоби Хушхабар аз рӯи ҳаҷмаш кӯтоҳтарин мебошад. Дар вақти накл кардани аз ҳаёт ва таълимоти Исо муаллиф бештар ба ҳодисаҳои аҷибу мӯъҷизаовар диққати хонандаро ҷалб мекунад. Бинобар ин накли воқеаҳо аз оғози хизмати Исо сар мешавад ва аллакай аз боби аввалин мо дар бораи мӯъҷизаҳои бузурги Ӯ мехонем, ки: Ӯ баъд аз интихоби чор шогирдаш дарҳол мардеро, ки гирифтори рӯҳи нопок буд шифо медиҳад; хушдомани Шимъӯнро, тӯдаи одамони беморро ва инчунин марди махавро шифо медиҳад. Гаштаю баргашта Маркӯс аз мӯъҷизаҳои шифобахши Исо накл мекунад ва аз ин наклҳо маълум мешавад, ки Исо бо қудрати Худо шифо меод.

Дар айни ҳол роҳбарони динӣ Исоро қабул намекарданд ва низоъ ба миён оварда, роҳи куштани Исоро мечустанд. Дар сурате ки девҳо дар пеши қудрати Исо сархам мешуданд ва медонистанд, ки Ӯ Начотдиханда аз тарафи Худо аст, вале Исо ба онҳо иҷозат намедод, ки инро ба дигарон гӯянд. Ин китоб пур аз тасвири мӯъҷизотест, ки ҳам одамони оддӣ ва

ҳам пайравони Исоро ба ҳайрат меоварданд. Аммо, мувофиқи китоби Марқӯс, мӯъҷизаи калонтарини Исо ин буд, ки чӣ тавр Ҷ ранчу азоби зиёд кашид ва чони худро фидо кард. Аввалин шуда ин мӯъҷизаро сардори лашкарҳои румӣ фаҳмид. Вай тарзи дар солиб чон додани Исоро дида, гуфт: «Ин одам дар ҳақиқат Писари Худо буд» (Марқӯс 15:39).

Таълимоти Яҳёи Таъмиддиханда

1 Хушхабар дар бораи Исои Масех, ки Писари Худо аст, чунин сар мешавад: ²Дар китоби Ишаё пайғамбар суханони Худо омадаанд:

«Ана, Ман пешопеши Ту як одамавро мефиристам, то ба омаданат роҳ тайёр кунад.

³Касе дар биёбон фарёд зада мегӯяд:

„Барои Худованд роҳ тайёр кунед!

Онро рост намоед!“».

⁴Ин шахс Яҳё пайғамбар буд, ки ба биёбон омада, ба эълон кардан даромад, ки мардум барои бахшида шудани гуноҳхояшон бояд тавба карда, аз гуноҳхояшон даст кашанд ва таъмид бигиранд.

⁵Аҳолии шаҳри Ерусалим ва мардуми тамоми сарзамини Яҳудия пеши Яҳё ба биёбон меомаданд. Онҳо ба гуноҳҳои худ иқро мешуданд ва Яҳё онҳоро дар дарёи Урдун таъмид меод.

⁶Яҳё либосе аз пашми штур ва камарбанди чармӣ дошт. Хӯроқаш малаху асали саҳроӣ буд. ⁷Ҷ ба мардум эълон карда мегуфт: «Аз паси ман як нафаре меояд, ки аз ман тавонотар аст. Вай он қадар тавонот, ки ман ҳатто сазовори ҳам шуда кушодани банди пойафзоли Ҷ нестам. ⁸Ман шуморо бо об таъмид медиҳам, вале Ҷ шуморо бо Рӯҳи Муқаддас таъмид медиҳад».

Таъмиди Исо

⁹Рӯзе Исо аз шаҳри Носира, ки дар сарзамини Чалил буд, ба назди Яҳё рафт ва Яҳё Ҷро дар дарёи Урдун таъ-

мид дод. ¹⁰Вақти аз об баромадан Исо дид, ки осмон кушода шуд ва Рӯҳи Муқаддас ба сурати кабу́таре поён фаромада, дар болои Вай қарор гирифт. ¹¹Сипас аз осмон овозе садо дод: «Ту Писари азизи Ман ҳастӣ ва Ман аз Ту хушнудам».

¹²Рӯҳи Муқаддас фавран Исоро ба биёбон равона кунонд. ¹³Ӯ дар он ҷо чил рӯз монд ва иблис Ӯро меозмуд. Дар биёбон Исо дар байни ҳайвоноти ваҳшӣ буд ва фариштагон ба Ӯ хизмат мекарданд.

Оғози хизмати Исо

¹⁴Пас аз дастгир шудани Яҳё Исо ба сарзамини Чалил омад, то ки хушхабари Худоро ба мардум эълон бикунанд. ¹⁵Ӯ мегуфт: «Вақт фаро расид ва подшоҳии Худо наздик аст. Тавба карда, аз гуноҳхоятон даст кашед ва ба ин хушхабар имон оваред».

¹⁶Рӯзе Исо аз назди кӯли Чалил мегузашт, ки ба об тӯр андохта истодани Шимъӯн ва бародари ӯ Андриёсро дид, чунки онҳо моҳигир буданд. ¹⁷Исо ба онҳо гуфт: «Омада Маро пайравӣ кунед, то ба ҷои моҳӣ чамъ кардани мардумро ба шумо омӯзам». ¹⁸Дарҳол онҳо тӯрҳои худро монда, Ӯро пайравӣ карданд.

¹⁹Каме дуртар рафта Исо писарони Забдойро дид, ки Ёқуб ва Юҳанно ном доштанд. Онҳо дар қаиқи худ тӯрҳои моҳигириро таъмир мекарданд. ²⁰Дарҳол онҳоро даъват намуд ва онҳо падарашон Забдойро бо мардикорон дар қаиқ монда, Ӯро пайравӣ карданд.

Шифои марди девона

²¹Сипас онҳо ба шаҳри Кафарнаҳум омада, дар рӯзи истироҳат, ба ибодатхона рафтанд. Дар он ҷо Исо ба таълим додани мардум оғоз намуд. ²²Мардум аз таълими Ӯ қоиладонданд, чунки Ӯ бо қудрат таълим меод, ки шариятдонон ин тавр набуданд.

²³Айнан ҳамон вақт марде гирифтори рӯҳи нопок, ки дар ибодатхона буд, фарёд зад: ²⁴«Эй Исои Носирӣ,

Ту ба мо чӣ кор дорӣ?! Магар барои нобуд кардани мо омадаӣ?! Туро медонам! Ту Шахси муқаддаси Худо ҳастӣ!»

²⁵ Вале Исо рӯҳи нопокро сарзаниш карда фармуд, ки хомӯш шавад ва аз даруни он одам берун барояд. ²⁶ Рӯҳи нопок ўро ба замин афтонда, бо овози баланд фарёд заду аз вай берун шуд. ²⁷ Ҳама дар хайрат монданд ва ба якдигар мегуфтанд: «Ин чист? Ин як таълимоти навест! Ў ҳатто ба рӯҳҳои нопок чунон боқудратона амр медиҳад, ки онҳо ба Вай итоат мекунанд?» ²⁸ Овозаи Исо зуд дар тамоми гӯшаву канори сарзамини Ҷалил паҳн шуд.

Исо беморонро шифо медиҳад

²⁹ Ҳамин ки Исо аз ибодатхона баромад бо ҳамроҳии Ёқуб ва Юҳанно ба хонаи Шимъону Андриёс рафт. ³⁰ Вақте ба он ҷо расиданд, ба Исо зуд хабар доданд, ки хушдомани Шимъун таб карда, дар бистар хобидааст. ³¹ Вай назди бемор омад ва аз дасташ гирифта, ўро барҳезонд. Таби бемор паст шуд ва ў машғули меҳмоннавозӣ гардид.

³² Ҳамон бегоҳ, хангоми нишастии офтоб мардум ҳамаи беморону девонагонро ба назди Исо оварданд. ³³ Тамоми аҳолии шаҳр ҳам назди дари хонаи онҳо чамъ омаданд. ³⁴ Ў одамони зиёдро аз бемориҳои гуногун шифо дод, бисёр девхоро берун кард ва нагузошт, ки девҳо чизе бигӯянд, зеро онҳо кӣ будани Ўро медонистанд.

Дуои Исо дар хилватгоҳ

³⁵ Саҳарии барвақт, ханӯз субҳ надамида, Исо барҳесту ба ҷои хилвате рафта, дуо кард. ³⁶ Шимъун ва ҳамроҳонаш бошанд, ба ҷустуҷӯи Исо баромаданд. ³⁷ Ўро ёфта, ба Вай гуфтанд: «Ҳама Шуморо ҷустуҷӯ мекунанд». ³⁸ Вале Исо гуфт: «Биёед, ба шаҳру дехоти гирду атроф низ биравем, то ки Ман ба мардуми он

чо ҳам хушхабарро эълон намоям, чунки барои иҷрои хамин кор Ман омадаам».

³⁹Баъд Ў ба тамоми гӯшаву канори сарзамини Чалил сафар карда, дар ибодатхонаҳо мардумро таълим меод ва девҳоро аз одамон берун мекард.

Покшавии марди махав

⁴⁰Рӯзе ба назди Исо марди махав омад. Вай ба зону нишаста зорӣ карда гуфт: «Агар хоҳед, метавонед маро пок созед». ⁴¹Дили Исо ба холи мард сӯхт ва дасташро ба вай расонда гуфт: «Албатта, мехоҳам! Пок шав!» ⁴²Фавран касалии мард нест шуда, баданаш пок гашт.

⁴³Исо ӯро зуд ҷавоб дода таъкидкунон ⁴⁴гуфт: «Дар ин бора зинҳор ба ҳеч кас нагӯй, балки рост назди рӯхонӣ рафта, худро нишон деҳ ва барои пок шудани худ, ҳамон тавре ки Мӯсо фармудааст, қурбонӣ бикун, то ба онҳо шаҳодате гардад». ⁴⁵Вале он мард берун баромада ошкоро ин хабари хушро паҳн мекард. Барои хамин Исо дигар озодона ба шаҳр даромада натавонист, балки дар саҳро монд. Бо вучуди ин, мардум аз ҷамаҳо ба назди Ў меомаданд.

Шифо ёфтани марди шал

2 Пас аз чанд рӯз Исо ба шаҳри Кафарнаҳум баргашт ва овозаи дар хона буданаш зуд дар ҷамаҳо паҳн шуд. ²Хона ва беруни он чунон пуродам шуд, ки ҳатто ҷои сӯзан афтодан намонда буд. Исо ба онҳо каломи Худоро таълим меод. ³Ҷамин вақт боз одамоне омаданд, ки чор нафаре аз онҳо шалеро бо ҷойгаҳаш бардошта назди Исо меоварданд. ⁴Вале аз бисёрии мардум ба Ў наздик шуда натавониста, боми хонаро аз болои сари Исо кушоданд ва дар он шикофе карда, шалро якҷоя бо ҷойгаҳаш поён фароварданд. ⁵Исо имони онҳоро дида, ба шал гуфт: «Додар, гуноҳхоя бахшида шуданд!»

⁶Баъзе аз шариатдононе, ки дар он чо нишаста буданд, аз дили худ чунин фикрҳо мегузаронданд: ⁷«Ҷаро чунин суханони кофирона мегӯяд! Ҳеҷ кас ба ғайр аз Худо гуноҳи инсонро бахшида наметавонад».

⁸Исо ҳамон лаҳза дар дилаш фикри онҳоро фаҳмида гуфт: «Ҷаро чунин фикрҳо доред? ⁹Қадамаш осонтар аст: ба шал гуфтани он ки „гуноҳҳои ту бахшида шуданд“ ё ки „барҳез, ҷойгаҳатро бардошта роҳ гард?“.

¹⁰Пас, Ман ба шумо исбот мекунам, ки Фарзанди Инсон дар рӯи замин қудрати бахшидани гуноҳҳоро дорад». Сипас ба шал нигариста гуфт: ¹¹«Ба ту мегӯям, барҳез, ҷойгаҳатро бардошта ба хонаат рав».

¹²Он мард аз ҷояш хеста, фавран ҷойгаҳашро чамъ карду дар пеши назари мардуми дарҳайратмонда равона шуд. Ҳама Худоро ситоиш карда, ба яқдигар мегуфтанд: «То ҳол монанди ин чизе надида будем!»

Шогирди Исо шудани Левӣ

¹³Исо боз ба соҳили кӯл рафт. Мардум дар гирди Ӯ чамъ омаданд ва Ӯ онҳоро таълим дод. ¹⁴Ҳангоме Исо роҳашро давом дод Леви писари Ҳалфиро дид, ки ба чамъоварии андозу хироч машғул буд, ба ӯ гуфт: «Биё, пайрави Ман шав». Левӣ барҳест ва аз паси Ӯ равона шуд.

¹⁵Вақте ки Исо бо шогирдонаш дар хонаи Левӣ таом меҳӯрд, бисёр андозгирон ва онҳое, ки гунаҳкор ҳисоб мешуданд, низ дар сари он дастархон буданд, чунки бисёриҳо аз паи Исо мерафтанд.

¹⁶Баъзе шариатдонон, ки фарисӣ буданд, Исоро бо «гунаҳкорону» андозгирон дар сари як дастархон дид, ба шогирдони Ӯ гуфтанд: «Ҷаро Ӯ бо андозгирону гунаҳкорон аз як дастархон хӯрок меҳӯрад?»

¹⁷Исо инро шунида, ба онҳо гуфт: «Ба табиб на одамони солим, балки беморон мӯҳтоҷанд. Ман ҳам барои он омадам, ки на нақӯкорон, балки гунаҳкоронро даъват намоям».

Савол дар бораи рӯза

¹⁸ Дар он айём ҳам пайравони Яҳё ва ҳам фарисиён рӯза гирифта буданд. Баъзе касон назди Исо омада пурсиданд: «Чаро пайравони Яҳё ва пайравони фарисиён рӯза мегиранду шогирдони Шумо намегиранд?»

¹⁹ Исо ба онҳо гуфт: «Оё дӯстони домод дар чашни арӯсӣ, ки домод ҳанӯз ҳамроҳашон аст, рӯза мегиранд? То домод бо онҳост, онҳо рӯза гирифта наметавонанд? ²⁰ Вале вақте мерасад, ки домод аз байнашон гирифта мешавад ва он рӯз онҳо низ рӯза мегиранд.

²¹ Касе аз матои нав ба либоси кӯҳна ямоқ намекунад. Чун кунад ямоқи нав аз либоси кӯҳна чудо шуда, ҷои даридаи он боз ҳам аёнтар мешавад. ²² Инчунин касе шароби навтайёршударо ба машки чармини кӯҳна намержад, чун бирезад ҳангоми ба ҷӯш омадани шароб машк дарида, ҳам шароб мерезад ва ҳам худӣ машк аз кор мебарояд. Бинобар ин шароби навтайёршударо ба машки нав мерезанд».

Савол дар бораи рӯзи истироҳат

²³ Як рӯзи истироҳат Исо ва шогирдонаш аз киштзорӣ гандум мегузастанд ва дар асноӣ роҳ шогирдон хӯшаҳои гандумро мечиданд. ²⁴ Баъзе аз фарисиён ба Исо гуфтанд: «Барои чӣ онҳо кори дар рӯзи истироҳат раво набударо мекунанд?»

²⁵ Исо дар ҷавоб гуфт: «Магар дар навиштаҷот нахондаед, ки шоҳ Довуд вақте ки бо ҳамроҳонаш гурӯсна монд ва эҳтиёҷ дошт, чӣ кор кард? ²⁶ Вақте ки Абётар сарвари рӯҳониён буд, Довуд ба хонае, ки ҳузури Худоро дошт, даромада, нони ба Худо тақдимшударо гирифта хӯрд ва ба ҳамроҳонаш низ дод. Ҳол он ки аз рӯи шариат фақат рӯҳониён ҳақ доштанд он нонро бихӯранд».

²⁷ Боз давом дод: «Рӯзи истироҳат барои инсон офарида шудааст, на инсон барои рӯзи истироҳат.

²⁸ Бинобар ин Фарзанди Инсон соҳиби ҳатто рӯзи истироҳат аст».

Шифо додан дар рӯзи истироҳат

3 Бори дигар Исо ба ибодатхона рафт ва дар он ҷо марди дасташ хушкшудае буд. ²Баъзе одамон Исоро мушохида мекарданд, ки оё он мардро дар рӯзи истироҳат шифо мебахшад ё не. Агар шифо бахшад, Ҷро айбдор кунанд. ³Исо ба он марди дасташ хушкшудае гуфт, ки дар назди ҷама рост истад.

⁴Сипас ба тарафи онҳо нигоҳ карда гуфт: «Ба фикри шумо дар рӯзи истироҳат чӣ равоост: некӣ ё бадӣ кардан; наҷот додани ҷон ё нобуд кардани он?» Аммо онҳо ҳомӯш буданд. ⁵Исо бо ғазаб ба онҳо нигоҳ карду аз якравияшон ғамгин гашт ва ба он мард гуфт: «Дастатро дароз кун!» Вай дасташро дароз карду дасташ сихат шуд. ⁶Фарисиён аз ибодатхона баромада, зуд бо аъзоёни ҳизби хиродиён муҳокима карда, нақшаи куштани Исоро кашиданд.

Мардум аз паи Исо мераванд

⁷Ҳангоме ки Исо бо шогирдонаш ба тарафи кӯл равона шуд, мардуми бисёре аз сарзамини Ҷалилу Яҳудия, ⁸аз шаҳри Ерусалим, инчунин аз сарзамини Адӯму атрофи дарёи Урдун ва аз Суру Сидун аз паси Ҷ мерафтанд. Мардуми зиёд дар бораи корҳои Исо шунида, ба гирди Ҷ ҷамъ меомаданд. ⁹Аз сабаби бисёрии мардум Исо ба шогирдонаш фармуд, ки барояш қайқе тайёр кунанд, то ки одамон Ҷро паҳш накунанд. ¹⁰Азбаски Исо беморони зиёдеро шифо бахшида буд, ҳамаи беморон аз ҳар тараф Ҷро паҳш мекарданд, то дасташон ба Ҷ расаду шифо ёбанд. ¹¹Рӯҳҳои нопок баробари дидани Ҷ худро дар наздаш ба замин мепартофтанд ва фарёдзанон мегуфтанд: «Ту Писари Худо ҳастӣ!» ¹²Вале Исо бо таъкиди қатъӣ ба онҳо амр мекард, ки Ҷро маълум накунонанд.

Интихоби дувоздаҳ вакил

¹³Сипас Исо ба баландие баромада, онҳоеро ки ме-хост, ба наздаш даъват кард ва онҳо омаданд. ¹⁴Баъд аз байни онҳо дувоздаҳ нафарро вакил таъин намуд, ки доимо бо Ў бошанд, то ки онҳоро барои ба мардум эълон кардани хушхабари Худо фириштад ¹⁵ва онҳо кудрати берун кардани девҳоро дошта бошанд.

¹⁶Он дувоздаҳ нафар инҳоянд: Шимъӯн, ки Исо ӯро Петрус меномид, ¹⁷Ёкуб ва Юҳанно, ки писарони Забдой буданд ва Исо онҳоро «писарони раъд» меномид, ¹⁸Андриёс, Филиппус, Барталмо, Матто, Тумо, Ёкуб, ки писари Ҳалфӣ буд, Таддо, Шимъӯни Ватандӯст ¹⁹ва Яхудои Искарюот, ки баъдтар ба Исо хиёнат мекунад.

Тӯҳмат дар ҳаққи Исо

Баъд Исо ба хона рафт. ²⁰Мардуми зиёде боз чамъ омадаанд, ки Ў ва шогирдонаш ҳатто фурсати хӯрок хӯрдан наёфтанд. ²¹Бо шунидани ин хабар аҳли оилаи Исо ба наздаш омада, хостанд ӯро бо худ баранд, зеро одамон мегуфтанд, ки Ў аз ақл бегона шудааст. ²²Гурӯҳе аз шариятдонон, ки аз Ерусалим омада буданд, чунин мегуфтанд: «Ў дар худ Баал-Забул, сардори девҳоро дорад ва бо кудрати вай девҳоро берун мекунад».

²³Исо онҳоро ба наздаш даъват карда, бо масал гуфт: «Чӣ тавр шайтон ҳудашро берун карда метавонад? ²⁴Давлате, ки дар дохили худ аз ҳам чудо шуда чанг мекунад, устувор наместонад. ²⁵Хонаводае, ки байни аъзоёнаш чудой афтадааст, устувор наместонад. ²⁶Агар шайтон бар зидди ҳудаш бичангад ва дар худ чудой дошта бошад, устувор наместонад, балки нобуд мешавад.

²⁷Ҳеч кас наместавонад ба хонаи шахси пурзӯр зада даромада, молу мулкашро гирифта барад, то аввал

дасту пой шахси пурзӯро набандад, ана баъд хонаашро ғорат карда метавонад.

²⁸Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар гуноҳе, ки инсон мекунад ва ҳар сухани кофиронае, ки мегӯяд, бахшида мешавад. ²⁹Вале агар касе бар зидди Рӯҳи Муқаддас сухани кофирона гӯяд, ҳаргиз бахшида намешавад ва ин гуноҳаш то абад хоҳад монд». ³⁰Ин суханонро Исо ба хотири он гуфт, ки баъзеҳо дар борааш «Ӯ дар худ рӯҳи нопок дорад» мегуфтанд.

Модар ва бародарони Исо

³¹Он гоҳ модар ва бародарони Исо омада, дар берун истода, шахсеро фиристоданд, ки Ӯро даъват кунад. ³²Исо дар байни мардум нишаста буд, ки онҳо ба Ӯ гуфтанд: «Модар ва бародарону хоҳаронатон дар берун истодаанд ва Шуморо мепурсанд». ³³Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Модар ва бародарони Ман кистанд? — ³⁴ва ба атрофиёнаш нигоҳе карду давом дод, — Ана, инҳо модар ва бародарони Ман ҳастанд. ³⁵Ҳар кӣ хости Худо ро ба ҷо орад, бародар, хоҳар ва модари Ман аст».

Масал дар бораи деҳқон

4 Бори дигар Исо дар канори кӯл ба мардум таълим меод ва тӯда-тӯдаи одамон дар гирдаш ҷамъ омаданд. Бинобар ин Ӯ маҷбур шуд, ки ба қайқ нишаста, аз кӯл ба мардуме, ки дар сохил буд, сухан гӯяд. ²Ӯ таълим додани бисёр чизҳоро ба онҳо бо масалҳо сар кард. Ӯ гуфт:

³«Гӯш кунед! Рӯзе як деҳқон барои кишт қардан мебарояд. ⁴Вақте ки дона мепошад, як миқдори он ба пайраҳа меафтад ва паррандаҳо омада, онро аз замин ҷида пок-покиза меҳӯранд. ⁵Миқдори дигари он ба замини санглоху камҳок меафтад. Аз сабаби чуқур набудани хоки замин он зуд месабзад. ⁶Вале бо баромади офтоб майсаи навхез пажмурда шуда, аз сабаби решаи мустаҳкам надоштан хушк мешавад. ⁷Як миқдори

дигараш ба миёни хорхо меафтад ва хорхо қад кашида майсаи баромадаро пахш мекунанду намегузоранд, ки он ҳосил диҳад. ⁸Лекин як ҳиссаи донаҳо ба замини хуби ҳосилхез афтада, месабзад ва қад кашида сӣ, шаст ва сад баробар зиёдтар ҳосил медихад».

⁹Боз гуфт: «Пас ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!»

¹⁰Вақте ки ӯ танҳо буд, он дувоздаҳ нафар ва пайравонаш аз ӯ маънои масалро пурсиданд. ¹¹Исо ҷавоб дод: «Худо ба шумо сирру асрори подшоҳии худро ошкор кардааст. Вале барои онҳое, ки бо мо нестанд, хама чиз бо мақолу масалҳо таълим дода мешавад, ¹²то ки онҳо

„бо чашмони худ нигоҳ кунанду набинанд,
бо гӯшҳои худ шунаванду нафаҳманд
ва сӯи Худо рӯ нагардонанд,
то Худо гуноҳхояшонро бубахшад”».

Маънидод кардани масал дар бораи деҳқон

¹³Баъд аз онҳо пурсид: «Магар маънои ин масалро нафаҳмидед? Пас хамаи масалҳои дигарро чӣ тавр мефаҳмед?»

¹⁴Деҳқон каломи Худоро мекорад. ¹⁵Он ҳиссаи донаҳо, ки ба пайраҳа меафтанд, монанди он аст, ки баъзе қасон каломро мешунаванд, вале шайтон зуд омада, каломи дар дили онҳо кошта шударо медуздад. ¹⁶Донаҳои ба замини санглоҳ афтада қасоне мебошанд, ки каломро шунида, якбора бо хушҳолӣ онро қабул мекунанд, ¹⁷вале азбаски реша надоранд, муддати кӯтоҳ бардошт мекунанд. Баъд вақте ки аз барои калом ба душворӣ ва азоб дучор мешаванд, зуд имони худро аз даст медиханд. ¹⁸Донаҳои, ки ба замини хорзор меафтанд, монанди он аст, ки баъзе қасон каломро мешунаванд, ¹⁹аммо ғаму ташвиши зиндагӣ, орзуи бойигарӣ ва майлу рағбат ба чизҳои дигар фикру хаёлашонро ба худ банд карда, каломро пахш менамоянд ва дар натиҷа

онҳо ҳеч ҳосиле намеоранд. ²⁰ Вале донаҳое, ки ба замини ҳосилхез меафтанд, монанди он аст, ки баъзе қасон қаломро мешунаванду қабул мекунанд ва сӣ, шаст ва сад баробар бештар ҳосил медиҳанд».

Дар бораи чароғ

²¹ Баъд аз онҳо пурсид: «Магар чароғро барои он меоранд, ки зери тағора ё кате гузоранд? Оё онро ба чароғпоя намегузоранд? ²² Ҳамин тавр, ҳар чӣ пинҳон ва пӯшида аст, ошкор ва равшан мегардад. ²³ Пас, ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!

²⁴ Суханони мешунидаатонро бо диққат мулоҳиза намоед. Бо қадом санги тарозу шумо барқашед, бо ҳамон санги тарозу ва ҳатто зиёдтар аз он ба шумо барқашада мешавад. ²⁵ Зеро ҳар кӣ чизе дорад, ба ӯ боз ҳам зиёдтар дода мешавад ва қасе, ки надорад, ҳатто он андаке, ки дорад, аз ӯ қашада гирифта мешавад».

Масал дар бораи сабзиши дона

²⁶ Исо суҳанони ҳудро давом дода гуфт: «Подшоҳии Худо монанди он аст, ки шахсе ба замин донаҳо мепошад ²⁷ ва шабҳо хоб мераваду рӯзҳо бедор мешавад, донаҳо бошанд, сабзида нашъунамо меёбанд. Вале он шахс намедонад, ки сабзиш чӣ тавр сурат мегирад. ²⁸ Чунки ҳуди замин донаҳоро месабзонад. Аввал дона сабзида қад мекашад, баъд хӯша пайдо шуда, аз дона пур мешавад. ²⁹ Ҳамин ки хӯшаҳо пухта мерасанд, вай бо дос меояд, чунки мавсими ҳосил расидааст».

Масал дар бораи донаи хардал*

³⁰ Инчунин Исо гуфт: «Подшоҳии Худоро ба чӣ монанд кунем? Бо қадом масал онро шарҳ диҳем? ³¹ Вай

* 4:30 *Хардал* – (горчитса) гиёҳе, ки баландиаш аз 120 см. то ба чору ним метр рафта мерасад, донааш бошад, аз ҳамаи донаҳо ва тухмҳои растаниҳои дигар хурдтар аст.

монанди донаи хардалест, ки хангоми коштан аз ҳамаи донаҳои рӯи замин майдатарин мебошад, ³² вале баъд аз кошта шудан, калон мешаваду аз ҳама гиёҳҳо баландтар мегардад ва шоҳаҳояш то андозае баланд мешаванд, ки паррандаҳо дар сояаш лона месозанд».

³³ Ҳамин тавр, ба кадре ки мардум фаҳмида метавонист, Ҷ каломии Худоро ба тариқи чунин масалҳои зиёд баён мекард. ³⁴ Исо ба онҳо ҳама чизро бо масал таълим меод, вале маъноии масалҳоро ба шогирдонаш дар танҳои мефаҳмонд.

Исо тӯфонро ором мекунад

³⁵ Бегоҳии ҳамон рӯз Ҷ ба шогирдонаш гуфт: «Биёед, ба канори дигари кӯл гузарем». ³⁶ Сипас, онҳо мардуми дар соҳил чамъомадаро тарк карданд ва ба қаймак, ки Исо дар он нишаста буд, савор шуда, ба роҳ дароманд. Бо Ҷ қаймакҳои дигар ҳам равона шуданд.

³⁷ Ногаҳон тӯфони сахте сар шуд. Мавҷҳо бо зарб ба қаймак бармехӯрданд ва оқибат қаймак аз об пур шуд. ³⁸ Аммо Исо дар қафои қаймак сарашро ба болишт гузошта мехобид. Шогирдонаш Ҷро бедор карда гуфтанд: «Устод! Магар парво надоред, ки мо мемирем?!»

³⁹ Ҷ бархест ва бодро таъна зада, ба кӯл фармон дод: «Хомӯш шав! Ором бош!» Ҳамон лаҳза бод аз вазидан бозмонд ва дар ҳама ҷо оромии том ҳукмфармо шуд.

⁴⁰ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Чаро ин қадар тарсидед? Оё ҳоло ҳам боварӣ надоред?» ⁴¹ Вале онҳо, дар ҳолате ки тарсу ҳарос тамоми вучудашонро фаро гирифта буд, ба якдигар мегуфтанд: «Ин кӣ аст, ки ҳатто бод ва кӯл ба Ҷ итоат мекунад!»

Исо девонаро шифо медиҳад

5 Ҳамин тавр, Исо ва шогирдонаш ба тарафи дигари кӯл, ба сарзамини Чадариён расиданд. ² Ҳангоми ба соҳил фаромандани Исо, якбора як шахсе, ки гирифтори рӯҳи нопок буд, аз кабристон берун баромада, ба та-

рафи Ҷ давид. ³Ин мард дар қабристон зиндагӣ мекард ва ҳеҷ кас ӯро бо занҷир ҳам бафта, нигоҳ дошта наметавонист. ⁴Борҳо дасту пояшро бо занҷирҳо бафта ва завлона карда буданд, вале ӯ завлонаҳоро шикаста, занҷирҳоро пора-пора мекард. Касе барои ром кардани вай қувват надошт. ⁵Ҷ шабу рӯз доимо дар қабристон ва теппаҳо дод зада мегашту худро бо сангҳо зада, маҷрӯҳ мекард.

⁶Вақте ки ӯ Исоро аз дур дид, даvon-даvon ба наздаш омада сачда кард. ⁷⁻⁸Исо ба вай фармон дод: «Эй рӯҳи нопок, аз ин мард берун шав». Вай бошад, бо тамоми овозаш фарёд зада гуфт: «Эй Исо, Писари Худои Таоло, ба ман чӣ кор дорӣ? Аз барои Худо маро азоб надех!»

⁹Исо аз ӯ пурсид: «Номат чист?» Ҷ ҷавоб дод: «Номам Лашкар аст, чунки мо бисёрем». ¹⁰Вай аз Исо зорию тавалло кард, ки онҳоро аз он маҳалла берун накунад.

¹¹Ҷамин вақт як галаи қалони ҳукон дар болои теппае мечарид. ¹²Рӯҳҳои нопок аз Исо хоҳиш карда гуфтанд: «Моро ба мобайни ҳукҳо фирист ва иҷозат деҳ, ки ба онҳо дохил шавем». ¹³Исо ба онҳо иҷозат дод. Он гоҳ рӯҳҳои нопок аз он мард берун баромада, дохили ҳукҳо шуданд. Тамоми галаи ҳукон, ки тақрибан ду ҳазор сар буд, аз баландӣ ҷаста худро ба кӯл партофта ғарқ шуданд.

¹⁴Ҳукбонҳо бошанд, ба шаҳру деҳоти атроф гурехта, дар ҳама ҷо ин ҳодисаро ба мардум нақл карданд. Мардум берун баромаданд, то бубинанд, ки чӣ ҳодиса рӯй додааст. ¹⁵Пас онҳо дар гирди Исо ҷамъ омада, диданд, ки ҳамон девонае, ки гирифтори лашкари девҳо буд, акнун дар тан либос дораду бо ақли солим нишастааст ва хеле тарсиданд. ¹⁶Шоҳидони ин воқеа, ҳодисаи бо девонаву ҳукҳо рӯйдодаро нақл мекарданд. ¹⁷Он гоҳ мардум аз Исо хоҳиш карданд, ки аз сарзаминашон биравад.

¹⁸ Ҳангоме ки Исо ба қайқ савор мешуд, марде, ки пештар гирифтори девхо буд, аз Вай илтимос кард, ки ӯро ҳам бо худ бубарад. ¹⁹ Аммо Исо хоҳиши ӯро рад карда гуфт: «Ба хонаат баргард ва ба хешу таборат накл кун, ки Худованд дар ҳаққи ту чӣ қор ва чӣ ғам-хории бузурге кард». ²⁰ Ӯ низ равона шуд ва дар тамоми гӯшаву канори Дах Шаҳр ба ҳама эълон карда мегуфт, ки Исо барояш чӣ қори бузурге кардааст ва ҳама аз шунидани ин дар ҳайрат мемонданд.

Духтари Ёир ва шифо ёфтани зани бемор

²¹ Исо ба қайқ савор шуда, ба тарафи дигари қўл рафт. Вақте ки ба сохил расид, мардуми зиёде назди Ӯ чамъ омаданд. ²² Дар ҳамин вақт марде бо номи Ёир, ки яке аз сардорони ибодатхонаи он шаҳр буд, омада Исоро дидан замон, худро пеши пойҳои Ӯ партофт. ²³ Ӯ зориқунон гуфт: «Духтарам дар дами марг аст. Аз Шумо хоҳиш мекунам, ки биёед ва дастатонро бар ӯ бигузored, то шифо ёбаду зинда монад». ²⁴ Исо бо ӯ ба роҳ даромад ва аз паси онҳо мардуми бешуморе ҳам равона шуданд, ки аз ҳар тараф Исоро фишор меоданд.

²⁵ Дар он чо як зане буд, ки дувоздаҳ сол боз касалии хунравӣ дошт. ²⁶ Ҳарчанд вай аз муолиҷаи табибони зиёд дард қашида, тамоми дорояшро сарф карда буд, саломатиаш хуб намешуд. Баръакс, аҳволаш то рафт бадтар мешуд.

²⁷⁻²⁸ Вақте ки ӯ дар бораи Исо шунид, аз дилаш гузаронд: «Агар ақаллан ба либосаш даст расонам, шифо меёбам». Барои ҳамин он зан аз байни тўдаи одамони гузашта, аз ақиб ба Исо наздик шуду ба чомааш даст расонд. ²⁹ Худи ҳамон лаҳза хунравиаш бозмонд ва ӯ хис кард, ки шифо ёфтааст.

³⁰ Ҳамон лаҳза Исо низ ҳис кард, ки аз Ӯ қуввае берун рафт ва ба мардуми гирду атрофаш нигоҳ карда пурсид: «Кӣ ба чомаам даст расонд?»

³¹ Шогирдонаш ба Ў гуфтанд: «Мебинед, ки ба Шумо аз ҳар тараф фишор меоранд ва боз мепурсед, ки ба Шумо кӣ даст расонд?»

³² Вале Исо ба атрофиён нигоҳ мекард, то касеро, ки ба чомааш даст расонда буд, пайдо кунад. ³³ Зане, ки аз шифоёбиаш огоҳ буд, чуръат карда, тарсону ларзон ба Исо наздик омад ва худро пеши пойҳои Ў партофта, ҳақиқати ҳолро нақл кард. ³⁴ Исо ба ӯ гуфт: «Эй зан, туро имонат шифо дод! Рав ва дар амон бошу саломат гард!»

³⁵ Ҳанӯз ки Ў гап мезад, чанд нафар аз хонаи Ёир хабар оварда, гуфтанд: «Духтаратон гузашт. Ба заҳмат додани устод дигар ҳоҷате нест».

³⁶ Исо инро шунида, ба сардори ибодатхона гуфт: «Натарс! Фақат имон дошта бош». ³⁷ Инро гуфт ва ба ғайр аз Петрус, Ёкуб ва бародари ӯ Юҳанно ба дигарон иҷозат надод, ки ҳамроҳаш бираванд.

³⁸ Вақте ба хонаи Ёир расиданд, диданд, ки одамони зиёде бо шӯру ғавғо гираву нола мекарданд. ³⁹ Исо ба хона даромада ба онҳо гуфт: «Чаро шӯру ғавғо бардошта, гираву мекунед? Духтар намурдааст, фақат хобидааст».

⁴⁰ Бо шунидани ин суханон мардум ба ҳолаш хандиданд. Вале Исо ҳамаро берун карда, бо падару модари духтар ва ҳамроҳонаш ба хонае, ки духтар хобида буд, даромад. ⁴¹ Исо дасти беморро гирифта гуфт: «Талита куми!», ки маънояш «Эй духтар, барҳез!» аст. ⁴² Он духтар, ки дувоздаҳсола буд, зуд барҳест ва ба роҳаштан даромад. Онҳо аз дидани ин дар ҳайрат монданд. ⁴³ Исо онҳоро чиддӣ таъкид карда гуфт, ки ин воқеаро ба касе нагӯянд ва хоҳиш кард, ки ба духтар хӯрок бидиханд.

Халки Носира Исоро рад карданд

6 Исо бо шогирдонаш аз он ҷо баромада, ба шаҳри Носира, ки дар он ҷо ба воя расида буд, баргашт. ² Рӯзи истироҳат Ў дар ибодатхона ба таълим додани

мардум шурӯъ кард. Бисёр касоне, ки Ёро мешуниданд, ба хайрат афтада, чунин мегуфтанд: «Аз кучо Вай ҳамаи ин чизҳоро дорад? Ин чӣ ҳикмате ба Ё дода шудааст? Чӣ хел мӯъҷизаҳои бузург бо дастони Ё иҷро шудаанд? ³Магар Ё ҳамон дуредгар нест, ки модараш Марям, бародаронаш Ёқуб, Юшо, Яхудо ва Шимъун хастанд ва хоҳаронаш ҳам дар байни мо зиндагӣ мекунанд?» Пас Ёро рад карданд.

⁴Исо ба онҳо гуфт: «Пайғамбар беифтихор намешавад, магар ин ки дар диёр, байни хешон ва хонадони худ кадр надорад».

⁵Бинобар ин Исо дар он шаҳр мӯъҷизаи бузурге нишон дода натавонист, танҳо ба чанд бемор даст расонда, онҳоро шифо дод. ⁶Ё аз беимонии онҳо дар хайрат буд.

Исо дувоздах вакилашро мефиристад

Исо ба дехоти атроф рафта, мардумро таълим меод. ⁷Вай дувоздах вакилашро ба пешаш даъват кард ва ба онҳо кудрати ба рӯхҳои нопок амр карданро дода, чуфт-чуфт ба ҳар тараф фиристод. ⁸⁻⁹Ё ба онҳо фармуд: «Ба ғайр аз асо ҳамроҳи худ чизе нагиред: на хӯрок, на борхалта, на ҳамёни пул ва на либоси иловагӣ. Танҳо пойафзоли оддӣ бипӯшед. ¹⁰Ба ҳар чое, ки расидед, то вақти рафтанатон фақат дар як хона бимонед ва онро иваз накумед. ¹¹Агар дар он ҷо шуморо қабул накунанд ва ба суханони шумо гӯш надиханд, аз он ҷо биравед ва чанги он ҷойро аз пойҳои худ биафшонед, то шаҳодати айбдор будани онҳо гардад».

¹²Пас онҳо рафта, эълон мекарданд, ки ҳама бояд тавба карда ба Худованд рӯй оваранд. ¹³Онҳо девҳои зиёдеро берун карда, бисёр беморонро бо молидани равған шифо бахшиданд.

Марги Яҳёи Таъмиддиханда

¹⁴Шоҳ Ҳиродус* аз ин корҳо бохабар шуд, чунки номи Исо дар ҳама ҷо шӯҳрат меёфт. Баъзеҳо дар бо-раи Исо мегуфтанд, ки ин Яҳёи Таъмиддиханда зинда шудааст ва барои ҳамин ҳам чунин қудрати мӯъҷиза-корӣ дар ҳаёташ амал мекунад. ¹⁵Баъзеи дигарон ме-гуфтанд, ки ин Илёс пайғамбар аст. Қисми дигари одамон мегуфтанд, ки ӯ яке аз пайғамбарони давра-ҳои қадим аст.

¹⁶Аммо вақте Ҳиродус инро шунид, гуфт: «Ин Яҳё аст, ки ман сарашро аз танаиш ҷудо карда будам ва хо-ло ӯ аз нав зинда шудааст».

¹⁷⁻¹⁸Зеро чунин ҳодиса рӯй дода буд: Ҳиродус ба за-ни Ҳиродияро, ки зани бародараш Филиппус буд, ги-рифт. Барои ҳамин Яҳё ба Ҳиродус мегуфт: «Хона-доршавии шумо бо Ҳиродия, ки зани бародаратон аст, раво нест». Аз ин рӯ, Ҳиродус як даста одамонро барои дастгир кардани Яҳё фиристод. Онҳо ӯро даст-гир карда, баста ба ҳабс андохтанд.

¹⁹Дар дили Ҳиродия зидди Яҳё кина пайдо шуд ва ӯ хост, ки Яҳёро бикӯшад, лекин ин корро карда наме-тавонист, ²⁰чунки Ҳиродус аз Яҳё метарсид. Вай ме-донист, ки Яҳё марди худотарс ва муқаддас аст, барои ҳамин ҳам ӯро эҳтиёт мекард. Гарчанде суханони Яҳё ӯро нороҳат мекарданд, ба ҳар ҳол онҳоро гӯш кардан барояш маъқул буд.

²¹Рӯзе барои Ҳиродия фурсати муносибе фаро ра-сид: Ҳиродус дар рӯзи таваллуди худ зиёфате ораста, ҳамаи мансабдорон, сарлашқарон ва мардуми бооб-рӯи сарзамини Ҷалилро даъват намуд. ²²Вақте ки дух-тари Ҳиродия ба базм омада рақсид, ӯ Ҳиродус ва меҳмононашро мафтун кард. Аз ин рӯ, Ҳиродус ба

* ^{6:14}Шоҳ Ҳиродус – дар ин ҷо Ҳиродус Антипас мебошад, ки хо-кими сарзамини Ҷалил буд.

вай гуфт: «Ҳар чӣ аз ман талаб кунӣ, бароят медиҳам». ²³ Подшоҳ Ҳиродус қасам хӯрда гуфт: «Ҳар чӣ ки пурсӣ медиҳам, то ҳатто нисфи мамлакатамро».

²⁴ Духтар рафта аз модараш маслиҳат пурсид, ки чӣ талаб кунад. Ҳиродия ҷавоб дод: «Сари Яҳёи Таъмиддихандаро талаб кун».

²⁵ Духтар базудӣ назди шоҳ омада гуфт: «Меҳоҳам, ки худӣ ҳозир сари Яҳёи Таъмиддихандаро дар рӯи табақа ба ман ҳадя кунед».

²⁶ Шоҳ хеле ғамгин шуд, вале аз барои қасами хӯрдааш ва меҳмононаш хоҳиши духтарро рад кардан нахост. ²⁷ Бинобар ин шоҳ даррав ба ҷаллод фармуд, ки сари Яҳёро барояш гирифта биёрад. Ҷаллод ба ҳабсхона рафта, сари Яҳёро аз танаш ҷудо карду ²⁸ рӯи табақ гузошта ба духтар оварда дод. Духтар бошад, онро ба модараш дод.

²⁹ Ҳангоме ки шогирдони Яҳё аз ин хабар ёфтанд, омада, ҷасади ӯро гирифтанду бурда гӯронданд.

Бо панҷ нону ду моҳӣ сер кардани зиёда аз панҷ ҳазор кас

³⁰ Вакилон ба назди Исо баргашта кори кардашон ва ба мардум чизи таълим додашонро нақл карданд.

³¹ Азбаски рафтуомади мардум чунон зиёд буд, ки Исо ва вакилонаш ҳатто фурсати хӯрок хӯрдан надоштанд, Исо ба онҳо гуфт: «Танҳо худатон биёед, ки ҷои хилвате биравем ва каме истироҳат кунед». ³² Пас, ба кайқ савор шуда, худашон танҳо ба ҷои хилвате рафтанд.

³³ Бисёр одамон рафтани онҳоро диданд ва онҳоро шинохта, аз ҳар кишлоқ пиёда аз пасашон шитофтанду пеш аз онҳо ба он маҳал омада расиданд. ³⁴ Вақте ки Исо ба соҳил фаромад, мардуми зиёдеро дида, ба ҳолашон раҳмаш омад, зеро ки онҳо монанди гӯсфандони бе ҷӯпон буданд ва ба онҳо таълим додани чизҳои зиёдеро сар кард.

³⁵ Бегоҳӣ шогирдон назди Исо омада гуфтанд: «Ин як чои беодам аст, вақт ҳам дер шуд. ³⁶ Мардумро фиристед, ки ба деҳоту кишлоқҳои атроф рафта, барои худ хӯрдани харанд». ³⁷ Вале Исо гуфт: «Шумо ба онҳо хӯрок диҳед». Шогирдон пурсиданд: «Ба фикри шумо, мо бояд рафта ба дусад динор* нон харида, ба онҳо диҳем?» ³⁸ Исо гуфт: «Рафта бинед, ки шумо чӣ қадар нон доред». Онҳо фаҳмида омада ба Ҷ гуфтанд: «Ҳамагӣ панҷ нону ду моҳӣ ҳаст».

³⁹ Он гоҳ Исо фармуд, ки шогирдонаш мардумро гурӯҳ-гурӯҳ рӯи сабза шинонанд. ⁴⁰ Одамон бо гурӯҳҳо панҷоҳ ва саднафарӣ нишастанд. ⁴¹ Исо он панҷ нон ва ду моҳиро ба дасташ гирифта, ба осмон нигаристу аз Худо баракат талабид ва нонхоро пора карда, бо моҳӣ ба шогирдонаш дод, онҳо бошанд, ба мардум тақсим карданд. ⁴² Ҳама то сер шудан хӯрданду ⁴³ шогирдон аз нонпора ва моҳиҳои боқимонда боз дувоздаҳ сабадро пур карданд. ⁴⁴ Шумораи мардоне, ки нон хӯрданд, панҷ ҳазор нафар буд.

Дар рӯи об роҳ рафтани Исо

⁴⁵ Баъд аз он Исо зуд ба шогирдонаш фармуд, ки ба қайқ савор шуда, пешопеш ба сӯи Байт-Сайдо раҳсипор шаванд, то ҳудаш мардумро ҷавоб диҳад. ⁴⁶ Пас аз ҷавоб додани мардум Исо барои дуо қардан ба кӯҳ баромад.

⁴⁷ Шомгоҳон қайқ ба миёни кӯл расид, Исо бошад, дар соҳил танҳо монда буд. ⁴⁸ Вақте Исо дид, ки шогирдонаш бо азоб зидди боди муҳолиф шино мекунанд, субҳидам рӯ-рӯи об қадамзанон ба тарафи онҳо равона шуд. Вай аз назди онҳо гузашта рафтани буд, ⁴⁹ вале шогирдон дар рӯи об роҳ рафтани Ҷро дида, фикр карданд, ки ин арвоҳ аст ва аз тарс фарёд заданд.

* ^{6:37} *Динор* — дар ин ҷо тангаи румӣ мебошад, ки арзишаш ба маоши якрӯзаи коргар баробар буд.

⁵⁰ Азбаски ҳама Ӯро дида тарсиданд, Исо фавран ба онҳо гуфт: «Натарсед! Ин Манам. Ором шавед».
⁵¹ Баъд ба қайқ савор шуд ва ҳамон замон бод аз вазидан монд. Шогирдон бениҳоят ҳайрон монданд,
⁵² чунки аз сабаби яқравиашон ҳанӯз ходисаи зиёд шудани нонро нафаҳмиданд.

Шифоёфтани беморон

⁵³ Онҳо ба соҳили дигар расида, дар сарзамини Чинесор қарор гирифтанд. ⁵⁴ Ҳамин ки онҳо аз қайқ фароманд одамон Исоро шинохтанд. ⁵⁵ Онҳо зуд ба тамоми гирду атроф рафта, беморонро, ҳатто бо чойгаҳашон бардошта, ба ҳар ҷое, ки мешуниданд Исо буд, меоварданд. ⁵⁶ Ба ҳар ҷое, ки Исо мерафт, чи дар деҳоту чи дар шаҳрҳо, одамон беморонро сари роҳи Ӯгузошта, илтимос мекарданд, ки ақаллан ба лаби доманаш даст расонанд ва ҳар касе ки даст мерасонд, шифо меёфт.

Поку нопок

7 Рӯзе чанд нафар аз фарисиён ва шариатдонон аз Ерусалим ба назди Исо омаданд. Онҳо гирди Ӯчамъ омада ²диданд, ки баъзе шогирдонаш бо дасти «бетаҳорат», яъне ношуста хӯрок мехӯранд.

³ Ҳол он ки яҳудиён, махсусан фирқаи фарисиён, то даме ки дастҳояшонро мувофиқи урфу одатҳои ачдодон нашӯянд, ҳаргиз хӯрок намехӯрданд. ⁴ Инчунин ҳеч чизро аз бозор то нашӯянд намехӯрданд. Боз бисёр урфу одатҳои дигарро риоя мекарданд, монанди шустани пиёла ва дегу табақҳои биринҷӣ.

⁵ Фарисиён ва шариатдонон аз Исо пурсиданд: «Барои чӣ шогирдони Шумо урфу одатҳои ачдодони моро риоя накарда, бо дастҳои бетаҳорат хӯрок мехӯранд?»

⁶ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ҳақ буд Ишаё пайғамбар, вақте оиди шумо, дурӯяҳо пешгӯӣ карда гуфта буд:

„Худо мегӯяд:

«Ин одамон бо суханонашон Маро таъриф меку-
нанд,

вале дилашон аз Ман дур аст.

⁷ Онҳо Маро бефоида парастииш мекунанд,
чунки конуну қоидаҳои инсониро «қонуни
Худо» гуфта таълим медиҳанд!».

⁸ Шумо фармудаҳои Худоро як тараф гузошта, ба
урфу одатҳои инсонӣ пайравӣ мекунед. ⁹ Шумо барои
нигоҳ доштани урфу одатҳои худ шуда мохирина фар-
мудаҳои Худоро безътибор мемонед.

¹⁰ Масалан, Худо ба воситаи Мӯсо фармудааст: „Па-
дару модари худро эҳтиром кунед” ва „ҳар кӣ дар
ҳаққи падар ё модараш сухани қабех гӯяд, ҷазояш
марг аст”. ¹¹ Шумо бошед, таълим медиҳед, ки агар
касе ба падару модараш бо чизе ёрӣ расонда тавонад,
вале ёрӣ нарасонда гӯяд, ки ман инро ба Худо мебах-
шам, ¹² шумо дигар намегузored, ки вай ба падару мо-
дараш ягон кӯмаке кунад. ¹³ Ҳамин тавр шумо сухано-
ни Худоро бо урфу одатҳои худ барҳам дода, насл ба
насл инро ёд медиҳед ва бисёр корҳои мисли ин ме-
кунед».

¹⁴ Исо мардумро боз наздаш даъват намуда гуфт:
«Ҳамаатон Маро гӯш карда, бифаҳмед.

¹⁵⁻¹⁶ Ҳар чизе ки аз берун ба даруни одам медарояд,
вайро ҳаром карда наметавонад, аммо он чизе, ки аз
даруни одам берун мебарояд, вайро ҳаром мекунад*.

¹⁷ Вақте ки Исо аз назди мардум рафта, ба хона
даромад, шогирдонаш аз ӯ маънои ин масалро пур-
сиданд. ¹⁸ Вай ба онҳо гуфт: «Наход шумо ҳам инро
нафаҳмида бошед? Магар намедонед, ки он чӣ ба
даруни одам аз берун мебарояд, ӯро ҳаром карда
наметавонад? ¹⁹ Чунки хӯрок ба дили шумо дохил

* ^{7:15-16} Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст:
«Пас ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад».

намешавад, балки аз меъдаи шумо гузашта, берун мебарояд» (бо ин суханон Исо эълон кард, ки ҳар гуна хӯрок ҳалол аст).

²⁰ Баъд илова кард: «Он чизе, ки аз даруни ҳуди инсон мебарояд, ӯро ҳаром мекунад. ²¹⁻²²Чунки маҳз аз дохил, аз дили инсон ниятҳои бад берун меоянд, ба монанди алоқаи беникоҳ, дуздиву одамқушӣ ва бахилӣ, фиребу найранг, бадкориву бадахлоқӣ, ҳасаду тӯҳматқунӣ, мағрурӣ ва бефаросатӣ. ²³Ҳамаи ин бадихо аз даруни инсон берун баромада, ӯро ҳаром мекунад».

Имони як зан

²⁴ Аз он ҷо Исо ба шаҳри Сур рафт. Ӯ ба хонае даромад ва нахост, ки касе омаданаширо фаҳмад. Вале ин кор ба Ӯ муяссар нашуд.

²⁵ Зане, ки духтари хурдсолаш гирифтори рӯҳи нопок буд, аз омадани Исо зуд бохабар шуда, ба назди Ӯ омад ва ба пеши пойҳояш афтод. ²⁶ Вай зани юнонӣ, зодаи Финикияи Сурия буд. Ӯ илтимос кард, ки Исо девро аз духтараш берун кунад.

²⁷ Исо ба ӯ гуфт: «Бигзор аввал фарзандон сер шаванд, чунки нони фарзандонро гирифта ба сагон додан нодуруст аст».

²⁸ Вале зан ҷавоб дод: «Дуруст аст, хоҷаам, вале сагон ҳам нонпораҳои аз дастархони кӯдакон афтодаро чида мехӯранд».

²⁹ Он гоҳ Исо ба зан гуфт: «Барои чунин ҷавобат метавонӣ ба хонаат баргардӣ, ки дев аз духтарат дур шудааст».

³⁰ Зан ба хонааш омада дид, ки дев аз духтараш берун шуда, вай ором хобидааст.

Шифо ёфтани марди кар

³¹ Сипас, Исо аз Сур баромада, бо роҳи Сидун ба тарафи кӯли Ҷалил ба ноҳияи Даҳ Шаҳр равона шуд.

³² Дар он чо ба наздаш мардеро оварданд, ки кар буду забонаш мегирифт. Онҳо илтимос карданд, ки Исо бар ӯ даст гузошта, шифояш диҳад.

³³ Исо ӯро аз байни мардум ба як тараф бурда, ангуштонашро ба гӯши вай гузошт ва туф карда, ангуштонашро ба забони мард расонд. ³⁴ Баъд ба осмон ни-гариста охе кашиду гуфт: «Ифатах!», ки маънояш «Кушода шав!» мебошад. ³⁵ Он мард зуд шифо ёфта, гӯшҳояш кушода шуданд, забонаш озод гашт ва ӯ бурро гап зада метавонистагӣ шуд.

³⁶ Исо ба онҳо гуфт, ки ба касе чизе нагӯянд, вале хар қадар бештар онҳоро таъкид мекард, онҳо ҳамон қадар зиёдтар овозаҳо паҳн мекарданд. ³⁷ Мардум қо-ил шуда, ба якдигар мегуфтанд: «Хар коре, ки меку-над, хуб аст. Ӯ ҳатто қарҳоро шунаво мекунаду забони гунгҳоро мекушояд».

Сер қардани тақрибан чор ҳазор кас

8 Дар яке аз ҳамин рӯзҳо боз тӯда-тӯдаи одамон ба назди Исо ҳамчун омаданд ва чизи хӯрдание на-доштанд. Исо шогирдонашро ба наздаш даъват карда гуфт: ² «Ба ин одамон раҳмам меояд, онҳо се рӯз боз бо Ман ҳастанд ва ҳеч хӯрдание надоранд. ³ Агар он-хоро гурусна ба хонаҳояшон фиристам, дар роҳ аз ҳол мераванд ва баъзеи онҳо аз роҳи дур омадаанд».

⁴ Шогирдонаш гуфтанд: «Магар касе метавонад дар ин биёбон ин қадар одамро аз нон сер кунад?»

⁵ Исо пурсид: «Шумо чанд нон доред?» Гуфтанд: «Ҳафтто».

⁶ Ӯ ба мардум фармуд, ки ба рӯи замин шинанд. Баъд он ҳафт нонро гирифта, ба Худо шукр гуфт ва онро пора карда, ба шогирдонаш дод, ки тақсим кунанд ва онҳо нонро ба мардум тақсим карданд. ⁷ Онҳо инчунин чанд моҳии майда ҳам доштанд. Исо Худоро барои онҳо шукр гуфта, фармуд, ки он моҳи-ҳо низ байни мардум тақсим шаванд. ⁸ Мардум хӯрда

сер шуданд ва аз хӯроки боқимонда ҳафт сабади калонро пур карданд. ⁹Дар он чо қариб чор ҳазор нафар буданд ва Исо онҳоро ҷавоб дод.

¹⁰Баъд якбора Ӯ бо шогирдонаш ба қайқ савор шуда, ба ноҳияи Далмонуро раҳсипор гашт.

Фарисиён нишона талаб мекунанд

¹¹Сипас чанд нафаре аз фарисиён назди Исо омада, бо Ӯ баҳсу мунозираро сар карданд ва Ӯро озмуданӣ шуда, талаб намуданд, ки ба онҳо ягон нишонае аз ҷониби Худо диҳад.

¹²Исо аз дилаш охи вазнине кашида гуфт: «Барои чӣ ин насл нишонае талаб мекунад? Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ба ин насл ягон нишона дода намешавад».

¹³Пас онҳоро монда, ба қайқ савор шуду ба тарафи дигари кӯл рафт.

Ҳамиртуруши фарисиён ва Ҳиродус

¹⁴Шогирдони Исо фаромӯш карданд, ки ба қайқ бо худ нон бигиранд ва ҳоло фақат як нон доштанд.

¹⁵Исо ба онҳо гуфт: «Ҳушёр бошед! Худо аз ҳамиртуруши шоҳ Ҳиродусу фарисиён эҳтиёт кунед».

¹⁶Шогирдон бо якдигар муҳокима карда мегуфтанд: «Ӯ аз сабаби нон надоштанамон инро гуфт».

¹⁷Вале Исо аз суханони онҳо дарак дошта гуфт: «Чаро муҳокима мекунад, ки нон надоред? Магар то ҳол дарк намекунад ва нафаҳмидед? Ё гарданшах шудаед?»

¹⁸Шумо, ки чашм доред, чаро намебинед? Гӯш дореду чаро намешунавед? Оё фаромӯш кардед? ¹⁹Ҳангоми панҷ ҳазор мардро бо панҷ нон сер карданам чанд сабадро аз нонпораҳо пур кардед?» Ҷавоб доданд: «Дувоздаҳ сабад».

²⁰Гуфт: «Вақте ки бо ҳафт нон чор ҳазор нафарро сер кардам, чанд сабадро аз нонпораҳо пур кардед?» Гуфтанд: «Ҳафт сабад!» ²¹Ба онҳо гуфт: «Оё то ҳол намефаҳмед?»

Шифо ёфтани кӯр

²²Вақте ки онҳо ба Байт-Сайдо расиданд, чанд нафаре марди кӯреро ба назди Исо оварда, хоҳиш карданд, ки ба вай даст расонда шифо диҳад. ²³Исо дасти он мардро гирифта аз деҳа берун бурд. Баъд оби даҳонашро ба чашмони мард молида, дастонашро бар ӯ гузошту пурсид: «Ягон чиз мебинӣ?»

²⁴Мард боло нигариста гуфт: «Мардумро мисли дарахтоне мебинам, ки роҳ мераванд». ²⁵Исо бори дигар дастонашро ба чашмони он мард гузошт. Ин дафъа мард бо диққат нигоҳ кард ва чашмонаш шифо ёфтанду ӯ ҳама чизро хуб дид. ²⁶Исо ӯро ба хонааш фиристода таъкид кард, ки ба деҳа барнагардад.

Фикри Петрус дар бораи Исо

²⁷Исо бо шогирдонаш ба деҳаҳои атрофи шаҳраки Қайсарияи Филиппус сафарашро давом дод. Дар роҳ аз шогирдонаш пурсид: «Одамон дар бораи кӣ будани Ман чӣ мегӯянд?»

²⁸Онҳо ҷавоб доданд: «Баъзеҳо мегӯянд, ки Шумо Яҳёи Таъмиддиҳанда ҳастед, дигарон, ки Илёс пайғамбаред, қисми дигари одамон мегӯянд, ки Шумо яке аз пайғамбарони гузашта ҳастед».

²⁹Он гоҳ Исо пурсид: «Шумо чӣ? Шумо Маро кӣ мешуморед?» Петрус гуфт: «Ту Масеҳ, яъне Таъиншудаи Худо ҳастӣ». ³⁰Исо онҳоро таъкид кард, ки дар ин бора ба касе чизе нагӯянд.

Пешгӯии Исо дар бораи марги худ

³¹Баъд Исо ба шогирдонаш таълим додани онро сар кард, ки Фарзанди Инсон бояд ранчу азоби зиёде кашад ва пирони қавм, сардорони рӯхонӣ ва шариатдонон аз Вай рӯ мегардонанд ва ӯ кушта мешавад, вале баъд аз се рӯз аз нав зинда мегардад.

³² Исо ин суханонро кушоду равшан гуфт, вале Петрус Ӯро ба як сӯ кашида, ба сарзаниш кардан даромад. ³³ Лекин Исо рӯяшро гардонда ба шогирдонаш нигоҳ карду Петрусро сарзаниш намуда гуфт: «Дур шав аз Ман, шайтон! Ту фикри Худоро надорӣ, балки фикри инсонӣ мекунӣ».

³⁴ Баъд Исо шогирдон ва мардумро ба наздаш чамъ карда гуфт: «Ҳар касе аз шумо, ки мехоҳад пайрави Ман бошад, бояд аз манфиатҳои худ даст кашида, салиби азобу маргашро бардошта барад, он гоҳ Маро пайравӣ кунад. ³⁵ Ҳар кас, ки ҳаёташро нигоҳ доштан мехоҳад, онро аз даст медиҳад, вале ҳар кас, ки ба хотири Ман ва ин хушxabар аз баҳри ҳаёти худаш мегузарад, онро нигоҳ медорад. ³⁶ Ба одам чӣ фоидае дорад, ки тамоми дунёро ба даст овараду чонашро аз даст диҳад? ³⁷ Одамизод бар ивази чони худ ҳеч товоне дода наметавонад. ³⁸ Касе, ки дар ин рӯзгори пур аз гуноҳу беимонӣ аз Ман ва суханонам шарм кунад, Фарзанди Инсон низ, хангоме ки бо шӯҳрату чалоли Падараш, хамроҳи фариштаҳои муқаддас меояд, аз ӯ шарм хоҳад кард».

9 Исо ба онҳо боз ин тавр гуфт: «Ба ростӣ ба шумо меғӯям, чанд нафароне, ки дар ин чо хастанд, ҳанӯз дар қайди ҳаёт буданашон бо тамоми қудрат омандани подшоҳии Худоро мебинанд».

Дигаргун шудани Исо

² Пас аз шаш рӯз Исо танҳо Петрус, Ёқуб ва Юханноро хамроҳаш гирифта, ба болои кӯҳи баланд баромад. Дар он чо рангу рӯи Исо дар пеши назари шогирдонаш дигаргун шуд. ³ Либоси Ӯ дурахшида, аз барф ҳам сафедтар гашт, то ба дарачае, ки дар рӯи замин ҳеч кас аз он сафедтар карда наметавонад. ⁴ Он гоҳ барояшон Илёс ва Мӯсо намудор шуданд, ки бо Исо сӯхбат мекарданд.

⁵Он гоҳ Петрус ба Исо гуфт: «Устод, бароямон хуб аст, ки ин чо бошем. Биёед се хаймае месозем, яке барои Шумо, дигаре ба Мӯсо ва боз ба Илёс». ⁶Петрус наредонист, ки чӣ гӯяд, чунки ҳамаи онҳо саҳт тарсида буданд. ⁷Баъд абре пайдо шуда, онҳоро бо сояш фаро гирифт ва овозе аз он шунида шуд: «Ин Писари азизи Ман аст, суҳанони Ӯро гӯш кунед». ⁸Ногаҳон онҳо ба атроф назар андохта, ғайр аз Исо касеро надиданд.

⁹Вақте ки аз кӯҳ мефаромаданд, Исо онҳоро таъкид кард, ки то аз нав зинда шудани Фарзанди Инсон аз он чӣ дидаанд, ба касе чизе нагӯянд. ¹⁰Барои ҳамин онҳо ба касе дар ин бобат даҳон намекушоданд, агарчи дар байни худ маънои ибораи «аз нав зинда шудан»-ро муҳокима мекарданд.

¹¹Шогирдон аз Исо пурсиданд: «Чаро шариатдонон мегӯянд, ки пеш аз Масеҳ бояд Илёс биёяд?»

¹²Исо ҷавоб дод: «Дуруст, аввал Илёс омада, ҳама чизро барқарор мекунад. Вале Фарзанди Инсон, чунон ки дар борааш навишта шудааст, азоб кашида, хору зор мегардад. ¹³Аммо дар бораи Илёс мегӯям, ки ӯ омада буд ва айнан ҳамон тавре, ки дар бораи ӯ навишта шуда буд, дар ҳаққи ӯ ҳар чӣ ки хоистанд, карданд».

Аз рӯҳи нопок шифо ёфтани писарбача

¹⁴Вақте ки онҳо ба назди шогирдони дигар омаданд, диданд, ки мардуми зиёде дар гирди онҳо ҷамъ шудаанд ва чанд нафар аз шариатдонон бо онҳо баҳсу мунозира доранд. ¹⁵Ҳамин ки мардум Исоро диданд, хеле хайрон шуда, давон-давон ба истиқболаш рафтанд.

¹⁶Исо пурсид: «Дар бораи чӣ бо онҳо баҳс мекунед?» ¹⁷Марде аз байни мардум ҷавоб дод: «Устод, писарамро назди Шумо овардам. Ӯ гап зада наметавонад, зеро гирифтори рӯҳи нопок аст. ¹⁸Ҳар гоҳ ки

рӯҳи нопок писарамро бигирад, ўро бар замин мезанад ва даҳонаш кафк мекунад, дандонҳояш ба якдигар мечаспанд ва баданаш мисли ҷӯб карахт мешавад. Аз шогирдони Шумо хоҳиш кардам, ки рӯҳи нопокро аз ӯ берун кунанд, вале онҳо натавонистанд».

¹⁹ Исо гуфт: «Эй насли беимон! То кай ҳамроҳи шумо бошам ва то кай хамаи шуморо тоқат кунам? Писарро пеши Ман биёред».

²⁰ Пас ўро оварданд ва ҳамин ки рӯҳ Исоро дид, писарро сахт ларзонд. Бача ба рӯи замин ғалтида ғел мезад ва аз даҳонаш кафк мебаромад. ²¹ Исо аз падари ӯ пурсид: «Ў кай боз ба ин дард гирифта аст?» Ҷавоб дод: «Аз бачагиаш. ²² Рӯҳи нопок борҳо ўро ба обу оташ андохта, мехост нобудаш кунад. Ба мо раҳм кунед ва агар илоҷашро ёбед ба мо мадад кунед».

²³ Исо ба мард гуфт: «Чӣ? „Агар илоҷашро ёбам“? Ба қасе, ки имон дорад, хама чиз имконпазир аст». ²⁴ Падари бача дарҳол нидо кард: «Бале, имон дорам, вале ёрӣ диҳед, ки имонам қавитар гардад».

²⁵ Вақте Исо дид, ки мардуми зиёд давон омада чамъ мешаванд, бо сарзаниш ба рӯҳи нопок амр кард: «Эй рӯҳи қариву гунгӣ! Ба ту мегӯям, аз ин бача берун баро ва дигар ба ӯ надаро!» ²⁶ Рӯҳи нопок наърае зада, бори дигар бачаро сахт ларзонда, аз ӯ берун шуд. Ранги бача монанди мурда шуд, барои ҳамин бисёриҳо «Вай мурдааст» гуфтанд. ²⁷ Вале Исо дасти ўро гирифта, аз ҷояш хезонд ва бача ба пояш истод.

²⁸ Баъдтар, вақте ки Исо ба хона даромад шогирдон дар танҳой аз ӯ пурсиданд: «Чаро мо рӯҳи нопокро берун карда натавонистем?»

²⁹ Исо гуфт: «Ин зот танҳо бо дуо* берун карда мешавад».

* ^{9:29} Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «бо дуо ва рӯза» омадааст.

Исо бори дигар дар бораи маргаш нақл мекунад

³⁰ Исо ҳамроҳи шогирдонаш он чоро монда, аз Чалил гузашта рафт. Вай намехост, ки касе аз ин боҳабар шавад, ³¹ чунки Ӯ шогирдонашро таълим дода мегуфт: «Фарзанди Инсон ба дасти одамон супорида мешавад ва онҳо Ӯро мекушанд, вале баъд аз се рӯз Вай аз нав зинда мешавад».

³² Вале онҳо маънои суханони Ӯро нафаҳмиданду аз пурсидан тарсиданд.

Кӣ аз ҳама бузургтар аст?

³³ Онҳо ба шаҳри Кафарнаҳум расида, ба хонае даромаданд ва Исо аз шогирдонаш пурсид: «Дар роҳ бо якдигар дар бораи чӣ баҳс мекардед?» ³⁴ Онҳо хомӯш буданд, зеро дар роҳ баҳс мекарданд, ки кӣ аз ҳама бузургтар аст. ³⁵ Пас, Исо нишасту дувоздах шогирдро чамъ карда гуфт: «Ҳар кӣ дар сафи пеш шудан хоҳад, бояд аз ҳама ақиб ва дар хизмати ҳама бошад».

³⁶ Баъд кӯдакero гирифта дар байни онҳо гузошт. Сипас, ӯро ба бағал гирифта, ба шогирдонаш гуфт: ³⁷ «Ҳар касе ки чунин кӯдакро ба хотири Ман қабул мекунад, дар асл Маро қабул мекунад. Ҳар касе, ки Маро қабул мекунад, на Маро, балки фиристандаи Маро қабул мекунад».

Касе, ки бар зидди мо нест, тарафдори мост

³⁸ Сипас Юҳанно ба Исо гуфт: «Устод, мардеро дидем, ки аз номи Шумо девхоро берун мекард, вале азбаски ӯ бо мо набуд, кӯшиш кардем, ки ӯро аз ин кор боздорем».

³⁹ Аммо Исо гуфт: «Ӯро аз ин кор бознадоред! Ҳар касе, ки аз номи Ман мӯъҷиза мекунад, наметавонад баъд аз фурсате дар бораи Ман сухани баде бигӯяд. ⁴⁰ Зеро касе ки бар зидди мо нест, тарафдори мост. ⁴¹ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, агар касе ба шумо фақат

ба хотири он, ки шогирди Масеҳ ҳастед, ақаллан як пиёла об диҳад, ҳаргиз бе мукофот нахоҳад монд».

Он чизе, ки моро гирифтори гуноҳ мекунад

⁴² «Вале агар шахсе сабабгори он гардад, ки яке аз ин пайравони хурди Ман гумроҳ шавад, бехтар аст, ки ба гардани он шахс санги осиебро баста, ба баҳр партоянд.

⁴³⁻⁴⁴ Агар дастат туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро бурида парто, зеро бароят бехтар аст, ки бе як даст буда, соҳиби ҳаёт шавӣ, аз он ки ду даст дошта бошию ба оташи дӯзах афти*.

⁴⁵⁻⁴⁶ Агар поят туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро бурида парто, зеро бароят бехтар аст, ки бе як по буда, соҳиби ҳаёт шавӣ, аз он ки ду по дошта бошию ба дӯзах партофта шавӣ*.

⁴⁷ Агар чашмат туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро канда парто, зеро бароят бехтар аст, ки як чашм дошта бошию ба подшоҳии Худо дароӣ, аз он ки ду чашм дошта бошиву ба дӯзах партофта шавӣ, ⁴⁸ „ки дар он чо кирмҳо ҳаргиз намемиранд ва оташ ҳеч гоҳ хомӯш намегардад”.

⁴⁹ Чун ҳар кас бо оташ намакин мешавад^{***}. ⁵⁰ Намак чизи хуб аст, вале агар сифаташро гум кунад, бо чӣ онро намакин карда метавонед? Пас шумо низ дар худ намак дошта бошед ва бо якдигар дар сулҳу салоҳ зиндагӣ кунед».

* ^{9:43-44} Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «ки дар он чо кирмҳо ҳаргиз намемиранд ва оташ ҳеч гоҳ хомӯш намегардад» (ниг. ояти 48).

* ^{9:45-46} Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «ки дар он чо кирмҳо ҳаргиз намемиранд ва оташ ҳеч гоҳ хомӯш намегардад» (ниг. ояти 48).

*** ^{9:49} Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «ва ҳар қурбонӣ бо намак намакин карда мешавад».

Таълими Исо дар бораи талок

10 Исо он чоро монда, ба тарафи сарзамини Яхудия ва қисми шарқии дарёи Урдун рафт. Боз мардуми зиёде дар он чо чамъ омаданд ва Ӯ низ аз рӯи одат ба таълими онҳо шуруъ кард.

²Он гоҳ чанд нафар фарисиён омада, Ӯро озмуданӣ шуда, савол доданд: «Оё аз рӯи шариат мумкин аст, ки мард аз занаш чудо шавад?»

³Исо ҳам аз онҳо пурсид: «Мӯсо дар ин бора чӣ фармудааст?» ⁴Ҷавоб доданд: «Мӯсо иҷозат додааст, ки мард талокномае навишта, аз занаш чудо шавад».

⁵Исо бошад, ба онҳо гуфт: «Мӯсо аз сабаби гарданшахӣ шумо бароятон чунин иҷозатро навишта буд.

⁶Вале аз ибтидои офариниши ин дунё Худо „онҳоро мард ва зан офаридааст”.

⁷⁻⁸„Бинобар ин мард аз падару модараш чудо шуда, бо ҳамсараш мепайвандад, то ки на ду нафар, балки як тан шаванд”. Акнун онҳо на ду тан, балки якто ҳастанд. ⁹Пас, он чиро ки Худо бо ҳам пайваستاаст, инсон набояд чудо кунад».

¹⁰Вақте ки онҳо ба хона баргаштанд, шогирдонаш дар ин бора аз Исо пурсиданд. ¹¹Исо ба онҳо гуфт: «Ҳар марде, ки аз занаш чудо шуда, зани дигар мегирад, нисбат ба ҳамсари аввалааш гунаҳкор дар алоқаи беникоҳ ҳисоб мешавад. ¹²Ҳамчунин агар зан аз шавҳараш чудо шуда, ба марди дигар ба шавҳар барояд, гунаҳкор дар алоқаи беникоҳ ҳисоб мешавад».

Исо кӯдаконро баракат медихад

¹³Рӯзе одамоне фарзандонашонро назди Исо оварданд, то ки Ӯ ба онҳо даст гузошта, баракат диҳад. Вале шогирдон онҳоро сарзаниш карданд.

¹⁴Исо рафтори шогирдонашро диду ба ғазаб омада гуфт: «Монед, ки кӯдакон назди Ман оянд ва пеши роҳи онҳоро нагиред, зеро Худо дар ҳаёти онҳое подшоҳӣ

мекунад, ки мисли ин кӯдакон ҳастанд. ¹⁵Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар касе, ки подшоҳии Худоро монанди кӯдак қабул накунад, ҳеч гоҳ ба ин подшоҳӣ дохил намешавад».

¹⁶Баъд кӯдаконро ба оғӯш гирифт ва ба болои сарашон даст гузошта, онҳоро баракат дод.

Марди сарватманд

¹⁷Вақте ки Исо ба роҳ баромад, марде ба наздаш давида омада дар пешаш ба зону афтод ва пурсид: «Эй устоди нек! Чӣ қор бояд бикунам, ки ҳаёти абадӣ насибам гардад?»

¹⁸Исо гуфт: «Чаро Маро нек мегӯӣ? Ғайр аз Худо каси нек нест. ¹⁹Худат фармоиши Худоро медонӣ: одамкушӣ нақун, алоқаи беникоҳ нақун, дуздӣ нақун, шаҳодати бардурӯғ надех, касеро фиреб надех ва падару модаратро хурмату эҳтиром намо».

²⁰Мард ҷавоб дод: «Эй устод! Ҳамаи ин фармоишҳоро аз хурдсолиам риоя кардаам».

²¹Исо ба ӯ бо нигоҳи гарму пурмеҳр гуфт: «Ба ту фақат як чиз намерасад: бирав, ҳар чӣ, ки дорӣ, бифурӯш ва пулашро ба бечорагон тақсим бикун, он гоҳ соҳиби ганҷинаи осмонӣ мегардӣ. Баъд омада, Маро пайравӣ намо».

²²Вале он мард, ки бойигарии зиёде дошт, аз шунидани чунин суханон рӯҳафтода шуду ғамгин ба хонааш баргашт.

²³Исо ба гирду атроф нигоҳ карда, ба шогирдонаш гуфт: «Ба подшоҳии Худо дохил шудани одамони бой чӣ душвор аст». ²⁴Шогирдон аз суханони Исо ба ҳайрат афтоданд. Пас Исо такрор карда гуфт: «Эй фарзандонам! Ба подшоҳии Худо дохил шудан чӣ душвор аст. ²⁵Аз сӯроҳи сӯзан гузаштани шутур осонтар аз он, ки шахси сарватманд ба подшоҳии Худо дохил шавад».

²⁶Шогирдон беш аз пеш дар ҳайрат монда, ба якдигар мегуфтанд: «Пас кӣ начот ёфта метавонад?» ²⁷Исо

ба шогирдонаш нигоҳ карда гуфт: «Ба инсон ин корро кардан ғайриимкон аст, вале на ба Худо; бо Худо аз ӯҳдаи ҳар кор баромадан мумкин аст».

²⁸Он вақт Петрус ба Исо гуфт: «Ана, мо аз баҳри ҳама чиз баромада, Шуморо пайравӣ кардем». ²⁹Исо ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, агар касе ба хотири Ман ва ин хушхабар аз баҳри хона, бародарон ё хоҳарон, падар ё модар, фарзандон ё заминҳояш гузашта бошад, ³⁰ҳоло дар вақти ҳозира сад баробар зиёдтар хо-наҳо, бародарону хоҳарон, модарону фарзандон, за-минҳо ва баробари ҳамаи ин азобҳо низ пайдо мекунад ва дар оянда ҳаёти абадӣ низ насибаш мегардад.

³¹Лекин бисёри онҳое, ки ҳоло дар сафи пеш ҳас-танд, дар сафи ақиб мешаванд ва онҳое, ки дар сафи ақиб ҳастанд, дар сафи пеш мешаванд».

Исо бори сеюм дар бораи марги худ нақл мекунад

³²Онҳо ба сӯи Ерусалим раҳсипор шуданд. Исо пешопеш мерафт. Шогирдони дархайратмонда ва ода-мон бо тарс аз паси Ӯ қадам мезаданд. Исо дувоздах шогирдашро ба як тарафе бурда, бори дигар гуфт, ки дар Ерусалим Ӯро чӣ сарнавиште интизор аст. ³³Ӯ гуфт: «Мо ба Ерусалим рафта истодаем, ки дар он ҷо Фарзанди Инсон ба дасти сардорони рӯхонӣ ва шари-атдонон фурухта мешавад. Онҳо Ӯро ба марг маҳкум мекунанду баъд ба дасти беимонон месупоранд. ³⁴Бе-имонон бошанд, Ӯро масхара карда, ба Вай туф меку-нанд ва латту кӯб карда ба қатл мерасонанд, вале Ӯ пас аз се рӯз аз нав зинда мешавад».

Хоҳиши Ёқуб ва Юҳанно

³⁵Ёқубу Юҳанно писарони Забдой пеши Исо ома-да гуфтанд: «Устод, мо мехоҳем, ки хоҳишамонро ба-роямон иҷро кунед».

³⁶Исо пурсид: «Чӣ хоҳиш доред? Бароятон чӣ кор кунам?» ³⁷Гуфтанд: «Вакте ки Шумо бо шӯҳрату ҷа-

лол подшоҳӣ мекунад, ичозат дихед, яке аз дасти рост ва дигаре аз дасти чаптон бишинем».

³⁸ Исо ҷавоб дод: «Шумо намефаҳмед, ки чиро талаб карда истодаед. Магар аз он косае, ки Ман бояд бинӯшам, нӯшида метавонед ва магар бо он азоби марговаре, ки Ман таъмид мегирам, шумо ҳам таъмид гирифта метавонед?»

³⁹ Ҷавоб доданд: «Бале, метавонем». Аммо Исо ба онҳо гуфт: «Хӯш, аз косаи Ман хоҳед нӯшид ва бо азобе, ки Ман таъмид мегирам, шумо ҳам таъмид хоҳед гирифт. ⁴⁰ Аммо ба интиҳоб кардани касоне, ки аз дасти чапу рости Ман мешинанд, Ман ҳақ надорам. Ба ин ҷойҳо касоне мешинанд, ки Худо онҳоро пешакӣ таъин кардааст».

⁴¹ Даҳ шогирди дигар инро шунида, ба Ёқубу Юҳанно саҳт қаҳрашон омад. ⁴² Пас, Исо ҳамаи онҳоро гирдоварда гуфт: «Шумо хуб медонед, ки подшоҳон ва бузургони халқҳо ба мардуми худ зӯроварӣ мекунанд ва ҳукмашонро ба онҳо мегузаронанд. ⁴³ Лекин дар байни шумо набояд ин тавр бошад. Баръакс, ҳар кас ки дар байни шумо бузург будан мехоҳад, бояд хизматгори шумо бошад ⁴⁴ ва ҳар касе, ки мехоҳад дар сафи пеш истад, бояд ғуломи ҳама бошад.

⁴⁵ Ҳатто Фарзанди Инсон барои он наомадааст, ки касе ба Ӯ хизмат кунад, балки омад, то ки ба дигарон хизмат кунад ва барои нархи начоти бисёр одамонро супоридан ҷонашро фидо кунад».

Шифо ёфтани нобино

⁴⁶ Баъд онҳо ба Ерихӯ омада расиданд. Вақте ки Исо бо шогирдонаш ва мардуми зиёде аз ин шаҳр берун мерафтанд, дар канори роҳ Бартимай ном нобиное, ки писари Тимай буд, нишаста садақа мепурсид.

⁴⁷ Чун Бартимай шунид, ки Исои Носирӣ аз он роҳ мегузарад, фарёд зада гуфт: «Эй Исои насли Довуд, ба ман раҳм кунед!» ⁴⁸ Бисёриҳо ӯро сарзаниш карда

гуфтанд, ки хомӯш шавад. Вале ӯ овозашро боз ҳам баландтар карда фарёд мезад: «Эй Насли Довуд, ба ман раҳм кунед!»

⁴⁹ Исо аз роҳаш бозистода гуфт: «Ба вай бигӯед, ки ин чо биёяд». Мардум нобиноро чеғ зада гуфтанд: «Аз чоят хез, натарс, зеро ӯ туро ба наздаш чеғ мезанад».

⁵⁰ Бартимай чомаашро кашида, аз чояш парида хест ва назди Исо омад. ⁵¹ Исо аз вай пурсид: «Ту чӣ мехохӣ? Бароят чӣ кор кунам?» Нобино гуфт: «Устод, мехоҳам бино шавам». ⁵² Исо ба ӯ гуфт: «Бирав, имонат туро шифо дод». Он мард ҳамон лаҳза бино шуд ва аз паси Исо рафт.

Ба Ерусалим омадани Исо

11 Баъд Исо ва шогирдонаш ба наздикии Ерусалим, ба деҳаҳои Байт-Фочӣ ва Байт-Хинӣ, ки дар доманаи теппаи Зайтун чойгир шудаанд, рафта расиданд. ӯ ду шогирдашро пешопеши худ фиристода, ² ба онҳо гуфт: «Ба кишлоки дар пешистода равед. Ҳамин ки ба он чо мерасед, харкурраи бастаеро мекунед, ки ханӯз ба он касе савор нашудааст. Бандашро кушода, онро ба ин чо биёред. ³ Агар касе бипурсад, ки чаро ин корро мекунед, бигӯед, ки вай ба Худованд даркор шуд ва ӯ ба зудӣ онро ба чояш бармегардонад».

⁴ Он ду шогирд рафта, харкурраеро, ки дар канори кӯча, дар назди дарвозае баста шуда буд, ёфтанд. Вақте банди онро мекушоданд ⁵ баъзе аз одамони он чо истода пурсиданд: «Чӣ кор карда истодаед? Чаро банди харкурраро мекушоед?» ⁶ Шогирдон суханони Исо-ро такрор карданд ва одамон ба онҳо ичозат доданд.

⁷ Пас онҳо харкурраро ба назди Исо оварда, чомаҳояшонро ба болои харкурра партофтанд ва Исо ба он савор шуд. ⁸ Бисёр одамон чомаҳои худро сари роҳи ӯ пойандоз мекарданд, дигарон бошанд, навдаҳои сербарги аз сахро буридашонро пеши роҳи ӯ мегузоштанд.

⁹Мардуме, ки аз пешу қафои Ӯ мерафтанд, фарёд мезаданд:

«Шаъну шараф ба Худо!

Баракат ёбад касе, ки аз номи Худованд меояд!

¹⁰Муборак бошад подшоҳии аҷлоди мо Довуд,
ки наздик омада истодааст!

Шаъну шараф ба Худо дар осмон!»

¹¹Ҳамин тавр, Исо ба Ерусалим омада, ба Хонаи Худо рафт ва ҳама чизро аз назар гузаронд. Азбаски бевакт шуда буд, бо дувоздаҳ шогирди худ ба Байт-Ҳинӣ равона шуд.

Исо дарахти анцирро лаънат мекунад

¹²Рӯзи дигар, вақте ки онҳо аз Байт-Ҳинӣ мерафтанд, Исо гурусна монд. ¹³Каме дуртар дарахти сербарги анцирро дида, ба сӯяш рафт. Ӯ мехост анцире пайдо кунад, вале ба он наздик омада дид, ки дар шоҳаҳояш ғайр аз барг чизи дигаре набуд, чунки ҳанӯз вақти анцир набуд. ¹⁴Сипас, Исо дарахти анцирро лаънат карда гуфт: «Аз ин пас касе ҳаргиз аз ту дигар мева нахӯрад». Ва шогирдонаш инро шуниданд.

Исо Хонаи Худоро тоза мекунад

¹⁵Ҳангоме ки ба Ерусалим даромаданд, Исо ба Хонаи Худо рафт ва онҳоеро, ки дар он ҷо машғули хариду фурӯш буданд, берун ронда, мизҳои пуливазку-нандагон ва курсиҳои кабӯтарфурӯшонро чаппа кард. ¹⁶Вай нагузошт, ки касе чизеро барои савдо аз сахни Хонаи Худо гузаронад.

¹⁷Сипас мардумро таълим дода гуфт: «Оё навишта нашудааст, ки „хонаи Ман ҷои дуогӯй барои тамоми халқҳо номида мешавад“? Шумо бошед, онро ба лонаи дуздон табдил додаед».

¹⁸Чун шариатдонон ва сардорони рӯҳонӣ ин суҳбатро шуниданд, роҳи ҷӣ тавр ба қатл расондани Исоро чустуҷӯ карданд. Онҳо аз Исо тарсиданд, зеро

тамоми мардум аз таълимоти Ҷ дар хайрат монда буданд.

¹⁹ Худи ҳамон бегоҳ Исо бо шогирдонаш аз шаҳр берун рафт.

Дарахти хушкидаи анчир

²⁰ Саҳарии рӯзи дигар онҳо дар роҳ ҳамон дарахти анчирро диданд, ки аз решааш хушк шудааст. ²¹ Петрус ходисаи рӯзи гузаштаро ба ёд оварда гуфт: «Устод, нигоҳ кунед! Дарахти анчир, ки онро лаънат кардед, хушк шудааст!»

²² Исо дар ҷавоб гуфт: «Ба Худо имон дошта бошед. ²³ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки агар касе ба ин кӯҳ фармон дода гӯяд: „Бархезу ба баҳр биафт“ ва дар дилаш шубҳае надошта бошад, балки бовар кунад, ки он чӣ мегӯяд, ҳамон тавр мешавад, он гоҳ ҳамон чиз барояш рӯй медиҳад. ²⁴ Барои хамин ҳам ба шумо мегӯям, ҳар чӣ дар дуо талаб мекунед, бовар кунед, ки аллакай онро гирифтаед ва он аз они шумо мешавад. ²⁵⁻²⁶ Вале ҳангоми дуо кардан, агар аз касе хафагӣ дошта бошед, ӯро бубахшед, то ки Падари осмонӣ низ гуноҳхоянро ба шумо бахшида тавонад».*

Саволҷавоб дар бораи ҳукуки Исо

²⁷ Онҳо боз ба Ерусалим омаданд. Вақте ки Исо дар сахни Хонаи Худо рафтуо мекард, сардорони рӯхонӣ, шариатдонон ва пирони қавм назди Ҷ омада ²⁸ пурсиданд: «Ту бо кадом ҳуқуқ ин корхоро мекунӣ? Ин ҳуқуқро ба Ту кӣ додааст?»

²⁹ Исо дар ҷавоб гуфт: «Ман ба шумо саволе медиҳам. Агар ҷавоб диҳед, Ман ҳам ба шумо мегӯям, ки бо кадом ҳуқуқ ин корхоро мекунам. ³⁰ Ба Ман

* 11:25-26 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «Аммо агар шумо дигаронро набахшед, Падари осмонӣ низ гуноҳҳои шуморо намебахшад».

бигӯед, ки хукуки таъмиддихиро ба Яҳё Худо ё инсон дода буд?»

³¹Онҳо ба якдигар гуфтанд: «Агар бигӯем, ки Худо дода буд, Ҷ мегӯяд: „Пас чаро ба ӯ бовар накардед?“

³²Агар бигӯем: „Инсон“...», (онҳо аз мардум метарсанданд, зеро ҳамаи мардум имон доштанд, ки Яҳё пайғамбари Худост).

³³Оқибат, онҳо ба Исо «намедонем» гуфта ҷавоб доданд. Исо низ ба онҳо гуфт: «Пас, Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом хуқуқ ин корхоро мекунам».

Масал дар бораи ичоракорони бераҳм

12 Баъд Исо ба мардум бо масалҳо гап заданро сар кард: «Марде тоқзоре бунёд карда, атрофи онро девор гирифт. Барои фишурдани ангур ҳавзчае тайёр карда, дидбонгоҳе сохт ва тоқзорро ба деҳқонон ичора дода ба сафар баромад.

²Дар мавсими ҳосилғундорӣ соҳиби тоқзор хизматгори назди ичоракорон фиристод, то ки ҳаққашро аз ҳосили боғ бигирад. ³Вале онҳо он хизматгори гирифта заданду бо дасти ҳолӣ баргардонданд. ⁴Соҳиби тоқзор хизматгори дигарро фиристод, вале онҳо ба сари вай зада, бо ӯ беномусона рафтор карданд. ⁵Баъд боз хизматгори дигарро фиристод, лекин ӯро куштанд. Бисёр хизматгорони дигарро ҳам, ки мефиристод, ё мезаданд, ё мекуштанд.

⁶Ҳамин тавр, дар ҳонаи соҳиби тоқзор ба ғайр аз писари азизаш каси дигаре намонд. Оқибат, „писарамро хатман иззату эҳтиром мекунад“ гуфта, писарашро фиристод. ⁷Вале ичоракорон ба якдигар гуфтанд: „Вай меросхӯр аст! Биёед, ӯро мекушем ва тоқзор аз онӣ мешавад!“. ⁸Сипас, ӯро дастгир карда куштанд ва ҷасдашро берун аз тоқзор партофтанд.

⁹Ақнун соҳиби тоқзор чӣ кор мекунад? Мераваду он ичоракоронро мекушад ва тоқзорро ба дигарон медиҳад.

¹⁰ Оё шумо дар навиштаҷот нахондаед:

„Он сангеро, ки бинокорон нодаркор ҳисоб
карда, як сӯ партофтанд,
санги асосии таҳкурсии бино гардид.

¹¹ Ин кори Худованд аст

ва ба назарамон аҷиб менамояд”».

¹² Азбаски роҳбарони халқ фаҳмиданд, ки Исо бо ин масал онҳоро мисол овардааст, хостанд Ӯро дастгир кунанд, вале аз мардум метарсиданд, бинобар ин Ӯро ба ҳоли худ гузошта рафтанд.

Савол дар бораи супоридани андозу хироч

¹³ Дертар чанд нафар аз фарисиён ва хиродиён ба назди Исо фиристода шуданд, то ки Ӯро бо сухан ба дом афтонанд. ¹⁴ Онҳо омада гуфтанд: «Устод, мо ме-донем, ки Шумо ростқавл ҳастед ва хушомадгӯи мар-дум нестед, чунки ба мавкею дараҷаи онҳо эътибор намедихед, балки роҳҳои Худоро аз рӯи ҳақиқат таъ-лим медихед. Холо бигӯед, оё раво аст, ки мо ба им-ператори Рум андозу хироч супорем ё не? ¹⁵ Мо бояд онро супорем ё не?» Исо аз дурӯягии онҳо бохабар буда чунин гуфт: «Чаро мехоҳед Маро ба дом афто-нед? Ба Ман динореро биёред, ки бубинам».

¹⁶ Вақте динорро ба Ӯ доданд, пурсид: «Дар рӯи ин акс ва номи киро мебинед?» Онҳо ҷавоб доданд: «Императорро».

¹⁷ Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Он чи аз они император аст, ба император бидихед ва он чи аз они Худост, ба Худо». Онҳо аз ҷавоби Исо дар хайрат монданд.

Савол дар бораи аз нав зиндашавӣ

¹⁸ Баъд баъзе аз саддуқиён (онҳо аз нав зиндашавиро инкор мекарданд) ба назди Исо омада пурсиданд: ¹⁹ «Устод, Мӯсо дар шарият ба мо чунин навиштааст, ки агар бародари касе фарзанд наёфта бимирад, бигзор вай зани ӯро ба никоҳи худ дарорад ва фарзандони ба

дунё омадаро ҳамчун насли бародари мархумаш бидонад. ²⁰ Инак, ҳафт бародар буданд. Бародари калонӣ зан гирифт ва бефарзанд мурд. ²¹ Баъд бародари дуюм ҳамсари ўро ба занӣ гирифта, ӯ ҳам бефарзанд мурд. Бо бародари сеюм ҳам ҳамин тавр рӯй дод. ²² Бо ҳамин сурат ҳамаи ҳафт бародарон бефарзанд вафот карданд. Баъд аз ҳама он зан ҳам аз дунё гузашт. ²³ Пас, рӯзе, ки мурдаҳо аз нав зинда мешаванд, вай зани кадоме аз онҳо мешавад? Охир ҳамаи ҳафт бародарон ўро ба занӣ гирифта буданд!»

²⁴ Исо ҷавоб дод: «Хатои шумо дар он аст, ки на мазмуни навиштаҷотро медонеду на қудрати Худо. ²⁵ Вақте ки мурдаҳо зинда мешаванд, дигар на зан мегиранд ва на шавҳар мекунанд, балки мисли фариштаҳои осмон мегарданд. ²⁶ Вале дар бораи зинда шудани мурдаҳо магар аз китоби Мӯсо дар бораи ходиса бо бутта нахондаед, ки чӣ тавр Худо ба Мӯсо гуфтааст: „Ман Худои Иброҳим, Худои Исҳоқ ва Худои Ёқуб ҳастам”. ²⁷ Ӯ на Худои мурдагон, балки Худои зиндагон аст. Шумо хатои калон мекунед».

Муҳимтарин қонуни Худо

²⁸ Яке аз шариатдонон ба назди онҳо омада баҳсу мунозираашонро шунид. Вақте ӯ дид, ки Исо ба онҳо чӣ ҷавоби хубе дод, пурсид: «Аз тамоми фармоишҳои Худо кадомаш аз ҳама муҳимтар аст?»

²⁹ Исо ҷавоб дод: «Аввалин фармоиши муҳим ин аст: „Эй қавми Исроил, гӯш кунед! Худованд Худои мо Худованди яккаву ягона аст. ³⁰ Худованд Худои худро бо тамоми дилу қонатон, бо тамоми ақлу хушатон ва бо тамоми қуввати худ дӯст бидоред”. ³¹ Дуюмаш чунин мебошад: „Ҳар шахсеро, ки наздики шумост, мисли худ дӯст бидоред”. Ҳеҷ фармоише аз ҳардуи ин бузургтаре нест».

³² Шариатдон гуфт: «Устод, ҳақ ба қониби Шумост. Шумо бисёр хуб гуфтед, ки фақат як Худо вучуд

дорад ва ғайр аз Ӯ Худои дигаре нест. ³³Инчунин, Худоро аз тахти дил, бо тамоми ақлу хуш ва қуввати худ дӯст доштан ва шахси наздики худ бударо ҳам мисли худ дӯст доштан муҳимтар аз курбон кардани чонвар ва дигар намудҳои курбонӣ мебошад».

³⁴Исо дид, ки шариатдон оқилона сухан меронад, бинобар ин ба ӯ гуфт: «Шумо ба подшоҳии Худо наздик ҳастед». Пас аз он дигар ҳеч кас чуръат накард, ки ба Исо саволе диҳад.

Масех аз кадом насл аст?

³⁵Вақте Исо дар Хонаи Худо ба мардум таълим меод, аз онҳо пурсид: «Барои чӣ шариатдонон мегӯянд, ки Масех, яъне Таъиншудаи Худо аз насли Довуд аст? ³⁶Дар ҳоле ки худи Довуд бо таъсири Рӯҳи Муқаддас чунин гуфта буд:

„Худованд ба Худованди ман фармуд:

«То вақте ки душманонатро зери поят нагузорам, аз дасти ростам бишин»».

³⁷Худи Довуд Таъиншудаи Худоро „Худованд“ номид, пас чӣ тавр Вай аз насли Довуд шуда метавонад?»

Мардуми зиёде суханони Ӯро бо хушнудӣ гӯш мекарданд.

³⁸Сипас Исо онҳоро таълим дода гуфт: «Аз шариатдонон эҳтиёт бошед. Ба онҳо маъқул аст, ки либосҳои қимат пӯшида гарданд ва мардум дар бозорҳо ба онҳо салом диҳанд. ³⁹Онҳо дӯст медоранд, ки дар ҷойҳои беҳтарини ибодатхонаҳо бишинанд ва дар тӯю зиёфатҳо бологузар бошанд. ⁴⁰Онҳо намоишкорона дуру дароз дуо мехонанд, вале дар асл молу мулки бевазанонро хӯрда ғорат мекунанд! Онҳо ҷазои саҳттар мебинанд».

Хайрияи бевазани бечора

⁴¹Баъд Исо рӯ ба рӯи сандуки хайрия нишаста, ба сандук пул андохтани мардумро тамошо мекард.

Баъзехо, ки бою бадавлат буданд, пули зиёде хайр мекарданд.

⁴²Ҳамин вақт як бевазани бечора ҳам омада, ду тангаи хурди мисинро, ки арзиши кам дошт, ба сандук андохт. ⁴³Исо шогирдонашро ба наздаш даъват карда гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани бечора аз ҳамаи дигарон дида зиёдтар хайрот кард. ⁴⁴Чунки онҳо аз зиёдати бойигариашон хайрия карданд, вай бошад, ҳамаи он чизеро, ки дошт, тамоми ризку рӯзиашро хайрия кард».

Вайроншавии Хонаи Худо

13 Вақте Исо аз Хонаи Худо мебаромад, яке аз шогирдонаш гуфт: «Устод, бинед, ин биноҳои Хонаи Худо чӣ қадар боҳашамат ҳастанд! Чӣ сангҳои бузурге доранд!»

²Исо ҷавоб дод: «Шумо холо ин биноҳои бузургро мебинед? Санг бар болои сангаш намонда, ҳамааш ба замин яксон мешавад».

Азобу шиканҷаҳо

³Вақте Исо дар болои теппаи Зайтун, рӯ ба рӯи Хонаи Худо менишаст, Петрус, Ёқуб, Юҳанно ва Андриёс дар танҳои аз Ҷ пурсиданд: ⁴«Ба мо бигӯед, ки ҳамаи ин воқеаҳо кай рӯй медиханд ва иҷро шудани ҳамаи инро аз кадом нишона мефаҳмем?»

⁵Исо ҷавоб дод: «Эҳтиёт шавед, ки мабодо касе шуморо гумроҳ накунад. ⁶Зеро бисёр касоне пайдо мешаванд, ки гӯё аз номи Ман омада бошанду „Ман ҳамонам“ мегӯянд ва бисёр одамонро гумроҳ мекунанд. ⁷Вақте ки садоҳо ва овозаҳои ҷангҳо мешунавед, ба воҳима наафтед. Чунин ҳодисаҳо бояд рӯй диҳанд, вале ин маънои фаро расидани охирзамонро надорад. ⁸Як халқ бо халқи дигар ҷанг мекунад ва як давлат ба давлати дигар ҳуҷум мекунад. Дар бисёр ҷойҳо заминчунбӣ рӯй дода, қахтию

гуруснагӣ меояд. Ҳамаи ин монанди саршавии дарди зоидан аст.

⁹Худатонро эҳтиёт кунед, зеро шуморо ба назди қозӣ бурда, дар ибодатхонаҳо қамчинкорӣ мекунанд ва ба сабаби Маро пайравӣ карданатон шумо дар назди ҳокимону подшоҳон истода шаҳодат хоҳед дод. ¹⁰Пеш аз ҳама хушхабар бояд ба тамоми халқиятҳо эълон карда шавад.

¹¹Вақте шуморо дастгир карда ба ҷавобгарӣ мекашанд, ташвиш нақашед, ки чӣ бояд бигӯед. Ҳар чӣ ҳамон лаҳза ба дилатон андохта мешавад, бигӯед, чунки он вақт на шумо, балки Рӯҳи Муқаддас ба воқитаи шумо сухан меронад.

¹²Бародар бародари худро ба катл мефиристад ва инчунин падар фарзандони худро. Фарзандон ба падару модари худ муқобил мебароянд ва онҳоро ба дасти марг месупоранд. ¹³Ба сабаби Маро пайравӣ карданатон ҳама шуморо бад мебинанд. Вале касе, ки то ба охир истодагарӣ намояд, начот хоҳад ёфт.

Ғаму андӯҳи бузург

¹⁴Аммо вақте ки харобазори нафратангезеро дар ҷое мебинед, ки он набояд бошад (бигзор хонанда бифаҳмад, ки ин чӣ маъно дорад), он гоҳ онҳое, ки дар Яҳудия ҳастанд, бояд ба кӯҳистон гурезанд. ¹⁵Агар касе дар болои бом бошад, барои гирифтани чизе поён нафарояд ва ба хона надарояд. ¹⁶Агар касе дар саҳро бошад, барои гирифтани ҷома ҳам барнагардад. ¹⁷Вой бар ҳоли заноне, ки он рӯзҳо ҳомиладор хоҳанд буд ва модароне, ки кӯдаки ширхор хоҳанд дошт!

¹⁸Пас дуо кунед, ки ин ҳодиса ба зимистон рост наояд. ¹⁹Зеро дар он айём чунон мусибате рӯй медиҳад, ки аз замони дунёро офаридани Худо то ба ҳол чунин нашуда буд ва дигар ҳаргиз нахоҳад шуд. ²⁰Агар Худованд он рӯзҳои мусибатро кӯтоҳ намекард, дар рӯи замин ягон инсон зинда наменонд.

Вале ба хотири интихобкардагонаш Худованд он рӯзхоро кӯтоҳ кардааст.

²¹Агар ҳамон вақт касе ба шумо гӯяд, ки „Ана, Таъиншудаи Худо дар ин ҷост” ва ё „Нигоҳ кунед, Ӯ дар он ҷост”, ба суҳанонаш бовар накумед. ²²Зеро одамоне пайдо мешаванд, ки худро бардурӯғ Таъиншудаи Худо ва пайғамбар меноманд ва чунин мӯъҷизаҳо ву аҷоибот нишон медиҳанд, то ки агар шавад интихобшудагони Худоро гумроҳ кунанд. ²³Инак, бохабар бошед. Ана Ман ҳамаашро ба шумо пешакӣ гуфтам.

Омадани Фарзанди Инсон

²⁴Дар ҳамон рӯзҳо, баъд аз он мусибатҳо,
офтоб тира мегардад ва моҳ дигар равшанӣ
намедиҳад,

²⁵ситораҳо аз осмон поён меафтанд ва ҳама чиз
дар осмон ба чунбиш меояд.

²⁶Он вақт мардум Фарзанди Инсонро мебинанд, ки болои абрҳо бо қудрату ҷалоли бузург меояд. ²⁷Ӯ фариштаҳо яшро мефиристад, то интихобкардагонашро аз чор тарафи дунё ва аз тамоми гӯшаву канори замину осмон гирд оваранд.

Масал дар бораи дарахти анчир

²⁸Аз дарахти анчир ибрат гиред. Ҳамин ки шоҳаҳояш муғча карда барг бароварданро сар кунанд, шумо аниқ медонед, ки ба қарибӣ тобистон меояд. ²⁹Ҳамин тавр, вақте мебинед, ки ин ҳодисаҳо ба амал меоянд, донед, ки вақт наздик, дар дами остона аст. ³⁰Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ханӯз одамони ин насл аз олам нагузашта, ҳамаи ин ҳодисаҳо ба амал меоянд. ³¹Замину осмон нест мешаванд, аммо гуфтаҳои Ман то абад мемонанд.

Маълум набудани рӯзу соати омадани Фарзанди Инсон

³²Лекин кай фаро расидани он рӯз ё он соатро ғайр аз Падар касе намедонад: на фариштаҳои осмон на Писар.

³³Пас, ҳушёру бохабар бошед, зеро намедонед, ки он вақт кай фаро мерасад. ³⁴Ин монанди он аст, ки марде ба сафар рафта, барои ҳар як хизматгори худ вазифаи махсусе медиҳад ва ба дарвозабон мефармояд, ки посбонӣ кунад.

³⁵Пас шумо низ ҳушёр бошед, чун намедонед, ки сохиби хона кай бармегардад, бегоҳӣ ё нимаи шаб, вақти чеғзании хурӯс ё бомдодон. ³⁶Мабодо ӯ ногаҳон баргашта шуморо дар хоб наёбад. ³⁷Он чӣ ба шумо меғӯям ба ҳама дахл дорад: ҳушёр бошед!»

Нақшаи куштани Исо

14 То иди Балогардон ва иди Фатир ду рӯз монда буд. Сардорони рӯхонӣ ва шариятдонон роҳи бо ҳила дастгир карда, ба қатл расондани Исоро ҳустуҷӯ мекарданд. ²Онҳо мегуфтанд: «Дар рӯзҳои ид ин корро қардан мумкин нест. Шояд одамон шӯриш мебардоранд».

Аз рӯи ҳурмат рехтани атри қиматбаҳо

³Исо дар Байт-Ҳинӣ, дар хонаи Шимъӯн ном маҳав меҳмон шуда буд. Дар вақти таомхӯрӣ зане омад ва як кӯзаҷаи сангини гаронбаҳоро пур аз атри қиматбаҳо оварда, онро шикасту ба сари Исо рехт.

⁴Баъзеҳо аз ин кори зан ба ғазаб омада, ба якдигар гуфтанд: «Чаро ӯ ин атри пурқиматро исроф кард? ⁵Ин атрро ба маблағи зиёда аз сесад динар* фурухта, пулашро ба камбағалон тақсим қардан мумкин буд». Ва занро саҳт сарзаниш мекарданд.

⁶Вале Исо гуфт: «Ҷӯро ба ҳолаш гузоред, чаро ӯро ташвиш медиҳед? Вай бароям кори қалон кард. ⁷Камбағалон ҳамеша бо шумо ҳастанд ва ҳар вақт, ки хоҳед, шумо метавонед ба онҳо ёрӣ кунед, вале Ман бо шумо ҳамеша намемонам.

* 14:5 *Динор* — ниг. ба 6:37.

⁸Ин зан ҳар чӣ аз дасташ омад, кард. Ӯ атрро ба ба-
данам рехт, то онро барои гӯронидан тайёр намояд.
⁹Ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар ҳар гӯшаву канори
дунё, ки хушхабар эълон карда мешавад, кори кардаи
ин занро барои ба ёд овардани ӯ накл хоҳанд кард».

Хиёнати Яҳудо

¹⁰Он гоҳ яке аз дувоздаҳ шогирдони Исо, ки номаш
Яҳудои Исқарют буд, ба назди сардорони рӯхонӣ
рафт, то Исоро ба онҳо таслим кунад. ¹¹Онҳо аз шу-
нидани ин хеле хушхол шуда, ба ӯ пул ваъда карданд.
Пас, Яҳудо фурсати кулай мечуст, то ки Исоро ба
дасти онҳо бисупорад.

Охирин хӯроки идонаи Исо бо шогирдон

¹²Рӯзи аввали иди Фатир, ки мардум барраи бало-
гардонро қурбонӣ мекарданд, шогирдон аз Исо пур-
сиданд: «Дар кучо мехоҳед, ки мо рафта бароятон
дастархони иди Балогардонро тайёр намоем?»

¹³Исо ду нафар шогирдашро фиристода гуфт: «Ба
шаҳр равед ва мардеро мебинед, ки кӯзаи об мебарад. Аз
паси ӯ биравед. ¹⁴Ба ҳамон хонае, ки он мард мебарояд,
шумо ҳам дароед ва ба сохиби хона бигӯед: „Устод ме-
пурсад, ки кучост мехмонхонаи ӯ, ки дар он ҳамроҳи
шогирдонаш хӯроки иди Балогардонро хӯрда таво-
над?“. ¹⁵Вай ба шумо болохонаи калонеро нишон меди-
ҳад, ки аллақай ғундошта ба тартиб оварда шудааст ва
шумо дар ҳамон ҷо бароямон дастархон тайёр кунед».

¹⁶Пас шогирдон ба шаҳр рафтанду ҳамон тавре, ки
Исо гуфта буд, шуд ва онҳо хӯроки иди Балогардонро
тайёр намуданд.

¹⁷Бегоҳирӯзӣ Исо бо дувоздаҳ шогирдаш омад.
¹⁸Вақте ки дар гирди дастархон нишаста хӯрок мехӯр-
данд, Исо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, яке аз
шумо, ки ҳоло бо Ман хӯрок хӯрда истодааст, ба Ман
хиёнат мекунад».

¹⁹ Онҳо хеле ғамгин шуда, пайдархам ба пурсидан дароманд: «Мабодо ин ман набошам?» ²⁰ Исо ҷавоб дод: «Ин корро яке аз дувоздаҳ нафари шумо мекунад, ки лукмаи нонашро бо Ман дар як коса тар карда истодааст.

²¹ Бо Фарзанди Инсон он чӣ дар навиштаҷот дар борааш навишта шудааст, рӯй медиҳад. Аммо вой бар холи он касе, ки ба Фарзанди Инсон хиёнат мекунад. Барои вай бехтар мешуд, ки ҳаргиз ба дунё наояд».

Таоми шои Худованд

²² Ҳангоме ки онҳо меҳӯрданд Исо нонро ба даст гирифта, шукри Худоро карду онро пора карда ба онҳо тақсим намуду гуфт: «Бигиред, ки ин бадани Ман аст».

²³ Пас косаро гирифта, шукри Худоро карду онро ба шогирдонаш дод ва ҳамаи онҳо аз он нӯшиданд. ²⁴ Исо ба онҳо гуфт: «Ин хуни Ман аст, ки барои тасдиқ кардани аҳди Худо ба хотири одамони зиёде рехта мешавад. ²⁵ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки акнун Ман аз мевай нави токи ангур фақат дар подшоҳии Худо хоҳам нӯшид, лекин то он рӯз ҳаргиз наменӯшам».

²⁶ Баъд онҳо Худоро ҳамду саногӯён ба теппаи Зайтун равона шуданд.

Исо инкори Петрусро пешгӯӣ мекунад

²⁷ Пас Исо ба шогирдон гуфт: «Ҳамаи шумо пайравӣ кардани Маро бас мекунед, чунки дар навиштаҷот пешгӯии Худо омадааст: „Чӯпонро мекушам ва гӯсфандони рама пароканда мешаванд”. ²⁸ Аммо, вақте ки аз нав зинда мешавам, пешопеши шумо ба вилояти Ҷалил меравам».

²⁹ Петрус гуфт: «Ҳарчанд ки ҳама пайравӣ кардани Шуморо бас кунанд ҳам, ман ин корро намекунам».

³⁰ Исо ба вай гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, имрӯз, ҳуди хамин шаб, ханӯз хурӯс ду бор ҷеғ назада, ту се бор Маро инкор мекунӣ».

³¹ Вале Петрус бо қатъият гуфт: «Ҳатто агар ҳамроҳи Шумо чон додан лозим ояд, харгиз Шуморо инкор намекунам». Дигарон низ чунин гуфтанд.

Охирин дуо дар боғи Чатсамонӣ

³² Онҳо ба ҷое рафтанд, ки Чатсамон ном дошт ва Ӯ ба шогирдонаш гуфт: «Шумо дар ин ҷо бошед, Ман рафта дуо мекунам». ³³ Ӯ бо худ Петрус, Ёкуб ва Юҳанноро бурд. Ғаму аламаш саҳт шиддат меёфт ва ³⁴ Ӯ ба онҳо гуфт: «Аз шиддати ғаму ғусса ҷонам ба лаб расидааст. Ин ҷо бимонеду бедор бошед».

³⁵ Инро гуфта Исо каме дуртар рафт ва худро рӯи замин партофта дуо кард, ки агар шавад он вақти азоб ба сараш наояд. ³⁶ Сипас гуфт: «Эй Падарҷон, бароят хама чиз имконпазир аст. Ин косаи азобро аз сари Ман дур кун. Аммо на хости Ман, хости Ту шавад».

³⁷ Баъд баргашта дид, ки шогирдонаш хобиданд. Ӯ ба Петрус гуфт: «Шимъун, ту хобидай? Магар як соат бедор истода натавонистӣ? ³⁸ Бедор бимонед ва дуо кунед, то ки ба васваса наафтед. Чунки рӯҳатон ба ин тайёр аст, аммо табиати инсониятон натавон».

³⁹ Пас, боз рафта бо ҳамон суҳанони пештарааш дуо кард. ⁴⁰ Бори дигар баргашта омаду онҳоро боз дар хоб дид, чунки онҳо саҳт хоболуд буданд ва намедонистанд, ки ба Исо чӣ ҷавоб диҳанд.

⁴¹ Вай бори сеюм баргашта, ба онҳо гуфт: «Шумо ҳанӯз хоб рафта дам мегиред? Бас, акнун соати он расидааст, ки Фарзанди Инсон ба дасти гунаҳкорон таслим карда мешавад. ⁴² Биёед, бархезед, меравем. Нигоҳ кунед, ана таслимкунандаи Ман ҳам наздик омад».

Дастгир кардани Исо

⁴³ Якбора, ҳанӯз Ӯ суҳанаширо тамом накарда, Яҳудо, яке аз дувоздаҳ шогирдаш расида омад ва ҳамроҳаш як тӯда одамони ҷубу шамшер дар даст аз ҷониби

сардорони рӯхонӣ, шариатдонон ва пирони қавм буданд. ⁴⁴Инак, хиёнаткор ба онҳо пешакӣ чунин шарт карда буд: «Бидонед, касеро, ки бӯсидам, ҳамон шахсест, ки бояд дастгир кунеду таҳти назорат гирифта баред».

⁴⁵Яҳудо дарҳол ба Исо наздик шуду «Устод!» гуфта, Ёро бӯсид. ⁴⁶Пас онҳо Исоро дастгир карданд. ⁴⁷Ҳамон замон як нафар аз ҳозирон шамшерро аз ғилоф кашиду ба сӯи ғуломи сарвари рӯхониён ҳамла карда, гӯши вайро бурида партофт.

⁴⁸Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Шумо магар Маро роҳзан гумон мебаред, ки барои дастгир карданам бо чӯбу шамшерҳо омадаед? ⁴⁹Ман ҳар рӯз бо шумо дар Хонаи Худо будам ва таълим меодам, аммо шумо Маро дастгир намекардед. Вале, бигзор гуфтаҳои навиштаҷот ба амал оянд». ⁵⁰Ҳамон вақт ҳамаи шогирдонаш Ёро танҳо гузошта гурехтанд.

⁵¹Як ҷавоне аз паси Исо рафт, ки дар танаш ҳеч чиз надошту фақат бо матои катонӣ худро печонда буд. Вақте сарбозон Ёро дастгир карданд, ⁵²вай халос хӯрдуду матои катонӣ дар дасти онҳо монд, худаш тани барохна гурехт.

Исо дар ҳузури шӯро

⁵³Исоро ба хонаи сарвари рӯхониён бурданд. Ҳамаи сардорони рӯхонӣ, шариатдонон ва пирони қавм дар он ҷо ҷамъ шуданд. ⁵⁴Петрус ҳам, ки дуртар аз паси онҳо меомад, ба ҳавлии сарвари рӯхониён даромада, дар назди хизматгорон нишаст, то ки дар оташи гулхан гарм шавад.

⁵⁵Сардорони рӯхонӣ ва ҳамаи аъзоёни шӯро кӯшиш мекарданд, ки бар зидди Исо далеле ба даст оварда, Ёро ба қатл расонанд, вале ҳеч далеле пайдо накарданд. ⁵⁶Бисёриҳо бар зидди Исо шаҳодати дурӯғ доданд, аммо гуфтаҳои ӯ ба ҳам мувофиқ намеомад. ⁵⁷Баъзеҳо аз ҷо бархеста, ба Исо чунин тӯхматҳо

карданд: ⁵⁸ «Мо шунидем, ки Ӯ мегуфт: „Ман ин Хонаи Худоро, ки бо дасти инсон сохта шудааст, вайрон мекунам ва баъд аз се рӯз дигаре бе кӯмаки инсон месозам”». ⁵⁹ Вале шаҳодати онҳо бар хилофи якдигар буд.

⁶⁰ Он вақт сарвари рӯҳониён дар хузури ҳама бархест, аз Исо пурсид: «Ин чӣ айбномаҳое, ки бар зидди Ту шаҳодат медиҳанд? Чаро Ту ҳеч ҷавобе намедиҳӣ?»

⁶¹ Аммо Исо хомӯш истода, ҳеч ҷавобе надод. Сарвари рӯҳониён боз пурсид: «Магар Ту Таъиншуда ва Писари Худое ҳастӣ, ки ба Ӯ ҳамду сано мехонем?»

⁶² Исо гуфт: «Ҳастам* ва рӯзе Фарзанди Инсонро мебинед, ки аз тарафи рости Худои Пурқудрат нишаста дар рӯи абрҳои осмон меояд».

⁶³ Он гоҳ сарвари рӯҳониён либосашро дарронда гуфт: «Дигар ба мо ҳеч шоҳиде лозим ҳам нест! ⁶⁴ Худатон шунидед, ки Ӯ суханони кофирона гуфт. Ба чӣ қарор меоед?» Пас ҳамаи онҳо Ӯро айбдор карда, ба марг маҳкум намуданд.

⁶⁵ Баъд баъзеҳо ба туф кардан ба Исо даромаданд. Онҳо чашмони Ӯро баста, ба рӯяш торсакии зада ме-пурсиданд: «Агар пайғамбар бошӣ, бигӯй, ки Туро кӣ зад?» ва сарбозон ҳам Ӯро бурда заданд.

Исоро инкор кардани Петрус

⁶⁶⁻⁶⁷ Петрус ҳоло ҳам дар ҳавли назди гулхан нишаста, худро гарм мекард. Ҳамин вақт яке аз канизакони сарвари рӯҳониён ӯро дид ва ба ӯ бо диққат нигоҳ карда гуфт: «Ту ҳам ҳамроҳи Исои Носирӣ будӣ!»

⁶⁸ Петрус инро инкор карду «Намедонам ва намефаҳмам, ки чӣ мегӯӣ» гуфта, ба тарафи дигари ҳавли гузашт**.

* ^{14:62} *Ман ҳастам* — ин номест, ки Худо бо он худро номида буд (ниг. Хуруҷ 3:14).

** ^{14:68} Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «Ҳамон замон хурӯс ҷеғ зад».

⁶⁹Канизак Петрусро бори дигар дид ва ба ҳозирбудагон гуфт: «Ин мард ҳам яке аз шарикони Исо аст!»

⁷⁰Петрус инро боз инкор кард. Дертар ҳозирбудагон ба Петрус гуфтанд: «Аниқ ту шарики онҳой, чунки чалилӣ ҳастӣ!»

⁷¹Петрус бошад, ба сараш лаънатҳо хонда, қасам хӯрда гуфт: «Ин одамеро, ки дар борааш мегӯед, на-мешиносам».

⁷²Худи ҳамон лаҳза хурӯс бори дуҷум чеғ зад ва Петрус суҳанони Исоро ба ёд овард, ки гуфта буд: «Пеш аз он ки хурӯс ду бор чеғ занад, ту се бор Маро инкор мекунӣ». Он гоҳ Петрус худро дошта натавониста ба гирия даромад.

Исо дар ҳузури Пилотус

15 Саҳарии барвақт сардорони рӯҳонӣ, пирони қавм бо шариатдонон ва тамоми аъзоёни шӯро дар маҷлис ба як қарор омаданд. Онҳо Исоро баста, ба назди ҳокими румӣ Пилотус фиристоданд ва ба дасти ӯ супориданд.

²Пилотус аз Исо пурсид: «Оё Ту Шоҳи Яҳудиён ҳастӣ?» Исо ҷавоб дод: «Ҳамон тавре ки худатон мегӯед».

³Сардорони рӯҳонӣ Исоро аз бисёр чихат айбдор мекарданд. ⁴Пилотус аз ӯ пурсид: «Чаро ҷавоб намендиҳӣ? Бубин, Туро чӣ қадар айбдор мекунанд». ⁵Вале Исо боз ҳам чизе нагуфт ва Пилотус дар ҳайрат монд.

⁶Аз рӯи одат Пилотус дар ҳар чашнгирии ин ид як нафар маҳбусро, ки мардум талаб мекард, озод менамуд. ⁷Дар он вақт Бараббос ном марде, ки бо шариконаш дар шаҳр шӯриш бардошта одам кушта буд, дар ҳабс менишаст. ⁸Мардум хоҳиш карданд, ки Пилотус мисли ҳарсола як нафар маҳбусро озод кунад. ⁹Пилотус пурсид: «Меҳоҳед, ки Шоҳи Яҳудиёнро бароятон озод кунам?» ¹⁰Чун мефаҳмид, ки сардорони рӯҳонӣ Исоро аз рӯи ҳасад ба дасти ӯ супорида буданд.

¹¹ Вале сардорони рӯхонӣ мардумро ба ошӯб оварданд, то ба ивази Исо озод кардани Бараббосро талаб кунанд. ¹² Пилотус боз аз онҳо пурсид: «Пас, бо он касе, ки шумо Ӯро Шохи Яҳудиён меномед, чӣ кор кунам?»

¹³ Онҳо фарёд заданд: «Ба салиб мехкӯб кунед!»

¹⁴ Пилотус гуфт: «Чаро? Охир Вай чӣ бадие кардааст?» Лекин онҳо боз баландтар фарёд заданд: «Ӯро мехкӯб кунед!»

¹⁵ Пилотус танҳо барои қонеъ гардондани талаботи халқ Бараббосро барояшон озод карда, фармон дод, ки Исоро қамчинкорӣ намуда, ба салиб мехкӯб кунанд.

Сарбозон Исоро масҳара мекунад

¹⁶ Сарбозон Исоро ба ҳавлии дарбор бурда, аскарони зиёдро чамъ карданд. ¹⁷ Баъд ба Исо чомаи бунафшранг пӯшонданд ва аз хор тоҷе бофта, ба сараш гузоштанд. ¹⁸ Ба Ӯ таъзим карда фарёд мезаданд: «Зинда бод Шохи Яҳудиён!» ¹⁹ Онҳо бо чӯб ба сараш мезаданд, ба Ӯ туф мекарданд ва дар наздаш ба зону истода, ба Ӯ сачда менамуданд. ²⁰ Вақте ки онҳо масҳара додани Ӯро бас карданд, чомаи бунафшрангро аз танаш кашида, либоси худашро пӯшонданд ва барои ба салиб мехкӯб кардан Ӯро аз он ҷо берун бурданд.

Ба салиб мехкӯб шудани Исо

²¹ Дар роҳ онҳо бо як роҳгузари қуриние вохӯрданд, ки аз саҳро бармегашт. Он мард Шимъун ном дошт ва падари Искандару Руфис буд. Сарбозон ӯро маҷбур карданд, ки чӯби салиби Исоро бардошта барад. ²² Баъд Исоро ба ҷое оварданд, ки Ҷолҷото, яъне «Ҷои косахонаи сар» ном дошт. ²³ Сарбозон ба Ӯ майи бо мӯр* омехтаро доданд, вале Ӯ онро қабул накард. ²⁴ Он гоҳ Исоро

* 15:23 *Мӯр* – моддаи равшан монанди зардранг, ки аз бутта гирифта мешавад ва аз он доруворӣ барои сабук кардани дард тайёр мекунад.

ба рӯи салиб мехкӯб карданду либосашро байни худ тақсим карданӣ шуда, бо партофтани куръа сохибшавандаи онро муайян карданд. ²⁵Соати нӯҳи сахар буд, ки Ӯро рӯи салиб мехкӯб карданд. ²⁶Дар лавҳаи айбнома бар зидди Исо навиштанд: «Шохи Яҳудиён».

²⁷⁻²⁸Ҳамроҳи Исо боз ду дузд ро аз тарафи чапу рост ба салибҳои дигар мехкӯб карданд*.

²⁹Одамоне, ки аз он ҷо мегузаштанд, сар ҷунбонда Исоро мазок карда мегуфтанд: «Ту-ку мехостӣ Хонаи Худоро вайрон карда, дар муддати се рӯз онро аз нав соӣ, ³⁰пас, ҳоло аз салиб поён фаромада, худатро начот дех?»

³¹Сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон низ Ӯро масхарақунон ба якдигар мегуфтанд: «Дигаронро начот медоду худашро начот дода наметавонад. ³²Бигузур Таъиншудаи Худо, ки Шохи Яҳудиён аст, акнун аз салиб поён фарояд, то мо инро дида, имон оварем!» Ҳатто онҳое, ки ҳамроҳаш мехкӯб шуда буданд, Ӯро таҳқир мекарданд.

Марги Исо

³³Нисфирӯзӣ ҳама ҷоро ториқӣ фаро гирифт ва он то соати се давом кард. ³⁴Дар соати се Исо бо садои баланд фарёд зад: «Элла! Элла! Лама сабактанӣ?», яъне «Эй Худои Ман! Эй Худои Ман! Чаро Маро тарк кардӣ?» ³⁵Баъзе аз ҳозирон инро шунида, гуфтанд, ки Исо Илёс пайғамбарро садо мекунад. ³⁶Сипас як нафар давида латтаеро ба сирко тар кард ва ба сари як ҷӯб гузошту барои нӯшидан ба Исо дароз кард ва гуфт: «Истед, бинем-чи, оё Илёс омада, Ӯро аз салиб гирифта поён мефарорад ё не?!» ³⁷Баъд Исо нолаи баланде карда ҷон дод.

* 15:27-28 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «Ин ҳам дар навиштаҷот пешгӯӣ шуда буд: „Ӯ низ ба қатори ҷинойткорон дохил мешавад”».

³⁸Худи хамин вақт пардае, ки ҷои муқадастарини Хонаи Худоро ҷудо мекард, аз боло то ба поёнаш дарида, ду пора шуд. ³⁹Вақте сардори лашкари румии дар рӯ ба рӯи салибистода дид, ки Исо ҷӣ тавр фарёд зада ҷон дод, гуфт: «Дар ҳақиқат ин мард Писари Худо буд!»

⁴⁰Чанд зан ҳам он ҷо буданд, ки аз дур ин ҳодисаҳо меиданд. Дар байни онҳо Маряма Маҷдалия, Салӯмит ва Марям, ки модари Ёқуби хурдсол ва Юшо буд, низ ҳузур доштанд. ⁴¹Онҳо дар Ҷалил Исоро пайравӣ мекарданд ва дар эҳтиёҷаш кӯмак мерасонданд. Бисёр занони дигар низ, ки ҳамроҳи Ӯ ба Ерусалим омаданд, дар он ҷо буданд.

Гӯронидани Исо

⁴²Шом шуд ва мардум ба рӯзи истироҳат тайёри меиданд. ⁴³Юсуф ном шахс аз шаҳри Аромот, ки аъзои обрӯманди шӯро буд ва омадани подшоҳии Худоро интизорӣ мекашид, бочуръат ба назди Пилотус рафт ва ҷасади Исоро талаб кард. ⁴⁴Пилотус ҳайрон шуд, ки Исо ба ин зудӣ мурдааст, бинобар ин сардори лашкаро даъват карда, аз ӯ пурсид, ки оё Исо аллакай мурдааст.

⁴⁵Вақте он сардори лашкар тасдиқ кард, Пилотус ҷасади Исоро ба Юсуф супорид. ⁴⁶Юсуф суфи сафед харид ва ҷасадро аз салиб поён фароварда, кафанпеч карду ба даруни қабре, ки дар ғоре канда шуда буд, гузошт. Баъд санги калонеро ба даромади қабр ғелонда, онро маҳкам кард. ⁴⁷Маряма Маҷдалия ва Марям, модари Юшо диданд, ки ҷасад ба кучо гузошта шуд.

Зиндашавии Исо

16 Вақте ки рӯзи истироҳат ба охир расид, Маряма Маҷдалия, Марям, ки модари Ёқуб буд ва Салӯмит рафта, рағғани хушбӯӣ хариданд, то ки ба бадани Исо бимоланд. ²Ва саҳарии барвакти рӯзи

якшанбе, баъд аз баромадани офтоб ба сӯи қабр раҳсипор шуданд.

³Дар роҳ ба якдигар мегуфтанд: «Кӣ санги калонро аз даромади қабр барои мо мебардорад?» ⁴Вақте ки назди қабр расиданд, диданд, ки он санги бениҳоят калони қабр як сӯ ғелонда шудааст.

⁵Пас ба даруни қабр даромада диданд, ки як чавоне бо либоси сафед дар тарафи рост нишастааст. Занон ба ҳайрат афтоданд.

⁶Вале чавон ба онҳо гуфт: «Ҳайрон нашавед! Шумо Исои Носирии ба салиб меҳкӯбшударо мечӯед. Вай аз нав зинда шуд ва дар ин ҷо нест! Ба ҷое, ки часадашро гузошта буданд, нигоҳ кунед! ⁷Ҳоло рафта, ба шогирдонаш ва ба Петрус бигӯед, ки Исо пешопеши шумо ба Ҷалил меравад, то шуморо дар он ҷо бубинад, чунон ки ба шумо гуфта буд».

⁸Занҳо тарсону ларзон берун баромада, аз назди қабр гурехтанд ва ба касе чизе нагуфтанд, чунки дар харос буданд.

Зоҳиршавии Исо ба шогирдонаш

⁹Исо субҳи рӯзи якшанбе аз нав зинда шуд ва аввал ба Маряи Маҷдалия, ки аз вучуди ӯ ҳафт девро берун карда буд, худро зоҳир кард. ¹⁰Марям назди шогирдони гирёну мотамзада рафта ин хабарро гуфт. ¹¹Вале онҳо суханони ӯро шунида, бовар накарданд, ки Исо зинда асту Марям Ӯро дидааст.

¹²Баъд Исо худро дар сурати дигар ба ду шогирдаш, ки ба деҳа мерафтанд, зоҳир кард. ¹³Онҳо баргашта, инро ба дигарон нақл намуданд, аммо ҳеҷ кас ба суханони онҳо бовар накард.

¹⁴Дар охир Исо ба он ёздаҳ шогирдаш, дар вақти хӯрок хӯрданашон, зоҳир шуд ва онҳоро ба сабаби бемонӣ ва яқравиашон сарзаниш кард, зеро ба суханони касоне, ки Ӯро баъд аз марг зинда дида буданд, бовар накарданд.

¹⁵ Баъд ба онҳо гуфт: «Ба тамоми дунё рафта, хушхабарро ба ҳама эълон бикунед! ¹⁶ Касоне, ки имон биваранд ва таъмид бигиранд, наҷот меёбанд, вале касоне, ки имон наоваранд, маҳкум мешаванд. ¹⁷ Дар ҳаёти касоне, ки имон меоваранд, чунин аломатҳо пайдо мешаванд: онҳо бо номи Ман девҳоро меронанд ва бо забонҳои нав сухан мегӯянд; ¹⁸ онҳо морҳоро бо даст мегиранд ва агар захр хӯранд, зараре намебинанд; даст бар беморон мегузоранд ва онҳо шифо меёбанд».

¹⁹ Вақте ки сӯҳбати Исои Худованд бо онҳо тамом шуд, Вай ба сӯи осмон бурда шуд ва аз тарафи рости Худо нишаст. ²⁰ Шогирдон рафта, хушхабарро дар ҳама ҷо эълон мекарданд. Худованд ҳам мададгори онҳо буд ва бо мӯъҷизаҳои, ки онҳо нишон меоданд, гуфтаҳоиашонро тасдиқ мекард. Омин.]*

* 16:9-20 Ин оятҳо на дар ҳамаи нусаҳои қадими навиштаҷот дохил шудаанд.

Хушхабар аз Луко

Пешгуфтор

Луко, ки муаллифи ин китоб мебошад, аз рӯи касбаш духтур буд. Дар байни ҳамаи муаллифони китоби Аҳди Нав ӯ ягона муаллифест, ки ғайрияҳудӣ буд. Азбаски Луко худ шоҳиди зиндагии Исо набуд, аз ин рӯ хангоми тартиб додани ин Хушхабар ба бисёр навиштаҳои дигарон дар бораи ҳаёт ва фаъолияти Исои Масеҳ мурочиат кардааст. Баъдтар тамоми маълумоти гирифтаашро бо тартиб ҷо ба ҷо карда, китоби Хушхабарро барои як нафари бо мӯхтарамии ғайрияҳудӣ ба номи Теофилус менависад. Таҳмин аст, ки ин Хушхабар тақрибан дар соли 75-и мелодӣ навишта шудааст ва маълумоти бештари он аз Хушхабар аз Марқӯс, ки пештар навишта шуда буд, гирифта шудааст. Бинобар ин Хушхабар аз Луко бо Хушхабар аз Марқӯс бисёр монандӣ дорад.

Муаллиф воқеаҳои зиндагии Исоро дар сахнаи ходисаҳои таърихии ҳамон замон баён намудааст, то нишон диҳад, ки имони масеҳиён ба он воқеаҳо аст, ки дар асоси таърихӣ низ исбот доранд. Ҳамчунон ӯ қайд мекунад, ки зиндагии заминии Масеҳ ҳиссаи бисёр муҳимро дар таърихи тамоми башар гузоштааст.

Дар ин китоб Луко ба чанд мавзӯё аҳамияти махсус медиҳад: яке ин аст, ки Исо барои начоти ҳамаи одамон ба замин омадааст: чи яҳудӣ чи ғайрияҳуд, чи сарватманду чи камбағал, чи диндору чи беимонон! Дигаре ин аст, ки дар зиндагии Исо дуо ҷӣ аҳамият дошт. Исо бисёр дуо мекард: баъд аз он ки дар об таъмид гирифт, пеш аз интиҳоб кардани шогирдонаш, пеш аз пурсиш кардани шогирдонаш, ки Ӯро кӣ мешуморанд ва пеш аз дар салиб ҷон додана. Ҳамчунин аз ин Хушхабар мо се хикояи Исоро ёд мегирем, ки дар бораи дуо гуфтааст.

Чанд масалҳои бехтарине, ки Исо барои таълим додан дар бораи муҳаббати Худо истифода бурдааст, танҳо дар Хушхабар аз Луко нақл шудаанд: масал дар бораи сомарии нақӯкор, масал дар бораи гӯсфанди гумшуда ва масал дар бораи писари гумроҳшуда.

Луко боз дар китоби худ ғамхории Худоро нисбат ба камбағалону бечорагон нишон медиҳад: хабари хуш ба камбағалону бечорагон бояд расонда шавад, онҳо соҳиби баракати Худо мебошанд, онҳо ба базми бузург даъват шудаанд.

Дар бобҳои охирини китоб Луко дар бораи зинда шудани Исои Масеҳ ба тавре баён мекунад, то хонанда боварӣ ҳосил кунад, ки ба пеши шогирдон арвоҳи Исо не, балки Худи Исо дар бадани худ зинда шуда омада буд. \bar{U} зинда буд, ки лукмае аз моҳӣ хӯрд. Луко нишон додан мехост, ки зиндашавии Исои Масеҳ тасаввуроти ҳаёлии касе набуда, балки воқеаи ҳақиқӣ мебошад.

Дар хотимаи китоби худ Луко дар бораи ба осмон рафтани Исо нақл мекунад. Аммо пеш аз ин ки ба осмон равад, \bar{U} ба шогирдонаш гуфтааст: «Мувофиқи гуфтаҳои навиштаҷот Таъиншудаи Худо бояд азоб кашад ва дар рӯзи сеюм аз мурдагон зинда шавад.

Ба номи \bar{U} аз Ерусалим сар карда ба ҳамаи халқҳо тавба ва бахшоиши гуноҳҳо эълон карда мешавад ва шумо шоҳидони ҳамаи ин воқеаҳо ҳастед» (Луко 24:46-48).

Пешгуфтор

1 ¹⁻³ Теофилуси мӯхтарам!
Бисёр касон ботартиб навиштани воқеаҳоеро сар карданд, ки дар байни мо ба амал омада буданд. Онҳо аз рӯи нақлҳои тартиб медиҳанд, ки шоҳидону хизматчиёни аввалини Хушхабар ба мо расонданд. Аз ин рӯ, ман ҳам ин воқеаҳоро аз аввал бодикқат тадқиқ карда, дуруст дониستم, ки онҳоро як-як ба шумо бинависам, ⁴то дуруст будани таълимотеро, ки аз он хабар ёфтаед, бидонед.

Хабар дар бораи Яҳёи Таъмиддиханда

⁵Дар замони ҳукмронии Хиродус ном подшоҳи сарзамини Яҳудия рӯхоние зиндагӣ мекард, ки аз авлоди Абиёи рӯхонӣ буд. Вай Закарё ном дошт ва занашро,

ки аз авлоди Ҳоруни рӯхонӣ буд, Элисобат меномиданд. ⁶Ин зану шавҳар дар назари Худо беайб буданд ва тамоми фармону қонунҳои Худовандро пурра ба ҷо меоварданд. ⁷Онҳо ягон фарзанд надоштанд, чунки Элисобат зани нозой буд, ғайр аз ин ҳардуяшон аллакай пир шуда буданд.

⁸Рӯзе навбати хизмат ба гурӯҳи Закарё расид ва ӯ ҳамчун рӯхонӣ дар пеши Худо машғули иҷрои вазифааш шуд. ⁹Барои муайян кардани касе, ки мувофиқи расми рӯхонӣ ба Хонаи Худованд даромада, ширеши хушбӯйро месӯзонад, қуръа партофта шуд ва он ба номи Закарё афтид. ¹⁰Вақте ки Закарё машғули сӯзондани ширеши хушбӯй буд, тамоми мардум дар берун истода дуо мекарданд.

¹¹Баногоҳ ба Закарё фариштаи Худованд зоҳир шуд, ки дар тарафи рости қурбонгоҳи ширеши хушбӯй меистод. ¹²Ҳамин ки Закарё ӯро дид, беқарор шуд ва вучудастро воҳима зер кард. ¹³Аммо фаришта ба ӯ гуфт: «Ҳой Закарё, натарс. Дуоят ба даргоҳи Худо қабул шуд. Ҳамсарат Элисобат писаре хоҳад зоид ва ту ӯро Яҳё ном хоҳӣ гузошт. ¹⁴Шодиву хурсандӣ насибат мегардад ва таваллуди ин кӯдак боиси хушнудии бисёриҳо мешавад, ¹⁵зеро ӯ дар назари Худованд бузург хоҳад шуд. Ӯ бояд ҳеҷ шаробу май нанӯшад. Кӯдак ханӯз пеш аз таваллуд шуданаш аз Рӯҳи Муқаддас пур шуда, ¹⁶аз байни халқи Исроил бисёр қасонро ба сӯи Худованд Худои онҳо бармегардонад. ¹⁷Вай ҳам мисли Илёс пайғамбар дар рӯҳ ва қудрат пешопеши Худованд қадам мезанад, то ки дилҳои падаронро ба фарзандонашон наздик карда, саркашонро ба ҳикмати нақӯкорон орад ва бо ин роҳ барои Худованд халқро тайёр кунад».

¹⁸Закарё аз фаришта пурсид: «Аз кучо мефаҳмам, ки ин мешавад? Охир ману занам пир шудаем». ¹⁹Фаришта ба ӯ ҷавоб дод: «Ман Ҷаброил ҳастам ва дар ҳузури Худо меистам. Ӯ маро фиристод, то ки бо ту

гап зада, ин хабари хушро ба ту бирасонам. ²⁰ Вале чун ба суханонам, ки дар вақти муайяншуда иҷро хоҳанд шуд, бовар накардӣ, ҳоло гунг мешавӣ ва то он рӯзе, ки ҳамаи гуфтаҳоям ба амал наоянд, сухане гуфта наметавонӣ».

²¹ Мардуме, ки интизори Закарё буданд, ҳайрон шуданд, ки чаро ӯ вақти зиёде дар Хонаи Худо мемонад. ²² Ҳангоме ки Закарё берун омад, ҳеч сухан гуфта наметавонист ва онҳо фаҳмиданд, ки дар Хонаи Худо ба вай чизе аён шудааст. Ӯ гунг шуда буд, аз ин сабаб бо одамон бо имову ишора гап мезад. ²³ Ҳамин ки вақти хизмати Закарё ба охир расид, вай ба хонааш баргашт.

²⁴ Баъд аз ин зани вай Элисобат ҳомиладор шуд ва аз ин рӯ, панҷ моҳ аз хона намебаромад. Ӯ гуфт: ²⁵ «Ин кори Худованд аст, ки ҳоло ба ман назар андохта, нанги маро аз миёни мардум бардоштааст».

Хабар дар бораи таваллуди Исо

²⁶ Дар моҳи шашум Худо фаришта Ҷаброилро ба шаҳри Носираи сарзамини Ҷалил фиристод. ²⁷ Ӯ ба назди Марям ном духтаре омад. Марям номзади Юсуф, як марде аз авлоди шоҳ Довуд буд. ²⁸ Фаришта пеши Марям омада, гуфт: «Салом, эй назаркардаи Худо. Худо бо туст»*. ²⁹ Марям аз ин суханони фаришта безобита шуда, худ ба худ фикр мекард, ки чаро ӯ ба ман чунин салом дод. ³⁰ Фаришта бошад, ба ӯ гуфт: «Натарс, Марям, зеро Худо бар ту назар кардааст; ³¹ ҳоло ту ҳомиладор шуда, писаре таваллуд мекунӣ ва номашро Исо мегузорӣ. ³² Ӯ бузург мегардад ва Писари Худои Таоло хонда мешавад. Худованд Худо Ӯро ба тахти аҷлоди Ӯ Довуд мешинонад. ³³ Ӯ то абад бар халқи Ёқуб фармонфармоӣ мекунаду подшоҳиаш ҳеч гоҳ ба охир намерасад».

* 1:28 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «Ту хушбахтарин дар байни занон ҳастӣ».

³⁴Марям ба фаришта гуфт: «Ман то ҳол бо ягон мард наздикӣ надоштам, пас чӣ тавр ҳомиладор шуда метавонам?» ³⁵Фаришта ба ӯ ҷавоб дод: «Рӯҳи Муқаддас бар ту мефурояд ва қудрати Худои Таоло дар ту амал мекунад. Аз ин сабаб он кӯдаке, ки ту таваллуд мекуни, муқаддас ва Писари Худо номида хоҳад шуд. ³⁶Охир ҳеши ту Элисобат ҳам дар пиронсолӣ писаре дар шикам дорад ва ҳоло аз ҳомиладор шуданаш шаш моҳ гузаштааст, ҳарчанд нозой шуморида шуда буд. ³⁷Бидон, ки барои Худо ҳеҷ чизи ғайриимкон нест». ³⁸Марям гуфт: «Ман бандаи Худованд ҳастам ва бигзор хар чизе, ки шумо гуфтед, ба амал ояд». Сипас, фаришта аз пеши ӯ рафт.

Воҳӯрии Марям бо Элисобат

³⁹Баъд аз ин Марям бошитоб ба шаҳре, ки дар кӯхистони Яҳудия воқеъ буд, равона шуд. ⁴⁰Вақте ки ба он ҷо расид, ба хонаи Закарё даромада, бо Элисобат салом кард. ⁴¹Саломи Марямро шунидан замон тифл дар шиками Элисобат ба чунбиш омад ва Элисобат аз Рӯҳи Муқаддас пур шуда, ⁴²бо овози баланд хитоб намуд: «Ту пурфайзтарин зани дунё ҳастӣ ва хушбахт аст он кӯдаке, ки дар шикам дорӣ! ⁴³Ман кӣ ҳастам, ки модари Худовандам ба диданам омадааст? ⁴⁴Нигоҳ кун! Ҳамин ки саломи ту ба гӯшам расид, аз шодӣ бача дар шикамам ба чунбиш омад. ⁴⁵Хушбахт ҳастӣ ту, ки ба иҷро шудани гуфтаҳои Худованд бовар кардӣ».

Таронаи Марям

⁴⁶Марям гуфт:

«Чони ман Худовандро ситоиш мекунад

⁴⁷ва рӯҳам аз Худои Начотдихандаам шод аст,

⁴⁸чунки Худо ба ман барин бандаи хокиаш назар андохтааст.

Баъд аз ин ҳамаи наслҳо маро хушбахт хоҳанд хонд,

⁴⁹ зеро Худои Пуркудрат, ки номаш мукаддас аст, бароям корҳои бузурге кардааст.

⁵⁰ Вай насл ба насли касоне, ки худотарс ҳастанд, марҳамати худро нишон медихад.

⁵¹ Ӯ бо дасташ корҳои бокудрат нишон дод ва онҳоеро, ки дилашон мағрур буд, ба ҳар сӯ парешон сохт.

⁵² Ҳокимонро аз тахтхояшон ба зер афканд, вале одамони хоксорро сарбаланд кард;

⁵³ гуруснагонро аз нозу неъматхояш сер намуда, сарватмандонро аз пешаш бо дасти холи фиристод;

⁵⁴⁻⁵⁵ ба хотири марҳаматаш,

хамон тавре ки ба ачдодони мо,

яъне ба Иброҳим ва авлоди ӯ то ба абад ваъда дода буд,

ба бандаи худ Исроил ёрӣ расонд».

⁵⁶ Марям қариб се моҳ дар назди Элисобат монд ва баъд ба хонаи худ баргашт.

Таваллуди Яҳё

⁵⁷ Вақти таваллуд кардани Элисобат фаро расид ва ӯ писаре зоид. ⁵⁸ Ҳамсояҳо ва хешовандонаш фаҳмиданд, ки Худованд дар ҳаққи вай марҳамати бузурге кардааст ва ба шодии ӯ шарик шуданд.

⁵⁹ Вақте ки кӯдак ҳаштрӯза шуд, ҳамаи онҳо чамъ шуданд, то дар рӯзи хатнаи кӯдак иштирок кунанд ва хоستانд ӯро монанди падараш Закарё ном гузоранд.

⁶⁰ Вале модараш гуфт: «Не, номи ӯ Яҳё мешавад».

⁶¹ Онҳо ба ӯ гуфтанд: «Охир, дар байни хешонат ҳеҷ кас ин хел ном надорад».

⁶² Баъд бо имову ишора аз Закарё пурсиданд, ки ӯ кӯдакро чӣ ном мондан мехоҳад?

⁶³ Вай тахтачаеро талаб карда, ба рӯи он навишт «Номи ӯ Яҳё аст» ва ҳама ҳайрон шуданд.

⁶⁴ Ҳамин вақт забони Закарё кушода шуду ӯ ба гап даромада Худоро ҳамду сано хонд.

⁶⁵ Ҳамаи ҳамсояхо ба тарс афтоданд ва ин воқеахоро дар сар то сари кӯхистони Яҳудия нақл мекарданд.
⁶⁶ Онҳое, ки нақлашонро мешуниданд, дар дили худ чунин мегуфтанд: «Хӯш, ин кӯдак кӣ мешуда бошад?» Худованд бошад, дар ҳақиқат кӯдакро дастгирӣ мекард.

Пешгӯии Закарё

⁶⁷ Падари кӯдак Закарё аз Рӯҳи Муқаддас пур шуду пешгӯӣ карда, чунин мегуфт:

⁶⁸ «Шаъну шараф ба Худованд Худои Исроил!
 Зеро Ӯ ба ёрии халки худ омада, онро озод кард.

⁶⁹ Ӯ барои мо аз авлоди бандааш Довуд
 Начотдихандаи пурқудратро пайдо кард,

⁷⁰ чун аз қадим бо забони пайғамбарони
 муқаддаси худ гуфта буд,

⁷¹ ки моро аз душманонамон
 ва аз дасти ҳамаи онҳое, ки моро бад мебинанд,
 начот медиҳад.

⁷²⁻⁷³ Ҳамин тавр Вай аз рӯи ваъдае,
 ки ба аҷдодонамон дода буд,
 ба мо раҳм нишон дод.

Инчунин он аҳду паймони муқаддаси худро аз хотир набаровард,
 ки бо авлоди гузаштаи мо Иброҳим баста, қасам дод, ки ⁷⁴⁻⁷⁵ моро аз дасти душманонамон раҳой медиҳад,

то ки тамоми умрамон бе тарсу харос, дар покиву нақӯкорӣ

ба Ӯ хизмат карда тавонем.

⁷⁶ Пас ту, эй фарзанд, пайғамбари Худои Таоло номида мешавӣ,

чунки барои тайёр кардани роҳи Худованд пешопеши Ӯ қадам мезанӣ

⁷⁷ ва ба халки Ӯ мефаҳмонӣ, ки ба воситаи бахшида шудани гуноҳхояшон

онҳо начот меёбанд.

⁷⁸Зеро аз раҳму шафқати Худои мо
офтоби субҳгоҳӣ аз осмон бар мо нурафшонӣ
мекунад,

⁷⁹то бар касоне, ки дар торикию сояи марг
мешинанд, равшани кунанд
ва қадамҳои моро ба роҳи сулҳу осоиштагӣ
хидоят намояд».

⁸⁰Кӯдак бошад, калон шуда, рӯхаш қавӣ мегашт ва
то рӯзи ба халқи Исроил зоҳир гардиданаш дар биё-
бон зиндагӣ мекард.

Таваллуди Исо

2 Дар он вақтҳо император Авғустус фармон баро-
вард, ки дар саросари империя саршумории аҳо-
лӣ гузаронида шавад. ²Ин аввалин саршуморӣ буд, ки
дар замони ҳукмронии Кириниус дар Сурия гузаро-
нида мешуд. ³Ҳар кас барои ба қайд гирифта шудани
номаш бояд ба шаҳри худ мерафт. ⁴Юсуф низ аз шаҳ-
ри Носира, ки дар сарзамини Чалил воқеъ гаштааст,
ба сарзамини Яҳудия сафар кард. Азбаски ӯ аз авлоди
шоҳ Довуд буд, бояд номаш дар шаҳри Байт-Лаҳм, ки
ҷои таваллуди Довуд аст, ба қайд гирифта мешуд. ⁵ӯ
Марямро низ, ки номзадаш ва ҳамон вақт аллақай
ҳомиладор буд, бо худ бурд, то ки номи ӯ ҳам ба қайд
гирифта шавад.

⁶Ҳангоме ки онҳо дар Байт-Лаҳм буданд, вақти та-
валлуди кӯдак фаро расид. ⁷Азбаски дар меҳмонхона
барои онҳо ҷое ёфт нашуд, Марям фарзанди аввали-
нашро, ки писар буд, таваллуд карда, парпеч намуда,
дар охур хобонд.

Чӯпонҳо ва фариштаҳо

⁸Дар он сарзамин чӯпонҳое буданд, ки шабона дар
хавои кушод рамаи худро посбонӣ мекарданд. ⁹Як
фариштаи Худованд бар онҳо зоҳир гардид ва шӯҳрату

чалолӣ Худованд дар атрофашон дурахшид. Чӯпонҳо сахт тарсиданд. ¹⁰Аммо фаришта ба онҳо гуфт: «Натарсед, ман ба шумо хушхабареро овардаам, ки аз шунидани он тамоми мардум беҳад шод мегарданд. ¹¹Зеро имрӯз барои шумо дар шаҳри шоҳ Довуд Начотдихандае ба дунё омад, ки Ҷ Таъиншудаи Худо ва Худованд аст. ¹²Ба шумо ҳамин нишона мешавад, ки тифли парпечшударо дар охур хобида меёбед». ¹³Ногаҳон бо он фаришта дар осмон ҳазор-ҳазор фариштаҳои дигар пайдо шуданд, ки Худоро ҳамду сано хонда, мегуфтанд:

¹⁴«Бигзор номи Худо дар осмонҳо шӯҳрату чалол ёбад
ва дар байни онҳое, ки дар рӯи замин
писандидаи Ҷ ҳастанд,
сулҳу осоиштагӣ бошад!»

¹⁵Баъд фариштагон аз назди онҳо дур шуда, дар осмон нопадид гаштанд ва чӯпонҳо ба якдигар мегуфтанд: «Биёед, ба Байт-Лаҳм биравем ва он ҳодисаҳои рӯйдодаро, ки Худованд ба мо гуфт, бубинем». ¹⁶Пас бошитоб рафта, Маряму Юсуф ва он кӯдакро, ки дар охур хобида буд, ёфтанд. ¹⁷Вақте ки кӯдакро диданд, ҳар он чизеро, ки дар борааш шунида буданд, ба ҳама нақл карданд. ¹⁸Ҳамаи шунавандагон аз нақли чӯпонҳо хайрон шуданд. ¹⁹Вале Марям чизи шунидаашро дар дили худ нигоҳ дошта, дар борааш фикру мулоҳизаҳои зиёде мекард.

²⁰Чӯпонҳо баргашта, барои чизҳои шунидаву дидаашон Худоро ситоиш намуда, ба Ҷ ҳамду сано мехонданд, зеро ҳамаи он чизе, ки ба онҳо гуфта шуда буд, иҷро шуд.

Ба Хонаи Худо оварда шудани Исо

²¹Баъд аз ҳашт рӯз вақти хатнаи кӯдак фаро расид ва Ҷро Исо номиданд. Ба Ҷ ҳамон номеро гузоштанд, ки фаришта ханӯз пеш аз дар шикам пайдо шудани Ҷ гуфта буд.

²² Ҳамин ки вақти покшавии онҳо фаро расид, Юсуфу Марям мувофиқи шариати Мӯсо кӯдакро ба Ерусалим оварданд, то ки ба Худованд пешкаш намоянд.

²³ Чунон ки дар шариати Худованд навишта шудааст: «Ҳар писари аввалин бояд ба Худо бахшида шавад»

²⁴ ва аз рӯи қонун падару модари кӯдак бояд хатман як ҷуфт мусича ва ё ду ҷӯчаи кабутарро қурбонӣ кунанд.

²⁵ Дар Ерусалим Шимъӯн ном марде зиндагӣ мекард, ки худотарсу накӯкор буд. Вай вақти тасаллӣ ёфтани халки Исроилро интизор буд. Рӯҳи Муқаддас бо Шимъӯн буд ²⁶ ва аз он Рӯҳ бар ӯ маълум шуд, ки то Шимъӯн Таъиншудаи Худованд, яъне Масеҳро набинад, намемирад. ²⁷ Он Рӯҳ ба Шимъӯн илҳом бахшид ва ӯ ба Хонаи Худо рафт. Худи ҳамон рӯз падару модари Исо ҳам кӯдакро барои иҷро намудани маросими шариат ба он ҷо оварданд.

²⁸ Шимъӯн кӯдакро ба оғӯш гирифт ва Худоро ҳамдусано хонда гуфт:

²⁹ «Ҳоло, эй Худованд,

бандаатро аз рӯи ваъдаи худ

бо сулҳу саломатӣ ҷавоб деҳ,

³⁰ зеро чашмонам начотеро диданд,

ки аз тарафи Ту меояд.

³¹ Ту онро дар ҳузури хамаи халқҳо муҳайё сохтӣ.

³² Вай нурест, ки барои ғайрияҳудиён роҳи Туро равшан мекунад

ва ба халқи Исроилат шӯҳрат меорад».

³³ Падару модари Исо аз чунин суханони дар бораи кӯдак гуфташуда хайрон шуданд. ³⁴ Шимъӯн онҳоро баракат дода, ба Марям, модари Исо гуфт:

«Ин кӯдак дар Исроил барои нобуд сохтан

ва начот додани бисёриҳо таъин шудааст.

Ӯ нишонае аз Худо мешавад, ки бар зиддаш

сухан хоҳанд гуфт,

³⁵ то ки фикрҳои дили бисёриҳо ошкор шавад

ва ту ҳам бисёр азоб мекашӣ».

³⁶ Дар Хонаи Худо Ҳано ном пайғамбарзанае буд, ки падараш Фануил ном дошт. Онҳо аз авлоди Ошер буданд. Ҳано хеле пир шуда буд. Вай баъд аз ба шавҳар баромадан ҳамагӣ ҳафт сол бо ҳамсараш зиндагӣ карда буд. ³⁷ Ин зани ҳаштоду чорсола, ки бева монда буд, ҳеч вақт аз Хонаи Худо берун намерафт ва шабу рӯз бо дуову рӯза хизмату ибодат мекард. ³⁸ Вай ҳам якбора пеш омаду Худоро шукргӯён ба ҳамаи онҳое, ки интизори озод шудани Ерусалим буданд, дар бораи он кӯдак нақлҳои зиёде кард.

Бозгашт ба Носира

³⁹ Баъд аз он ки Юсуф ва Марям ҳамаи корхоро аз рӯи шариати Худованд иҷро карданд, ба шаҳри худ, ки Носираи Чалил аст, баргаштанд.

⁴⁰ Кӯдак калон шуда, қувват мегирифт ва пур аз хикмат мешуд. Ӯ писандидаи Худо буд.

Исои наврас дар Хонаи Худо

⁴¹ Ҳар сол падару модари Исо барои қайд кардани иди Балогардон ба Ерусалим мерафтанд. ⁴² Вақте ки Исо дувоздаҳсола шуд, онҳо аз рӯи одат ҳамроҳи Ӯ ба он ҷо рафтанд. ⁴³ Баъд аз он ки рӯзҳои ид ба охир расиданд, онҳо ба шаҳри худ раҳсипор гаштанд, вале Исои наврас дар Ерусалим монд. Падару модараш аз ин беҳабар буданд. ⁴⁴ Онҳо гумон доштанд, ки Ӯ ҳамроҳи дигарон равона аст ва тамоми рӯз сафарашонро давом доданд. Дертар Ӯро дар миёни дӯстону хешони худ ҷустуҷӯ карданд ⁴⁵ ва чун наёфтанд, ба Ерусалим барои ҷустуҷӯяш баргаштанд. ⁴⁶ Баъд аз се рӯз Ӯро дар Хонаи Худо ёфтанд, ки дар байни муаллимон нишаста, суханонашонро гӯш мекард ва ба онҳо савол меод. ⁴⁷ Ҳамаи шунавандагон аз барои доноӣ ва ҷавобхояш ҳайрон монданд. ⁴⁸ Падару модараш Ӯро дида, ҳайрон шуданд ва Марям ба Вай гуфт: «Писарам, чаро бо мо чунин рафтор кардӣ? Ману падарат дар ҷустуҷӯи

Ту бисёр азоб кашидем». ⁴⁹ Исо гуфт: «Чаро Маро чувтучӯ кардед? Магар шумо намедонистед, ки Ман бояд дар хонаи Падарам бошам?» ⁵⁰ Вале онҳо маънои суханони Ӯро нафахмиданд.

⁵¹ Ӯ бо падару модараш ба Носира баргашт ва аз гуфтаи онҳо берун намебаромад. Марям бошад, хамаи инро дар дили худ нигоҳ медошт.

⁵² Исо сол ба сол дар ҳикмат ва қомат бузург шуда, торафт бештар писандидаи Худову мардум мегашт.

Паёми Яҳё

3 ¹⁻² Дар замони сарвари рӯхониён будани Хонон ва Қаёфо каломи Худо дар биёбон ба гӯши Яҳёи писари Закарё расид. Ин воқеа дар соли понздаҳуми ҳукмронии император Тибариюс рӯй дод. Дар он айём Понтиус Пилотус фармонравои Яҳудия ва Ҳиродус ҳокими Чалил буданд. Бародари Ҳиродус Филиппус бошад, дар Итурияву вилояти Тархонитус ҳукмронӣ мекард ва Лисониюс ҳокими Абилин буд.

³ Яҳё тамоми ноҳияҳои атрофи дарёи Урдунро тай намуда, эълон мекард, ки мардум барои бахшида шудани гуноҳхояшон бояд тавба карда, аз гуноҳхояшон даст кашанд ва таъмид бигиранд. ⁴ Дар бораи вай дар китоби Ишаё пайғамбар чунин навишта шудааст:

«Касе дар биёбон фарёд зада мегӯяд:

„Барои Худованд роҳ тайёр кунед! Онро рост намоед!

⁵ Бигзор ҳар водӣ баланд шавад,

ҳар кӯҳу теппа ба ҳамворӣ мубаддал гардад.

Бигзор роҳҳои печ дар печ рост шуда, роҳҳои пасту баланд ҳамвор шаванд,

⁶ он гоҳ ҳар як қони зинда начоти Худоро мебинад!»

⁷ Мардуми зиёде назди Яҳё меомаданд, то аз дасти ӯ таъмид бигиранд ва ӯ ба онҳо мегуфт: «Эй морони маккор! Кӣ ба шумо гуфт, ки аз чазои дарпешистодаи

Худо гурехта метавонед? ⁸ Асло фикр накунед, ки ба сабаби аз насли Иброҳим буданатон чазо намебинед. Зеро ба шумо мегӯям, ки Худо аз ҳамин сангҳо барои Иброҳим насл ба вучуд оварда метавонад. Пас, чун дарахти мевадоре, ки меваи хуб медихад, дар амал нишон диҳед, ки ҳақиқатан тавба кардаед. ⁹ Теша аллакай бар решаи дарахтон гузошта шудааст ва ҳар дарахте, ки меваи хуб намеоварад, бурида ба оташ партофта мешавад».

¹⁰ Мардум аз ӯ мепурсиданд: «Пас, мо чӣ кор кунем?» ¹¹ Яҳё ҷавоб дод: «Касе, ки ду ҷома дорад, яктоашро ба касе диҳад, ки ба он мӯхтоҷ аст ва ҳар кӣ хӯрок дорад, низ чунин бикунад». ¹² Андозгирон ҳам, ки барои таъмид гирифтани омада буданд, аз ӯ пурсиданд: «Устод, мо чӣ кор кунем?» ¹³ Ба онҳо гуфт: «Бештар аз он андозе, ки бароятон муайян карда шудааст, аз мардум наситонед». ¹⁴ Сарбозон низ аз ӯ пурсиданд: «Пас, мо чӣ кор кунем?» Яҳё гуфт: «Касеро бо зӯриву тӯхмати ноҳақ ғорат накунед ва ба маоши худ қаноат намоед».

¹⁵ Мардум интизори омадани Масеҳ, яъне Таъиншудаи Худо буданд ва баъд аз шунидани гуфтаҳои Яҳё худ ба худ фикр мекарданд, ки шояд Яҳё Таъиншудаи Худо аст. ¹⁶ Яҳё бошад, ба онҳо гуфт: «Ман шуморо бо об таъмид медиҳам, вале тавонотаре аз ман меояд, ки ман ҳатто сазовори кушодани банди пойафзоли ӯ нестам. Ӯ шуморо бо Рӯҳи Муқаддас ва оташ таъмид хоҳад дод. ¹⁷ Дар дасти Ӯ бел барои бод кардани гандум тайёр аст. Вай бо он хирмани худро тоза карда, гандумро дар анбораш ҷамъ мекунад, вале қаҳро дар оташи хомӯшнашаванда месӯзонад».

¹⁸ Ҳамин тавр Яҳё мардумро панду насихат карда, ба онҳо хушхабарро мерасонд.

¹⁹ Яҳё ҳоким Ҳиродусро ҳам барои он ки ҳамсари бародари худаш Ҳиродияро ба занӣ гирифта буд ва барои хамаи корҳои бадаш сарзаниш мекард. ²⁰ Бинобар ин

Хиродус, бар замми хамаи кирдори бадаш, боз Яхёро ба хабс андохт.

Таъмиди Исо

²¹ Инак, вакте ки хамаи мардум таъмид гирифта буданд, Исо низ таъмид гирифт ба дуогӯй машғул шуд. Дар хамин вақт осмон кушода шуда, ²² Рӯхи Мукаддас дар шакли кабу́таре фаромада, дар болои \bar{U} қарор гирифт ва садое аз осмон баромад, ки мегуфт: «Ту Писари азизи Ман ҳастӣ ва Ман аз Ту хушнудам!»

Авлоду аҷдодони Исо

²³ Вакте ки Исо ба хизмати худ шурӯъ намуд, тақрибан сисола буд ва хама гумон мекарданд, ки \bar{U} писари Юсуф аст. Юсуф бошад, писари Элӣ, ²⁴ Элӣ писари Маттот, Маттот писари Левӣ, Левӣ писари Малкӣ, Малкӣ писари Яннай, Яннай писари Юсуф, ²⁵ Юсуф писари Матитё, Матитё писари Омӯс, Омӯс писари Наҳум, Наҳум писари Ҳеслӣ, Ҳеслӣ писари Начҷой, ²⁶ Начҷой писари Маҳат, Маҳат писари Матитё, Матитё писари Шимъӣ, Шимъӣ писари Юсуф, Юсуф писари Юдо, ²⁷ Юдо писари Юҳонон, Юҳонон писари Ресо, Ресо писари Зарубобил, Зарубобил писари Шаалтиил, Шаалтиил писари Нерӣ, ²⁸ Нерӣ писари Малкӣ, Малкӣ писари Аддӣ, Аддӣ писари Кӯсом, Кӯсом писари Элмадом, Элмадом писари Эр, ²⁹ Эр писари Юсе, Юсе писари Элизер, Элизер писари Юрим, Юрим писари Маттот, Маттот писари Левӣ, ³⁰ Левӣ писари Шимъӯн, Шимъӯн писари Яҳудо, Яҳудо писари Юсуф, Юсуф писари Юном, Юном писари Элёким, ³¹ Элёким писари Малё, Малё писари Мино, Мино писари Матато, Матато писари Натан, Натан писари Довуд, ³² Довуд писари Йисой, Йисой писари Убид, Убид писари Бӯаз, Бӯаз писари Салмӯн, Салмӯн писари Наҳшӯн, ³³ Наҳшӯн писари Аминодоб, Аминодоб писари Адамин, Адамин писари Хорнӣ,

Хорнї писари Хесрӯн, Хесрӯн писари Форас, Форас писари Яҳудо, ³⁴ Яҳудо писари Ёқуб, Ёқуб писари Исхоқ, Исхоқ писари Иброҳим, Иброҳим писари Тораҳ, Тораҳ писари Нохӯр, ³⁵ Нохӯр писари Саруч, Саруч писари Рау, Рау писари Фолач, Фолач писари Эбар, Эбар писари Шолаҳ, ³⁶ Шолаҳ писари Қенон, Қенон писари Арфакшад, Арфакшад писари Сом, Сом писари Нӯх, Нӯх писари Ломак, ³⁷ Ломак писари Матушолах, Матушолах писари Ҳанӯх, Ҳанӯх писари Ёрад, Ёрад писари Маҳалалғил, Маҳалалғил писари Қенон, ³⁸ Қенон писари Анӯш, Анӯш писари Шет, Шет писари Одам ва Одам писари Худо буданд.

Аз озмоиш гузаштани Исо

4 Исо аз Рӯҳи Муқаддас пур шуда, аз соҳили дарёи Урдун баргашт ва ин Рӯҳ Ўро ба биёбон бурд. ²Он чо иблис дар муддати чил шабу чил рӯз Ўро мезоид. Ҳамон рӯзҳо Исо ҳеч чиз намехӯрд ва оқибат хеле гурусна монд.

³Иблис ба Ў гуфт: «Ту Писари Худо ҳастӣ-ку, пас, ба ин санг фармон деҳ, ки нон шавад». ⁴Исо ҷавоб дод: «Не, зеро дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки инсон на фақат бо хӯрдани нон зинда аст». ⁵Баъд иблис Вайро ба баландӣ бурда, аз он чо дар як лаҳза тамоми мамлакатҳои дунёро ба Ў нишон дода, ⁶⁻⁷гуфт: «Агар Ту ба ман сачда кунӣ, ман тамоми ихтиёри ҳукмронӣ кардан ва ҳамаи шӯҳрату ҷалоли онҳоро ба Ту месупорам, зеро он ба ман дода шудааст ва ман метавонам онро ба касе, ки хоҳам, тӯхфа бикунам». ⁸Исо ба вай ҷавоб дод: «Дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки „мо бояд Худованд Худои худро бипарастем ва фақат ба Ў хизмат кунем”».

⁹Баъд иблис Ўро ба Ерусалим бурд ва ба нуқтаи баландтарини Хонаи Худо гузошта гуфт: «Ту Писари Худо ҳастӣ-ку, пас, худро аз ин чо ба поён парто.

¹⁰Охир дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки

„Худо ба фариштагони худ фармон медиҳад,
ки Туро муҳофизат кунанд
¹¹ ва онҳо Туро бар болои дастонашон хоҳанд
бардошт,
то ки поят ба санге назанад”».

¹² Исо ҷавоб дод: «Не, ҳамчунин гуфта шудааст, ки набояд Худованд Худои худро бисанҷем». ¹³ Баъд аз ин иблис васвасаҳои худро бас кард ва то пайдо шудани лаҳзаи мувофиқ аз Исо дур шуд.

Хизматгузори Исо дар Ҷалил ва Носира

¹⁴ Исо бо қудрати Рӯҳи Муқаддас ба Ҷалил баргашт ва ин хабар дар сар то сари он ноҳия паҳн шуд. ¹⁵ Ӯ дар ибодатхонаҳо мардумро таълим меод ва ҳама Исоро ситоиш мекарданд.

¹⁶ Ҳамин тавр Ӯ ба шаҳри Носира омад, ки дар он ҷо ба воя расида буд. Вай дар рӯзи истироҳат аз рӯи одат ба ибодатхона даромада, барои бо овози баланд хондани навиштаҷот аз ҷояш бархест. ¹⁷ Ба Ӯ китоби Ишаъё пайғамбарро доданд ва Исо онро кушода, ҷое-ро ёфт, ки чунин навишта шуда буд:

¹⁸ «Рӯҳи Худованд дар Ман аст,
зеро Ӯ Маро таъин намудааст, ки ба бенавоён
хушхабарро бирасонам.

Ӯ Маро фиристодааст, то озодии асирон, бино
шудани кӯрон ва раҳиҳои ситамдидагону

¹⁹ соли фэйзбахши Худовандро эълон намоям».

²⁰ Баъд Вай китобро пӯшида, ба ходим дод ва ба ҷои худ нишаст. Дар ибодатхона ҳама бо диққат ба Ӯ нигоҳ мекарданд ²¹ ва Ӯ ба сухан оғоз намуд: «Он навиштаҷоеро, ки холо шунидед, имрӯз амалӣ гаштанд».

²² Ҳама Исоро таъриф мекарданд ва аз суханони фэйзбахши Ӯ дар таъҷуб монда, мегуфтанд: «Магар Ӯ писари Юсуф нест?»

²³ Ӯ ба онҳо гуфт: «Медонам, ки дар бораи Ман чунин масалро хоҳед гуфт: „Эй табиб! Худатро шифо

дех ва дар ватани худ низ мӯъчизаҳоеро бикун, ки шунидаем дар шаҳри Кафарнаҳум кардаӣ»». ²⁴ Баъд суҳанашро давом дод: «Ба ростӣ мегӯям, ки ягон пайғамбар дар диёраш кадр надорад. ²⁵ Ҳақиқатан ҳам, дар замони Илёс пайғамбар, вақте ки дар муддати сеvu ним сол борон наборид ва дар рӯи замин гуруснагии сахте ба вучуд омад, дар Исроил бевазанони бисёре буданд, ²⁶ вале Илёс назди ҳеч яке аз онҳо фиристода нашуд. Ӯ танҳо ба назди як бевазане фиристода шуд, ки дар Сорфато ном шаҳри Сидун зиндагӣ мекард. ²⁷ Дар замони Элишои пайғамбар ҳам дар Исроил маҳавҳои зиёде буданд, вале ба ғайр аз Наамони суриёний ҳеч кадоме аз онҳо шифо наёфтанд».

²⁸ Онҳое, ки дар ибодатхона буданд, аз шунидани чунин суҳанҳо ба ғазаб омаданд. ²⁹ Баъд аз ҷояшон барҳеста, Исоро аз шаҳр берун карда, ба болои теппае бурданд, ки шаҳр он ҷо сохта шуда буд ва хоستانд аз лаби ҷарӣ Ӯро партоянд. ³⁰ Аммо Ӯ аз миёни онҳо гузашта, бо роҳи худ равона шуд.

Аз рӯҳи нопок озод шудани мард

³¹ Исо ба шаҳри Кафарнаҳум, ки дар Ҷалил аст, омада, дар рӯзи истирохат мардумро таълим меод. ³² Одамон аз таълимоти Ӯ қоил мемонданд, чунки суҳанонаш боқудрат буданд. ³³ Дар ибодатхона марде хузур дошт, ки дар вучодаш рӯҳи нопок, яъне дев ҷойгир шуда буд. Ӯ бо овози баланд фарёд зада гуфт: ³⁴ «Моро ба ҳоламон гузор! Ту ба мо чӣ қор дорӣ, эй Исои Носирӣ? Магар барои нобуд кардани мо омадаӣ?! Туро медонам! Ту Шаҳси муқаддаси Худо ҳастӣ!» ³⁵ Вале Исо рӯҳи нопокро сарзаниш карда фармуд, ки хомӯш шавад ва аз даруни он одам берун барояд. Дев мардро дар пеши назари ҳама ба замин партофт ва ба он мард ҳеч зараре нарасонда, аз вай берун баромад. ³⁶ Ҳама хайрон шуда ба якдигар мегуфтанд: «Ин чӣ суҳанест, ки Ӯ бо қудрату қувват

ба рӯхҳои нопок амр мефармояд ва онҳо берун мебароянд?»

³⁷ Овозаи Исо дар тамоми он ноҳия паҳн мешуд.

Шифои ёфтани бисёр дардмандон

³⁸ Исо аз ибодатхона баромада, ба хонаи Шимъун рафт. Хушдомани Шимъун ба табларзаи сахте гирифтот буд ва аз Исо хоҳиш карданд, ки ба ин зан ёрӣ диҳад. ³⁹ Исо болои сари ӯ хам шуда, табларзаро манъ кард ва он тамоман нест шуд. Зан дарҳол барҳеста, ба меҳмоннавозӣ машғул шуд.

⁴⁰ Вақти ғуруби офтоб ҳамаи онҳоеро, ки ба касалиҳои гуногун гирифтот буданд, ба назди Исо меоварданд. ӯ дасти худро болои сари ҳар яке аз онҳо мегузошту шифояшон меод. ⁴¹ Ҳамчунон девҳо «Ту писари Худо ҳастӣ!» гуфта, фарёдзанон аз бисёр касон берун мебароманд, чунки онҳо медонистанд, ки ӯ Таъиншудаи Худо аст. Аммо ӯ ба онҳо иҷозати гап заданро намеод.

Дар ибодатхонаҳо таълим додани Исо

⁴² Вақте ки субҳ дамид, Исо берун баромада, ба ҷои хилвате рафт. Вале мардум ӯро ҷустуҷӯ карда, ба наздаш омаданд ва намегузоштанд, ки аз пешашон биравад. ⁴³ ӯ бошад, ба онҳо гуфт: «Ман бояд хушхабарии подшоҳии Худоро ба шаҳрҳои дигар ҳам бирасонам, чунки бо ҳамин мақсад Ман фиристода шудаам».

⁴⁴ Ва ӯ дар ибодатхонаҳои тамоми сарзамини Яҳудия хушхабарро эълон мекард.

Интихоби шогирдони аввал

5 Як рӯз Исо дар канори кӯли Ҷинесор меистод ва мардуми бисёре, ки меҳостанд каломи Худоро бишнавад, аз ҳар тараф ба ӯ фишор меоварданд. ² Исо ду қайқеро дид, ки дар соҳили кӯл гузошта шуда буданд ва мохигирон аз онҳо берун омада, тӯрҳои

мохидориро мешустанд. ³Ў ба яке аз қайқҳо, ки соҳибаш Шимъун буд, савор шуда, аз ӯ хоҳиш кард, ки қайқро аз соҳил каме дуртар ронад. Баъд нишаста, аз қайқ мардумро таълим меод. ⁴Дар охири суханаш Ў ба Шимъун гуфт: «Қайқро ба мобайни кӯл бирон ва барои сайд тӯрҳоянро ба об андозед». ⁵Шимъун ҷавоб дод: «Устод! Мо тамоми шаб заҳмат кашидем ва чизе сайд накардем, вале азбаски шумо мефармоед, холо тӯрро ба об меандозем». ⁶Вақте ин корро карданд, он қадар моҳӣ сайд шуд, ки қариб буд тӯрҳояшон қанда шаванд. ⁷Пас, Шимъун ва рафиқонаш ба шарикони худ, ки дар қайқи дигар буданд, ишорае карданд, то ба ёриашон биёянд. Онҳо омада, ҳар ду қайқро то дараҷае аз моҳӣ пур карданд, ки қариб ғарқ мешуданд.

⁸Шимъуни Петрус ин ҳолатро дида, пеши пойҳои Исо афтада гуфт: «Худовандо! Аз пеши ман бирав, чунки ман одами гунаҳкор ҳастам». ⁹Ў инро барои он гуфт, ки ҳудаш ва ҳамроҳонаш аз сайди бешумори ба дастовардашон ба ҳайрат афтада буданд. ¹⁰Ёқубу Юханно низ, ки писарони Забдой ва шарикони Шимъун буданд, ҳайрон шуданд. Вале Исо ба Шимъун гуфт: «Натарс, баъд аз ин одамонро монанди моҳӣ чамъ хоҳӣ кард».

¹¹Сипас моҳигирон қайқҳоро ба соҳил бароварданд ва ҳамаи корҳояшонро як сӯ гузошта, Исоро пайравӣ карданд.

Шифо ёфтани марди маҳав

¹²Исо дар шаҳре буд, ки дар он ҷо марди гирифтори касалии маҳав буд. Он маҳав Исоро дида, сар ба пой ӯ ниҳоду илтимос кард: «Худовандо, агар хоҳӣ, метавонӣ маро пок созӣ». ¹³Исо дасташро ба ӯ расонда гуфт: «Албатта, меҳоҳам, пок шав!» ва касалии маҳав нест шуд.

¹⁴Баъд Исо ба ӯ таъкид карда гуфт: «Дар бораи ин воқеа ба касе нагӯй, балки рост назди рӯҳонӣ рафта,

худро нишон дех ва барои пок шудани худ, ҳамон тавре ки Мӯсо фармудааст, қурбонӣ бикун, то ба мардум шаҳодате гардад». ¹⁵Аммо ба ин нигоҳ накарда, овозаи ӯ торафт паҳн мешуд. Барои шифо ёфтани аз бемориҳо ва шунидани сухани ӯ шумораи зиёди мардум дар атрофи Исо ҳаммаданд.

¹⁶Исо бошад, барои дуо қардан ба ҷои хилват мерафт.

Шифо ёфтани марди шал

¹⁷Рӯзе Исо машғули таълим буд. Фарисиён ва шариатдононе, ки аз тамоми деҳоти Ҷалил, аз Яҳудия ва аз Ерусалим омада буданд, дар назди ӯ нишастанд. Қудрати Худованд барои шифо додан ба Исо буд. ¹⁸Ҳамин вақт чанд нафаре марди шалеро ба ҷойгаҳаш бардошта оварданд. Онҳо кӯшиш мекарданд, ки ӯро ба даруни хона дароварда, дар пеши Исо гузоранд, ¹⁹вале аз сабаби бисёр будани мардум барои даровардани ӯ роҳе наёфтанд. Бинобар ин ба болои хона баромада, аз миёни сафолҳои бом шалро ба ҷойгаҳаш ба даруни хона, ба миёни мардум, пеши Исо фароварданд. ²⁰Исо имони онҳоро дида, ба он шал гуфт: «Дӯстам! Гуноҳхоят бахшида шуданд».

²¹Вале шариатдонону фарисиён ба якдигар мегуфтанд: «Ин кист, ки суханони кофирона мегуяд? Ғайр аз Худо кӣ гуноҳхоро бахшида метавонад?» ²²Исо бошад, аз фикри онҳо дарак ёфта ҷавоб дод: «Чаро дар дилхоятон чунин фикрҳо доред? ²³Қадамаш осонтар аст: гуфтани он, ки „гуноҳҳои ту бахшида шуданд“ ё гуфтани он, ки „барҳез ва роҳ гард“? ²⁴Пас, Ман ба шумо исбот мекунам, ки Фарзанди Инсон дар рӯи замин қудрати бахшидани гуноҳхоро дорад». Сипас ба шал нигариста гуфт: «Ба ту мегуям, барҳез, ҷойгаҳатро бардошта ба хонаат рав». ²⁵Он мард дар пеши ҳама дарҳол аз ҷояш барҳест ва ҷойгаҳашро, ки дар рӯи он хобида буд, бардошта, Худоро шукргӯён ба хонааш равона шуд.

²⁶ Ҳама ба ҳайрат афтода, Худоро ситоиш мекарданд ва дар ҳолате, ки пур аз тарсу харос буданд, мегуфтанд: «Имрӯз чизҳои аҷоибро дидем».

Даъват шудани Левӣ

²⁷ Баъд аз ин Исо берун рафт ва Левӣ ном андозгиреро дид, ки дар ҷои кораш нишаста буд. Исо ба вай гуфт: «Биё, пайрави Ман шав». ²⁸ Левӣ бархест ва ҳама чизашро монда, аз паси ӯ равона шуд.

²⁹ Левӣ дар хонаи худ барои Исо зиёфати калон орошт. Шумораи зиёди андозгирон ва одамони дигар ҳамроҳшон дар гирди як дастархон менишастанд. ³⁰ Фарисиён ва шариатдонон ба шогирдони Исо шикоят карда мегуфтанд: «Чаро шумо ҳамроҳи андозгирону гунаҳкорон аз як дастархон мехӯреду менӯшед?» ³¹ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба табиб на одамони солим, балки беморон мӯхтоҷанд. ³² Ман ҳам барои он омадам, ки на нақӯкорон, балки гунаҳкоронро ба тавба даъват намоям».

Савол дар бораи рӯза

³³ Ба Исо гуфтанд: «Чаро шогирдони Яҳё зуд-зуд рӯза мегиранду дуо мехонанд, шогирдони фарисиён низ чунин мекунанд, вале шогирдони Шумо мехӯранд ва менӯшанд?» ³⁴ Исо ба онҳо гуфт: «Оё метавонед дӯстони домодро, модоме ки ӯ бо онҳост, мачбур созед, ки рӯза бигиранд? ³⁵ Вале вақте мерасад, ки домод аз байнашон гирифта мешавад ва он гоҳ онҳо низ рӯза мегиранд».

³⁶ Баъд ба онҳо ин масалро гуфт: «Ҳеч кас аз ҷомаи нав пораеро канда, ҷомаи кӯҳнаро ямоқ намекунад, чунки ҳам ҷомаи нав ҳайф мешавад ва ҳам ямоқи нав ба ҷомаи кӯҳна мувофиқ намеояд. ³⁷ Ҳамчунин ҳеч кас шароби навтайёршударо ба машки чармини кӯҳна намержад, чунки шароб мечӯшаду машкро даронда, ҳам худ мерезад ва ҳам машк бекора мешавад. ³⁸ Пас,

шароби нав бояд ба машки нав рехта шавад. ³⁹Ҳеч кас баъд аз нӯшидани шароби кӯҳна шароби навро талаб намекунад, зеро мегӯянд, ки шароби кӯҳна хуб аст».

Савол дар бораи рӯзи истироҳат

6 Яке аз рӯзҳои истироҳат Исо аз миёни киштзорҳои гандум мегузашт. Шогирдонаш хӯшаҳоро чида, бо кафи дасташон молида меҳӯрданд. ²Баъзе аз фарисиён гуфтанд: «Чаро шумо кореро мекунед, ки кардани он дар рӯзи истироҳат раво нест?» ³Исо ҷавоб дод: «Магар шумо дар навиштаҷот нахондаед, ки шоҳ Довуд, вақте ки бо ҳамроҳонаш гурусна монд, чӣ кор карда буд? ⁴Ӯ ба хонае, ки хузури Худоро дошт, даромада, нони ба Худо тақдимшударо гирифта хӯрд ва ба ҳамроҳонаш низ дод. Ҳол он ки аз рӯи шариат фақат рӯҳониён ҳақ доштанд он нонро бихӯранд». ⁵Баъд ба онҳо гуфт: «Фарзанди Инсон сохиби рӯзи истироҳат аст».

Шифо ёфтани марди дасташ хушкшуда

⁶Боз як рӯзи истироҳат Исо ба ибодатхона рафта, машғули таълим шуд. Дар он ҷо як марде хузур дошт, ки дасти росташ хушк шуда буд. ⁷Шариатдонон ва фарисиён мехостанд бинанд, ки Исо дар рӯзи истироҳат касеро шифо медиҳад ё не, то тавонанд Ӯро дар ин кор айбдор бикунанд. ⁸Аммо Исо фикри онҳоро медонист ва ба марди дасташ хушкшуда гуфт: «Барҳез ва дар миёнҷо исто». Он мард барҳесту истод. ⁹Исо ба онҳо гуфт: «Ба шумо саволе медиҳам: оё дар рӯзи шанбе некӣ кардан раво нест ё бадӣ? Ҷони касеро наҷот ё барбод додан?» ¹⁰Баъд ба ҳамаи онҳо нигоҳ карда, ба он мард гуфт: «Дастатро дароз кун». Вай дасташро дароз карду дасташ сихат шуд. ¹¹Аммо шариатдонон ва фарисиён дар ғазаб шуда, бо ҳамдигар маслиҳат мекарданд, ки бар зидди Исо чӣ коре карда метавонанд.

Интихоб шудани дувоздах вакили Исо

¹² Дар он рӯзҳо Исо барои дуо кардан ба кӯҳ баромад ва тамоми шабро бо дуои Худо гузаронид. ¹³ Вақте ки субҳ дамид, шогирдонашро ба наздаш чеғ зада, аз миёнашон дувоздах нафарро интихоб кард ва онхоро вакил номид, ки инҳоянд: ¹⁴ Шимъӯн, ки Исо ўро Петрус номид ва бародари Шимъӯн Андриёс, Ёқуб ва Юҳанно, Филиппус ва Барталмо, ¹⁵ Матто ва Тумо, Ёқуби писари Ҳалфӣ ва Шимъӯн, ки ба ӯ лақаби Ватандӯстро гузошта буданд, ¹⁶ Яҳудои писари Ёқуб ва Яҳудои Искарют, ки оқибат хиёнаткор мешавад.

Исо дар хизмати мардум

¹⁷ Исо ва вакилонаш аз кӯҳ поён фаромада, дар ҳамворие ҷой гирифтанд. Шумораи зиёди пайравонаш ва мардуми бешуморе аз тамоми гирду атрофи сарзаминҳои Яҳудия, Ерусалим ва аз ноҳияҳои назди баҳрии Суру Сидун чамъ омаданд, ¹⁸ то ки Исоро бишнаванд ва аз бемориҳо шифо ёбанд. Қасоне, ки аз рӯҳи нопок азоб мекашиданд, низ шифо ёфтанд. ¹⁹ Бинобар ин ҳама кӯшиш мекарданд, ки дасти худро ба Исо бирасонанд, чун қуввае, ки аз Ӯ берун меомад, ҳамаро шифо мебахшид.

Одамони хушбахт ва бадбахт

²⁰ Исо ба шогирдонаш чашм дӯхта гуфт:
«Хушбахтед шумо, ки ҳоло бечораед,
чунки Худо дар ҳаётатон подшоҳӣ мекунад.

²¹ Хушбахтед шумо, ки ҳоло гуруснаед,
чунки сер хоҳед шуд.

Хушбахтед шумо, ки ҳоло гиря мекунад,
зеро хандон мешавад.

²² Хушбахтед шумо, вақте ки мардум ба хотири Фарзанди Инсон аз шумо нафрат мекунанд, шуморо аз байнашон меронанд, дашном медиҳанд ва номатонро ба бадӣ бароварда аз шумо рӯй мегардонанд.

²³ Дар он рӯз хурсанд бошед ва аз шодӣ биракседу бидонед, ки Худо дар осмон бароятон мукофоти калон дорад. Зеро авлоди гузаштаи ин одамон низ бо пайғамбарон ҳамин тавр рафтор мекарданд.

²⁴ Лекин вой бар ҳоли шумо, эй сарватмандон, зеро аллакай тасаллии дили худро ёфтаед.

²⁵ Вой бар ҳоли шумо, ки холо сер хастед, чунки гурусна хоҳед монд.

Вой бар ҳоли шумо, ки холо механдед, зеро гирёну нолон хоҳед шуд.

²⁶ Вой бар ҳоли шумо, вақте ки хама шуморо таърифу тавсиф мекунанд, чунки авлоди гузаштаи ин одамон низ бо пайғамбарони бардурӯғ ҳамин тавр рафтор мекарданд.

Дӯст доштани душманон

²⁷ Аммо ба шумо, ки холо сухани Маро мешунавед, меғӯям: душманонатонро дӯст доред ва ба онҳое, ки шуморо бад мебинанд, некӣ кунед, ²⁸ барои онҳое, ки шуморо лаънат мехонанд, баракат талабед ва барои онҳое, ки шуморо дашном медиханд, дуои хайр гӯед.

²⁹ Агар касе ба як тарафи рӯятон торсақӣ занад, тарафи дигари рӯятонро бар ӯ бигардонед ва агар касе ҷомаатонро кашида гирад, монед, ки куртаатонро ҳам бигирад.

³⁰ Ҳар кӣ аз шумо чизе талаб кунад, ба ӯ бидиҳед ва ҳар кӣ чизи шуморо бигирад, баргардондани онро талаб накунад.

³¹ Пас, чӣ гуна рафторро аз дигарон нисбати худ дидан хоҳед, ҳамон тавр аввал худи шумо нисбати онҳо рафтор кунед.

³² Агар танҳо онҳоеро дӯст доред, ки шуморо дӯст медоранд, чӣ фоида ба даст меоред? Зеро гунаҳкорон ҳам дӯстдорандагони худро дӯст медоранд.

³³ Агар фақат ба касоне, ки ба шумо некӣ мекунанд, некӣ кунед, шумо чӣ ифтихоре доред? Зеро гунаҳкорон низ чунин мекунанд.

³⁴Агар ба касе қарз диҳеду умеди пас гирифтани онро дошта бошед, чӣ фоида дорад? Зеро гунаҳкорон низ ба гунаҳкорон қарз дода, интизори пас гирифтани он ҳастанд. ³⁵Вале шумо душманонатонро дӯст доред, некӣ кунед ва қарз диҳеду интизори пас гардонда гирифтани он наشاءед. Он гоҳ мукофоти бузурге насибатон гашта, фарзандони Худои Таоло хоҳед буд. Зеро Худо ба одамони ҳасис ва кӯрнамак ҳам меҳрубонӣ мекунад. ³⁶Пас, ҳамон тавре ки Падари шумо раҳмдил аст, шумо низ раҳмдил бошед.

Айбдор кардани дигарон

³⁷Ҳукм накунад ва ба ҳукм дучор намешавед. Касеро айбдор накунад ва шумо низ айбдор карда намешавед. Ҳамаро бубахшед ва шумо низ бахшида мешавед. ³⁸Бидихед ва ба шумо низ дода мешавад: ба андозаи хуби чунбонидаю фишурдашуда ва лабрезшуда ба доманатон меандозанд, зеро бо кадом санги тарозу баркашед, бо ҳамон санг ба шумо баркашида мешавад».

³⁹Ҳамчунин Ё масалеро ба онҳо гуфт: «Оё як кӯр ба кӯри дигар роҳ нишон дода метавонад? Магар ҳардуяшон ба чоҳ намеафтанд? ⁴⁰Шогирд аз устодаш болотар нест. Аммо вақте ки донишашро пурра мекунад, ба устодаш баробар мешавад.

⁴¹Чаро шумо ҳасро дар чашми бародаратон мебинеду чӯберо, ки дар чашми худатон ҳаст, ҳис намекунад? ⁴²Чӣ тавр метавонед ба бародаратон бигӯед: „Эй бародар, ичозат деҳ ҳасро аз чашмат барорам”, вақте ки чӯбро дар чашми худ намебинед? Эй дурӯяхо! Аввал чӯбро аз чашми худатон дур кунед, он гоҳ дурусттар дида метавонед, ки чӣ хел ҳасро аз чашми бародаратон бароред.

Дарахт ва меваи он

⁴³Ҳаргиз дарахти хуб меваи бад ва ё дарахти бад меваи хуб ба бор намеоварад, ⁴⁴чунки ҳар дарахт аз

мевааш шинохта мешавад. Аз буттаҳои хор анҷир намечинанд ва ё ҳосили ангур намегиранд. ⁴⁵ Шахси нек аз хазинаи неки дилаш некиро ва шахси бад аз хазинаи бади дилаш бади ро берун меорад, зеро он чи дилашро пур мекунад, баъд лабрес шуда, аз забонаш берун меояд.

Бинокори дурандешу бинокори беақл

⁴⁶ Чаро ба Ман „Худовандо! Худовандо!“ мегӯед, вале гуфтаҳои мо иҷро намекунад? ⁴⁷ Холо ба шумо ба кӣ монанд будани касеро мефаҳмонам, ки пеши Ман омада, сухани Маро мешунавад ва аз рӯи он амал мекунад. ⁴⁸ Ё ба одаме монанд аст, ки барои сохтани хонааш заминро чуқур канда, пойдеворашро болои санге мегузорад. Ҳангоме ки сел меояду оби пурталотумаш хонаро зер мекунад, ба он ҳеҷ осеба намерасад, чунки пойдевораш мустаҳкам сохта шудааст. ⁴⁹ Аммо касе, ки суханони Маро шунида, аз рӯи он амал намекунад, ба одаме монанд аст, ки хонашро бе пойдевор болои хок сохтааст. Пас, вақте ки сел омада, оби пурталотумаш хонаро зер мекунад, он ба зудӣ фуру рафта несту нобуд мешавад».

Шифо ёфтани хизматгори сардори лашкар

7 Баъд аз он ки Исо тамоми суханҳояшро ба мардум гуфта шуд, воридаи шаҳри Кафарнаҳум гашт. ² Дар он ҷо як сардори лашкар хизматгоре дошт, ки барояш азиз буд. Ин хизматгор бемор шуда, дар бистари марг меҳобид. ³ Он сардори лашкар овозаи Исоро шунида, пирони яҳуди ро пеши Ё фиристод, то илтимос кунанд, ки омада хизматгояшро шифо диҳад. ⁴ Онҳо назди Исо омаданд ва бисёр илтимос карда гуфтанд: «Ин сардори лашкар сазовори он аст, ки барояш чунин корро бикунед, ⁵ чунки вай халки моро дӯст медорад ва барои мо ибодатхонае сохтааст».

⁶ Исо ҳамроҳи онҳо рафт. Ҳангоме ки ба хона наздик мешуд, сардори лашкар дӯстонашро фиристод, ки аз номи вай ба Исо чунин бигӯянд: «Ҳоҷа! Аз ин зиёд заҳмат накашед, зеро ман лоиқи он нестам, ки аз остонаи дарам гузаред. ⁷ Ба ҳамин сабаб худро муносиб надонистам, ки назди шумо биёям. Танҳо як амр кунед ва хизматгори ман шифо меёбад. ⁸ Охир ман як фармонбардор ҳастам ва дар зери итоати худ низ сарбозонро дорам. Вақте ки ба яке „бирав” мегӯям, меравад, ба дигаре „биё” мегӯям, меояд ва агар ба хизматгорам „фалон корро бикун” гӯям, ӯ албатта он корро иҷро мекунад».

⁹ Исо инро шунида бисёр ҳайрон шуд ва ба мардуми бешуморе, ки аз паси ӯ меомаданд, рӯ оварда гуфт: «Ба шумо мегӯям, ки ҳатто дар байни исроилиён касеро надидам, ки чунин имони саҳт дошта бошад».

¹⁰ Фиристодагони сардори лашкар ба хона баргашта, диданд, ки хизматгор сихат шудааст.

Зинда шудани писари бевазан

¹¹ Даре нагузашта Исо ҳамроҳи шогирдон ва шумораи зиёди мардум ба шаҳри Ноин рафт. ¹² ӯ ба дарвозаи шаҳр наздик шуда, дид, ки мурдаеро мебароранд. Он мурда писари ягонаи бевазани буд ва сокинони зиёди шаҳр ҳамроҳи он зан равона буданд. ¹³ Худованд он занро дида, дилаш ба ҳоли вай сӯхт ва ба ӯ гуфт: «Гиря накун». ¹⁴ Баъд наздик омада, дасти худро рӯи тобут гузошт ва тобутбардорон аз роҳ бозистоданд. Сипас ӯ гуфт: «Эй бародар! Ба ту мегӯям, барҳез». ¹⁵ Мурда аз чояш барҳеста нишасту ба сухан даромад ва Исо ӯро ба модараш супорид.

¹⁶ Ҳамаро тарсу ҳарос фаро гирифт ва мардум Худо-ро ҳамду санохонон мегуфтанд: «Худо ба халки худ назар андохт ва дар байни мо пайғамбари бузурге пайдо шуд». ¹⁷ Одамон дар тамоми Яҳудия ва гирду атрофи он дар бораи Исо нақл мекарданд.

Омадани шогирдони Яхё

¹⁸ Шогирдони Яхё низ ба устодашон ҳамаи воқеаҳо-ро накл карданд. Яхё ду нафар аз шогирдонашро ҷеғ зада, ¹⁹ ба назди Худованд Исо фиристод, то бипурсанд: «Оё Шумо ҳамон шахсе ҳастед, ки омаданашро пешгӯӣ карда буданд ё мо бояд мунтазири каси дигар бошем?» ²⁰ Онҳо ба назди Исо омада, гуфтанд: «Яхёи Таъмиддиханда моро пеши Шумо фиристод, то бипурсем, ки оё Шумо ҳамон шахсе ҳастед, ки омаданашро пешгӯӣ карда буданд ё мо бояд мунтазири каси дигар бошем?»

²¹ Ин ҳамон вақте буд, ки Исо мардуми зиёдеро аз бемориҳо, дарду азоб ва рӯхҳои нопок шифо бахшида, чашми нобиноённи зиёдеро бино мекард.

²² Ӯ ба онҳо ҷавоб дод: «Ҳар чиро, ки дидаеду шунидаед, рафта, ба Яхё накл бикунед. Яъне бигӯед, ки чашмони кӯрон бино мешаванду лангон роҳ мегарданд, махавҳо пок мешаванду карҳо мешунаванд, мурдаҳо аз нав зинда мешаванд ва ба бенавоён хушхабар эълон карда мешавад. ²³ Пас, хушбахт аст касе, ки дар ҳаққи Ман шакку шубҳа намекунад».

Шаҳодати Исо дар бораи Яхё

²⁴ Баъд аз рафтани фиристодагони Яхё Исо ба мардум дар бораи Яхё суханашро оғоз кард: «Назди Яхё ба биёбон барои дидани ҷӣ рафта будед? Барои дидани қамише, ки аз вазидани бод мечунбад? ²⁵ Агар не, пас барои дидани ҷӣ рафта будед? Магар барои дидани одаме, ки либоси қимат мепӯшад? Охир онҳое, ки либоси зебо мепӯшанд ва ҳаёти пур аз айшу ишратдоранд, дар қасрҳои подшоҳӣ зиндагӣ мекунанд. ²⁶ Пас, киро диданӣ будед? Пайғамбарро? Дуруст, аммо ба шумо мегӯям, ки шумо каси бузургтар аз пайғамбарро дидаед. ²⁷ Яхё ҳамон як одамест, ки Худо дар борааш дар навиштаҷот гуфта буд:

„Ана, Ман пешопеши Ту як одамамро мефиристам, то ба омаданат роҳ тайёр кунад”.

²⁸ Ҳоло ба шумо мегӯям, ки дар байни ҳамаи онҳое, ки аз модар ба дунё омадаанд, бузургтар аз Яҳё касе пайдо нашудааст. Аммо шахси хурдтарин дар подшоҳии Худо бузургтар аз Яҳё аст».

²⁹ Тамоми мардум ва андозгирон низ суханони ӯро шунида, дуруст будани роҳи Худоро тасдиқ менамуданд ва аз ин сабаб аз дасти Яҳё таъмид гирифта буданд. ³⁰ Вале азбаски фарисиён ва қонуншиносон таъмиди Яҳёро нагирифта буданд, аз нияте, ки Худо нисбаташон дошт, рӯй гардонданд.

³¹ Исо суханаширо давом дода гуфт: «Одамони ин наслро бо кӣ муқоиса кунам? Онҳо ба кӣ монандӣ доранд? ³² Онҳо монанди кӯдаконе ҳастанд, ки дар кӯча нишаста, якдигарро чеғ мезананд ва мегӯянд:

„Мо бароятон карнай навохтем, аммо шумо рақс накардед!

Суруди мотам хондем, вале гиря накардед”.

³³ Ҳоло Яҳёи Таъмиддиханда омадааст, ки нон наме-хӯраду шароб наменӯшад ва шумо мегӯед, ки ӯ дев дорад. ³⁴ Фарзанди Инсон омадааст, ки ҳам меҳӯраду ҳам менӯшад ва шумо мегӯед: „Ана марди пурхӯр ва бадмаст дӯсти андозгирону гунаҳкорон аст”. ³⁵ Вале дуруст будани хикмати Худо ба воситаи корҳои тамоми фарзандонаш исбот мешавад».

Исо дар хонаи Шимъӯни фарисӣ

³⁶ Яке аз фарисиён Исоро ба меҳмонӣ даъват намуд ва ӯ ба хонаи он фарисӣ рафта, дар назди дастархон паҳлӯ зада нишаст.

³⁷ Дар он шаҳр як зани пургуноҳе буд. Чун ӯ фаҳмид, ки Исо дар хонаи он фарисӣ хӯрок меҳӯрад, кӯзачаи сангини гаронбаҳоро, ки равғани хушбӯй дошт, гирифта ба он чо омад. ³⁸ Вай аз пушт, назди пойҳои Исо истода мегирист ва ашкҳояш ба пойҳои Исо меча-

киданд. Зан бо мӯйҳояш пойҳои Ӯро мехушконида, бо эҳтиром онҳоро мебӯсид ва ба онҳо равғани хушбӯйро мемолида. ³⁹Инро дида, фарисие, ки Исоро даъват карда буд, чунин фикрро аз дил гузаронд: «Агар ин мард дар ҳақиқат пайғамбар мебуд, мефаҳмид, ки ин зан чӣ гуна аст. Чун зане, ки ҳоло ба Ӯ даст мерасонад, гунаҳкор аст!» ⁴⁰Вале Исо ба ӯ гуфт: «Шимъун! Мехоҳам ба ту чизе бигӯям». Гуфт: «Марҳамат, устод».

⁴¹Пас Исо суханаширо давом дода гуфт: «Ду кас аз як одам пул қарз гирифтанд. Яке аз ӯ панҷсад ва дигаре панҷоҳ тангаи нуқра қарздор буд. ⁴²Азбаски онҳо барои баргардондани қарз чизе надоштанд, он одам қарзи хардуро бахшида. Ҳоло бигӯ, кадоме аз онҳо ӯро бештар дӯст медорад?» ⁴³Шимъун дар ҷавоб гуфт: «Ба гумонам он касе, ки ба ӯ қарзи зиёдтаре бахшида шудааст». Исо гуфт: «Дуруст фаҳмидӣ». ⁴⁴Баъд ба он зан рӯ оварда, ба Шимъун гуфт: «Ин занро мебинӣ? Ман дар хонаи ту мехмон шудам, вале барои пойҳоям об наовардӣ; ин зан бошад, пойҳои Маро бо ашкҳояш шуст ва бо мӯйҳояш тоза кард. ⁴⁵Ту Маро ҳатто набӯсидӣ; ин зан бошад, аз вақти омадани то ҳол бӯсидани пойҳоямро бас намекунад. ⁴⁶Ту ба сарам ҳатто равғани одди намолидӣ; вай бошад, равғани киматбаҳои хушбӯйро ба пойҳоям молид. ⁴⁷Бинобар ин ба ту мегӯям, азбаски гуноҳҳои зиёди вай бахшида шудаанд, ӯ чунин муҳаббати зиёд дорад ва агар ба касе гуноҳи камтар бахшида шавад, муҳаббаташ низ камтар аст». ⁴⁸Баъд ба он зан гуфт: «Гуноҳҳоят бахшида шуданд». ⁴⁹Онҳое, ки бо Ӯ дар сари як дастархон нишаста буданд, худ ба худ мегуфтанд: «Вай кист, ки гуноҳҳоро мебахшад ҳам?» ⁵⁰Вале Исо ба зан гуфт: «Туро имонат начот додааст. Рав ва дар амон бош!»

Занҳое, ки пайрави Исо буданд

8 Баъд аз ин Исо шаҳр ба шаҳру деҳа ба деҳа гашта, ба мардум хабари хуши подшоҳии Худоро мерасонд. Дар ин қор Ӯро дувоздаҳ шоғирд ²ва якчанд

зан, ки аз рӯхҳои нопок ва бемориҳо шифо ёфта буданд, ҳамроҳӣ мекарданд. Яке аз он занҳо Марям буд, ки Маҷдалия номида мешуду аз ӯ ҳафт дев берун рафта буд. ³Дигаре Юҳона буд, ки шавҳараш Кузо ном дошту дар дарбори Ҳиродус вазифаи назоратчиро иҷро мекард. Ҳамчунин Сусан ва бисёр дигарон, ки бо пулу молашон онҳоро дастгирӣ мекарданд.

Масал дар бораи деҳқон

⁴Вақте ки мардуми бисёре аз шаҳрҳои гирду атроф чамъ шуда, ба назди Исо омаданд, ӯ масалеро гуфт: ⁵«Рӯзе як деҳқон барои киштани донаҳои худ мебарояд. Вақте ки дона мепошад, миқдоре аз онҳо ба пайраҳа афтада поймол мешавад ва паррандаҳо омада, онҳоро аз замин чида пок-покиза меҳӯранд. ⁶Миқдори дигари донаҳо ба замини санглох афтада месабзанд, вале аз беобӣ хушк мешаванд. ⁷Боз як миқдори донаҳо ба миёни хорҳо афтада месабзанд, вале хорҳо қад кашада онҳоро паҳш мекунанд. ⁸Аммо қисми донаҳое, ки ба замини хуби ҳосилхез меафтанд, сабзида, сад баробар зиёдтар ҳосил медиханд». Инро гуфту хитоб кард: «Ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!»

Маънидод кардани масал дар бораи деҳқон

⁹Шогирдон аз Исо маънои ин масалро пурсиданд ¹⁰ва ӯ гуфт: «Худо ба шумо имконияти фаҳмидани сирру асрори подшоҳии худро додааст, аммо ба дигарон бо масалҳо мегӯям, то ки

„онҳо нигоҳ кунанду набинанд,

гӯш кунанду нашунаванд”.

¹¹Маънои масал ин аст: дона — каломи Худост. ¹²Донаҳое, ки ба пайраҳа афтадаанд, онҳое мебошанд, ки каломро мешунаванд, вале иблис онро аз дилашон меудзад, то ки имон наоваранд ва начот наёбанд. ¹³Донаҳое, ки ба замини санглох афтадаанд, онҳое мебошанд, ки каломро шунида, онро бо шодӣ қабул

меунанд, вале азбаски реша надоранд, муддати кӯтоҳе имондор буда, дар вақти озмоиш зуд аз имони худ ме-гарданд. ¹⁴Донаҳое, ки ба миёни хорҳо афтодаанд, онҳое мебошанд, ки каломро мешунаванд, вале ташвишу бойигарӣ ва кайфу сафои зиндагӣ онҳоро пахш мекунад ва онҳо ҳеч самаре ба бор намеоваранд. ¹⁵Аммо донаҳои ба замини ҳосилхез афтода онҳоянд, ки каломро мешунаванд ва онро дар дили неку самимиашон нигоҳ дошта, бо сабру тоқат самар ба бор меоваранд.

Масал дар бораи чароғ

¹⁶Ҳеч кас чароғро даргиронда, онро бо косае наме-пӯшонад ва ё ба зери кат намегузорад. Баръакс, онро ба чароғпоя мегузорад, то ҳар кӣ дарояд, равшаниашро бубинад. ¹⁷Зеро ҳеч чизи махфие нест, ки ошкор нашавад ва чизи пинҳоне нест, ки маълум ва равшан нагардад. ¹⁸Пас, аҳамият диҳед, ки суханони Маро чӣ хел гӯш мекунад, зеро ҳар кӣ чизе дорад, ба ӯ боз зиёд дода мешавад, аммо аз он касе, ки надорад, ҳатто он чизе, ки ба гумони худ дорад, аз вай кашида гирифта мешавад».

Модар ва бародарони Исо

¹⁹Ҳамин вақт модару бародарони Исо ба наздаш омаданд, аммо аз сабаби бисёрии мардум ба ӯ наздик шуда натавонистанд. ²⁰Ба Исо гуфтанд: «Модар ва бародаронатон дар берун истодаанду мехоҳанд Шуморо бубинанд». ²¹ӯ ҷавоб дод: «Модар ва бародарони Ман онҳое ҳастанд, ки каломи Худоро мешунаванд ва онро ба ҷо меоранд».

Ором шудани тӯфон

²²Рӯзе аз рӯзҳо Исо бо шогирдонаш ба қайқ савор шуда ба онҳо гуфт: «Биёед, ба он тарафи кӯл мегузарем». Онҳо равон шуданду ²³дар аснои роҳ Исоро хоб бурд. Баногоҳ дар кӯл тӯфони сахте бархест ва қайқ аз

об пур мешуду чони одамон дар хатар мемонд. ²⁴Шогирдон пеши Исо омада, бо суханони «Устод! Устод! Ҳалок мешавем!» Ӯро бедор карданд. Ӯ аз хоб хеста, боду мавҷҳои пурталотумро таъна зад, баъд тӯфон хомӯш шуда, ҳама чоро оромӣ фаро гирифт. ²⁵Сипас Вай ба шогирдонаш гуфт: «Имонатон кучост?!» Шогирдон бо тарсу харос ва таачҷуб ба якдигар мегуфтанд: «Ин кист, ки ҳатто ба боду об фармон медиҳад ва онҳо ба Ӯ итоат мекунанд?»

Шифо ёфтани марди девона

²⁶Баъд аз ин онҳо ба сарзамини Ҷадариён, ки дар рӯ ба рӯи ноҳияи Ҷалил воқеъ аст, омада расиданд. ²⁷Вақте ки Исо ба соҳил фаромад, бо марде аз аҳли он шаҳр вохӯрд, ки гирифтори девҳо буд. Ӯ дер боз дар танаш либос надошт ва на дар хона, балки дар қабрҳо зиндагӣ мекард. ²⁸Ҳамин ки ӯ Исоро дид, бо доду фиғон ба пеши пойҳои Ӯ афтид ва бо овози баланд гуфт: «Эй Исо, Писари Худои Таоло, ба ман чӣ кор дорӣ? Илтимос мекунам, маро азоб надех». ²⁹Ӯ инро гуфт, чунки Исо аллақай ба рӯи нопок фармон дода буд, ки аз он мард берун барояд. Дар гузашта дев чандин бор ба он мард ҳамла меовард ва ҳарчанд девонаро асир намуда, бо занчиру бандҳо мебастанд, мард онҳоро пора-пора мекард ва дев ӯро ба биёбон мебурд. ³⁰Исо аз ӯ пурсид: «Номи ту чист?» Ӯ гуфт: «Лашкар», чунки девҳои бисёре ба даруни он мард дохил шуда буданд. ³¹Девҳо аз Исо илтимос мекарданд, ки онҳоро чазо дода, ба чохи бепоён нафиристад. ³²Ҳамон ҷо, дар болои теппа галаи калони хукҳо мечарид. Девҳо аз Исо хоҳиш карданд, ки ба даруни хукҳо ҷо шаванд ва Ӯ ба онҳо иҷозат дод. ³³Девҳо аз он мард берун шуда, ба даруни хукҳо дароманд ва он гала аз баландӣ давон-давон худро ба кӯл партофта, ғарқ шуд.

³⁴Хукбонон инро дида гурехтанд ва ҳамаи воқеаро дар шаҳру дехот овоза карданд.

³⁵Мардум барои дидани ин воқеа ба назди Исо рафтанд ва омада, мардеро диданд, ки девҳо аз \bar{y} берун рафта буданд. Вай дар тан либос дошту бо ақли солим дар пеши пой Исо менишаст. Ҳамаро тарс фаро гирифт. ³⁶Шоҳидони ин воқеа ба одамон \bar{c} гуна шифо ёфтани девонаро нақл карданд. ³⁷Баъд аз ин тамоми мардуми сарзамини Чадариён аз Исо хошиш карданд, ки аз пеши онҳо биравад, зеро онҳоро тарсу ваҳм фаро гирифта буд ва \bar{y} барои баргаштан боз ба қайқ савор шуд. ³⁸Марде, ки девҳо аз \bar{y} берун шуда буданд, илтимос кард, ки Исо \bar{y} ро бо худ бубарад. Вале Исо \bar{y} ро ҷавоб дода гуфт: ³⁹«Ба хонаат баргард ва аз чунин кори бузурге, ки Худо дар ҳаққи ту кардааст, нақл кун».

\bar{y} рафта дар тамоми шаҳр дар бораи он кори бузурге, ки Исо барояш карда буд, эълон кард.

Шифо ёфтани зан ва аз нав зиндашавии духтар

⁴⁰Вақти баргаштани Исо мардуми зиёде, ки \bar{y} ро интизор буданд, ба пешвозаш баромаданд. ⁴¹Ҳамон вақт Ёир ном марде, ки сардори ибодатхона буд, назди Исо омада ба пеши пойҳояш афтид ва аз \bar{y} илтимос кард, ки ба хонаи вай биравад, ⁴²зеро духтари ягонааш, ки тақрибан дувоздахсола буд, дар бистари марг меҳобид. Исо ҳамроҳи Ёир мерафт ва мардуми бисёре аз ҳар тараф ба \bar{y} фишор меоварданд.

⁴³Як зан дар давоми дувоздах сол гирифтори касалии хунравӣ буд. Вай тамоми буду шудастро ба табибон сарф кард, вале ҳеҷ кас \bar{y} ро шифо дода натавонист. ⁴⁴Он зан аз ақиб ба Исо наздик шуду ба домани чомаи \bar{y} даст расонд ва ҳамон замон хунравиаш бозмонд. ⁴⁵Исо пурсид: «Кӣ ба Ман даст расонд?» Вақте ки ҳама инкор карданд, Петрус ба \bar{y} гуфт: «Устод! Мардуми зиёде Туро ихота карда, аз ҳар тараф фишор меоранд». ⁴⁶Аммо Исо гуфт: «Касе ба Ман даст расонд, зеро Ман хис кардам, ки қуввае аз Ман берун рафт». ⁴⁷Вақте он зан дид, ки дигар пинҳон монда наметавонад, тарсону

ларзон омада пеши пои Исо афтид ва дар хузури хамаи мардум ба \bar{U} иқрошуд, ки чаро ба \bar{U} даст расонд ва чӣ тавр зуд шифо ёфт. ⁴⁸Исо ба \bar{y} гуфт: «Эй зан, туро имонат шифо дод. Рав ва дар амон бош».

⁴⁹Ҳанӯз ки \bar{U} гап мезад, як нафаре аз хонаи Ёир хабар оварда, гуфт: «Духтаратон гузашт, дигар устодро захмат надихед». ⁵⁰Вале Исо инро шунида, гуфт: «Натарс, фақат имон дошта бош ва \bar{y} шифо меёбад». ⁵¹Вақте ки Исо ба назди хонаи Ёир омада расид, ба ғайр аз Петрус, Юҳанно, Ёкуб ва падару модари он духтар ба каси дигаре иҷозат надод, ки бо \bar{U} ба хона дарояд. ⁵²Ҳама барои он духтар гиряву нола мекарданд, вале Исо гуфт: «Дигар гиря накунед, \bar{y} намурдааст, балки хобидааст». ⁵³Одамон писханде намуданд, зеро аниқ медонистанд, ки духтар мурдааст. ⁵⁴Аммо Исо дасти духтарро гирифта гуфт: «Эй духтарак, бархез!» ⁵⁵Вай аз нав зинда шуд ва зуд аз чояш бархест. Исо фармуд, ки ба \bar{y} хӯрок диҳанд. ⁵⁶Падару модари вай дар ҳайрат монданд, Исо бошад, ба онҳо фармуд, ки ин воқеаро ба касе нагуянд.

Дувоздаҳ вакилро фиристодани Исо

9 Исо дувоздаҳ вакилонашро ҷеғ зада, ба онҳо кувату қудрати берун кардани хамаи девҳо ва аз ҳар беморӣ шифо додани одамонро бахшид. ² \bar{U} онҳоро фиристод, то дар бораи подшоҳии Худо эълон карда, беморонро шифо бахшанд. ³Исо ба онҳо гуфт: «Ба роҳ бо худ ҳеҷ чиз нагиред: на асо, на борҳалта, на нон, на пул ва на либоси иловагӣ. ⁴Ба ҳар хонае, ки даромадед, то вақти боз ба роҳ баромадан дар ҳамон ҷо бимонед. ⁵Вале агар шуморо дар ҷое қабул накунанд, аз он шаҳр берун биравед ва ҷанги он шаҳрро аз пойҳои худ биафшонед, то шаҳодати айбдор будани онҳо гардад».

⁶Шогирдон аз он ҷо рафтанду деҳа ба деҳа гашта, хушхабарро эълон мекарданд ва дар ҳама ҷо мардумро шифо мебахшиданд.

Ҳайрати Ҳиродус

⁷Вакте ки ҳоким Ҳиродус ҳамаи инро шунид, ба як ҳолати ногувор афтод, зеро баъзеҳо мегуфтанд, ки ин Яҳё аз мурдагон зинда шудааст, ⁸дигарон бошанд, мегуфтанд, ки Илёс пайғамбар зоҳир гардидааст ва баъзеи дигарон мегуфтанд, ки яке аз пайғамбарони давраҳои қадим зинда шудааст. ⁹Вале Ҳиродус гуфт: «Охир ман сари Яҳёро аз танаш чудо кардам. Пас, ин кист, ки дар борааш чунин суҳанҳоро мешунавам?» Вай хост Исоро бубинад.

Бо панҷ нону ду моҳӣ сер кардани зиёда аз панҷ ҳазор кас

¹⁰Вакте ки вакилон баргаштанд, тамоми қорҳои иҷрокардашонро ба Исо баён намуданд. Ў онҳоро бо худ гирифта ба шаҳри Байт-Сайдо равона шуд, то ки бо шогирдонаш танҳо ба танҳо бимонад. ¹¹Вале мардум аз ин боҳабар шуда, аз пасаш рафтанд ва Исо онҳоро бо хушнудӣ қабул карда, ба онҳо дар бораи подшоҳии Худо нақл кард ва қасонеро, ки ба шифо эҳтиёҷ доштанд, шифо дод.

¹²Рӯз бегоҳ мешуд ва он дувоздаҳ шогирд ба назди Исо омада гуфтанд: «Ин ҷо ҷои беодам аст. Мардумро ҷавоб намедихед, ки ба қишлоқҳо ва дехоти гирду атроф рафта, барои худ ҷои хоб ва хӯроке пайдо кунанд?» ¹³Вале Вай ба онҳо гуфт: «Шумо ба онҳо хӯрок диҳед». Шогирдон гуфтанд: «Мо фақат панҷ нону ду моҳӣ дорем. Магар ин ки худамон рафта, барои тамоми мардум хӯрок бихарем».

¹⁴Дар он ҷо тақрибан панҷ ҳазор мард буд ва Исо ба шогирдонаш гуфт: «Онҳоро панҷохнафарӣ гурӯҳ-гурӯҳ шинонед». ¹⁵Онҳо гуфтаи Исоро ба ҷо оварда, ҳамаро шинонданд. ¹⁶Баъд Ў он панҷ нону ду моҳиро ба дасташ гирифта, ба осмон нигаристу аз Худо баракат талабид ва нонҳоро пора карда, ба шогирдонаш дод, то ба мардум тақсим бикунанд.

¹⁷Ҳама то сер шудан хӯрданд ва аз пораҳои боқимонда боз дувоздаҳ сабад пур шуд.

Кӣ будани Исоро эълон кардани Петрус

¹⁸Рӯзе, вақте ки Исо дар танҳои дуо мекарду дар наздаш фақат шогирдонаш буданд, аз онҳо пурсид: «Мардум дар бораи кӣ будани Ман чӣ мегӯянд?»

¹⁹Дар ҷавоб гуфтанд: «Баъзеҳо мегӯянд, ки Шумо Яҳёи Таъмиддиханда ҳастед, баъзеи дигарашон фикр мекунанд, ки Шумо Илёс ҳастед ва дигарон мегӯянд, ки яке аз пайғамбарони қадим зинда шудааст». ²⁰Ӯ аз онҳо пурсид: «Шумо чӣ? Шумо Маро кӣ мешуморед?» Петрус ҷавоб дод: «Ту Масех, яъне Таъиншудаи Худо ҳастӣ». ²¹Баъд Исо онҳоро таъкид карда фармон дод, ки дар ин бора ба касе чизе нагӯянд.

²²Сипас, суҳанашро давом дода гуфт: «Фарзанди Инсон бояд бисёр азоб кашад. Пирони қавм, сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон аз Вай рӯй мегардонанд. Ӯ кушта мешавад, вале баъд аз се рӯз аз нав зинда мегардад». ²³Пас аз он Исо ба ҳама гуфт: «Ҳар касе, ки аз байни шумо пайрави Ман шудан мехоҳад, бояд аз манфиатҳои худ даст кашида, ҳар рӯз салиби азобу маргашро бардошта барад, он гоҳ Маро пайравӣ кунад. ²⁴Зеро касе, ки ҳаёташро нигоҳ доштан мехоҳад, онро аз даст медиҳад, вале ҳар касе, ки ба хотири Ман ҳаёташро фидо мекунад, онро нигоҳ медорад. ²⁵Ба одам чӣ фоидае дорад, ки тамоми дунёро ба даст овараду чонашро аз даст диҳад ва ҷазо бинад? ²⁶Зеро ҳар кӣ аз Ман ва аз суҳанонам шарм кунад, Фарзанди Инсон низ, хангоме ки дар дурахши ҷалоли худ, шӯҳрату ҷалоли Падар ва фариштагони муқаддас меояд, аз ӯ шарм хоҳад кард. ²⁷Ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар ин ҷо чанд касе ҳастанд, ки ханӯз дар қайди ҳаёт буданашон подшоҳии Худоро мебинанд».

Дигаргун шудани намуди зохирии Исо

²⁸Аз ин гуфтугӯ тақрибан ҳашт рӯз гузашт. Исо Петрус, Юҳанно ва Ёқубро бо худ гирифта, барои дуогӯй ба болои кӯҳе баромад. ²⁹Вақте ки Ӯ ба дуогӯй машғул буд, чехрааш тағйир ёфта, либосаш сап-сафеди дурахшон шуд ³⁰⁻³¹ва инак ду мард, Мӯсову Илӛс дар шӯҳрату ҷалол зоҳир гардиданд. Онҳо бо Исо гуфтугӯ карда нақл мекарданд, ки Ӯ дар Ерусалим бояд аз ин дунё равад ва бо ҳамин мақсадашро анҷом медиҳад. ³²Петрус ва ҳамроҳонашро хоб бурд ва хангоме ки бедор шуданд, шӯҳрату ҷалоли Исо ва он ду мардро, ки бо Ӯ меистоданд, диданд. ³³Вақте ки он ду нафар аз пеши Исо рафтани шуданд, Петрус гуфт: «Эй Устод! Чӣ хуб аст, ки мо ин ҷо ҳастем. Биёед, ҳоло се хайма месозем: яке — барои Шумо, дигаре — барои Мӯсо ва сеюм — барои Илӛс». Вай худаш намедонист, ки чӣ мегӯяд. ³⁴Петрус ҳанӯз суханашро тамом накарда, абре пайдо шуда, онҳоро бо сояш фаро гирифт ва вақте ки Мӯсо ва Илӛс ба даруни абр даромаданд, шогирдон тарсиданд. ³⁵Ҳамин вақт аз абр овозе шунида шуд, ки мегуфт: «Ин Писари Ман аст, Ман Вайро интиҳоб кардам. Ӯро гӯш кунед». ³⁶Вақте ки овоз гум шуд, Исо боз танҳо монд. Шогирдон хомӯш монданд ва ҳамон вақт аз он чӣ дида буданд, ба касе чизе нагуфтанд.

Шифо ёфтани бачаи девона

³⁷Рӯзи дигар, вақте ки онҳо аз кӯҳ мефаромаданд, мардуми бисёре Исоро пешвоз гирифтанд. ³⁸Ногаҳон марде аз миёни мардум фарёд зад: «Устод! Аз Шумо илтимос мекунам, ки ба писарам як назар андозед, зеро ӯ фарзанди ягонаи ман аст. ³⁹Гох-гоҳ ба вай рӯҳе ҳамла мекунад ва ӯ якбора дод зада, беихтиёрона печутоб мехӯраду аз даҳонаш кафк мебарояд. Он рӯҳ ӯро бисёр азоб дода, ба зӯрӣ аз ӯ даст мекашад. ⁴⁰Аз шогирдонатон илтимос кардам, ки он рӯҳро берун кунанд, аммо онҳо

натавонистанд». ⁴¹Исо дар чавоб гуфт: «Эй насли беимонону гумроҳон! То кай бо шумо бошам ва то кай шуморо тоқат кунам? Писаратро ин чо биёр!» ⁴²Вақте ки писар ба назди Исо меомад, дев ӯро ба замин ғалтонда, печутоб дод. Вале Исо рӯхи нопокро манъ карду писарро шифо бахшида, ба падараш супорид ⁴³ва ҳама аз бузургии қудрати Худо дар хайрат монданд.

Пешгӯии дуюми Исо дар бораи марги худ

Дар ҳоле, ки мардум аз тамоми қорҳои қардаи Исо дар тааҷҷуб буданд, Вай ба шогирдонаш гуфт: ⁴⁴«Он чизеро, ки ҳоло мегӯям, бишнавед ва дар ёд доред: Фарзанди Инсон ба дасти одамон супорида мешавад». ⁴⁵Вале шогирдон маънои ин суханонро нафаҳмиданд, чунки маънояш аз онҳо пӯшида монд, ба тавре ки онро дарк накарданд ва ҳам метарсиданд, ки дар ин бора аз Исо чизе бипурсанд.

Кӣ аз ҳама бузургтар аст?

⁴⁶Шогирдон байни худ баҳс мекарданд, ки кадоме аз онҳо бузургтар аст. ⁴⁷Исо медонист, ки онҳо дар дили худ чӣ фикр доранд, бинобар ин кӯдакero гирифта, ба паҳлӯи худ гузошт ⁴⁸ва ба онҳо гуфт: «Ҳар кӣ ба хотири Ман ин кӯдакро қабул кунад, дар асл Маро қабул мекунад ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, касеро қабул мекунад, ки Маро фиристодааст. Зеро он касе, ки дар байни шумо аз ҳама хурдтарин аст, бузургтарин мебошад».

⁴⁹Он вақт Юханно гуфт: «Хоча, мардеро дидем, ки аз номи Шумо девхоро берун мекард, аммо чун ӯ бо мо нест, кӯшиш кардем, ки ӯро аз ин қор боздорем». ⁵⁰Исо ба ӯ гуфт: «Ҷӯро аз ин қор бознадоред! Зеро касе ки бар зидди шумо нест, тарафдори шумост».

Исоро қабул накардани сомариён

⁵¹Азбаски то ба осмон бурда шудани Исо вақт кам монда буд, Ӯ қарори қатъӣ қабул кард, ки ба сӯи

Ерусалим равона гардад. ⁵² Исо одамонашро пешопеши худ фиристод ва онҳо ба деҳаи сомариён даромада, барои омадани \bar{Y} ҳама чизро тайёр намуданд. ⁵³ Аммо сомариён Исоро қабул накарданд, зеро \bar{Y} ба Ерусалим равона буд. ⁵⁴ Шогирдонаш Ёқуб ва Юҳанно инро дида гуфтанд: «Худовандо! Биёед, мегӯем, ки аз осмон оташе борида онҳоро небуд созад?» ⁵⁵⁻⁵⁶ Вале Исо ба Ёқубу Юҳанно рӯ оварда, онҳоро сарзаниш кард ва ҳама ба деҳаи дигаре равон шуданд.

Шарту шароити пайрави Исо шудан

⁵⁷ Онҳо сафарашонро давом меоданд ва дар роҳ марде ба Исо гуфт: «Ман дар ҳама ҷо Шуморо пайравӣ мекунам». ⁵⁸ Исо ба \bar{y} ҷавоб дод: «Рӯбоҳон хона ва мурғони ҳаво лона доранд, аммо Фарзанди Инсон ҷоендорард, ки сарашро монда дам гирад» ⁵⁹ ва ба дигаре гуфт: «Аз паси Ман биё». Аммо \bar{y} ҷавоб дод: «Ҳоҷаам, иҷозат диҳед, ки аввал ба хонаам баргашта, падарамро ба хок супорам». ⁶⁰ Исо ба \bar{y} гуфт: «Бигзор мурдагон мурдаҳои худро ба хок супоранд, вале ту рафта, дар бораи подшоҳии Худо эълон бикун».

⁶¹ Шаҳси дигаре ба Исо гуфт: «Ҳоҷаам! Ман аз пяты меравам, вале иҷозат дех, ки аввал бо аҳли хонаводаам хайрухуш кунам». ⁶² Исо ба вай гуфт: «Касе, ки ба шудгор кардан шурӯъ менамояду баъд ба ақиб нигоҳ мекунад, лоиқ нест, ки дар подшоҳии Худо бошад».

Ҳафтод шогирдашро фиристодани Исо

10 Баъд аз ин Худованд боз ҳафтод* нафари дигарро интихоб намуда, онҳоро ҷуфт-ҷуфт пешопеши худ ба ҳар шаҳру деҳоте, ки рафтани буд, фиристод. ² \bar{Y} ба онҳо гуфт: «Ҳосили дарав фаровон аст, вале коргарон намерасанд. Аз ин рӯ, аз соҳиби ҳосил илтимос кунед, ки барои ғундоштани ҳосилаш коргаронро фиридад.

* ^{10:1} Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «ҳафтоду ду» омадааст.

³Биравед! Ҳоло шуморо мисли барра ба байни гургҳо мефиристам. ⁴Бо худ ҳеч пул, борхалта ва ё пойафзоли иловагӣ нагиреду дар роҳ бо касе дурудароз саломуалейк накунад. ⁵Ба ҳар хонае, ки медароед, аввал бигӯед: „Сулҳ бод бар ин хонадон!“ ⁶Агар дар он ҷо шахси сулҳпарваре бошад, сулҳи шумо бо ӯ мемонад вагарна, он ба сӯи шумо бармегардад. ⁷Пас дар ба дар нагардеду дар ҳамон хона бимонед ва аз он ҷи ки доранд, бихӯреду бинӯшед, зеро коргар лоики он аст, ки музди корашро бигирад.

⁸Агар ба ягон шахр дароеду шуморо дар он ҷо қабул кунанд, ҳар хӯрокеро, ки пешатон гузоранд, бихӯред, ⁹беморони он шахрро шифо диҳед ва бигӯед: „Подшоҳии Худо ба шумо наздик омадааст“. ¹⁰Вале агар ба шахре дароеду шуморо қабул накунанд, дар кӯчаҳояш гашта, чунин бигӯед: ¹¹„Ҳатто чангу ғубори шахри шуморо, ки бар пой мо нишастааст, афшонда ба шумо бармегардонем, вале аниқ бидонед, ки подшоҳии Худо наздик омадааст“. ¹²Ба шумо мегӯям, ки дар ҳамон рӯз аҳволи шахрвандони бадкирдори Садӯм аз холи он шахр сабуктар хоҳад буд.

Шаҳрҳои имон наоварда

¹³Эй аҳли Кӯрозину аҳли Байт-Сайдо, вой бар холи шумо! Зеро агар он мӯъчизоте, ки Ман дар байни шумо нишон додам, дар шаҳрҳои Сур ва Сидун рӯй медоданд, одамони он кайҳо тавба карда, бар тан либоси дағал пӯшида, мӯйканон нишаста нишон медоданд, ки онҳо аз гуноҳҳояшон даст кашидаанд. ¹⁴Бинобар ин дар рӯзи ҷазо аҳволи шахрвандони Суру Сидун аз холи шумо сабуктар хоҳад буд. ¹⁵Инчунин шумо, эй аҳли Кафарнаҳум, гумон мекунад, ки саратон то ба осмон мерасад, аммо шумо ба дӯзах партофта мешавед. ¹⁶Ҳар кӣ шуморо, шогирдонам, гӯш кунад, Маро гӯш мекунад ва ҳар кӣ аз шумо рӯй гардонад, аз Ман рӯй мегардонад ва ҳар кӣ аз Ман рӯй гардонад, аз шахсе рӯй мегардонад, ки Маро фиристодааст».

Бозгашти ҳафтод шогирд

¹⁷ Ҳафтод* нафар шогирдон бо хушҳолӣ баргашта, ба Исо гуфтанд: «Худовандо! Бо номи Ту ҳатто девҳо ба мо итоат мекунанд». ¹⁸ Ӯ ба онҳо гуфт: «Ман дидам, ки шайтон барқвор аз осмон ба поён афтод; ¹⁹ Ҳоло Ман ба шумо қудратеро додам, ки морону каждумон ва тамоми қувваи душманро поймол кунед ва ба шумо ҳеч чиз зарар расонда наметавонад. ²⁰ Вале на барои он шод бошед, ки рӯхҳо ба шумо итоат мекунанд, балки барои он шодӣ кунед, ки номҳоятон дар осмон навишта шудаанд».

Шодии Исо

²¹ Ҳуди ҳамон лаҳза Исо аз Рӯҳи Муқаддас пур шуда, бо хушҳолӣ гуфт: «Шукри Туро мекунам, эй Падарчон, ҳокими замину осмон, ки ин чизхоро аз оқилон ва хирадмандон пӯшида мондиву ба одамони оддӣ ошкор сохтӣ. Бале, Падар, хохиши неки Ту чунин буд.

²² Падарам ҳама чизро ба Ман додааст. Ҳеч кас ғайр аз Падар намедонад, ки Писар кист. Инчунин ғайр аз Писар ва онҳое, ки Писар интиҳоб кардааст, то Падарро барояшон зоҳир кунанд, ҳеч кас намедонад, ки Падар кист».

²³ Сипас, Исо ба шогирдонаш рӯ оварда, фақат ба онҳо гуфт: «Хушбахтанд чашмоне, ки чизи шумо медида-ро мебинанд! ²⁴ Зеро ба шумо мегӯям, ки пайғамбарон ва подшоҳони бисёре мехостанд он чизро бубинанд ва бишнаванд, ки шумо мебинед ва мешунавед. Вале онҳо на диданду на шуниданд».

Масал дар бораи сомарии накӯкор

²⁵ Ҳамин вақт яке аз қонуншиносон барҳест ва Исо-ро озмуданӣ шуда, ба Ӯ чунин савол дод: «Устод! Чӣ

* ^{10:17} Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «ҳафтоду ду» омадааст.

кор бояд бикунам, ки ҳаёти абадӣ насибам гардад?»

²⁶ Исо ҳам аз вай пурсид: «Дар шариат чӣ навишта шудааст? Шумо аз он чо чӣ мехонед?» ²⁷ Вай ҷавоб дод: «Худованд Худои худро бо тамоми дилу ҷонамон ва бо тамоми куввату ақлу ҳушамон дӯст бидорем ва шахсеро, ки наздики мост, мисли худ дӯст бидорем». ²⁸ Исо гуфт: «Дуруст ҷавоб додӣ. Ҳамин тавр бикун ва ҳаёт хоҳӣ дошт». ²⁹ Вале ӯ худро сафед карданӣ шуда ба Исо гуфт: «Пас, шахси наздики ман кист?»

³⁰ Исо дар ҷавоб гуфт: «Марде, ки аз Ерусалим ба Ерихӯ мерафт, ба дасти роҳзанҳо афтид. Онҳо ӯро ғорат карда хуб заданд ва дар ҳолати ниммурда партофта рафтанд. ³¹ Тасодуфан аз ҳамон роҳ рӯҳоние мегузашт ва чун ӯро дид, аз тарафи дигари роҳ гузашта рафт. ³² Ҳамчунин марде аз тоифаи Левӣ аз он чо мегузашт ва марди захмдорро дидан замон, ӯ низ аз тарафи дигари роҳ гузашта рафт. ³³ Вале марди сомарие, ки аз он чо савора мегузашт, ба вай наздик шуда, ӯро дид ва диллаш ба ҳоли ӯ сӯхт. ³⁴ Сипас назди ӯ омада, захмҳояшро бо шароб тоза карду равшан молида бафт. Баъд ӯро бардошта ба хараш савор карду ба меҳмонхонае овард ва дар ҳамон чо ӯро нигоҳубин намуд. ³⁵ Рӯзи дигар ба соҳиби меҳмонхона ду динор дода гуфт: „Ҷӯро нигоҳубин кун ва агар харчат аз ин зиёдтар шавад, вақти баргаштанам онро ба ту бармегардонам”.

³⁶ Ҳӯш, ба фикри ту кадоме аз ин се нафар ба он марде, ки аз дасти роҳзанҳо ҷабр дида буд, шахси наздик ҳисоб мешавад?» ³⁷ «Он касе, ки ба ӯ раҳм кард», — ҷавоб дод шариатдон. «Пас, бирав ва монанди ӯ рафтор кун», — гуфт Исо.

Марто ва Марям

³⁸ Исо ва шогирдонаш сафарашонро давом дода, ба деҳае ворид гаштанд. Дар ҳамон чо Марто ном зане Ҷӯро дар хонаи худ меҳмондорӣ кард. ³⁹ Вай Марям ном хоҳаре дошт, ки пеши пой Исо нишаста ба суханони Ҷӯ

гӯш меод. ⁴⁰Марто, ки барои меҳмондорӣ намудан бисёр даводав мекард, ба назди Исо омада гуфт: «Хочаам! Шумо парвоя надоред, ки хоҳарам ҳамаи корро ба сари ман партофтааст? Охир, бигӯед, ки ба ман ёрӣ диҳад». ⁴¹«Марто! Марто! — гуфт ба вай Худованд, — ту ғами бисёр чизхоро хӯрда, даводав мекуни. ⁴²Вале факат як чиз лозим аст. Марям қисми хуберо интихоб намудааст ва онро аз ӯ ҳеч кас гирифта наметавонад».

Таълими Исо дар бораи тарзи дуогӯӣ

11 Рӯзе дар ҷое Исо машғули дуогӯӣ буд. Вақте ки дуояшро тамои кард, яке аз шогирдонаш ба ӯ гуфт: «Худовандо! Ҳамон тавре ки Яҳё ба шогирдонаш ёд дода буд, Ту низ ба мо тарзи дуогӯиро ёд деҳ». ²Исо ба онҳо гуфт: «Вақте ки дуо мекунед, чунин бигӯед:

Эй Падар!

Шаъну шараф бод ба номи муқаддаси Ту.

Бигзор подшоҳии Ту биёяд;

³Ба мо ризку рӯзии ҳаррӯзаамонро* бидеҳ

⁴ва гуноҳҳои моро бубахш,

чунон ки мо онҳоеро мебахшем,

ки бо мо нодуруст рафтор мекунед

ва моро ба озмоиш дучор накун».

⁵Пас ба онҳо гуфт: «Фарз мекунем, ки яке аз шумо дӯсте дореду нимаи шаб ба хонаи ӯ рафта, мегӯед: „Эй дӯст, ба ман се дона нон қарз деҳ, ⁶чун яке аз дӯстонам, ки дар сафар буд, ба хонаам омадааст ва ман чизе надорам, ки пеши ӯ гузорам”. ⁷Вале ӯ аз даруни хона чунин ҷавоб медиҳад: „Маро ташвиш надех, чунки дари хонаам баста аст ва ману бачаҳоям аллақай дар ҷойгаҳ хобидаем, холо наметавонам хеста ба ту нон диҳам”. ⁸Ба шумо мегӯям, агар ӯ аз рӯи дӯстӣ хеста чизе надихад, азбаски беист талаб мекунед, маҷбур мешавад, ки хезаду он чизеро, ки талаб мекунед, ба шумо

* 11:3 Ё «пагоҳиамонро».

дихад. ⁹Бинобар ин Ман ҳам ба шумо мегӯям: талаб кунед ва ба шумо дода мешавад; бичӯед ва пайдо меку-
нед; дарро бикӯбед ва он ба рӯягон кушода мешавад. ¹⁰Чун ҳар кӣ талаб мекунад, ба даст меорад; ҳар кӣ ме-
чӯяд, пайдо мекунад; ва ҳар касе, ки дарро мекӯбад, он
ба рӯяш кушода мешавад.

¹¹Оё дар байни шумо чунин падаре ёфт мешавад, ки агар писараш аз ӯ* моҳӣ бипурсад, ба ҷои моҳӣ ба дасташ мори заҳрдор дихад? ¹²Ё агар писараш тухм бипурсад, ба ҷояш каждум ба ӯ дихад? ¹³Пас, агар шумо бо хамаи дилсиёҳиатон ба фарзандони худ чизҳои хуб дода тавонед, нахонд Падари осмонӣ Рӯҳи Муқаддасро чанд маротиба зиёдтар ба онҳое надихад, ки аз Ӯ талаб мекунанд».

Исо ва Баал-Забул

¹⁴Боре Исо деви як мардро берун кард. Ин дев, деви гунгӣ буд ва вақте ки ӯ берун баромад, марди гунг ба гап даромаду мардум ба ҳайрат афтоданд. ¹⁵Баъзеи одамон чунин мегуфтанд: «Исо девҳоро бо қудрати Баал-Забул, сардори девҳо берун мекунад». ¹⁶Дигарон бошанд, Ӯро озмуданӣ шуда, талаб мекарданд, ки аз ҷониби Худо нишонае дихад. ¹⁷Вале Исо, ки аз фикрҳои онҳо бохабар буд, гуфт: «Ҳар давлате, ки дар дохили худ аз ҳам ҷудо шуда ҷанг мекунад, ба зудӣ барҳам меҳӯрад ва ҳар хонае, ки дар байни аъзоёнаш ҷудой меафтад, вайрон мегардад. ¹⁸Инак, агар шайтон дар худ ба ду қисм ҷудо шавад, магар давлаташ устувор монда метавонад? Шумо мегӯед, ки Ман девҳоро ба воситаи Баал-Забул берун мекунам. ¹⁹Агар Ман девҳоро бо қудрати Баал-Забул берун мекарда бошам, пас, пайравони худатон-чи? Онҳо бо қадом қудрат берун мекунанд? Бигзор онҳо шуморо ҳукм

* 11:11 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «нон бипурсад, ба ҷои нон санг дихад ё агар...»

кунанд. ²⁰Аммо, агар Ман бо қувваи Худо девҳоро берун мекарда бошам, аз ин бармеояд, ки подшоҳии Худо аллакай ба ҳаёти шумо омадааст.

²¹Вақте ки марди пурзӯру мусаллаҳ қасрашро побонӣ мекунад, ба чизу чораи ӯ зараре намерасад. ²²Вале ҳангоме ки шахси аз вай пурзӯртар ба ӯ ҳамла карда, ғолиб мебарояд, аслиҳаеро, ки сохиби хона ба он умед баста буд, аз вай кашида мегираду чизи бадастовардашро бо шариконаш тақсим мекунад.

²³Қасе, ки тарафдори Ман нест, дар асл муқобили Ман аст ва қасе, ки дар чамъ овардани одамон ба Ман ёрӣ намедихад, дар асл онҳоро пароканда мекунад.

Бозгаштани рӯҳи нопок

²⁴Фарз кардем, рӯҳи нопок аз шахсе берун карда мешавад. Баъд ин рӯҳ бо нияти пайдо кардани манзили зист ҷойҳои беобро давр мезанаду онро наёфта, ба худ мегӯяд: „Э, ба хонаи пештараам бармегардам”, — ²⁵ва баргашта мебинад, ки ин хона ба тартиб овардаву рӯбучиншуда аст. ²⁶Пас, рӯҳи нопок рафта, ҳафт рӯҳи аз худаш ҳам бадтарро меорад ва ҳамаи онҳо ба он хона даромада зиндагӣ мекунанд. Дар натиҷа аҳволи он шахс аз ҳолати аввалааш ҳам бадтар хоҳад шуд».

Хушбахтии ҳақиқӣ

²⁷Ҳангоме ки Исо ин суҳанонро мегуфт, зане аз миёни мардум хитоб кард: «Хушбахт аст он зане, ки Шуморо таваллуд карда шир додааст!» ²⁸Исо бошад гуфт: «Вале онҳое, ки каломи Худоро мешунаванду аз рӯи он амал мекунанд, хушбахттаранд».

Мардум нишонаи осмонӣ талаб мекунанд

²⁹Мардуми зиёде дар гирди Исо чамъ меоманд ва ӯ суҳан оғоз намуда гуфт: «Чӣ бад аст насли ҳозира, ки нишонаеро талаб мекунад, вале ғайр аз нишонаи Юнуси пайғамбар ба онҳо нишонаи дигаре дода

намешавад. ³⁰Зеро, ҳамон тавре ки Юнус бар мардуми шаҳри Нинве нишонае буд, Фарзанди Инсон низ бар ин насл нишонае хоҳад шуд. ³¹Дар рӯзи чазо маликаи сарзамини Сабо бархеста ин наслро айбдор мекунад, зеро ӯ аз як гӯшаи дунё барои шунидани хикмати шох Сулаймон омада буд. Ҳол он ки каси бузургтар аз Сулаймон дар ин ҷост! ³²Дар рӯзи чазо бошад, шаҳрвандони Нинве бархеста, насли шуморо айбдор мекунанд, зеро онҳо бо шунидани пайғоми Юнус тавба карданду аз гуноҳхояшон даст кашиданд. Ҳол он ки каси бузургтар аз Юнус дар ин ҷост!

Чароғи бадан

³³Ҳеч кас чароғро даргиронда, ба ҷои чашмнорас ва ё ба тағи тағора намегузорад, баръакс, онро ба чароғпояе мегузорад, то онҳое, ки ба хона медароянд, равшаниро бубинанд. ³⁴Чашм чароғи бадан аст. Чун чашм солим аст, бадани одам пур аз равшани мегардад, вале агар солим набошад, одамро торикӣ фаро мегирад. ³⁵Эҳтиёт бошед, то он нуре, ки дар шумост, боз торикӣ набошад! ³⁶Пас, агар тамоми баданатон пур аз равшани бошад дар худ ҳеҷ торикие надошта бошед, ба монанди он чароғе, ки бо дурахши худ шуморо мунаввар месозад, тамоми баданатон равшан хоҳад буд».

Роҳбарони диниро таъна задани Исо

³⁷Вақте ки Исо ин суханонро мегуфт, яке аз фарисиён Ӯро ба хонаи худ ба меҳмонӣ даъват намуд ва Исо ба хонаи ӯ даромада, ба сари дастархон нишаст. ³⁸Фарисӣ хайрон шуд, ки Исо пеш аз хӯрдани хӯрок даст нашуст. ³⁹Вале Худованд ба он фарисӣ гуфт: «Ҳамин шумо, фарисиён, беруни косаву табақи худро мешӯед, аммо дарунатон пур аз хасисию бадӣ аст. ⁴⁰Эй беақлон! Оё ҳамон як Офаранда тамоми чизеро, ки хам дар берун ва хам дар дарун аст, наофарандааст?

⁴¹ Пас он чї дар даруни коса доред ба камбағалон садаќа диҳед ва ҳама чиз бароятон пок мегардад.

⁴² Вой бар ҳоли шумо, эй фарисиён, ки аз ҳосили пудинаву кашнизу дигар намуди гиёҳҳо ҳиссаи даҳумро ба Худо месупоред, аммо таълимотро дар бораи адолат ва муҳаббати Худо беаҳамият мемонед. Шумо мебоист ин қонунҳоро риоя мекардеду қонунҳои дигарро низ безътибор намондед.

⁴³ Вой бар ҳолатон, эй фарисиён, шумо дўст медоред, ки дар ибодатхонаҳо болонишин бошедудар бозорҳо ба шумо салом диҳанд.

⁴⁴ Вой бар ҳоли шумо, ки ба қабрҳои белавҳасанг монанд ҳастед ва мардум нафаҳмида онҳоро зери по мекунанду ҳаром мешаванд».

⁴⁵ Он гоҳ яке аз қонуншиносон ба Исо гуфт: «Устод! Шумо бо ин суҳанонатон моро ҳам таҳқир мекунед».

⁴⁶ Вале Исо гуфт: «Вой бар ҳоли шумо низ, эй шариатдонон, ки бори бениҳоят вазнинро ба гардани мардум бор мекунеду дастатонро ҳам наменҷунбонед, ки ба онҳо ёрї диҳед.

⁴⁷ Вой бар ҳоли шумо, ки барои пайғамбарон мақбараҳо месозед. Охир, ҳамон пайғамбаронро аҷдодони шумо куштаанд. ⁴⁸ Бо ин амалатон шумо тасдиқ мекунед, ки бо қорҳои аҷдодонатон розї ҳастед, чунки онҳо пайғамбаронро мекуштанд, шумо бошед, барои пайғамбарон мақбараҳо месозед. ⁴⁹ Барои ҳамин Ҳикмати Худо эълон мекунад: „Ба наздашон пайғамбарону вақилонро мефиристам ва онҳо баъзеашонро мекушанду баъзеи дигарашонро дунболагирї мекунанд”. ⁵⁰ Пас мардуми ин насл барои хуни тамоми пайғамбароне, ки аз аввали офариниши дунё рехта шудааст, ҷазо хоҳанд дид, ⁵¹ яъне аз хуни Ҳобил сар қарда, то хуни Закарё, ки дар байни қурбонгоҳу муқаддастарин ҷои Хонаи Худо кушта шуда буданд. Вале, бидонед, ки мардуми ин насл барои ҳамин ин ҷавоб хоҳад дод.

⁵²Вой бар ҳоли шумо, эй қонуншиносон, ки калиди дарвозаи донишро бо худ бурда, ҳам худатон аз он надаромадед ва ҳам ба онҳое, ки мехоҳанд дароянд, монъ мешавед».

⁵³Вакте Исо аз он чо мерафт, шариатдонон ва фарисиёни бағазабомада Ёро ба ҳолаш нагузошта, аз ҳар хусус саволборон мекарданд. ⁵⁴Онҳо мехостанд аз забони Исо сухани нолоикеро шунида, ба Ё тӯҳмат кунанд.

Ҳазар аз дурӯягии фарисиён

12 Дар ин миён ҳазор-ҳазор одамон чамъ омада, якдигарро тела медоданд ва Исо аввал ба шоғирдони худ мурочиат карда гуфт: «Худро аз хамиртуруши фарисиён, ки дурӯягӣ аст, эҳтиёт кунед. ²Зеро ҳеч чизи пӯшидае нест, ки ошкор нашавад ва ҳеч чизи пинҳоне нест, ки маълум нагардад. ³Пас он чиро, ки дар ториқӣ гуфта будед, дар рӯшноӣ хоҳанд шунид ва он чиро, ки шумо дар пинҳонӣ пичиррос карда гуфтед, аз болои бомҳо эълон хоҳанд кард.

⁴Ба шумо мегӯям: Эй дӯстонам, аз онҳое, ки чисматонро мекушанд ва баъд аз он ҳеч кори дигаре карда наметавонанд, натарсед. ⁵Ман ба шумо мефаҳмонам, ки аз кӣ бояд тарсед. Аз он касе тарсед, ки баъд аз куштан шуморо ба дӯзах партофта метавонад. Бале, ба шумо мегӯям, ки аз Ё бояд битарсед.

⁶Магар ба ду танга панҷ гунчишк фурӯхта намешавад? Вале Худо ҳар як гунчишкро ҳам дар хотираш нигоҳ медорад ⁷ва ҳар тори мӯйи саратон ҳам ба ҳисоб гирифта шудааст. Бинобар ин натарсед, шумо аз бисёр гунчишкҳо ҳам қиматтар хастед.

⁸Ба шумо мегӯям: ҳар кӣ дар пеши мардум гӯяд, ки пайрави Ман аст, Фарзанди Инсон низ дар назди фариштағони Худо пайрави Ман будани ӯро тасдиқ мекунад. ⁹Лекин, ҳар кӣ дар пеши мардум Маро рад кунад, Фарзанди Инсон низ дар пеши фариштағони Худо ӯро рад мекунад.

¹⁰ Ҳар кӣ бар зидди Фарзанди Инсон сухане бигӯяд, бахшида мешавад, лекин касе, ки бар зидди Рӯҳи Муқаддас сухани кофирона бигӯяд, бахшида нахоҳад шуд.

¹¹ Вақте шуморо ба ибодатхонаҳо, ба назди сардорону ҳукуматдорон меоранд, ғам нахӯред, ки чӣ хел бо-яд ҷавоб диҳед ё чӣ бояд гӯед. ¹² Зеро Рӯҳи Муқаддас ба шумо ёд медиҳад, ки ҳамон лаҳза чӣ бояд бигӯед».

Масал дар бораи бойи нодон

¹³ Марде аз байни мардум ба Исо гуфт: «Устод! Ба бародарам бигӯ, ки меросро бо ман тақсим кунад». ¹⁴ Исо ҷавоб дод: «Эй мард, кӣ Маро бар шумо козӣ ё довар таъин кардааст?» ¹⁵ Сипас, ба хама мурочиат карда гуфт: «Аз ҳар гуна хирсу чашмгуруснагӣ ҳазар кунед, зеро ҳаёти одам аз зиёдатии бойигариаш иборат нест».

¹⁶ Баъд ба онҳо масалеро гуфт: «Замини як марди бой ҳосили фаровоне ба бор овард. ¹⁷ Вай худ ба худ фикр карда гуфт: „Чӣ кор бояд кунам, охир барои чамъ кардани ҳосили худ чое надорам?“. ¹⁸ Баъд гуфт: „Ана чӣ кор мекунам — анборҳои худро вайрон карда, калонтарашро месозам ва тамоми ҳосилу бойигариамро ба он чо бурда, ¹⁹ ба худ мегӯям: Акнун ту бойигарии бисёре дорӣ, ки барои солҳои зиёде мерасад. Истироҳат кун, бихӯр, бинӯш ва аз кайфу сафои зиндагӣ бебаҳра намон“. ²⁰ Вале Худо ба вай гуфт: „Эй нодон! Ҳамин шаб ҷонат аз ту талаб карда мешавад. Пас, он чӣ захира кардаӣ, насиби кӣ мегардад?“

²¹ Ҳамин тавр бо ҳар касе мешавад, ки барои худ бойигарӣ чамъ мекунад, вале дар назари Худо бой нест».

Ғам нахӯрдан

²² Исо ба шогирдони худ гуфт: «Бинобар ин ба шумо мегӯям: на ташвиши онро кашед, ки дар зиндагиатон чӣ меҳӯред ва на ғами баданатонро хӯред, ки чӣ ме-пӯшед. ²³ Охир зиндагӣ муҳимтар аз хӯрок ва бадан

мухимтар аз пӯшок аст. ²⁴Ба зоғҳо нигоҳ кунед, онҳо на мекоранд, на медараванд, на анбор доранду на кахдон, вале Худо ризку рӯзиашонро мефиристад ва шумо нисбат ба паррандаҳо қадри баландтаре доред!

²⁵Қадоме аз шумо бо ғам хӯрдан метавонед умратонро ақаллан як соат дарозтар кунед? ²⁶Пас, агар шумо чунин як кори ночизро иҷро карда натавонед, чаро ғами чизҳои дигарро меҳӯред?

²⁷Ба нашъунамои гулҳои савсан нигоҳ кунед: Онҳо на меҳнат мекунанду на мересанд^{**}, лекин ба шумо меғоям, ки ҳатто шоҳ Сулаймон бо тамоми ҳашамату бойигариаш мисли яке аз онҳо либоси зебое напӯшидааст. ²⁸Пас, агар Худо алафи сахроиро, ки имрӯз ҳасту пагоҳ ба оташ партофта мешавад, чунин пӯшонад, шуморо низ, эй сустимонҳо, пӯшонда метавонад!

²⁹Шумо ғам хӯрда, аз пайи он нашавед, ки чӣ меҳӯреду чӣ менӯшед. ³⁰Ин ғами асосии тамоми халқҳои дигар аст, вале Падари шумо медонад, ки ҳамаи ин чизҳо ба шумо лозиманд. ³¹Танҳо подшоҳии Ҷоро бичӯед ва Ҷу бар замми он ба шумо ин чизҳоро хоҳад дод.

³²Эй рамаи хурди ғусфандон, натарсед! Зеро иродаи Падаратон чунин аст, ки подшоҳиро ба шумо диҳад. ³³Он чиро, ки доред, бифурӯшед ба камбағалон садака диҳед. Ҳамёнхоеро ба даст оред, ки ҳеҷ вақт намедаранд. Дар осмон бойигариеро чамъ кунед, ки ҳеҷ вақт тамом намешавад, чунки дасти дузд ба он чо намерасад ва куя онро намезанад. ³⁴Зеро ба он чое, ки бойигарӣ доред, дилатон кашол аст.

Хизматгорони хушёр

³⁵Ҳар яки шумо миёнатонро баста, чароғашро равшан нигоҳ доред. ³⁶Ба монанди хизматгороне бошед,

* 12:25 Ё «қадатонро баландтар кунед».

** 12:27 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот омадааст: «Ба нашъунамои гулҳои савсан нигоҳ кунед: онҳо на мересанду на мебофанд».

ки интизори аз тӯй баргаштани соҳибашон ҳастанд, то ки вақти баргашта дарро кӯфтани соҳибашон, онро зуд ба рӯяш кушоянд.

³⁷Хушбахтанд хизматгороне, ки соҳибашон вақти баргашта омадан онҳоро бедор меёбад. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки худи соҳиб миёнашро баста, онҳоро ба сари дастархон мешинонад ва ба онҳо хизмат мекунад. ³⁸Хушбахтанд онҳое, ки соҳибашон хоҳ ними шаб, хоҳ наздики субҳ баргашта, онҳоро бедор меёбад. ³⁹Бидонед, ки агар соҳибхона вақту соати омадани дуздонад, вай* намегузорад, ки дузд ба хонааш зада дарояд. ⁴⁰Пас, шумо низ бояд ба омадани Фарзанди Инсон тайёр бошед, зеро Вай вақте меояд, ки интизораш нестед».

Хизматгорони бовафо ва бевафо

⁴¹Петрус гуфт: «Худовандо! Ин масалро танҳо барои мо ё барои ҳама гуфтӣ?» ⁴²Худованд ҷавоб дод: «Монанди ҳамон хизматгори бовафову хирадманд бошед, ки соҳибаш дилпуруна метавонад ўро бар хизматгорони дигар назоратчӣ таъин кунад ва ба ў дар вақти муайяншуда додани хӯрду хӯроки онҳоро боварӣ намояд.

⁴³Хушо хизматгоре, ки ўро соҳибаш хангоми баргаштан дар сари ичрои вазифааш меёбад. ⁴⁴Ба ростӣ мегӯям, ки соҳибаш вайро бар тамоми молу мулкаш назоратчӣ таъин менамояд. ⁴⁵Вале агар он хизматгор фикр кунад, ки соҳибаш дер карда истодааст ва хизматгоронро, марду занро фарқ накарда, латту кӯб кунад ва ба хӯрдану нӯшидану мастигарӣ машғул шавад, ⁴⁶ана, он гоҳ дар вақту соате, ки хизматгор аз он беҳабару мунтазираш нест, соҳибаш бармегардад ва ўро ду пора карда, насиби беимононро медиҳад. ⁴⁷Хизматгоре, ки хоҳиши соҳибашро медонад, вале онро ичро намекунад ва ичро

* 12:39 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «посбонӣ мекунад ва...»

карданӣ ҳам нест, сахт лат карда мешавад. ⁴⁸Аммо хизматгоре, ки иродаи соҳибашро надониста, кори баде мекунад, ҷазои сабуктаре мебинад. Ба ҳар касе, ки зиёд дода шудааст, аз ӯ низ зиёд пурсида мешавад ва ба ҳар касе, ки чизи бисёре боварӣ карда шудааст, аз вай низ бисёртар талаб карда мешавад.

Чудой байни одамон

⁴⁹Ман омадам, ки дар рӯи замин оташ даргиронам ва бисёр мехоҳам, ки он зудтар фурузон гардад. ⁵⁰Ҳамон тавре ки одам дар вақти таъмид гирифтани ба об ғӯта мезанад, Ман низ бояд ба азоби марговар ғӯтавар гардам ва то ба амал омадани ин кор нороҳат ҳастам. ⁵¹Шумо гумон мекунед, ки Ман барои ба замин овардани сулҳ омадаам? Баръакс, на барои сулҳ, балки барои чудой андохтан омадаам. ⁵²Баъд аз ин агар дар хонае панҷ нафар бошанд, аз ҳам чудо хоҳанд шуд: се нафар ба ду нафар ва ду нафар ба се нафар зид мебароянд. ⁵³Падар бар зидди писараш ва писар бар зидди падараш, модар бар зидди духтараш ва духтар бар зидди модараш, хушдоман бар зидди келинаш ва келин бар зидди хушдоманаш мебарояд».

Фаҳмидани замон

⁵⁴Ҳамчунин ба мардум гуфт: «Вақте мебинед, ки аз ғарб абре пайдо мешавад, дархол мегӯед: „Бояд борон борад” ва чунин мешавад. ⁵⁵Ва ҳангоме ки боди ҷанубӣ мезазад, мегӯед: „Ҳаво гарм мешавад” ва ҳамин тавр ҳам мешавад. ⁵⁶Эй дурӯяхо! Шумо нишонаҳои заминро осмонро дида чӣ гуна шудани ҳаворо фаҳмида метавонеду чаро фаҳмида наметавонед, ки ҳоло чӣ замоне фаро расидааст?

Ошті шудан бо даъвогар

⁵⁷Барои чӣ худи шумо муайян карда наметавонед, ки чӣ бояд кунед? ⁵⁸Охир, вақте ки бо даъвогар ба

пеши қозӣ меравед, бояд ҳаматарафа кӯшиш кунед, ки дар роҳ бо даъвогар ошті шавед, вагарна ӯ шуморо ба назди қозӣ мебарад ва қозӣ шуморо ба дасти зиндондон месупораду вай шуморо ба зиндон мепартояд. ⁵⁹Росташиро мегӯям, ки то тангаи охирина қарзатонро надихед, ҳаргиз аз ҳабс намебароед».

Даъват ба тавба

13 Дар ин маврид баъзеҳо ба назди Исо омада, дар бораи ҷалилиёне нақл карданд, ки Пилотус онҳоро ҳангоми қурбонӣ карданашон кушт. ²Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба гумонатон ин ҷалилиён аз ҷалилиёни дигар гунаҳкортар буданд, ки бо онҳо чунин ҳодиса рӯй дод? ³Не, мегӯям ба шумо! Вале, агар тавба карда, аз гуноҳхоятон даст накашед, ҳамаатон монанди онҳо нобуд мешавед. ⁴Ё ба фикратон он ҳаждаҳ нафаре, ки манораи Шилӯаҳ ба болояшон чаппа шуда нобудашон кард, аз дигар сокинони Ерусалим гунаҳкортар буданд? ⁵Не, мегӯям ба шумо! Вале, агар тавба карда, аз гуноҳхоятон даст накашед, ҳамаатон монанди онҳо нобуд мешавед».

Масал дар бораи дарахти анцири бемева

⁶Исо чунин масалеро гуфт: «Дар тоқзори як мард дарахти анцире шинонда шуда буд. Вай омада, аз он мева ҷустуҷӯ кард, вале чизе наёфт. ⁷Пас, ба боғбон гуфт: „Се сол боз ман меоям, то аз ин дарахт мевае пайдо бикунам, вале чизе намеёбам. Онро бурида парто! Чаро заминро беҳуда банд мекунад?“ ⁸Вале боғбон ҷавоб дод: „Хоча! Як соли дигар ҳам онро набуред. Ман гирдаширо побел карда, ба замин пору меандозам. ⁹Агар соли оянда мева диҳад, хуб мешавад ва агар надихад, баъд бибуред”».

Шифо ёфтани зан дар рӯзи истироҳат

¹⁰Дар яке аз рӯзҳои истироҳат Исо дар ибодатхона мардумро таълим меод. ¹¹Дар он ҷо зане хузур дошт,

ки хаждаҳ сол боз гирифтори рӯҳи нопок буд. Аз ин сабаб миёни зан ҳам гашта, ӯ ҳеҷ қоматашро рост карда наметавонист. ¹²⁻¹³Исо инро дида, ба наздаш даъват кард ва дастонашро бар ӯ гузошта, гуфт: «Эй зан! Ту аз бемориат раҳой ёфтӣ». Қомати зан дарҳол рост шуда, вай Худоро ҳамду сано хонд.

¹⁴Сардори ибодатхона, аз он ки Исо дар рӯзи истироҳат занро шифо бахшид, хашмгин шуда, ба мардум гуфт: «Барои қор қардан шаш рӯз ҳаст ва бояд на дар рӯзи истироҳат, балки дар яке аз ҳамин рӯзҳо омада, шифо ёбед». ¹⁵Вале Худованд дар ҷавоб гуфт: «Эй дурӯягон! Магар ҳар яки шумо дар рӯзи истироҳат банди барзагов ё хари худро кушода онҳоро аз оғил берун намебароред, то рафта об бихӯранд? ¹⁶Ҳол он ки ин зан аз авлоди Иброҳим аст ва шайтон ӯро ҳаждаҳ сол боз дар бандҳои худ нигоҳ медошт! Пас, наҳод мумкин набошад, ки ӯ дар рӯзи истироҳат аз ин бандҳо озод шавад?!»

¹⁷Бо ин суҳанонаш ӯ душманонашро шарманда кард ва тамоми мардум аз қорҳои аҷиб, ки ӯ мекард, шод мешуданд.

Масал дар бораи донаи хардал ва хамиртуруш

¹⁸Исо гуфт: «Подшоҳии Худо ба чӣ монанд аст? Ман онро ба чӣ ташбеҳ диҳам? ¹⁹Он ба донаи хардал монанд аст, ки шахсе гирифта, дар боғи худ мекорад. Он рӯида, дарахти қалоне шуду паррандаҳо дар миёни шоҳаҳояш лона гузоштанд».

²⁰Боз гуфт: «Подшоҳии Худоро ба чӣ монанд кунам? ²¹Вай монанди он аст, ки зане хамиртуруше мегираду бо як тағора орд омехта, хамир мекунад ва баъд тамоми хамир мерасад».

Дари танг

²²Исо дар шаҳру деҳаҳо гашта мардумро таълим меод. Вай ба сӯи Ерусалим равона буд. ²³Шахсе аз ӯ

пурсид: «Хочаам! Магар шумораи ками одамон начот меёбанд?» Вай ба мардум гуфт: ²⁴«Саъю кӯшиш кунед, то аз дари танг дароед, зеро ба шумо мегӯям, ки бисёр касон кӯшиш хоҳанд кард, ки аз он дар дароянд, вале ин ба онҳо муяссар нахоҳад шуд. ²⁵Вақте ки соҳибхона хеста дарро маҳкам мекунад, шумо дар берун мемонед ва дарро кӯфта мегӯед: „Хоча! Дарро ба рӯи мо бикишо!“ Вале ӯ ба шумо чунин ҷавоб медиҳад: „Ман намедонам шумо аз кучо ҳастед!“ ²⁶Он вақт шумо мегӯед: „Мо хамроҳи ту мехӯрдему менӯшидем. Ту дар кӯчаҳои мо мардумро таълим медодӣ“. ²⁷Вале ӯ ба шумо ҷавоб хоҳад дод: „Ман намедонам шумо аз кучо ҳастед, дур шавед аз ман, эй ҳамаи бадкорон!“ ²⁸Ва вақте ки шумо дар подшоҳии Худо Иброҳим, Исҳоқ, Ёқуб ва тамоми пайғамбаронро мебинед худатон аз он ҷо ронда мешавед, аз дард дандон ба дандон зада гиря мекунад.

²⁹Мардум аз шарку ғарб ва шимолу ҷануб омада, дар гирди дастархони подшоҳии Худо менишинанд ³⁰ва баъзе аз онҳое, ки ҳоло дар сафи ақиб ҳастанд, дар сафи пеш мешаванд ва баъзе аз онҳое, ки дар сафи пеш ҳастанд, дар сафи ақиб мешаванд».

Дилсӯзии Исо дар ҳаққи Ерусалим

³¹Ҳамин вақт чанд нафар аз фарисиён ба назди Исо омада гуфтанд: «Ба шумо лозим аст, ки аз ин ҷо баромада раведо сафаратонро давом диҳед, зеро Хиродус мехоҳад шуморо бикишад». ³²Исо ба онҳо гуфт: «Рафта, ба он рӯбоҳ бигӯед, ки Ман имрӯзу пагоҳ девхоро берун карда, мардумро шифо медиҳам ва рӯзи сеюм қорамро тамом мекунам. ³³Вале Ман бояд имрӯз, пагоҳ ва ҳам баъд аз пагоҳ роҳамро давом диҳам, зеро ин хел шуданаш мумкин нест, ки пайғамбар берун аз Ерусалим ҳалок гардад.

³⁴Эй Ерусалим, Ерусалим! Пайғамбаронро мекушиву онхоеро, ки Худо ба наздат мефиристад, сангсор

мекуни! Ман борҳо орзу доштам, мисли мурғе, ки чӯ-
чаҳояшро зери болҳояш чамъ мекунад, сокинонатро
дар гирди худ чамъ оварам, вале ту роҳ надоди! ³⁵Пас
холо хонаат бепарастор мемонад. Ба шумо мегӯям, ки
то „Баракат ёбад касе, ки аз номи Худованд меояд!“
нагӯед, Маро нахоҳед дид».

Шифо ёфтани марди бемор

14 Боре, дар рӯзи истироҳат Исо барои хӯрдани
хӯрок ба хонаи яке аз сардорони фарисиён
рафт ва онҳо корҳои Ҷро мушоҳида мекарданд. ²Дар
рӯ ба рӯи Исо марде менишаст, ки баданаш варам
карда буд. ³Исо ба қонуншиносону фарисиён муро-
ҷиат намуда гуфт: «Дар рӯзи истироҳат касеро шифо
додан мумкин аст ё не?» ⁴Онҳо хомӯш монданд, Ӯ бо-
шад, ба бемор даст расонда шифо бахшиду ҷавоб дод.
⁵Сипас ба онҳо гуфт: «Агар бача* ва ё барзагови яке аз
шумо дар рӯзи истироҳат ба чоҳ афтад, магар онро
зуд берун намебароред?» ⁶Вале онҳо ба Ӯ ҷавобе дода
натавонистанд.

Таълим дар бораи ҷойталабӣ

⁷Исо мушоҳида мекард, чӣ тавр меҳмонон меҳос-
танд ҷойҳои болотарро ишғол кунанд, бинобар ин ба
онҳо масалеро гуфт: ⁸«Вақте ки ба тӯи арӯси даъват
мешавӣ, аз боло гузашта нашин, чун шояд шахсе даъ-
ват шуда бошад, ки аз ту баобрӯтар аст. ⁹Он гоҳ со-
хибхонае, ки ҳардуи шуморо даъват кардааст, омада
ба ту нагӯяд: „Ҷоятро ба ӯ бидех“. Он вақт шарм
дошта, маҷбур мешавӣ, ки ба поён гузашта шинӣ.
¹⁰Баръакс, вақте ки туро даъват мекунанд, омада дар
ҷои поён бишин, то сохибхона омада, ба ту бигӯяд:
„Дӯстам, болотар бишин“. Он гоҳ иззату эҳтиромат
дар пеши назари ҳамаи онҳое, ки дар гирди дастархон

* 14:5 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот омадааст: «хар».

нишастаанд, ба чо оварда мешавад. ¹¹Зеро ҳар кӣ худро калон гирад, паст мешавад ва баръакс, ҳар касе, ки худро хоксор гирад, сарбаланд хоҳад шуд».

¹²Баъд ба соҳибхонае, ки Ӯро даъват карда буд, гуфт: «Вакте ки зиёфате ташкил мекунӣ, дӯстон, бародарон, хешон ва ҳамсояҳои бойи худро даъват накун, чунки онҳо низ туро даъват мекунанду некиатро бармегардонанд. ¹³Беҳтараш вақти зиёфат оростан камбағалону маъубон ва шалҳову нобиноёнро даъват намо. ¹⁴Он гоҳ хушбахт хоҳӣ шуд, чунки онҳо некиатро баргардонда наметавонанд, вале дар рӯзе, ки некон зинда мешаванд, Худо некиатро ба ту бармегардонад».

Масал дар бораи зиёфати калон

¹⁵Инро шунида яке аз меҳмонон ба Исо гуфт: «Хушбахт аст он касе, ки дар подшоҳии Худо хӯрок бихӯрад!»

¹⁶Аммо Исо ба ӯ гуфт: «Марде зиёфати калоне ороста, мардуми зиёдро даъват намуд. ¹⁷Чун вақти хӯрдани хӯрок расид, хизматгорашро фиристод, то ба даъватшудагон бигӯяд: „Биёед, аллакай ҳама чиз тайёр аст”. ¹⁸Ҳамин вақт ҳама, яке аз паи дигар ба узрҳои даромаданд. Якумаш гуфт: „Ман замин харидам ва бояд рафта, онро бубинам. Хошиш мекунам, маро бубахшед”. ¹⁹Дигаре гуфт: „Ман панҷ чуфт барзагов харидам ва холо барои санчидани онҳо меравам. Илтимос мекунам, маро бубахшед”. ²⁰Саввумӣ гуфт: „Ман зан гирифтаам, бинобар ин рафта наметавонам”. ²¹Хизматгор баргашта ин хабарро ба хоҷааш расонд. Он гоҳ хоҷа дар ғазаб шуда, ба хизматгораш фармон дод: „Зудтар ба кӯчаву тангкӯчаҳои шаҳр рафта, камбағалон, маъубон, шалҳо ва нобиноёнро ба ин чо биёр”. ²²Хизматгор гуфт: „Хоҷаам! Фармонатонро иҷро намудам, вале боз ҳам чойҳои холӣ ҳастанд”. ²³Сипас хоҷа ба хизматгор гуфт: „Қад-қади роҳҳои васеъу танг гашта, мардумро ба омадан маҷбур кун, то ки хонаам пур шавад.»

²⁴Ба шумо мегӯям, ҳеҷ нафаре, ки аз аввал даъват шуда буд, мазаи хӯроки идонаи маро нахоҳад чашид».

Исоро пайравӣ намудан

²⁵Ҳамроҳи Исо мардуми бисёре равона буданд ва Ӯ ба онҳо рӯ оварда гуфт: ²⁶«Касе, ки пеши Ман меояду Маро бештар аз падару модараш, зану фарзандонаш, бародарону хоҳаронаш ва зиёдтар аз ҷони худ дӯст наметавонад, шогирди Ман шуда наметавонад. ²⁷Касе, ки салиби азобу маргашро бо худ набардошта аз паи Ман ояд, шогирди Ман шуда наметавонад. ²⁸Зеро кӣ аз байни шумо қалъае сохтани мешаваду аввал нишаста харчи онро ҳисоб намекунад, то бифаҳмад, ки имконияти ба анҷом расондани сохтмонро дорад ё не? ²⁹То мабодо баъд аз гузоштани пойдевор он сохтмонро ба охир расонда натавонад ва ҳамаи онҳое, ки инро мебинанд, писханд зада ³⁰гӯянд: „Ин мард сохтмонро сар карду ба тамои кардани он қувваташ нарасид”. ³¹Ҳамчунин подшоҳе низ пеш аз ба ҷанги зидди подшоҳи дигар баромадан, аввал бояд нишаста, нағзакак фикр кунад, ки оё метавонад бо даҳ ҳазор сарбози худ ба подшоҳе, ки бо бист ҳазор сарбозаш бар зидди ӯ меояд, муқобилат нишон диҳад? ³²Пас, агар натавонад, ханӯз ки душманаш дур аст, сафиронашро барои сулҳ бастан мефиристад. ³³Айнан ҳамин тавр ҳеҷ яке аз шумо то аз тамои чизу ҷораи худ даст нақашед, наметавонед шогирди Ман бошед.

Сифати намак

³⁴Шумо медонед, ки намак чизи хуб аст, вале агар намак сифаташро гум кунад, магар онро боз шӯр карда мешавад? ³⁵Он вақт намак барои ҳеҷ чиз ба кор намеояд: на барои замин ва на барои пору. Онро бароварда мепартоянд.

Ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!»

Масал дар бораи гӯсфанди гумшуда

15 Бисёр андозгирон ва дигар касоне, ки гунаҳкор хисоб мешуданд, барои шунидани суханони Исо ба наздаш меомаданд. ² Вале фарисиён ва шариатдонон норозигии худро баён карда, мегуфтанд: «Ин мард гунаҳкоронро қабул мекунад ва ҳамроҳашон хӯрок мехӯрад». ³ Бинобар ин Исо ба онҳо чунин масалро гуфт: ⁴ «Фарз мекунем, ки нафаре аз шумо сад сар гӯсфанд дораду якеашро гум мекунад. Магар наваду нӯхтоашро дар чароҳгоҳ гузошта, то ёфтани он гӯсфанди гумшуда аз паи вай намеравад? ⁵ Ва чун ёбад, бо хурсандӣ онро болои китфонаш бардошта ⁶ ба хонааш меояд ва дӯстону ҳамсояхояшро чеғ зада мегӯяд: „Бо ман хурсандӣ кунед. Ман гӯсфанди гумшудаамро ёфтам”. ⁷ Ба шумо мегӯям, дар осмон барои як гунаҳкоре, ки аз гуноҳ даст кашида, тавба мекунад, хурсандии зиёдтаре мешавад, назар ба он наваду нӯҳ нақӯкоре, ки ба тавба ҳеҷ эҳтиёҷ надоранд.

Масал дар бораи тангаи гумшуда

⁸ Фарз мекунем, ки зане даҳ тангаи нуқра дораду якеашро гум мекунад. Магар вай чароғро даргиронда, хонаро рӯфта, бодикқат намекобад, то онро пайдо бикунанд? ⁹ Ва чун ёбад, дугонахову ҳамсоягони худро чеғ зада мегӯяд: „Бо ман хурсандӣ кунед, чун тангаи гумкардаамро ёфтам”.

¹⁰ Ба шумо мегӯям, фариштагони Худо ҳам барои як гунаҳкоре, ки аз гуноҳ даст кашида, тавба мекунад, айнан ҳамин тавр хурсандӣ мекунанд».

Писари гумроҳшуда

¹¹ Боз гуфт: «Марде ду писар дошт. ¹² Писари хурдӣ ба падараш гуфт: „Он қисми молу мулкоро, ки насиби ман аст, ба ман бидех” ва падар хама чизеро, ки дошт, ба ҳарду писараш тақсим кард. ¹³ Баъд аз чанд

рӯз писари хурдӣ чизу чораашро чамъ карда, ба киш-
вари дурдасте рафт. Дар он чо ӯ тамоми бойигариаш-
ро беҳуда ба айшу ишрат сарф кард. ¹⁴Баъд аз он ки
ҳамаи бойигариашро барбод дод, дар он сарзамин
кахтии сахте ба амал омад ва ӯ ба мӯхтоҷӣ дучор шуд.
¹⁵Сипас рафта хизматгори яке аз сокинони он киш-
вар шуд ва он мард ӯро ба замини худ фиристод, то
ки хукбонӣ кунад. ¹⁶Азбаски ба ӯ чизи хӯрданӣ наме-
доданд, вай тайёр буд, шикамашро бо еме, ки хукхо
меҳӯрданд, пур кунад. ¹⁷Оқибат вай ба худ омада
гуфт: „Падарам хизматгорони бисёре дорад ва ҳамаи
онҳо нони фаровон ва хатто зиёдатӣ доранд, аммо
ман дар ин чо аз гуруснагӣ мемирам! ¹⁸Рафта ба назди
падарам бармегардаму ба вай мегӯям: <Падарҷон! Ман
дар пеши Худову шумо гунаҳкорам ¹⁹ва дигар лоиқи
он нестам, ки писари шумо бошам. Маро ҳамчун яке
аз хизматгоронатон қабул кунед>”. ²⁰Пас ӯ хеста ба
хонаи падараш равона шуд. Вай ҳанӯз хеле дур буд,
ки падараш ӯро дида, ба холи писараш раҳмаш омад
ва давида рафту фарзандашро ба оғӯшаш кашида, бӯ-
са кард. ²¹Писар ба вай гуфт: „Падарҷон! Ман дар пе-
ши Худову шумо гунаҳкорам ва дигар лоиқи он нес-
там, ки писари шумо бошам*”. ²²Аммо падар ба хиз-
матгоронаш гуфт: „Зудтар чомаи бехтаринро оварда,
ба ӯ пӯшонед. Ба дасташ ангуштарин ва ба пойҳояш
пойафзол пӯшонед. ²³Гӯсолаи боникардари биёреду
сар бибуред; меҳӯрему хурсандӣ мекунем! ²⁴Охир ин
писарам мурда буд ва холо зинда шуд, гумшуда буду
ёфт шуд”. Пас онҳо чашне оростанд.

²⁵Ҳамин вақт писари калонӣ дар киштзор буд. Ҳан-
гоми баргаштан вай ба хона наздик шуда, садои му-
сиқӣ ва рақсу бозиро шунид. ²⁶Пас яке аз хизматго-
ронро чеғ зада пурсид, ки дар он чо чӣ воқеа рӯй дода

* ^{15:21} Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст:
«Бигзор ман мисли яке аз хизматгоронатон бошам».

истодааст? ²⁷Хизматгор ба \bar{y} ҷавоб дод: „Бародаратон баргашт ва чун падаратон \bar{y} ро зиндаву саломат дид, \bar{g} -солаи боникардари сар бурид”. ²⁸Бародари калониру чунон қахраш омад, ки нахост ба хона дарояд. Он гоҳ падараш берун баромада, \bar{y} ро розӣ кунонданӣ шуд. ²⁹Вай бошад, ба падараш чунин ҷавоб дод: „Чандин сол аст, ки ман ба шумо хизмат мекунам ва ҳеҷ вақт аз гуфтаатон берун набаромадам, шумо бошед, ягон бор ба ман ҳатто бузғолачаеро ҳам надодед, ки бо дӯстонам хурсандӣ карда тавонам. ³⁰Вале ин писаратон, ки дорои шуморо ҳамроҳи фоҳишаҳо хӯрда тамом карду баргашт, шумо барои вай \bar{g} -солаи боникардари сар буридед”. ³¹Аммо падар ба \bar{y} гуфт: „Писарам, ту ҳамеша бо ман ҳастӣ ва ҳар чизе, ки ман дорам, аз они туст. ³²Бояд шодиву хурсандӣ кунем, чунки бародарат мурда буду зинда шуд, гумшуда буду ёфт шуд”».

Назоратчи зирак

16 Ҳамчунин Исо ба шогирдонаш гуфт: «Марди сарватманде назоратчӣ дошт ва ба сарватманд шикоят карданд, ки назоратчиаш молу мулки \bar{y} ро беҳуда сарф мекунад. ²Ҳоҷааш вайро чеғ зада гуфт: „Ман дар бораи ту чиҳо мешунавам? Ба ман ҳисобот дех, ки чӣ корҳо кардаӣ, чунки дигар назоратчи ман шуда наметавонӣ”. ³Он гоҳ назоратчӣ худ ба худ гуфт: „Чӣ кор кунам? Ҳоҷаам маро аз кор холӣ мекунад. Ман бел зада наметавонам ва аз гадоӣ қардан ҳам шарм мекунам. ⁴Ёфтам чӣ бояд кунам. Бояд коре бикунам, ки вақти бекор монданам одамон маро ба хонаҳояшон роҳ диҳанд”. ⁵Вай қарздорони хоҷаашро як-як чеғ зад ва яқумашро пурсид: „Ту аз хоҷаам чӣ қадар қарздор ҳастӣ?” ⁶Ҷавоб дод: „Сад хум рағани зайтун”. Назоратчӣ ба вай гуфт: „Ана забонхати ту, зуд нишаста, ба ҷои сад панҷоҳ навис”. ⁷Баъд аз дигаре пурсид: „Ту чӣ қадар қарздор ҳастӣ?” \bar{Y} ҷавоб дод: „Сад халта гандум”. Назоратчӣ гуфт: „Ана забонхати ту, ба ҷои сад

ҳаштод навис”. ⁸Вале хоҷааш назоратчи қаллобро таъриф кард, ки зиракиашро ба кор бурда, чунин кардааст. Охир одамони ин дунё дар муносибат бо онҳое, ки мисли худашон ҳастанд, назар ба одамони нур, ки аз онҳо подшоҳии Худо ҳастанд, оқилтаранд.

⁹Пас, Ман ба шумо мегӯям: Пулу моли ин дунёро ба он сарф намоед, ки барои худ дӯстонро пайдо бикунед, то дар вақти тамошудани бойигариатон онҳо шуморо дар хонаҳои абадӣ қабул кунанд. ¹⁰Касе, ки дар иҷрои вазифаи майда вафодор бошад, дар иҷрои вазифаи калон ҳам вафодор мемонад. Ҳамчунин касе, ки дар иҷрои кори ночиз беинсоф бошад, дар иҷрои кори муҳим ҳам беинсофӣ мекунад. ¹¹Пас, агар ба шумо бойигарии ин дунёро боварӣ карда нашавад, кӣ ба шумо бойигарии ҳақиқиро боварӣ мекунад? ¹²Ва агар ба шумо бойигарии шахси бегонаро боварӣ карда нашавад, кӣ ба шумо меросатонро медихад?

¹³Ҳеч хизматгор якбора ба ду хоҷа хизмат карда наметавонад, чунки ё якеашро дӯст медораду дигарашро бад мебинад, ё ба яке вафодор мемонаду дигарашро писанд намекунад. Шумо низ наметавонед ҳам бандаи Худо бошед ҳам бандаи пул».

Баъзе гуфтаҳои Исо

¹⁴Фарисиён, ки пулпараст буданд, ҳамаи инро шунида, Исоро масҳара карданд. ¹⁵Вале Ӯ ба онҳо гуфт: «Шумо ҳамон одамоне ҳастед, ки худро дар пеши мардум беайб нишон медихед, лекин Худо аз дилҳои шумо боҳабар аст. Чизеро, ки одамоне олидарача мешуморанд, дар назари Худо нафратовар аст.

¹⁶Шариати Мӯсо ва навиштаҳои пайғамбарон то замони Яҳёи Таъмиддиханда амал мекарданд. Аз вақти Яҳё сар карда подшоҳии Худо эълон карда мешаваду ҳама кӯшиш мекунанд, ки зӯр зада вориди он гарданд. ¹⁷Вале нест шудани заминро осмон осонтар аз он, ки ҳатто нуқтае аз ин қонун бекор карда шавад.

¹⁸Ҳар кӣ зани худро талоқ дода, дигареро ба занӣ гирад, гуноҳи алоқаи беникоҳро мекунад ва ҳар кӣ зани талоқшударо ба занӣ гирад, низ ҳамон гуноҳро содир мекунад.

Сарватманд ва Лаъзор

¹⁹Як замонҳо марди сарватманде зиндагӣ мекард, ки либоси қиматбаҳо мепӯшиду ҳар рӯз хӯроки шоҳона меҳӯрд. ²⁰Лаъзор ном камбағале, ки тамоми бада наш пур аз захмҳо буд, дар назди дарвозаи марди сарватманд дароз кашида мехобид ²¹ва ҳатто сағҳо омада, захмҳои ӯро мелесиданд. Вай орзу мекард, ки шикамашро бо пасмондаҳои хӯроке, ки ба берун партофта мешаванд, сер кунад. ²²Вақте ки Лаъзор мурд, фариштагон ӯро ба осмон бурда, ба паҳлӯи Иброҳим шинонданд. Марди сарватманд низ мурд ва ӯро гӯронданд. ²³Ҳангоме ки ӯ дар дӯзах азоб мекашид, ба боло нигоҳ кард ва аз дур Иброҳимро дид, ки Лаъзор дар паҳлӯяш менишаст. ²⁴Он сарватманд фарёд зада гуфт: „Эй аҷдодам Иброҳим! Ба ман раҳм кунед ва Лаъзорро бифириsted, то нӯги ангушташро ба об тар карда, забонамро камтар нам кунад. Ман дар ин оташ азоб мекашам”. ²⁵Вале Иброҳим чунин ҷавоб дод: „Ба хотир ор, писар, ту дар вақти зинда буданат аллақай хама чизи хубро ба даст оварда будӣ, вале насиби Лаъзор фақат чизи бад дид. Ҳоло бошад, дили вай дар ин ҷо тасаллӣ меёбаду ту азоб мекашӣ. ²⁶Илова бар ин, байни мову шумо чунон ҷарии бетаге вучуд дорад, ки агар касе аз ин тараф ба пеши шумо гузаштан хоҳад ҳам, наметавонад. Ҳамчунин аз он ҷо касе пеши мо гузашта наметавонад”. ²⁷Марди сарватманд гуфт: „Пас, эй аҷдод, аз шумо илтимос мекунам, ки Лаъзорро ба хонаи падари ман фириsted. ²⁸Охир ман панҷ бародар дорам. Бигзор онҳоро таъкид кунад, то онҳо ҳам ба ин ҷои азоб наафтанд”. ²⁹Иброҳим ба ӯ гуфт: „Онҳо навиштаҳои Мӯсо ва дигар пайғамбаронро

доранд. Бигзор ба суханони онҳо гӯш диҳанд”. ³⁰Аммо мард гуфт: „Не, ачдодам Иброҳим! Танҳо агар яке аз мурдагон назди онҳо биёяд, тавба хоҳанд кард”. ³¹Иброҳим ҷавоб дод: „Модоме ки онҳо ба суханони Мӯсову пайғамбарон гӯш намедиҳанд, ба ҳеч кас, ҳатто ба мурдае, ки зинда шудааст, низ бовар нахоҳанд кард”».

Баъзе гуфтаҳои Исо

17 Ба шогирдонаш бошад, Исо чунин гуфт: «Албатта васвасаҳои зиёд пайдо мешаванд, вале вой бар холи он касе, ки ба воситаи вай васвасаҳо ба миён меоянд. ²Агар бар гардани вай санги осиебро овехта, ўро ба баҳр мепартофтанд, барояш беҳтар аз он мебуд, ки ў яке аз пайравони хурдтаринро ба васвасаи гуноҳ андозад.

³Пас, эҳтиёт бошед! Агар бародаратон бар шумо гуноҳе бикунад, ўро таъкид кунед ва агар тавба карда, аз гуноҳ даст кашад, ўро бубахшед. ⁴Агар рўзе ҳафт бор гуноҳ кунед ва ҳафт маротиба „Тавба кардам” гӯяд, бояд ўро бубахшед».

⁵Вакилон ба Худованд гуфтанд: «Имони моро зиёдтар бикун». ⁶Худованд гуфт: «Агар имонатон донаи хардал барин бошад, шумо ба ин дарахти тут „Решакан шаву ба баҳр шинонда шав” гуфта метавонед ва вай ба шумо итоат мекунад.

⁷Фарз кардем, ки яке аз шумо хизматгоре дореду вай ба шудгори замин ва ё ба ҷўпонӣ машғул аст. Магар вақти аз киштзор баргаштанаш шумо ба вай мегӯед, ки зуд омада назди дастархон бишинад? ⁸Магар ба ў чунин намегӯед: „Хўроки шомро тайёр кун ва то вақте ки ман мехўраму менўшам, миёнатро маҳкам баста, ба ман хизмат кун. Баъдтар худат мехўрӣ ва менўшӣ?” ⁹Охир, шумо ба хизматгоратон барои ичро кардани фармонҳоятон ташаккур намегӯед-ку? ¹⁰Пас, шумо низ, баъд аз он ки фармонҳои ба шумо додашударо ичро мекунад, бигӯед: „Мо танҳо хизматгори ноҷиз ҳастему вазифаи худро ичро кардем”».

Шифо ёфтани даҳ махав

¹¹Исо ба сӯи Ерусалим равона шуд. Вай қад-қади сархаде, ки байни Сомарияву Ҷалил буд, роҳ мерафт. ¹²Боре, вакте ки Ӯ ба деҳае медаромад, бо даҳ одамони махав рӯ ба рӯ шуд. Онҳо каме дур истода ¹³дод мезаданд: «Эй Исо, хоча, ба мо раҳм кунед!» ¹⁴Исо онҳоро дида, гуфт: «Бираведу худро ба рӯҳониён нишон диҳед». Онҳо рафтанд ва дар аснои роҳ пок шуданд. ¹⁵Яке аз онҳо чун дид, ки шифо ёфтааст, бо овози баланд Худоро ситоиш намуда, баргашт ¹⁶ва худро пеши пойҳои Исо партофта, ба Ӯ миннатдорӣ баён кард. Ӯ марди сомарӣ буд. ¹⁷Исо пурсид: «Магар даҳ нафар пок нашудаанд? Нӯҳ нафари дигар кучоянд?» ¹⁸Пас, навод ғайр аз ин марди бегона ягон нафаре аз онҳо барнагашт, ки Худоро ҳамду сано хонад?» ¹⁹Баъд ба он мард гуфт: «Бархезу бирав, туро имонат шифо дод».

Омадани подшоҳии Худо

²⁰Фарисиён аз Исо пурсиданд, ки кай подшоҳии Худо фаро мерасад? Ӯ ба онҳо ҷавоб дод: «Аз рӯи нишонаҳои намоён омадани подшоҳии Худоро муайян кардан имконнопазир аст. ²¹Касе ба шумо намегӯяд: „Нигоҳ кунед, вай дар ин ҷост“ ва ё „Вай дар он ҷост!“ Охир, подшоҳии Худо аллакай дар байни шумо вучуд дорад».

²²Вале ба шогирдонаш гуфт: «Вакте мерасад, ки ба дидани Фарзанди Инсон зор мешавед, вале Ӯро намебинед. ²³Ба шумо мегӯянд: „Вай дар он ҷост!“ ё „Вай дар ин ҷост!“ Аз ҷоятон часта, аз қафояшон надавед. ²⁴Зеро Фарзанди Инсон дар рӯзи омаданааш монанди барке, ки дурахшида осмонро аз як сӯ то сӯи дигар нурпошӣ мекунад, пайдо мешавад. ²⁵Вале аввал Ӯ бояд азоби бисёре кашида, аз тарафи насли ин замон рад карда шавад. ²⁶Чи тавре ки дар замони Нӯҳ пайғамбар буд, пеш аз омадани Фарзанди Инсон низ ҳамон тавр мешавад. ²⁷Зеро то рӯзи ба киштӣ даромадани Нӯҳ

одамон мехӯрданд, менӯшиданд, зан мегирифтанд ва ба шавҳар мебаромаданд, вале баъд тӯфон бархоста, хамаро несту нобуд кард. ²⁸ Ҳамчунин монанди замони Лут хоҳад буд, ки одамон мехӯрданду менӯшиданд, ме-хариданду мефурухтанд, мекоштанду иморат месохтанд. ²⁹ Вале рӯзе, ки Лут аз шаҳри Садӯм баромад, ба рӯи замин оташу сулфур борида, хамаро нест кард. ³⁰ Рӯзе, ки Фарзанди Инсон зоҳир мегардад, низ ҳамон тавр хоҳад буд. ³¹ Агар касе он вақт дар болои бом бошаду чизу чорааш даруни хона, барои гирифтани онҳо поён нафарояд ва ҳар кӣ дар саҳро бошад, ба хонааш барнагардад. ³² Зани Лутро ба хотир оваред. ³³ Ҳар кӣ чони худро эмин нигоҳ доштани аст, онро аз даст ме-дихад ва ҳар кӣ чони худро фидо кунад, онро эмин ни-гоҳ хоҳад дошт. ³⁴ Ба шумо мегӯям, ки дар он шаб аз ду нафаре, ки дар як ҷойгаҳ хобанд, якеаш гирифта ме-шаваду дигараш мемонад. ³⁵⁻³⁶ Аз ду зане, ки дар як осиеб гандум орд мекунанд, якеаш гирифта мешаваду дигараш мемонад*».

³⁷ Он гоҳ шогирдонаш аз ӯ пурсиданд: «Эй Худованд, ин дар кучо ба амал меояд?» ӯ ба онҳо ҷавоб дод: «Ҳар ҷо ки часади мурдае бошад, паррандаҳои лошахӯр дар он ҷо гирд меоянд».

Масал дар бораи қозии беадолат ва бевазан

18 Баъд Исо ба онҳо масалеро нақл кард, то бидо-нанд, ки бояд ҳамеша дуо бигӯянд ва ҳеҷ вақт рӯҳафтада нагарданд.

² ӯ гуфт: «Дар як шаҳр қозие буд, ки на тарсе аз Худо дошту на шарме аз мардум. ³ Дар он шаҳр бевазানে низ буд, ки ҳамеша ба назди ӯ омада мегуфт: „Маро муҳофизат кунед, то бар душманам маълум гардад, ки

* 17:35-36 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот ояти 36 дохил шудааст: «Аз ду касе, ки дар киштзор ҳастанд, яке гирифта ме-шаваду дигаре не».

ман ҳақ ҳастам”. ⁴Қозӣ муддати дуру дароз талаби ӯро рад мекард, вале дар охир худ ба худ гуфт: „Гарчанде ман на тарсе аз Худо дораму на шарме аз мардум, ⁵вале, азбаски ин бевазан маро ба ҳолам намегузорад, ӯро химоя мекунам, то ҳар гоҳ омада, маро безор накунад”». ⁶Сипас Худованд пурсид: «Шумо шунидед, ки ин қозии беадолат чӣ мегӯяд? ⁷Наход Худо интихобкардагони худро, ки шабу рӯз ба даргоҳаш зорию тавалло мекунанд, муҳофизат накунад? Магар Ӯ дер мекунад? ⁸Ба шумо мегӯям, ки Худо онҳоро зуд муҳофизат мекунад. Вале оё Фарзанди Инсон вақти омаданааш дар рӯи замин имонро ёфта метавонад?»

Масал дар бораи фарисӣ ва андозгир

⁹Баъд Исо ба онҳое, ки дар беайб будани худ шубҳае надошта, аз дигарон ҳазар мекарданд, чунин масалеро нақл кард:

¹⁰«Ду кас барои дуоғӯй ба Хонаи Худо даромаданд. Яке фарисӣ буду дигаре андозгир. ¹¹Фарисӣ рост истода, дар дилаш чунин дуо мегуфт: „Худоё! Туро шукр мегӯям, ки мисли одамони дигар қаллобу золим нестам, алоқаи беникоҳ намекунам ва ҳам монанди ин андозгир нестам. ¹²Ман ҳар ҳафта ду бор рӯза мегирам ва аз ҳар даромаде, ки дорам, хиссаи даҳумашро месупорам”. ¹³Вале андозгир дуртар истода, ҳатто чуръат намекард, ки сарашро боло карда, ба осмон нигарад. Вай танҳо бар сандуқи синааш мушт зада мегуфт: „Худоё! Ба мани гунаҳкор раҳм кун!” ¹⁴Ба шумо мегӯям, ки на фарисӣ, балки ҳамин андозгир сафед шуда, ба хонааш баргашт. Зеро ҳар кӣ худро калон гирад, паст мешавад ва, баръакс, ҳар касе, ки худро хоксор гирад, сарбаланд мешавад».

Баракат ёфтани кӯдакон

¹⁵Ба назди Исо кӯдакони хурдсолро оварданд, то ки Ӯ бар сари онҳо даст гузорад. Вале шогирдон инро дида,

мардумро сарзаниш карданд. ¹⁶Исо кӯдаконро ба наздаш чеғ зада гуфт: «Монед, ки кӯдакон назди Ман оянд, пеши роҳи онҳоро нагиред, зеро Худо дар ҳаёти онҳое подшоҳӣ мекунад, ки мисли ин кӯдакон хастанд. ¹⁷Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар кӣ подшоҳии Худоро мисли кӯдак қабул накунад, ба он дохил намешавад».

Сардори сарватманд

¹⁸Яке аз ҷумлаи сардорон аз Исо пурсид: «Эй усто-ди нек! Чӣ кор бояд бикунам, ки ҳаёти абадӣ насибам гардад?» ¹⁹Исо аз ӯ пурсид: «Чаро Маро нек мегӯӣ? Ҳеч кас ба ғайр аз Худои ягона нек нест. ²⁰Ту фармоишхоро медонӣ: алоқаи беникоҳ накун, одамкушӣ накун, дуздӣ накун, шаҳодати бардурӯғ надех, падару модаратро хурмату эҳтиром намо». ²¹Вай ба Исо ҷавоб дод: «Ман аз айёми ҷавониам ҳамаи ин фармоишхоро риоя мекунам». ²²Исо инро шунида гуфт: «Ба ту фақат як чиз намерасад. Ҳар он чизеро, ки дорӣ, фурӯхта, ба бечорагон бидех. Он гоҳ сохиби мукофоти осмонӣ мегардӣ. Баъд омада, Маро пайравӣ намо». ²³Вале он мард инро шунида бисёр ғамгин шуд, чунки хеле бой буд. ²⁴Исо ба вай нигоҳ карда гуфт: «Ба подшоҳии Худо дохил шудани одамони бой чӣ душвор аст. ²⁵Аз сӯроҳи сӯзан гузаштани шутур осонтар аз он, ки шахси бой ба подшоҳии Худо дохил шавад».

²⁶Онҳое, ки ӯро мешуниданд, пурсиданд: «Пас кӣ начот ёфта метавонад?» ²⁷Исо ҷавоб дод: «Ҳар чизе, ки барои одамон ғайриимкон бошад, барои Худо имконпазир аст».

²⁸Он гоҳ Петрус гуфт: «Ана, мо аз баҳри хонаҳои худ баромада, Шуморо пайравӣ кардем». ²⁹Исо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар кӣ ба хоҳири подшоҳии Худо аз баҳри хона, зан, бародарон, падару модар ва фарзандонаш гузарад, ³⁰дар ин дунё ҳамаи инро чанд маротиба зиёдтар ба даст меораду дар он дунё ҳаёти абадӣ насибаш мегардад».

Пешгӯии сеюмини Исо дар бораи марги худ

³¹ Исо он дувоздаҳ нафарро як сӯ бурда, ба онҳо гуфт: «Ана, мо ба Ерусалим рафта истодаем. Дар он ҷо ҳар чизе ки пайғамбарон дар бораи Фарзанди Инсон навиштаанд, ба амал хоҳад омад. ³² Ӯро ба дасти беимонон месупоранд. Онҳо Ӯро масхара ва ҳақорат карда, туфборон ³³ ва қамчинкорӣ намуда ба қатл мерасонанд, вале Ӯ дар рӯзи сеюм аз нав зинда хоҳад шуд».

³⁴ Лекин шогирдон аз ин гуфтаҳо чизеро нафаҳмиданд. Маънои суханони Исо аз онҳо пӯшида монд ва онҳо намефаҳмиданд, ки Ӯ дар бораи ҷӣ сухан меронад.

Шифо ёфтани нобино

³⁵ Вақте ки Исо ба Ерихӯ наздик мешуд, нобиноеро дид, ки дар канори роҳ нишаста садақа мепурсид. ³⁶ Чун нобино шунид, ки аз наздаш мардуми зиёде мегузаранд, пурсид: «Худаш ҷӣ гап?» ³⁷ Ба вай гуфтанд, ки аз он ҷо Исои Носирӣ гузашта истодааст. ³⁸ Он нобино дод зада гуфт: «Эй Исои насли Довуд, ба ман раҳм кунед». ³⁹ Онҳое, ки пешопеш равона буданд, ӯро сарзаниш карда мегуфтанд, ки хомӯш шавад. Аммо ӯ торафт баландтар дод зада мегуфт: «Эй насли Довуд, ба ман раҳм кунед». ⁴⁰ Исо аз роҳаш бозистода фармуд, ки он нобиноро ба наздаш биёранд. Вақте ки ӯ наздик омад, Исо аз вай пурсид: ⁴¹ «Ту ҷӣ мехохӣ? Бароят ҷӣ кор кунам?» Вай ҷавоб дод: «Худовандо! Мехоҳам бино шавам». ⁴² Исо гуфт: «Бино шав! Имонат туро шифо дод». ⁴³ Вай ҳамон замон бино шуд ва Худоро ситоишкунон аз паси Исо равона гашт. Тамоми мардум инро дида, Худоро ҳамду сано мехонданд.

Имон овардани Заккай

19 Исо ба Ерихӯ ворид шуда, аз он ҷо мегузашт. ² Дар он шаҳр Заккай ном марди сарватманде буд, ки вазифаи сардори андозгиронро ба ӯҳда дошт.

³Вай мехост бубинад, ки Исо кист. Вале, азбаски мардум зиёд буду Заккай кади паст дошт, Ёро дида натавонист. ⁴Бинобар ин \bar{y} давида пеш гузашту ба болои дарахти анчир баромад, то ки Исоро хангоми аз он чо гузаштанаш бубинад. ⁵Исо ба он чо наздик шудан замон ба Заккай нигоҳ карда гуфт: «Заккай! Зудтар поён фаро! Ман бояд имрӯз дар хонаи ту бимонам». ⁶Вай зуд поён фаромада, бо хурсандӣ Исоро меҳмондорӣ кард. ⁷Инро дида, хама норозигии худро баён намуда мегуфтанд: « \bar{U} дар хонаи марди гунаҳкор меҳмон шудааст». ⁸Аммо Заккай рост истода ба Худованд гуфт: «Ана, Худованд, ман нисфи бойигариамро ба бечорагон медиҳам ва агар аз касе бо фиреб пул ситонда бошам, чор баробар зиёдтар бармегардонам». ⁹Исо гуфт: «Имрӯз ба ин хона начот омад, чунки Заккай ҳам аз насли Иброҳим аст. ¹⁰Зеро Фарзанди Инсон барои он омадааст, ки гумроҳшударо кофта ёбаду начот диҳад».

Масал дар бораи даҳ тангаи тилло

¹¹Азбаски Исо аллақай дар наздикии Ерусалим буду шунавандагони \bar{U} гумон доштанд, ки подшоҳии Худо ба зудӣ фаро мерасад, Вай масал гуфтандро давом дод:

¹²«Як шахси олимартаба ба кишвари дурдаст сафар дошт, то ҳукуки ба тахти подшоҳӣ нишастанашро тасдиқ намуда, баргардад. ¹³Пеш аз рафтан вай даҳ нафар хизматгоронашро ба наздаш чеғ зада, ба ҳар кадомаш як тангаи тилло доду гуфт: „Дар вақти набудани ман ин тангахоро ба муомилот дароред”. ¹⁴Аммо ҳамшаҳриҳояш, ки ба вай нафрат доштанд, аз паси вай сафиронашонро фиристоданд, то рафта чунин бигӯянд: „Мо намехоҳем, ки вай бар мо подшоҳӣ кунад”. ¹⁵Вақте ки \bar{y} тахти подшоҳиро соҳиб шуда баргашт, фармон дод, то ҳамон хизматгоронеро, ки ба онҳо пул дода буд, ба наздаш чеғ зананд. Вай мехост бифаҳмад, ки ҳар яке аз онҳо чӣ қадар фоида ба даст овардааст? ¹⁶Аввалинаш омада, гуфт: „Хочаам, як тангаи

тиллои шумо даҳ танга фоида овард”. ¹⁷ Подшоҳ ба вай гуфт: „Офарин, хизматгори некам. Азбаски дар иҷрои вазифаи андаке вафодориатро нишон додӣ, туро ба даҳ шаҳр ҳоким таъин мекунам”. ¹⁸ Дуюмин омада, гуфт: „Хочаам, як тангаи тиллои шумо панҷ танга фоида овард”. ¹⁹ Подшоҳ ба вай гуфт: „Туро низ ба панҷ шаҳр ҳоким таъин мекунам”. ²⁰ Сеюмин омада, гуфт: „Хочаам, ана ин ҳамон тангаи тиллои шумо. Ман онро ба рӯймолчае печонда, нигоҳ доштам, ²¹ чунки аз шумо метарсидам. Охир шумо одами сахтгир ҳастед. Аз он ҷое, ки нагузоштаед, мегиред ва он чизеро, ки накоштаед, дарав мекунад”. ²² Подшоҳ ба вай гуфт: „Ту хизматгори бад будай! Аз рӯи он чизе ки гуфтӣ, ба ту ҳукм мебарорам! Охир ту медонистӣ, ки ман одами сахтгир ҳастам, аз он ҷое, ки нагузоштаам, мегирам ва он чизеро, ки накоштаам, дарав мекунам. ²³ Пас, чаро пули маро ба муомилот нагузоштӣ, то ки вақти баргаштанам онро бо фоидааш бигирам?” ²⁴ Баъд ба онҳое, ки дар наздаш буданд, фармон дод: „Аз дасташ тангаи тиллоро гирифта, ба хизматгоре диҳед, ки даҳ танга дорад”. ²⁵ Онҳо гуфтанд: „Хочаам, охир вай аллакай даҳ тангаи тилло дорад!” ²⁶ „Ман ба шумо мегӯям, ба ҳар касе, ки чизе дорад, боз ҳам зиёд дода мешавад. Лекин аз касе, ки ҳеч чиз надорад, ҳатто он чизи андаке, ки дорад, гирифта мешавад.

²⁷ Ҳоло бошад, он душманонамро, ки намехостанд бар онҳо подшоҳӣ кунам, ба ин ҷо биёреду дар пеши назарам ба қатл расонед”».

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо

²⁸ Исо ин масалро накл карда, роҳашро давом дод ва ба сӯи Ерусалим раҳсипор гашт.

²⁹ Вақте ки онҳо ба деҳаҳои Байт-Фочӣ ва Байт-Ҳинӣ, ки дар доманаи теппаи Зайтун воқеъ гаштаанд, наздик шуданд, Исо ду шогирдашро фиристодани шуда, ³⁰ ба онҳо гуфт: «Ба кишлоки дарпешистода

биравед ва, хамин ки вориди он гаштед, харкурраи бастаеро мебинед, ки то ҳол касе ба он савор нашудааст. Бандашро кушода, онро ба ин ҷо биёред. ³¹Агар касе аз шумо пурсад, ки барои чӣ бандашро мекушоед, гӯед, ки вай ба Худованд даркор шуд».

³²Шогирдони фиристодашуда рафтанд ва, ҳамон тавре ки Ё ба онҳо гуфта буд, дарёфтанд. ³³Вақте ки онҳо банди харкурраро мекушоданд, соҳибонаш аз онҳо пурсиданд: «Чаро банди харкурраро мекушоед?» ³⁴Онҳо ҷавоб доданд: «Вай ба Худованд лозим аст». ³⁵Пас онҳо харкурраро ба назди Исо оварда, ба боляш ҷомаҳои худро партофтанду Исоро ба он савор карданд.

³⁶Исо савора мерафту мардум ҷомаҳояшонро дар сари роҳи Вай пойандоз мекарданд. ³⁷Вақте Исо ба роҳе наздик шуд, ки он аз болои теппаи Зайтун ба поён мебурд, тамоми гурӯҳи шогирдонаш барои ҳамаи мӯъҷизаҳое, ки дида буданд, шодикунон бо овози баланд Худоро ҳамду сано хонда ³⁸мегуфтанд:

«Баракат ёбад шохе,
ки аз номи Худованд меояд!
Сулҳ дар осмон
ва шӯҳрату ҷалол ба Худо дар осмон!»

³⁹Баъзе фарисиён аз байни мардум ба Исо гуфтанд: «Эй устод, шогирдонатро ором кун!» ⁴⁰Вай ҷавоб дод: «Бовар кунед, агар онҳо хомӯш шаванд, санғҳо дод мезананд».

Барои Ерусалим ғамгин шудани Исо

⁴¹Вақте ки онҳо наздиктар омаданд, Исо шаҳро дида, дилаш ба ҳоли он сӯхта гиря карду гуфт: ⁴²«Оҳ, кошки ақаллан хамин рӯз роҳеро, ки туро ба осоиштагӣ мебарад, мидидӣ! Вале ҳоло он роҳ аз ҷашмони ту нӣҳон аст. ⁴³⁻⁴⁴Аз барои он ки ту ба наздат омадани Худовандро нафаҳмидӣ, ба сарат рӯзҳои саҳт хоҳанд омад. Душманонат туро бо хоктӯдаҳо ихота карда, муҳосира хоҳанд намуд. Онҳо аз ҳар тараф фишор

оварда, туву сокинонатро ба хок яксон хоҳанд кард ва аз ту санг бар санге нахоҳад монд».

Пок намудани Хонаи Худо

⁴⁵ Исо ба ҳавлии Хонаи Худо даромада, ба пеш кардани савдогарон даромад. ⁴⁶ Вай ба онҳо гуфт: «Дар навиштаҷот гуфтаҳои Худо омадаанд, ки „Хонаи Ман ҷои дуогӯй мешавад”. Шумо бошед, онро ба паноҳгоҳи дудзон табдил додаед!»

⁴⁷ Ӯ ҳар рӯз дар ҳавлии Хонаи Худо мардумро таълим медод. Сардорони рӯхонӣ, шариатдонон ва раисони халқи Исроил бошанд, дар фикри куштани Ӯ буданд. ⁴⁸ Вале илочи ин корро ёфта наметавонистанд, чунки тамоми мардум беист ва бодикқат ба ҳар як сухани Ӯ гӯш медоданд.

Савол дар бораи ҳуқуқи Исо

20 Рӯзе, вақте ки Исо дар ҳавлии Хонаи Худо мардумро таълим дода, хабари хушро эълон мекард, ба наздаш сардорони рӯхонӣ, шариатдонон ва пирони қавм омада ²пурсиданд: «Ба мо бигӯй, Ту бо кадом ҳуқуқ ин корро мекунӣ? Кӣ ба Ту чунин ҳуқуқро додааст?» ³ Исо дар ҷавоб гуфт: «Ман ҳам ба шумо як савол медиҳам ва шумо ба Ман ҷавоб диҳед, ки ⁴ба Яҳё кӣ ҳуқуқ дода буд, ки одамонро таъмид диҳад: Худо ё инсон?» ⁵ Онҳо бо ҳам муҳокима намуда, мегуфтанд: «Агар „Худо” гӯем, Вай аз мо мепурсад: „Чаро ба Яҳё бовар накардед?» ⁶ Агар „одамон” гӯем, мардум моро сангсор мекунанд. Охир одамон боварии комил доранд, ки Яҳё пайғамбар буд». ⁷ Онҳо ҷавоб доданд, ки намедонанд. ⁸ «Пас, Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом ҳуқуқ ин корро мекунам», — гуфт Исо.

Масал дар бораи ичорақорон

⁹ Баъд Исо ба халқ нақл кардани чунин масалро саркард: «Шахсе тоқзоре бунёд карда, онро ба ичорақорон

ба ичора дод ва худаш ба муддати дуру дароз ба киш-
вари дигар сафар кард. ¹⁰Чун вақти ҳосилғундорӣ ра-
сид, ӯ хизматгореро ба назди ичоракорон фиристод,
то ҳаққи худро аз он тоқзор бигирад. Вале ичоракор-
рон ӯро латту кӯб карда, бо дасти холи баргардон-
данд. ¹¹Он вақт ӯ хизматгори дигарашро фиристод.
Вале онҳо ӯро ҳам зада, шарманда карданду бо дасти
холи баргардонданд. ¹²Ӯ боз хизматгори сеюмашро
фиристод. Вайро низ мачрӯҳ намуда, берун партоф-
танд. ¹³Он гоҳ соҳиби тоқзор гуфт: „Чӣ бояд бику-
нам? Писари азизамро мефиристам, шояд ӯро эҳти-
ром кунанд”. ¹⁴Вале ичоракорон писари ӯро дида, ба
якдигар гуфтанд: „Вай меросхӯр аст! Биёед, ӯро меку-
шем ва тоқзор аз они мо мешавад!” ¹⁵Ва ӯро аз тоқзор
берун бароварда куштанд.

Ба фикри шумо соҳиби тоқзор бо онҳо чӣ хел раф-
тор мекунад? ¹⁶Вай баргашта, он ичоракоронро меку-
шаду тоқзорро ба дигарон медиҳад».

Онхое, ки Исоро мешуниданд, гуфтанд: «Худо ни-
гоҳ дорад!» ¹⁷Ӯ ба онҳо нигоҳ карда гуфт: «Пас ин ка-
лимаҳои навиштаҷот чӣ маъно доранд:

„Он сангеро, ки бинокорон нодаркор ҳисоб
карда, як сӯ партофтанд,
санги асосии таҳкурсии бино гардид”.

¹⁸Ҳар кӣ ба болои он санг ғалтад, шикаста май-
да-майда мешавад ва агар ин санг ба болои касе аф-
тад, вайро мачақ мекунад».

Вазифаи одамон дар назди ҳокимон ва Худо

¹⁹Шариатдонону сардорони рӯхонӣ фаҳмиданд, ки
ин масал бар зидди онҳо равона шуда буд ва хоистанд
ҳамон замон Исоро дастгир кунанд, вале аз мардум
метарсиданд. ²⁰Онҳо якчанд нафарро барои аз паи
Исо поидан фиристоданд, то ки худро ростқавл ни-
шон дода, ӯро бо сухан ба дом афтонанду барои ҳукм
шудан ба дасти ҳокими румӣ супоранд.

²¹Онҳо аз Исо пурсиданд: «Устод! Мо медонем, ки су-ханону таълимоти Шумо аз рӯи ҳақиқат аст. Медонем, ки нисбати ҳеч кас рӯйбинӣ надоред ва роҳҳои Худоро аз рӯи ҳақиқат таълим медихед. ²²Бигӯед, оё раво аст, ки мо ба императори Рум андозу хироч супорем ё не?» ²³Ӯ аз макри онҳо пай бурда, ба онҳо гуфт: ²⁴«Ба Ман динореро нишон диҳед. Дар он акс ва номи кӣ аст?» «Император», – ҷавоб доданд онҳо. ²⁵Исо ба онҳо гуфт: «Пас, он чӣ аз они император аст, бояд ба император баргардонда шавад ва он чӣ аз они Худоаст, ба Худо».

²⁶Онҳо натавонистанд Исоро пеши мардум бо сухан ба дом афтонанд ва аз ҷавоби Ӯ ба хайрат афтода, хо-мӯш шуданд.

Савол дар бораи аз нав зиндашавӣ

²⁷Чанд нафар аз саддуқиён (онҳо аз нав зиндашави-ро инкор мекарданд) ба пеши Исо омаданду ²⁸ба Вай чунин савол доданд: «Устод, Мӯсо дар қонун ба мо навиштааст, ки агар бародари касе фарзанд наёфта бимирад, бигзор вай зани ӯро ба никоҳи худ дарорад ва фарзандони ба дунё омадаро ҳамчун насли барода-ри мархумаш бидонад.

²⁹Инак, ҳафт бародар буданд. Бародари калонӣ зан гирифтӯ фарзанде ба дунё наоварда мурд. ³⁰⁻³¹Барода-ри дуом, сеюм ва ҳамин тавр хамаи ҳафт бародарон ӯро ба занӣ мегирифтанд, вале ҳеч яке аз онҳо фар-занде ба дунё наоварда мурданд. ³²Оқибат зан ҳам аз дунё чашм пӯшид. ³³Пас, рӯзе, ки мурдаҳо аз нав зин-да мешаванд, вай зани кадоме аз онҳо мешавад? Охир хамаи ҳафт бародарон ӯро ба занӣ гирифта буданд!»

³⁴Исо ҷавоб дод: «Одамони ин олам зан мегиранд ва ба шавҳар мебароянд. ³⁵Вале онҳое, ки ба зинда шуда-ну дар олами оянда зиндагӣ кардан лоиқ дониста шу-даанд, на зан мегиранд ва на ба шавҳар мебароянд. ³⁶Онҳо дигар мурда наметавонанд, чунки мисли фа-риштаҳо мешаванд. Онҳо фарзандони Худо хастанд,

охир Худо онхоро аз мурдагон зинда кардааст. ³⁷ Дар бораи аз нав зинда шудани мурдагон бошад, худи Мӯсо ба воситаи буттаи сӯхтаистода нақл карда, Худовандро Худои Иброхим, Худои Исҳоқ ва Худои Ёқуб меномад. ³⁸ Ӯ на Худои мурдагон, балки Худои зиндагон аст. Барои Ӯ ҳама зинда ҳастанд». ³⁹ Он гоҳ баъзе аз шариатдонон гуфтанд: «Хуб гуфтӣ, устод!»

⁴⁰ Ва дигар ҳеч кас чуръат накард, ки ба Ӯ саволе диҳад.

Савол дар бораи Масех

⁴¹ Аммо Исо ба онҳо гуфт: «Чӣ тавр одамон гуфта метавонанд, ки Таъиншудаи Худо аз насли Довуд аст?

⁴²⁻⁴³ Охир, худи Довуд дар китоби Забур мегӯяд:

„Худованд ба Худованди ман гуфт:

«То даме ки душманонатро зери пойҳоят
наандозам,

аз тарафи дасти рости Ман бишин»”.

⁴⁴ Довуд Ӯро „Худованд” меномад. Пас, чӣ тавр Вай аз насли Довуд шуда метавонад?»

Огоҳӣ аз худнамоии роҳбарони динӣ

⁴⁵ Ҳангоме ки тамоми мардум ба суҳанони Вай гӯш мекарданд, Исо ба шогирдони худ гуфт: ⁴⁶ «Аз шариатдонон эҳтиёт шавед. Чун либосҳои кимат пӯшида мегарданд ва ба онҳо маъқул аст, ки мардум дар бозорҳо ба онҳо салом диҳанд. Онҳо дӯст медоранд, ки дар ҷойҳои беҳтарини ибодатхонаҳо бишинанд ва дар тӯю зиёфатҳо бологузар бошанд. ⁴⁷ Онҳо намоишкоро на дуру дароз дуо мехонанд, вале дар асл молу мулкӣ бевазанонро хӯрда ғорат мекунанд! Барои ин қорашон ҷазои сахттар мебинанд».

Ду тангаи бевазан

21 Исо як назар андохта, бойҳоро дид, ки ба сандуқи хайрия ҳадяҳои худро меандохтанд. ² Ӯ бевазани камбағалеро низ дид, ки ба он ҷо ду тангаи

хурди мисинро андохт. ³Баъд гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани бечора аз ҳама зиёдтар хайрот кард. ⁴Чунки онҳо аз зиёдати бойигариашон хайрия карданд, вай бошад, ҳамаи он ризку рӯзиашро, ки дошт, дод».

Азобу укубатҳои дарпешистода

⁵Вақте ки баъзеҳо дар бораи Хонаи Худо сухан меронданду таъриф мекарданд, ки он бо чӣ гуна сангҳои зебо ва ҳадяҳои қиматбаҳо оро дода шудааст, Исо гуфт: ⁶«Рӯзҳои меоянд, ки аз ҳамаи ин чизҳои медидаатон санг бар болои сангаш намонда ба замин яксон мегардад». ⁷Аз Ӯ пурсиданд: «Устод, пас ин ходиса кай рӯй медиҳад ва ба амал омадани онро аз кадом нишона мефаҳмем?» ⁸Ӯ ҷавоб дод: «Эҳтиёт шавед, ки мабодо шуморо гумроҳ накунад, зеро бисёр касоне пайдо мешаванд, ки гӯё аз номи Ман омада бошанду „Ман ҳамонам!“ ва ё „Вақташ расид!“ мегӯянд. Аз паси онҳо наравед! ⁹Вақте ки овозаи чангзову шӯришҳо ба гӯшатон мерасад, ба воҳима наафтед. Зеро аввал бояд ҳамаи ин воқеаҳо ба вучуд оянд, вале ин маънои якбора расидани охирзамонро надорад». ¹⁰Баъд Исо ба онҳо гуфт: «Як халқ бо халқи дигар чанг мекунад ва як давлат ба давлати дигар ҳучум мекунад. ¹¹Заминчунбҳои саҳт ва дар ҷойҳои гуногун қаҳтиву гуруснагӣ ва вабо хоҳад шуд. Аз осмон ходисаҳои пурдахшат ва нишонаҳои бузург намоён хоҳанд гашт. ¹²Вале, пеш аз он ки ҳамаи ин ба амал оянд, шуморо дастгир карда, азоб хоҳанд дод ва ба ибодатхонаву зиндонҳо хоҳанд бурд. Аз барои номи Ман шуморо ба назди подшоҳону ҳокимон мебаранд. ¹³Ин ҳамон вақтест, ки дар бораи Ман шаҳодат медиҳед. ¹⁴Қарор диҳед, то пешакӣ ташвиш нақашед, ки дар ҷавоб чӣ бояд бигӯед. ¹⁵Зеро Ман ба шумо чунон ҳикмат ва суханпардозиро ато мекунам, ки ҳеч яке аз душманонатон наметавонад бар он муқобилате нишон дода, норозигии худро баён кунад. ¹⁶Ҳатто падару

модарон, бародарон, хешон ва дӯстонатон шуморо таслим хоҳанд намуд ва баъзеи шумо кушта мешавед. ¹⁷Аз барои Маро пайравӣ карданатон ҳама ба шумо бо чашми нафрат нигоҳ мекунанд. ¹⁸Вале як тори мӯйе ҳам аз сари шумо нахоҳад афтод. ¹⁹Истодагарӣ намоед ва ҳаётро ба даст хоҳед овард.

Пешгӯии Исо дар бораи вайрон шудани Ерусалим

²⁰Ҳамин ки Ерусалимро дар ихотаи аскарон дидед, бидонед, ки вақти вайрон шудани он наздик аст. ²¹Он вақт, агар касе дар Яҳудия бошад, ба кӯхистон гурезад. Касе, ки дар Ерусалим бошад, аз он ҷо биравад ва касе, ки дар гирду атрофи шаҳр ҳаст, ба шаҳр барнагардад. ²²Чун он рӯзҳо, ҳамчун иҷрошавии гуфтаҳои навиштаҷот, рӯзҳои ҷазо мешаванд.

²³Вой бар ҳоли заноне, ки он рӯзҳо ҳомиладор хоҳанд буд ва модароне, ки кӯдаки ширхор хоҳанд дошт, чунки дар замин мусибати бузурге ба амал меояду ин мардум гирифтори ғазаб мешавад. ²⁴Баъзеҳо аз дами шамшер ҳалок мегарданду дигаронро ба мамлакатҳои гуногун асир карда мебаранд. Ғайрияхудиён бошанд, то вақти ба охир расидани давраи онҳо Ерусалимро поймол мекунанд.

Нишонаи омадани Фарзанди Инсон

²⁵Дар офтоб, моҳ ва ситорагон нишонаҳое зоҳир мешаванд ва дар рӯи замин мардум ба ғаму андӯх печида, аз хурӯши баҳру мавҷҳо ба ҳайрат меафтанд. ²⁶Аз барои он ки ҳама чиз дар осмон ба чунбиш меояд, одамон аз наздик шудани мусибате, ки ба сари ҷаҳон меояд, тарсида беҳуш мешаванд. ²⁷Дар он вақт одамон Фарзанди Инсонро мебинанд, ки дар болои абр бо қудрат ва шӯҳрату ҷалоли бузурге меояд. ²⁸Вақте ки ба амал омадани ин гуфтаҳо сар мешавад, қоматанро рост карда саратанро боло бардоред, чунки вақти харида гирифта шуданатон наздик аст».

Масал дар бораи дарахти анчир

²⁹ Баъд Исо ба онҳо чунин масалеро нақл кард: «Ба дарахти анчир ва дигар дарахтҳо нигоҳ кунед. ³⁰Вақте мебинед, ки онҳо барг мебароранд, медонед, ки тобистон аллакай наздик аст. ³¹Пас шумо ҳам вақте ки ба амал омадани ин чизҳоро мебинед, донед, ки подшоҳии Худо наздик аст. ³²Ба ростӣ ба шумо меғӯям, ки ханӯз одамони ин насл аз олам нагузашта, ҳамаи ин ба амал меояд. ³³Замину осмон нест мешавад, аммо гуфтаҳои Ман то абад мемонанд. ³⁴Пас, бохабар бошед, ки дилҳои шумо саргарми айшу ишрат, бадмастӣ ва ташвишҳои ин рӯзгор нашавад, ки, вагарна он рӯз ногаҳон, ³⁵мисли дом барои шумо фаро хоҳад расид. Зеро он рӯз ба сари тамоми сокинони рӯи замин хоҳад омад. ³⁶Ҳамеша бедор бошед ва дуо гӯед, то қувват дошта бошед, ки аз мусибатҳои омадаистода халосӣ ёбед ва дар назди Фарзанди Инсон истед».

³⁷Ҳар рӯз Исо дар хавлии Хонаи Худо таълим медод ва бо фарорасии бегоҳ ба теппаи Зайтун рафта, ҳамон ҷо шабро рӯз мекард. ³⁸Тамоми мардум бошанд, сарри барвақт барои шунидани суханони Ӯ ба хавлии Хонаи Худо меоманд.

Нақшаи куштани Исо

22 Иди Фатир, ки боз иди Балогардон ном дорад, наздик мешуд. ²Сардорони рӯхонӣ ва шариатдонон аз мардум метарсиданд, бинобар ин роҳи пинҳонӣ ба қатл расондани Исоро чустучӯ мекарданд. ³Ҳамон вақт ба дили Яҳудои Искарют, ки яке аз он дувоздаҳ шогирд буд, шайтон даромад. ⁴Яҳудо ба назди сардорони рӯхонӣ ва саркорони посбонони Хонаи Худо омада, бо онҳо маслиҳат кард, ки бо қадом роҳ метавонад Исоро ба онҳо таслим кунад. ⁵Онҳо шод гашта, розӣ шуданд, ки ба Яҳудо пул диҳанд. ⁶Яҳудо

хам розӣ шуд ва фурсати кулай мечуст, ки аз мардум пинхонӣ Исо ро ба онҳо таслим кунад.

Тайёри ба хӯроки иди Балогардон

⁷ Рӯзи иди Фатир ҳам фаро расид ва дар ин рӯз бояд барраи балогардонро қурбонӣ мекарданд. ⁸ Исо Петрус ва Юханноро фиристода, гуфт: «Бираведу бароямон дастархони иди Балогардонро тайёр кунед». ⁹ Онҳо аз ӯ пурсиданд: «Дар кучо мехоҳед, ки тайёр кунем?» ¹⁰ Исо ба онҳо дар ҷавоб гуфт: «Вақте ки ба шаҳр мебароед, шуморо марде пешвоз мегирад, ки кӯзаи об бардошта мебарад. Аз акибаш то ба хонае, ки вай мебарояд, биравед. ¹¹ Ба соҳиби он хона бигӯед: „Устод аз ту мепурсад, кучост меҳмонхонае, ки ӯ дар он бо шогирдонаш хӯроки иди Балогардонро хӯрда метавонад?“ ¹² ӯ ба шумо болохонаи калонро нишон медиҳад, ки аллакай ба тартиб оварда шудааст. Дастархонро дар ҳамон ҷо андозед». ¹³ Онҳо рафта, ҳамро ҳамон тавре ки Исо гуфта буд, дарёфтанд ва хӯроки иди Балогардонро тайёр намуданд.

Таоми шом бо Худованд

¹⁴ Ҳангоме ки вақту соаташ расид, вакилон ҳамроҳи Исо ба гирди дастархон нишастанд. ¹⁵ Исо ба онҳо гуфт: «Бисёр мехостам, ки пеш аз азобу укубатҳоям бо шумо ин хӯроки иди Балогардонро бихӯрам. ¹⁶ Ба шумо мегӯям, аз он дигар нахоҳам хӯрд, то он вақте ки ба маънои пуррааш дар подшоҳии Худо ба амал наояд».

¹⁷ Баъд косаи майро гирифта дуои шукрона карду гуфт: «Инро гиреду банавбат бинӯшед. ¹⁸ Ба шумо мегӯям, минбаъд то вақти омадани подшоҳии Худо аз меваи ангур нахоҳам нӯшид». ¹⁹ Сипас, нонро гирифта, дуои шукрона намуд ва онро пора карда, ба вакилон доду гуфт: «Ин бадани Ман аст, ки аз барои шумо қурбонӣ карда мешавад. Ба хотираи Ман ҳамин тавр бикунед». ²⁰ Ва айнан ҳамин тавр баъд аз хӯроки

шом косаро гирифта гуфт: «Ин коса аҳди навест, ки дар хуни барои шумо мерехтаам, баста шудааст^{*}. ²¹ Ҳоло нигоҳ кунед, касе, ки Маро таслим мекунад, бо Ман дар сари як дастархон нишастааст. ²² Бале, Фарзанди Инсон бо роҳе меравад, ки барояш муайян шудааст, вале вой бар ҳоли касе, ки ба Ӯ хиёнат мекунад!»

²³ Вакилон аз якдигар пурсидан гирифтанд, ки кадоме аз онҳо ин корро мекарда бошад.

Баҳсу мунозира дар бораи бузургӣ

²⁴ Дар байни шогирдон баҳсу мунозира ба амал омад, ки кадоме аз онҳо бояд бузургтар шумурда шавад. ²⁵ Исо бошад, ба онҳо гуфт: «Подшоҳони халқҳо ва ҳокимони онҳо ҳукмашонро бар зердастони худ мегузаронанд ва „эҳсонкор” номида мешаванд. ²⁶ Аммо дар байни шумо набояд ин тавр бошад. Бигзор бузургтарин аз байни шумо мисли хурдтарин рафтор бикунанд ва сардор мисли хизматгор. ²⁷ Пас, кӣ бузургтар аст? Оне, ки дар сари дастархон нишастааст ва ё касе, ки ба вай хизмат мекунад? Магар на он касе, ки дар сари дастархон нишастааст? Вале Ман дар мобайни шумо мисли хизматгор ҳастам! ²⁸ Шумо ҳамроҳам аз озмоишҳои Ман гузаштед ²⁹ ва он подшоҳиеро, ки Падарам ба Ман ато намудааст, Ман низ ба шумо тӯҳфа мекунам, ³⁰ то ки шумо дар подшоҳии Ман аз дастархонам бихӯреду бинӯшед ва бар тахтҳо нишаста, ба дувоздаҳ қабилаи Исроил ҳукмронӣ кунед».

Пешгӯӣ дар бораи инкори Петрус

³¹ Исо гуфт: «Шимъун, Шимъун! Бидон, ки шайтон талабгори он шуд, ки ҳамаи шуморо монанди гандум аз ғалбер гузаронад. ³² Вале Ман барои ту дуо кардам, то ки имонатро аз даст надихӣ ва вақти ба наздам

^{*} 22:20 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот қисми дуюми ояти 19 ва ояти 20 дохил нашудааст.

баргаштанат бародарони худро устувор гардонӣ». ³³Петрус ба Ё гуфт: «Худовандо! Ман тайёр ҳастам, ки бо Ту ҳам ба ҳабс ва ҳам ба мурдан биравам!» ³⁴Вале Исо гуфт: «Ба ту мегӯям, хой Петрус! Худи ҳамин рӯз, пеш аз он ки хурӯс чеғ занад, ту се бор мегӯӣ, ки Ма-ро намешиносӣ».

³⁵Исо аз шогирдон пурсид: «Вақте ки Ман шуморо бе пул, бе борхалта ва бе пойафзол фиристода будам, магар ба чизе мӯхтоҷ шуда будед?» Онҳо ҷавоб доданд: «Ба ҳеҷ чиз». ³⁶Ё гуфт: «Вале акнун, бигзор он касе, ки пул дорад, пулу борхалташро бо худ бигирад. Агар шамшер надошта бошад, бигзор чомашро фурухта, онро бихарад.

³⁷Ба шумо мегӯям, дар навиштаҷот гуфта шудааст: „Ёро ба қатори чинояткорон дароварданд“. Ин гуфта-ҳо дар Ман бояд иҷро шаванд ва дар ҳақиқат ҳамаи он чизе, ки дар ҳаққи Ман навишта шудааст, иҷро шуда истодааст». ³⁸Онҳо гуфтанд: «Худовандо! Ана дар ин ҷо ду шамшер ҳаст». Вай ҷавоб дод: «Кифоя аст!»

Исо дар боғи Ҷатсамонӣ

³⁹Исо аз хона баромада, чун ҳарвақта ба теппаи Зайтун равона шуд. Шогирдон низ аз акиби Ё рафтанд. ⁴⁰Ба он ҷо расида, Исо ба онҳо гуфт: «Дуо кунед, то ки ба васваса наафтед». ⁴¹Худаш бошад, ба ма-софаи партофтани санге аз онҳо дур шуд ва ба зону истода дуо кард:

⁴²«Эй Падар! Илтимос мекунам, ин косаи азобро аз Ман дур кун. Вале бигзор на хости Ман, балки хости Ту ба амал ояд!» ⁴³Аз осмон фариштае зоҳир шуд ва ба Ё қувват бахшид. ⁴⁴Исо аз дарду сӯзиши зиёд бо чидду чаҳди бештаре дуо мекард ва арақ аз Ё мисли катраҳои хун ба замин мечакид*. ⁴⁵Баъд аз дуо Исо

* 22:44 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот оятҳои 43 ва 44 дохил нашудаанд.

бархеста, ба назди шогирдон рафт ва дид, ки онҳо аз ғаму ғусса бемадор шуда хобидаанд. ⁴⁶Пас, ба онҳо гуфт: «Чаро хоб рафтаед? Бархеста дуо кунед, то ки ба васваса наафтед».

Дастгир шудани Исо

⁴⁷Ҳанӯз Ӯ суҳанашро тамом накарда, мардуми бисёре пайдо шуданд ва пешопеши онҳо касе меомад, ки Яҳудо ном дошту яке аз он дувоздах шогирд буд. Вай ба Исо наздик шуд, то ки Ӯро бибӯсад. ⁴⁸Исо ба вай гуфт: «Яҳудо, магар бо ин бӯсаат Фарзанди Инсонро таслим мекунӣ?» ⁴⁹Пас шогирдоне, ки дар гирди Исо истода буданд, аз оқибати кор пай бурда гуфтанд: «Худовандо! Шояд шамшерхоро ба кор барем?» ⁵⁰Ва яке аз онҳо ба ғуломи сарвари рӯҳониён ҳамла оварду гӯши росташро бурида партофт. ⁵¹«Бас кунед, бас!» — гуфт Исо ва ба гӯши ғулом даст расонда, ӯро шифо дод. ⁵²Баъд ба сардорони рӯҳонӣ, саркорони посбонии Хонаи Худо ва пирони кавм, ки барои дастгир намудани Ӯ омада буданд, гуфт: «Шумо магар Маро роҳзан гумон мебаред, ки бо таёқу шамшерҳо омадаед?» ⁵³Ҳар рӯз ҳамроҳатон дар Хонаи Худо будам ва шумо ба Ман даст боло намекардед. Ҳоло бошад, даври шумо, яъне вақти ҳукмронии зулмот фаро расидааст».

⁵⁴Онҳо Исоро дастгир намуда, ба хонаи сарвари рӯҳониён бурданд. Петрус каме дуртар аз онҳо роҳ мерафт.

Исоро инкор намудани Петрус

⁵⁵Дар мобайни хавлӣ гулхан даргиронданд ва одамон якҷоя нишастанд. Петрус ҳам бо онҳо нишаст. ⁵⁶Яке аз канизакон дид, ки вай дар равшании оташ нишастааст, бодикқат ба ӯ нигоҳ карда гуфт: «Ин одам ҳам бо Исо буд!» ⁵⁷Вале Петрус инкор карда гуфт: «Эй хоҳар! Ман Ӯро намешиносам». ⁵⁸Баъд аз чанд муддат як одами дигар вайро дида гуфт: «Ту ҳам яке аз онҳо хастӣ». «Не охир, ака!» — гуфт Петрус.

⁵⁹Тахминан як соат гузашту боз як нафар бо боварии комил гуфт: «Аниқ ин кас ҳам бо Исо буд, чунки \bar{y} чалилӣ аст». ⁶⁰«Гӯш кун, ман намедонам, ту дар чӣ хусус гап мезанӣ», – гуфт Петрус. Вақте ки инро ме-гуфт, хурӯс чеғ зад. ⁶¹Худованд ба Петрус рӯй оварда нигоҳ кард ва Петрус суханони Худовандро ба ёдаш овард, ки гуфта буд: «Худи хамин рӯз, ханӯз хурӯс чеғ назада, ту се бор Маро инкор мекунӣ». ⁶²Петрус аз хавлӣ берун баромада, зор-зор гиря кард.

Исо дар назди шӯро

⁶³Одамоне, ки Исоро дастгир карда буданд, \bar{U} ро таҳқир намуда мезаданд. ⁶⁴Чашмонашро баста, аз \bar{U} мепурсиданд: «Хой пайғамбар! Кани, гӯй-чи Туро кӣ зад?» ⁶⁵Ва \bar{U} ро бисёр ҳақорат мекарданд.

⁶⁶Вақте ки рӯз шуд, чамоате аз пирони қавм, сардорони рӯхонӣ ва шариатдонон ҳамроҳ шуда, Исоро ба шӯрои худ оварданд.

⁶⁷Онҳо гуфтанд: «Ба саволамон ҷавоб деҳ. Оё Ту Таъиншудаи Худо ҳастӣ?» Исо гуфт: «Агар Ман ба саволатон ҷавоб диҳам, шумо бовар намекунед ⁶⁸ва агар худам савол диҳам, ҷавоб намегардонед. ⁶⁹Вале минбаъд Фарзанди Инсон аз тарафи рости Худои Пурқудрат хоҳад нишаст». ⁷⁰Ҳозирбудагон гуфтанд: «Пас, Ту-чи Писари Худо ҳастӣ?» \bar{U} ҷавоб дод: «Ҳастам, аз рӯи гуфти худатон». ⁷¹Пас, онҳо гуфтанд: «Боз чӣ далеле ба мо лозим аст? Худи мо ҳама чизро аз забони \bar{U} шунидем!»

Исо дар хузури Пилотус

23 Баъд тамоми аҳли маҷлиси онҳо аз ҷой бархеста, Исоро ба назди Пилотус бурданд ²ва ба айбдор кардани \bar{U} шурӯъ намуда, гуфтанд: «Мо аниқ кардем, ки ин одам мардуми моро аз роҳ мезанад. Вай ба император супоридани андозро манъ мекунад ва ҳатто худро Таъиншудаи Худо, Подшоҳ меномад».

³Пилотус аз Ҷ пурсид: «Магар Ту Шохи Яхудиён ҳас-тӣ?» Исо ба вай ҷавоб дод: «Худатон ҳамин тавр мегӯ-ед». ⁴Пилотус ба сардорони рӯҳонӣ ва мардум гуфт: «Ман дар Ҷ ҳеҷ айб наёфтам». ⁵Вале онҳо дар гапи худ истода мегуфтанд: «Ҷ бо таълимоташ тамоми мар-думи Яхудияро ба шӯр меандозад. Аз Ҷалил сар карда то ин ҷо омад».

⁶Пилотус инро шунида пурсид: «Ин одам аз Ҷалил аст?» ⁷Ва чун фаҳмид, ки Исо аз вилояти дар зердасти Ҷиродус будааст, Ҷро ба назди Ҷиродус фиристод. Ҷуди Ҷиродус ҳамон вақт дар Ерусалим буд.

Исо дар ҳузури Ҷиродус

⁸Ҷиродус Исоро дида, бисёр хурсанд шуд, зеро кайҳо боз Ҷро дидан мехост ва азбаски дар борааш бисёр чиз-хоро шунида буд, умед дошт, ки ягон мӯъҷизаи Исоро мебинад. ⁹Вай ба Исо саволҳои бисёре дод, вале Ҷ дар ҷавоб ҳеҷ чиз нагуфт. ¹⁰Сардорони рӯҳонӣ ва шариат-донон бошанд, дар ҷои худ истода бо шиддати ҳашму ғазаб Ҷро айбдор менамуданд. ¹¹Ҷиродус бо сарбозо-наш Исоро таҳқир ва масхара кард. Баъд ба Ҷ ҷомаи шоҳона пӯшонда, боз ба назди Пилотус фиристод.

¹²Гарчанде пештар Ҷиродус ва Пилотус бо якдигар душман буданд, аз ҳамон рӯз сар карда бо ҳам дӯст шуданд.

Ба марг маҳкум шудани Исо

¹³Пилотус сардорони рӯҳонӣ, роҳбарон ва мардумро даъват карда, ¹⁴ба онҳо гуфт: «Шумо ин одамро ҳам-чун вайронкунандаи халқ ба назди ман овардед. Ман дар ҳузури шумо ба Вай савол дода фаҳмидам, ки ин одам дар ягон ҷинояте, ки шумо Ҷро гунаҳкор меку-нед, айбдор нест. ¹⁵Ҷиродус ҳам дар Ҷ ягон айбе на-ёфта, Ҷро боз ба назди мо фиристод. Пас ин одам ҳеҷ коре накардааст, ки сазовори марг бошад. ¹⁶⁻¹⁷Ман фармон медихам, ки Ҷро қамчинкорӣ карда, баъд

чавоб диханд».* ¹⁸ Ҳамин вақт ҳама бо як овоз дод заданд: «Қатл кунед Ўро! Барои мо Бараббосро озод кунед!» ¹⁹ (Бараббос одаме буд, ки аз барои бардоштани шӯриш дар шахр ва одамкушӣ ба ҳабс партофта шуда буд.) ²⁰ Пилотус, ки Исоро озод кардан мехост, боз ба онҳо сухан гуфт. ²¹ Вале онҳо дод мезаданд: «Ўро ба салиб мехкӯб кунед! Мехкӯб кунед!» ²² Пилотус бори сеюм ҳам ба онҳо гуфт: «Чаро? Охир Вай чӣ бадие кардааст? Ман дар Ў ҳеч айберо намебинам, ки сазовори марг бошад. Ман Ўро қамчинкорӣ карда чавоб медиҳам». ²³ Вале онҳо ду пойро ба як мӯза андохта, бо тамоми овоз дод мезаданду талаб мекарданд, ки Исо дар салиб мехкӯб карда шавад. Доду фарёди онҳо бар Пилотус ғалаба намуд ²⁴ ва ӯ ҳамон ҳукмеро баровард, ки онҳо талаб мекарданд. ²⁵ Мувофиқи хоҳиши онҳо вай шахсеро, ки барои шӯриш ва одамкушӣ ба ҳабс партофта шуда буд, озод намуд. Исоро бошад, ба ихтиёри онҳо супорид.

²⁶ Вақте ки сарбозон Исоро ба қатл мебурданд, бо Шимъӯн ном марди куриинӣ дучор шуданд, ки аз деҳа омада истода буд. Онҳо ўро дастгир карда ба боляш салибро бор карданд, ки онро аз акиби Исо бардошта барад.

²⁷ Аз акиби Исо одамони бешуморе мерафтанд ва дар байни онҳо заноне буданд, ки барои Ў бо оху нола навҳа мекарданд.

²⁸ Исо ба онҳо рӯ оварда гуфт: «Эй занҳои Ерусалим, ба ҳоли Ман гирия накумед! Ба холи худ ва фарзандонатон гирия кунед. ²⁹ Зеро рӯзхое меоянд, ки одамон чунин мегӯянд: „Хушбахтанд занҳое, ки нозой ҳастанд, таваллуд накардаанд ва фарзанд намаконидаанд”. ³⁰ Он вақт ба кӯҳҳо хоҳанд гуфт: „Ба сари мо

* 23:16-17 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот ояти 17 дохил шудааст: «Ба ӯ лозим ҳам буд, ки ба муносибати ид барои мардум як нафарро аз ҳабс озод намояд».

биафтед!» ва ба теппахо хоханд гуфт: „Моро пинхон кунед!»³¹ Агар бо Ман, ки мисли дарахти сабз ҳастам, чунин рафтор кунанд, аҳволи онҳое, ки мисли дарахти хушк ҳастанд, чӣ мешуда бошад?»

³²Ҳамроҳи Исо боз ду ҷинойткорро ба қатл мебурданд. ³³Чун ба ҷое расиданд, ки «Косахонаи Сар» ном дорад, Исоро ба салиб мехкӯб карданд ва он ҷинойткорон низ, яке аз тарафи рост ва дигаре аз тарафи чапи Ҷ ба салибҳо мехкӯб карда шуданд. ³⁴Исо гуфт: «Эй Падар! Онҳоро бубахш, чун намефаҳманд, ки чӣ кор мекунанд!» Сипас сарбозҳо бо партофтани куръа соҳибшавандаи либоси Исоро муайян намуда, онро байни ҳам тақсим карданд*. ³⁵Мардум рост истода тамошо мекарданд. Роҳбарони халқ бошанд, ба холи Исо хандида мегуфтанд: «Дигаронро начот медод, кани, агар Таъиншуда ва интихобшудаи Худо бошад, худро начот диҳад!» ³⁶Сарбозон низ Ҷро таҳқир менамуданд. Онҳо ба Исо наздик мешуданд ва ба Ҷ майи туршшударо дароз карда, ³⁷мегуфтанд: «Агар Ту Шоҳи Яҳудиён бошӣ, худро начот деҳ!» ³⁸Ба лавҳае, ки болотар аз сари Исо зада шуда буд**, чунин навиштанд: «Ин Шоҳи Яҳудиён аст».

Имон овардани ҷинойткор

³⁹Яке аз ҷинойткорони мехкӯбшуда ба сари Исо дод зада гуфт: «Магар Ту Таъиншудаи Худо нестӣ? Охир худату моро ҳам начот деҳ!» ⁴⁰Вале дуюмин ӯро сарзаниш карда гуфт: «Магар аз Худо наметарсӣ? Охир, мо ҳам ба марг маҳкум шудаем. ⁴¹Вале ҷазои мо аз рӯи адолат аст, зеро чиро сазовор шуда бошем, ҳамонро гирифтем. Вай бошад, ҳеч кори баде накардааст». ⁴²Баъд ӯ гуфт: «Исо, илтимос, вақте ки ба подшоҳиат

* 23:34 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот ҷумлаи аввали ояи 34 дохил нашудааст.

** 23:38 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «бо забонҳои юнонӣ, лотинӣ ва ибронӣ».

дохил мешавӣ, маро ба ёдат биёр». ⁴³Исо ба ӯ чавоб дод: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки худи хамин рӯз бо Ман дар бихишт хоҳӣ буд».

Марги Исо

⁴⁴Қарибӣ нисфирӯзӣ буд, ки тамоми заминро ториқӣ фаро гирифт ва се соат давом ёфт. ⁴⁵Офтоб рӯшноӣ намекард ва хамин вақт пардаи даромади чоӣ муқаддастарини Хонаи Худо ба ду қисм пора шуд.

⁴⁶Исо бо овози баланд нидо карда гуфт: «Эй Падар! Рӯҳи худро ба дасти Ту месупорам!» Инро гуфта, чон дод.

⁴⁷Сардори лашкар ин ҳодисаро дида, Худоро ҳамду сано хонд ва гуфт: «Дар ҳақиқат ин одам бегуноҳ буд». ⁴⁸Тамоми мардуме, ки ба тамошоӣ ин ҳодиса чамъ омада буданд, инро дида, аз ғам мушт бар сина мезаданду ба хонахояшон бармегаштанд. ⁴⁹Вале ҳамаи онҳое, ки Исоро пештар мешинохтанд ва занҳое, ки бо Ӯ аз Ҷалил омада буданд, аз дур истода тамоми воқеахоро медиданд.

Гӯронидани Исо

⁵⁰⁻⁵¹Як марди бо номи Юсуф аз шаҳри Аромоти яҳуднишин буд, ки фаро расидани подшоҳии Худоро интизорӣ мекашид. Ӯ шахси хубу нақӯкор буд ва гарчанд аъзои шӯро бошад ҳам, бо қору қарори баровардаи шӯро розӣ набуд.

⁵²Юсуф ба назди Пилотус омада, хоҳиш кард, ки часади Исоро ба ӯ диҳанд. ⁵³Ӯ онро аз салиб поён фароварда, ба суфи сафед кафанпеч намуду ба қабре гузошт, ки аз санг ба шакли ғор тарошида шуда буд. То ҳол ба он қабр касеро нагузошта буданд.

⁵⁴Саршавии рӯзи истироҳат наздик буду мардум ба он тайёри медиданд. ⁵⁵Занҳое, ки бо Исо аз Ҷалил омада буданд, аз ақиби Юсуф рафта, ҳам қабр ва ҳам тарзи гӯронда шудани часади Исоро диданд. ⁵⁶Баъд

онҳо ба хонаҳояшон баргашта, атрҳои хушбӯӣ ва молданиҳоро тайёр намуданд.

Дар рӯзи истироҳат онҳо мувофиқи қонун истироҳат карданд.

Зинда шудани Исо

24 Рӯзи якшанбе, сахарии барвакт занҳо атрҳои хушбӯиро гирифта, ба сӯи қабр равона шуданд. ² Вале омада диданд, ки санги даҳани қабр ба як тараф ғелонда шудааст. ³ Онҳо ба дарун даромада часадро* наёфтанд. ⁴ Занҳо ҳайрон шуда меистоданд, ки баногоҳ дар пеши назарашон ду одам пайдо шуданд, ки дар тан либосҳои дурахшон доштанд. ⁵ Занҳо аз тарс худро рӯй ба замин партофтанд, вале он ду нафар ба онҳо гуфтанд: «Чаро зиндари дар байни мурдаҳо мекобед?» ⁶ Ба ёд оред, ки вақти дар Ҷалил буданаш Вай ба шумо чӣ гуфта буд? ⁷ Ӯ гуфта буд, ки Фарзанди Инсон бояд ба дасти гунаҳкорон супорида шавад ва онҳо бояд Ӯро ба солиб меҳкӯб кунанд, вале дар рӯзи сеюм Ӯ бояд зинда гардад». ⁸ Ва занҳо суҳанони Исоро ба хотир оварданд. ⁹ Сипас он занҳо аз сари қабр баргашта, ҳамаи инро ба он ёздаҳ шогирд ва ҳамаи дигарон нақл намуданд. ¹⁰ Дар ин бора ба вакилон Маряма Маҷдалия, Юҳона, Марям, ки модари Ёқуб буд ва занҳои дигар низ нақл карданд. ¹¹ Вале суҳанони онҳо ба назари вакилон ҳамчун сафсатаи бофташуда намуд ва онҳо ба гапи занҳо бовар накарданд. ¹² Петрус бошад, ҳамон замон ба сӯи қабр давида, ба даруни он нигоҳ кард, лекин танҳо кафани холиро диду аз ин ҳодиса ҳайрон шуда, ба хона баргашт***.

* 24:3 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «часади Худованд Исоро».

** 24:5 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот ин оят бо чунин ҷумла сар мешавад: «Ӯ дар ин ҷо нест, Ӯ зинда шудааст».

*** 24:12 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот ояти 12 дохил нашудааст.

Ба ду шогирд зоҳир гаштани Исо

¹³Худи ҳамон рӯз ду нафар аз пайравони Исо ба Аммоус ном деҳае равона буданд, ки тақрибан 12 километр аз Ерусалим дур буд. ¹⁴Роҳравон бо якдигар дар бораи ҳамаи ин воқеаҳо гуфтугӯ мекарданд. ¹⁵Ҳангоми гуфтугӯю муҳокимаашон худи Исо ба онҳо наздик шуда, ҳамроҳашон равона шуд. ¹⁶Аммо чашмони он ду нафарро гӯё чизе гирифта бошад, ки Исоро меиданду намениоҳтанд. ¹⁷Пас, Ҷ ба сухан даромада аз онҳо пурсид: «Шумо роҳравон чиро муҳокима мекунад?» Онҳо, ки чехраҳои ғамгин доштанд, бозистоданд ¹⁸ва яқеашон, ки Клеюпос ном дошт, ба саволи Исо бо савол ҷавоб дод: «Магар Шумо ягона мусофире дар Ерусалим ҳастед, ки аз воқеаи ҳамин рӯзҳо дар ин ҷо рӯйдода хабар надоред?» ¹⁹Исо пурсид: «Аз кадом воқеа?» Онҳо гуфтанд: «Аз воқеае, ки бо Исои Носирӣ рӯй дод. Ҷ дар пеши Худову тамоми мардум пайғамбари дар гуфтору кирдор тавоно буд. ²⁰Вале сардорони рӯҳонӣ ва аъзоёни шӯрои мо Ҷро ба дасти румиён супориданд, то ба марг маҳкум намоянд ва Ҷро ба салиб меҳкӯб карданд. ²¹Мо бошем, умед доштем, ки Ҷ Исроилро озод мекунад. Ҳа, боз як чиз... Имрӯз се рӯз мешавад, ки ин воқеа рӯй дод ²²ва ҳоло занҳои гурӯҳамон моро ҳайрон карданд. Онҳо сахари барвақт ба сари қабр рафта, ²³ҷасади Исоро наёфтанд. Сипас баргашта, арз намуданд, ки ба онҳо фариштагон зоҳир шуда гуфтанд, ки Ҷ зинда аст. ²⁴Чанд нафар аз гурӯҳи мо ба сари қабр рафта, ҳамон тавре ки занҳо гуфта буданд, дарёфтанд, вале худи Исоро надиданд». ²⁵Исо ба он ду нафар гуфт: «Оҳ, чӣ хел шумо кундфаҳм ҳастед! Бо чӣ душворӣ ба ҳамаи он чизе, ки пайғамбарон гуфта буданд, имон меоваред! ²⁶Магар Таъиншудаи Худо пеш аз соҳиби тамоми шӯҳрату ҷалолаш шудан набояд ҳамаи ин азобро аз сар мегузаронд?» ²⁷Он гоҳ Ҷ аз навиштаҳои Мӯсо ва ҳамаи пайғамбарон сар карда ҳар як

чои навиштаҷотро, ки дар борааш чизе гуфта шуда буд, ба онҳо фаҳмонд.

²⁸ Вақте он ду нафар ба деҳае, ки мерафтанд, наздик шуданд, ба назарашон намуд, ки Исо роҳашро давом додан мехоҳад. ²⁹ Вале онҳо Ӯро бисёр хоҳиш карда гуфтанд: «Бо мо бимон. Рӯз ба охир расида истодаасту шом наздик аст». Исо ба хона даромада, бо он ду нафар монд. ³⁰ Ӯ бо онҳо дар сари дастархон нишаста, нонро ба даст гирифт ва дуои шукрона карду онро пора карда ба он ду нафар дод. ³¹ Ҳамин вақт гӯё пардае аз чашмони он ду нафар бардошта шуд ва онҳо Исоро шинохтанд, вале Ӯ аз назари онҳо нопадид гашт. ³² Онҳо ба якдигар мегуфтанд: «Вақте ки Ӯ дар роҳ бо мо сӯхбат мекарду навиштаҷотро мефаҳмонд, магар мо ба ҳаяҷон намеомадем?»

³³ Онҳо зуд аз ҷой бархеста, ба Ерусалим баргаштанду он ёздаҳ вакил ва пайравони дигари Исоро чамъ шуда ёфтанд, ³⁴ ки байни худ мегуфтанд: «Дар ҳақиқат Худованд аз мурдагон зинда шуд! Вай ба Шимъун зохир гардидааст». ³⁵ Баъд он ду нафар низ ба чамъшудагон нақл карданд, ки дар аснои роҳ ҷӣ воқеа рӯй дод ва ҷӣ хел онҳо Исоро дар вақти нон шикастанаш шинохтанд.

Ба ёздаҳ шогирд зохир шудани Исо

³⁶ Вақте ки шогирдон дар ин бора нақл мекарданд, баногоҳ дар мобайнашон Исо пайдо шуда ба онҳо гуфт: «Худо шуморо баракат диҳад!»* ³⁷ Онҳо ба тарсу ҳарос афтада, фикр мекарданд, ки арвохро мебинанд. ³⁸ Ӯ аз онҳо пурсид: «Чаро ин қадар метарсед ва барои ҷӣ дар дилатон шубҳае пайдо шуд? ³⁹ Ба дастонам ва пойҳоям нигоҳ кунед, ин Ман ҳастам. Ба Ман даст расонда бинед, ки Ман ҷисму устухон дорам, вале арвоҳ ин чизоро надорад». ⁴⁰ Инро гуфта, ба онҳо

* 24:36 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «ба онҳо гуфт: „Худо шуморо баракат диҳад!“» дохил нашудааст.

дастону пойхои худро нишон дод*. ⁴¹ Онҳо аз хурсандӣ ҳеч бовар карда наметавонистанду хеле ҳайрон буданд. Он гоҳ Ҷ аз онҳо пурсид: «Шумо дар ин ҷо ягон чизи хӯрдани доред?» ⁴² Онҳо ба Исо як бурда моҳии пухтагӣ доданд. ⁴³ Вай моҳиро гирифта, дар пеши назари онҳо хӯрд. ⁴⁴ Баъд ба онҳо гуфт: «Суханхоеро, ки ханӯз дар вақти бо шумо буданам ба шумо мегуфтам, чунин маъно доранд: ҳамаи он чизе, ки нисбати Ман дар шариати Мӯсо, гуфтаҳои пайғамбарон ва дар Забур навишта шудааст, бояд иҷро шавад». ⁴⁵ Он гоҳ Исо хиради онҳоро равшан сохт, то ки маънои навиштаҷотро фаҳмида тавонанд.

⁴⁶ Баъд ба онҳо гуфт: «Мувофиқи гуфтаҳои навиштаҷот Таъиншудаи Худо бояд азоб кашад ва дар рӯзи сеюм аз мурдагон зинда шавад. ⁴⁷ Ба номи Ҷ аз Ерусалим сар карда ба ҳамаи халқҳо тавба ва бахшоиши гуноҳҳо эълон карда мешавад ⁴⁸ ва шумо шохидони ҳамаи ин воқеаҳо ҳастед. ⁴⁹ Ман ба шумо чизи Падарам ваъдакардари мефиристам. Инак, шумо то вақти аз осмон қувват гирифтани он дар Ерусалим бимонед».

Ба осмон бурда шудани Исо

⁵⁰ Исо шогирдонро берун аз шаҳр бароварда, ҳамроҳашон то худи Байт-Ҳинӣ рафт ва дастонашро боло бардошта, онҳоро баракат дод. ⁵¹ Вақте ки баракат меод, аз онҳо ҷудо шуда, ба осмон бурда шуд** ⁵² ва онҳо ба Ҷ сачда намуда***, бо шодии бепоён ба Ерусалим баргаштанд. ⁵³ Сипас, тамоми вақти худ дар хавлии Хонаи Худо монда, Худоро ҳамду сано мехонданд.

* 24:40 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот ояти 40 дохил нашудааст.

** 24:51 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил нашудааст: «ба осмон бурда шуд».

*** 24:52 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил нашудааст: «ба Ҷ сачда намуда».

Хушхабар аз Юҳанно

Пешгуфтор

Муаллифи ин Хушхабар Юҳанно яке аз дувоздах шогирдони Исои Масеҳ буд ва аз рӯи навиштаҳои худ Юҳанно, ӯ шогирди бисёр наздик ва дӯстдоштаи Исо ба ҳисоб мерафт. Тахмин аст, ки Юҳанно ин Хушхабарро тақрибан дар охири асри аввал, байни солҳои 90-95 навиштааст, хангоме ки дар шаҳри Эфсӯси ҳозираи Туркия зиндагӣ мекард ва хизмати худро пеш мебурд.

Юҳанно мисли Матто ҳар чое, ки Исои Масеҳ мерафт, ӯро ҳамроҳӣ мекард ва шоҳиди тамоми хизмат ва мӯъҷизоти Исо буд. Дар замоне, ки дар бораи Исои Масеҳ ҳар гуна таълимоти хато пайдо шуданд, муаллиф дар пеши худ мақсад гузошт, ки бо навиштани ин Хушхабар ба имондорон дониши мустаҳкам дар бораи Исои Масеҳ диҳад, ки ӯ дар асл кӣ аст ва чӣ хислат дорад. Дар ҷамъбасти накли худ Юҳанно мегӯяд: «Вале ҳамаи ин барои он навишта шудааст, ки шумо ба Таъиншуда ва Писари Худо будани Исо имон овареду ба воситаи имон ба ӯ ҳаёти абадӣ ёбед» (20:31).

Бинобар ин ҳам муаллиф накли худро аз баён кардани он сар мекунад, ки Исои Масеҳ Каломи абадии Худо буд ва ба ҳамин сабаб хислати Худоро низ дорад. Юҳанно дар ин китоб он воқеаҳо ва суҳанони Исоро бештар овардааст, ки дар Хушхабарҳои дигар наомадаанд. Масалан суҳаноне, ки Исо дар бораи Худ гуфтааст, ки ӯ роҳ, ростӣ, ҳаёт, нони ҳаёт, ҷӯпони нек, токи ҳақиқӣ, нури ҷаҳон, оби ҳаёт ва ғайра аст.

Юҳанно ҳамчунон дигар як мавзӯи калонро баён мекунад, ки Исои Масеҳ нисбат ба ҳар шахс чи шогирдони ҳудаш ва чи бегонаҳо меҳру муҳаббат ва ғамхорӣ нишон меод: ба зани сомарӣ оби ҳаётбахш пешниҳод кард; гуноҳи занеро, ки хангоми алоқаи ғайриникоҳ гирифта шуда буд, бахшид; дӯсташ Лаъзорро, ки дар тӯли чор рӯз мурда буд, зинда кард; ба шогирди худ Тумо, ки ба зинда шудани ӯ шубҳа кард, дастони Худро нишон дод.

Тарзи накли Юџанно дар бораи Исои Масеҳ аз се муаллифи дигари Хушхабар фарқ мекунад. Чун дар ин Хушхабар мо мебинем, ки чӣ тавр Исо бо одамони гуногун сӯхбатҳои дароз дар бораи кӣ будану чӣ супорише аз тарафи Худо доштани мегузаронад. Аз ин сӯхбатҳо дарсҳои зиёд ёд гирифтани мумкин аст, фарзи мисол аз сӯхбати Исои Масеҳ бо роҳбари динӣ Никодимус мо мефаҳмем, ки зиндагии навро бо қўшишу ҳаракати худамон ба даст оварда наметавонем, балки Худо одамони ҷаҳонро чунон дўст дошт, ки начоти онҳоро ба таври тўхфа пешниҳод мекунад.

Каломи ҳаёт

1 Дар ибтидо Калом буд ва ин Калом бо Худо буд ва Калом Худо буд. ²Вай дар аввал бо Худо буд ³ва ҳама чиз ба воситаи Ӯ офарида шуду бе Ӯ ҳеҷ чизе аз офариниш пайдо нашуд. ⁴Дар Ӯ ҳаёт буд ва ин ҳаёт барои одамон равшанӣ буд.

⁵Равшанӣ дар торики медурахшад ва торики онро фаро гирифта наметавонад.

⁶Марде бо номи Яҳё аз тарафи Худо фиристода мешавад, ⁷ки дар бораи равшанӣ шаҳодат диҳаду ҳама ба воситаи Ӯ имон оваранд. ⁸Яҳё худ равшанӣ набуд, вале барои он омад, ки дар бораи равшанӣ шаҳодат диҳад. ⁹Он равшани ҳақиқие, ки ба ҳамаи одамон медурахшад, ба ҷаҳон омаданӣ буд.

¹⁰Калом дар ҷаҳон буд ва мардуми ҷаҳон ба воситаи Ӯ офарида шуда бошанд ҳам, Ӯро нашинохтанд. ¹¹Вай ба назди қавмаш омад, вале онҳо Ӯро қабул накарданд. ¹²Аммо ба касоне, ки Ӯро қабул карданд ва ба Ӯ имон оварданд, ҳуқуқ дод, ки фарзандони Худо шаванд. ¹³Онҳо на ба таври табиӣ ва на аз рӯи хоҳиши инсонӣ, балки аз Худо таваллуд ёфтаанд.

¹⁴Инак, Калом инсон шуд ва дар миёни мо истиқомат дошт. Мо шўҳрату ҷаллоли Ӯро дидем, ки мисли ҷаллоли фарзанди ягонаи Падар пур аз марҳамату ростӣ

буд. ¹⁵Яхё дар бораи Ҷ шаҳодат доду бо овози баланд гуфт: «Ман Ҷро дар назар дошта ба шумо гуфта будам, ки баъд аз ман каси аз ман бузургтаре меояд, чунки Вай пеш аз ман вучуд дошт».

¹⁶Аз фаровонии файзи Ҷ ҳамаи мо баракат аз паси баракат ёфтаем. ¹⁷Худо шариатро ба воситаи Мӯсо додааст, вале файзу ростӣ ба воситаи Исои Масеҳ омад. ¹⁸Худоро ҳеч гоҳ касе надидааст. Ҷро фақат Писари яккаву ягона, ки ҳамеша бо Падар аст, барои мо ошкор кардааст.

Шаҳодати Яхёи Таъмиддиханда

¹⁹⁻²⁰Вақте роҳбарони яҳудӣ аз Ерусалим ба назди Яхё чанд нафар рӯҳониён ва левизодагонро фиристоданд, то аз ӯ кӣ буданашро бипурсанд, Яхё аз ҷавоб рӯ нагардонду ошкоро эълон карда, чунин шаҳодат дод: «Ман Масеҳ, яъне Таъиншудаи Худо нестам». ²¹Онҳо боз пурсиданд: «Пас, шумо кистед? Оё Илёс пайғамбаред?» «Не», — ҷавоб дод ӯ. «Ё ҳамон пайғамбаред, ки мунтазираш ҳастем?» «Не», — гуфт ӯ. ²²Онҳо пурсиши худро давом доданд: «Охир, шумо кистед? Мо бояд ба касоне, ки моро фиристодаанд, ҷавоб диҳем. Шумо дар бораи худ чӣ мегӯед?» ²³Яхё бо суханоне, ки Ишаъё пайғамбар гуфта буд, ҷавоб дод:

«Ман касе ҳастам,

ки дар биёбон фарёд зада мегӯяд:

„Барои Худованд рохро рост намоед!“»

²⁴Аз тарафи фарисиён низ фиристодашудагоне буданд, ²⁵ки аз ӯ пурсиданд: «Модоме ки шумо на Таъиншудаи Худо, на Илёс ва на ҳамон пайғамбаре ҳастед, ки дар мунтазираш ҳастем, пас чаро мардумро таъмид медихед?» ²⁶⁻²⁷«Ман бо об таъмид медихам, — ҷавоб дод Яхё. — Вале дар байни шумо шахсе ҳаст, ки баъд аз ман меояд ва ман ҳатто лоиқи он нестам, ки банди пойафзолашро кушоям. Шумо Ҷро намешиносед». ²⁸Ҷамаи ин воқеа дар Байт-Ҳино, дар соҳили

дигари дарёи Урдун ба амал омад, ки Яхё дар он чо мардумро таъмид меод.

Барраи Худо

²⁹ Рӯзи дигар Яхё ба наздаш омада истодани Исоро дида, гуфт: «Ана ин аст Барраи Худо, ки гуноҳи ҷахонро мебардорад! ³⁰ Ман дар бораи Ӯ гуфта будам, ки аз паси ман касе меояд, ки аз ман бузургтар аст, зеро пеш аз ман вучуд дошт. ³¹ Худи ман Ӯро намешинохтам, вале барои ҳамин омада, бо об таъмид додам, ки Ӯ барои мардуми Исроил маълум гардад». ³² Баъд шаходат дода гуфт: «Ман дидам, ки Рӯҳи Муқаддас монанди қабӯтар аз осмон фаромада, бар Ӯ қарор гирифт. ³³ Худи ман Ӯро намешинохтам, вале Худо, ки маро барои бо об таъмид додан фиристод, ба ман гуфта буд: „Бар касе бинӣ, ки Рӯҳ бар Ӯ фаромада қарор мегирад, бидон, ки Вай ҳамон касест, ки бо Рӯҳи Муқаддас таъмид медиҳад”. ³⁴ Ман инро дидам ва шаходат медиҳам, ки Ӯ Писари Худост».

Шогирдони аввалини Исо

³⁵ Рӯзи дигар Яхё бо ду нафар шогирди худ боз дар ҳамон чо меистод ³⁶ ва Исои аз роҳ гузашта истодаро дида, гуфт: «Ана Ӯ Барраи Худо аст!» ³⁷ Он ду шогирд суханонашро шунида, аз паси Исо равона шуданд. ³⁸ Вақте Исо ба ақибаш нигоҳ карда дид, ки онҳо аз паси Ӯ меоянд, ба онҳо гуфт: «Шумо чиро мекобед?» Онҳо дар ҷавоб пурсиданд: «Раббӣ! Шумо дар кучо зиндагӣ мекунед? (Маънои калимаи «Раббӣ» устод аст.)» ³⁹ Ӯ гуфт: «Рафтем, мебинед».

Вақте ки онҳо ҳамроҳаш рафта, ҷои истиқомати Ӯро диданд, соат қариби чори бегоҳ буд ва онҳо ҳамон рӯз бо Ӯ монданд.

⁴⁰ Яке аз он ду нафар, ки суханони Яхёро шунида, аз паси Исо равона шуд, Андриёс, бародари Шимъӯни Петрус буд. ⁴¹ Ӯ аввал бародари худ Шимъӯнро ёфта ба

ӯ гуфт: «Мо Масехро ёфтем» (Маънои калимаи «Масех» Таъиншудаи Худо аст). ⁴²Андриёс Шимъӯни Петрусро ба назди Исо овард. Исо бо диққат ба ӯ нигоҳ карда гуфт: «Ту Шимъӯн, писари Южанно ҳастӣ. Аммо аз ин баъд Кифо номида мешавӣ» (Калимаи Петрус бо юнонӣ ва Кифо бо арамей — маънои ҳардуяш ҳам «санг» аст).

⁴³Рӯзи дигар Исо қарор дод, ки ба Ҷалил биравад. Ӯ Филиппусро ёфта, гуфт, ки аз пасаш биёяд. ⁴⁴Филиппус ҳам монанди Андриёс ва Петрус яке аз сокинони Байт-Сайдо буд. ⁴⁵Филиппус, дар навбати худ, Натаноилро ёфта, ба ӯ гуфт: «Мо он касеро ёфтем, ки дар борааш Мӯсо дар шариат ва пайғамбарон дар гуфтаҳои худ навишта буданд! Ин Исои писари Юсуф, аз аҳли Носира аст». ⁴⁶«Аз Носира? Магар аз Носира чизи хубе баромада метавонад?» — гуфт Натаноил. Филиппус ҷавоб дод: «Рафтем ва худат мебинӣ».

⁴⁷Исо Натаноили ба наздаш омада истодаро дида, дар бораи ӯ гуфт: «Ана ин исроилии ҳақиқист, ки дар дил макре надорад». ⁴⁸«Ту маро аз кучо мешиносӣ?» — пурсид Натаноил. Исо ба ӯ ҷавоб дод: «Ҳанӯз, пеш аз он ки Филиппус туро фарёд кунад, Ман туро дар зери дарахти анчир дидам». ⁴⁹«Устод, Ту Писари Худо ва Подшоҳи Исроил ҳастӣ!» — гуфт Натаноил. ⁵⁰Исо ҷавоб дод: «Магар ту барои он имон овардӣ, ки „туро дар зери дарахти анчир дида будам“ гуфтам? Ту корҳои аз ин ҳам бузургтарро мебинӣ. ⁵¹Ба шумо рост мегӯям, ки баъд аз ин шумо осмонро кушода ва ба пеши Фарзанди Инсон фаромадану боло баромадани фариштагони Худоро хоҳед дид».

Тӯй дар Қанои Ҷалил

2 Рӯзи сеюм дар шаҳри Қанои Ҷалил тӯи арӯсӣ буд ва модари Исо дар он ҷо иштирок дошт. ²Исо низ бо шогирдони худ ба тӯй даъват шуда буд. ³Вақте ки шароб тамом шуд, модари Исо ба Вай гуфт: «Инҳо шароб надоранд». ⁴«Ин ба мо чӣ дахл дорад, модар! —

чавоб дод ба ӯ Исо. — Вақту соати Ман ҳанӯз нарасидааст». ⁵Модари ӯ ба хизматгорон гуфт: «Ҳар чӣ Вай ба шумо бигӯяд, бикунед».

⁶Дар он чо шаш кӯзаи сангин барои об буд, ки аз рӯи урфу одати яҳудиён онро барои расму таомули покшавӣ истифода мебуданд. Ҳар кадоми онҳо аз ҳафтад то яксаду даҳ литр ғунчоиш дошт. ⁷Исо ба хизматгорон гуфт: «Кӯзаҳоро аз об пур кунед». Хизматгорон онҳоро лабрес карданд. ⁸«Акнун аз он гирифта, ба роҳбари тӯй баред», — гуфт ба онҳо Исо. Онҳо бурданд. ⁹Роҳбари тӯй аз кучо будани шаробро намедонист, фақат хизматгороне, ки аз кӯза об гирифтанд, аз ин огоҳ буданд. Роҳбари тӯй оби ба шароб табдилшударо чашида, домодро ба назди худ даъват карду ¹⁰ба ӯ гуфт: «Ҳар кас аввал шароби хушсифатро оварда мегузораду баъд, вақте ки меҳмонон бисёр нӯшиданд, шароби пастсифатро меорад, аммо ту шароби хушсифатро то ҳол нигоҳ доштаӣ».

¹¹Ҳамин тавр Исо дар Қанои Чалил нишоиаи аввалини шӯҳрату чалоли худро зохир кард ва шогирдонаш ба ӯ имон оварданд.

¹²Баъд аз он Исо ба шаҳри Кафарнаҳум рафт. Модари Исо, бародарон ва шогирдонаш ҳам ҳамроҳи ӯ буданд. Онҳо дар он чо якчанд рӯз монданд.

Хонаи Худоро пок кардани Исо

¹³Рӯзи иди Балогардони яҳудиён наздик омад ва Исо ба Ерусалим рафт. ¹⁴ӯ дар Хонаи Худо шахсонеро дид, ки бо фурӯши барзагов, гӯсфанд ва кабӯтар машғул буданд. Пуливазқунандагон низ дар сари мизҳои худ нишаста буданд. ¹⁵Исо аз таноб камчин сохта, ҳамаи онҳоро бо барзагову гӯсфандонашон аз Хонаи Худо берун ронду мизҳои пуливазқунандагонро чаппа ва пулхояшонро пароканда кард. ¹⁶Ба кабӯтарфурӯшон бошад, гуфт: «Инҳоро аз ин чо бардошта дур кунед! Хонаи Падари Маро ба тичоратхона табдил надихед!»

¹⁷ Шогирдони Ү ба ёд оварданд, ки дар навиштаҷот чунин гуфта шудааст: «Оташи ҳавасмандӣ ба Хонаи Ту дар дилам аланга мезанад».

¹⁸ Он гоҳ роҳбарони яҳудӣ аз Ү пурсиданд: «Бо кадом нишона ҳақ будани ин рафторатро исбот мекуни?» ¹⁹ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ин Хонаи Худоро вайрон кунед ва Ман онро дар муддати се рӯз аз нав барпо мекунам». ²⁰ «Ин Хонаи Худо дар давоми чилу шаш сол сохта шуда буд. Ту бошӣ, онро дар муддати се рӯз аз нав барпо кардан мехоҳӣ?!» – гуфтанд онҳо. ²¹ Аммо Ү «Хонаи Худо» гуфта бадани худро дар назар дошт. ²² Аз ин рӯ, вақте ки Ү аз мурдагон зинда шуд, шогирдонаш ин суханони Үро ба хотир оварданд ва ба навиштаҷоту гуфтаҳои Исо имон оварданд.

²³ Дар он рӯзҳои иди Балогардон, ки Исо дар Ерусалим буд, мардуми бисёре мӯъҷизаҳои Үро дида ба Ү имон оварданд. ²⁴ Аммо худи Исо ба ҳеҷ кас дилашро накушод, чунки аз дили ҳамаи онҳо бохабар буд. ²⁵ Бинобар ин Ү мӯхтоҷи он набуд, ки касе ба Ү дар бораи одамон шохидӣ диҳад. Ү худ медонист, ки дар дили инсон чӣ ҳаст.

Сӯҳбати Исо бо Никодимус

З Дар байни роҳбарони қавми яҳудӣ аз фирқаи фарисеён Никодимус ном марде буд. ² Ү шабона назди Исо омада гуфт: «Устод, мо медонем, ки Шумо аз тарафи Худо фиристодашуда ҳастед. Чунки, агар Худо бо касе набошад, ӯ чунин мӯъҷизаҳоеро, ки Шумо нишон додаед, ба амал оварда наметавонад». ³ Исо дар ҷавоб ба ӯ гуфт: «Ба ту рост мегӯям, то касе аз нав таваллуд наёбад, ҳаргиз подшоҳии Худоро дида наметавонад». ⁴ «Чӣ тавр одами солхӯрда аз нав таваллуд ёфта метавонад? – пурсид аз Ү Никодимус. – Магар ӯ метавонад ба шиками модараш баргашта, дубора таваллуд шавад?»

⁵ Исо ҷавоб дод: «Ба ту рост мегӯям, агар касе аз об ва Рӯҳ таваллуд нашавад, ба подшоҳии Худо дохил

шуда наметавонад. ⁶Он чӣ аз қисм таваллуд мешавад, қисм аст ва он чӣ аз Рӯҳ таваллуд мешавад, рӯҳ аст. ⁷Аз он ки ба ту „Шумо бояд аз нав таваллуд ёбед“ гуфтам хайрон нашав. ⁸Бод* ҳар ҷо ки хоҳад, мевазад. Ту садои онро мешунавӣ, аммо намедонӣ, ки аз кучо меояд ва ба кучо меравад. Бо ҳар касе, ки аз Рӯҳ таваллуд меёбад, ана ҳамин тавр мешавад». ⁹Никодимус пурсид: «Ин чӣ хел мешавад?»

¹⁰Исо дар ҷавоби ӯ гуфт: «Ту устои мардуми Исроил ҳастӣ ва магар ин чизхоро намедонӣ? ¹¹Ба ту рост мегӯям, Ман чизи медонистагиамро мегӯям ва дар бораи чизи дидагиам шохидӣ медиҳам, аммо шумо шаҳодати Маро қабул намекунад. ¹²Агар шумо ба чизҳои заминие, ки дар борашон ба шумо гуфтам, бовар накунед, пас, вақте ки дар бораи чизҳои осмонӣ мегӯям, ба Ман чӣ тавр бовар мекунед? ¹³Ғайр аз Фарзанди Инсон, ки аз осмон фаромадааст, ҳеҷ каси дигар ба осмон набаромадааст.

¹⁴Чӣ тавре ки Мӯсо дар биёбон морро боло бардошта буд, ҳамон тавр Фарзанди Инсон ҳам бояд боло бардошта шавад, ¹⁵то ҳар касе, ки ба Ӯ имон меоварад, ҳаёти абадӣ ёбад. ¹⁶Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, намирад, балки ҳаёти абадӣ дошта бошад. ¹⁷Зеро Худо Писарро на барои ҳукм кардани ҷаҳон фиристод, балки барои он, ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ начот ёбад.

¹⁸Ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳукм карда намешавад, аммо ҳар кӣ имон наоварад, аллакай ҳукм карда шудааст, чунки ба номи Писари ягонаи Худо имон наовардааст. ¹⁹Ана ҳукм аз чӣ иборат аст: равшанӣ ба ҷаҳон омад, вале мардум торикиро аз рӯшноӣ зиёдтар дӯст доштанд, чунки корҳои онҳо бад аст. ²⁰Ҳар касе, ки кори бад мекунад, аз равшанӣ нафрат дорад ва

* ³⁸Ин калима дар забони юнонӣ ҳам бод ва ҳам рӯхро мефаҳмонад.

барои он ки корҳои бади ӯ ошкор нашаванд, ба сӯи рӯшноӣ намеояд. ²¹Аммо ҳар касе ки кори дуруст мекунад, ба сӯи рӯшноӣ меояд, то корҳои бо ёрии Худо кардааш ошкор шаванд».

Исо ва Яҳё

²²Баъд аз он Исо бо шогирдони худ ба сарзамини Яҳудия рафта, ҳамроҳи онҳо дар он ҷо монда, мардумро таъмид дод.

²³Яҳё бошад, ин вақт дар Энони наздики Солим, ки дар он ҷо об фаровон буд, ба таъмид додан машғул буд. Мардум ба назди ӯ меомаданду таъмид мегирифтанд. ²⁴Он вақт Яҳёро ханӯз ба зиндон наандохта буданд.

²⁵Боре дар байни шогирдони Яҳё ва як нафар аз яҳудиён дар бораи расму таомули покшавӣ баҳс барпо шуд. ²⁶Онҳо ба назди Яҳё омада, ба ӯ гуфтанд: «Устод, он касе, ки дар соҳили шарқии Урдун бо шумо буд ва шумо дар борааш шаходат дода будед, ӯ ҳам таъмид дода истодааст ва ҳама пеши ӯ мераванд!» ²⁷Яҳё ҷавоб дод: «Инсон фақат он чизро дошта метавонад, ки аз осмон ба ӯ баҳшида шудааст. ²⁸Шумо худатон тасдиқ карда метавонед, ки „Ман Масех, яъне Таъиншудаи Худо нестам” гуфта будам, аммо пеш аз ӯ фиристода шудам. ²⁹Домод соҳиби арӯс аст ва дӯсти домод бошад, дар паҳлӯи ӯ истода, овози домодро шунида хурсанд мешавад. Ҳамин тавр шодии ман пурра шуд. ³⁰ӯ бояд боз ҳам бузургтар шавад, аммо ман боз ҳам хурдтар.

³¹Касе ки аз боло меояд, аз ҳама бузургтар аст. Касе ки аз замин аст, худ заминист ва чун заминӣ сухан мегӯяд. Аммо, касе ки аз осмон меояд, аз ҳама болотар аст. ³²ӯ дар бораи он чӣ худ дидаасту шунидааст, шохидӣ медиҳад, аммо шохидии ӯро ҳеҷ кас қабул намекунад. ³³Вале ҳар кас ки шохидии ӯро қабул мекунад, бо ин тасдиқ мекунад, ки Худо ҳамеша ҳақ аст. ³⁴Фиристодашудаи Худо суханони Худоро мегӯяд, чунки Худо Рӯхашро бе меъёр мебахшад. ³⁵Падар

Писарро дӯст медорад ва ҳама чизро ба дасти Ҷ супоридааст. ³⁶Ҳар кӣ ба Писар имон меоварад, соҳиби ҳаёти абадӣ мешавад, аммо ҳар кӣ ба Писар итоат намекунад, ҳеҷ гоҳ ҳаёт нахоҳад дид ва гирифтори ғазоби Худо мегардад».

Сӯҳбати Исо бо зани сомарӣ

4 Вақте Исо фаҳмид, ки ба гӯши фарисиён хабар расидааст, ки Ҷ аз Яҳё бештар шогирд дорад ва бештар мардумро таъмид медиҳад, ²ҳол он ки мардумро шогирдонаш таъмид медоданд, ³Ҷ Яҳудияро тарк карда, боз ба сӯи Ҷалил раҳсипор шуд. ⁴Роҳи Ҷ аз вилояти Сомарӣ мегузашт. ⁵Инак, Исо ба Сухор ном шаҳри Сомарӣ омада расид, ки он дар наздикии заминест, ки Ёқуб ба писари худ Юсуф дода буд. ⁶Дар он ҷо чоҳи Ёқуб буд. Исо аз сафар монда шуда, барои дам гирифтани дар канири чоҳ нишаст. Вақт қариби нисфирӯзӣ буд. ⁷⁻⁸Шогирдони Ҷ барои харидани хӯрокворӣ ба шаҳр рафтанд.

Ҳамин вақт як зани сомарӣ барои об ба сари чоҳ омад. Исо ба зан гуфт: «Барои нӯшиданам об деҳ». ⁹«Чӣ тавр Шумо, ки яҳудӣ ҳастед, аз мани сомарӣ об мепурсед?» — гуфт ба Ҷ зани сомарӣ. (Ғап дар сари он аст, ки яҳудиён бо сомариён рафтуомад надоранд). ¹⁰Исо ҷавоб дод: «Агар ту медонистӣ, ки Худованд чӣ чизро ато мекунад ва касе ки ба ту „Барои нӯшиданам об деҳ“ мегӯяд, кист, ту худат аз Ҷ об хоҳиш мекардӣ ва Ҷ ба ту оби ҳаёт медод». ¹¹Зан ба Ҷ мегӯяд: «Ҳоҷаам, Шумо сатил надоред, чоҳ бошад, чуқур аст. Пас, аз куҷо оби ҳаёт мегиред? ¹²Магар Шумо аз аҷлоди мо Ёқуб, ки ин чоҳро ба мо дод ва аз он худаш, писаронаш ва чорвоаш об менӯшиданд, бузургтар ҳастед?»

¹³Исо ҷавоб дод: «Ҳар касе ки аз ин об нӯшад, боз ташна хоҳад шуд. ¹⁴Аммо ҳар кӣ аз обе, ки Ман ба ӯ медиҳам, бинӯшад, ҳеҷ гоҳ ташна нахоҳад шуд. Обе, ки Ман ба ӯ медиҳам, аз даруни ӯ мисли чорӣ шудани оби ҳаёти абадӣ мешавад».

¹⁵Зан ба Ў гуфт: «Хочаам, ба ман аз ин об дихед, ки дигар ташна нашавам ва барои об ба ин чоҳ наоям!»

¹⁶Исо ба ӯ гуфт: «Рафта, шавҳаратро чеғ зада биё».

¹⁷«Ман шавҳар надорам», — ҷавоб дод зан.

Исо ба ӯ гуфт: «Рост гуфтӣ, ки шавҳар надорӣ. ¹⁸Ту панҷ шавҳар доштӣ ва он марде, ки бо ӯ холо зиндагӣ мекунӣ, шавҳари ту нест. Ту рост гуфтӣ». ¹⁹Зан ба Ў гуфт: «Хочаам, мебинам, ки Шумо пайғамбар ҳастед. ²⁰Ачдодони мо дар сари ин кӯҳ ибодат мекарданд, аммо шумо, яҳудиён мегӯед, ки одамон бояд дар Ерусалим ибодат кунанд». ²¹Исо ба ӯ дар ҷавоб гуфт: «Эй зан, ба Ман бовар кун, ки вақту соате фаро мерасад, ки ба Падари осмонӣ на дар сари ин кӯҳ ва на дар Ерусалим сачда хоҳед кард. ²²Шумо, сомариён намендонед, ки ба чӣ сачда мекунед, аммо мо медонем, ки ба кӣ сачда мекунем, зеро начот ба воситаи яҳудиён меояд. ²³Вале вақту соате меояд ва аллакай фаро расидааст, ки сачдакунандагони ҳақиқӣ ба Падар дар рӯҳ ва ростӣ сачда мекунанд, зеро Падар барои худ чунин сачдакунандагонро мечӯяд! ²⁴Худо рӯҳ аст ва онҳое, ки ба Ў сачда мекунанд, бояд дар рӯҳ ва ростӣ сачда кунанд».

²⁵Зан ба Ў гуфт: «Медонам, ки Таъиншудаи Худо бояд биёяд. Вақте ки Ў меояд, хама чизро ба мо баён мекунад». ²⁶«Он кас Манам, ки бо ту сӯҳбат мекунам», — ҷавоб дод Исо.

²⁷Ҳамин вақт шогирдони Исо аз шаҳр баргашта, хайрон монданд, ки Исо бо зане сӯҳбат мекунад. Лекин касе напурсид, ки Исо чӣ мехоҳад ё чаро бо он зан сӯҳбат мекунад. ²⁸Зан кӯзаи худро монду ба шаҳр рафта, ба мардум гуфт: ²⁹«Рафтем, шахсеро мебинед, ки ҳар кори дар зиндагӣ кардаамро ба ман як ба як гуфт. Шояд Ў Таъиншудаи Худо бошад?»

³⁰Он гоҳ мардум аз шаҳр баромада ба назди Исо омаданд. ³¹Дар ин миён шогирдон аз Исо хоҳиш карда гуфтанд: «Устод, ягон чиз хӯред!» ³²Исо ҷавоб дода

гуфт: «Ман хӯроке дорам, ки шумо аз он беҳабаред». ³³Шогирдон боз ба ҳамдигар гуфтанд: «Шояд касе ба Ҷ хӯрок оварда бошад?» ³⁴Исо ба онҳо гуфт: «Хӯроки Ман иҷро кардани хости Фиристандаам ва ба анҷом расондани корҳои Ҷст. ³⁵Магар шумо намегӯед, ки „Баъд аз чор моҳи дигар мавсими дарав фаро мерасад?“ Аммо Ман ба шумо мегӯям, ки чашмонатонро кушода, ба киштзор нигоҳ кунед, ки он чӣ гуна пухта расида, барои дарав тайёр шудааст! ³⁶Даравгар ҳам музди худро мегирад ва ҳам барои ҳаёти абадӣ ҳосил чамъ мекунад, то ки ҳам коранда ва ҳам даравгар якҷоя хурсанд шаванд. ³⁷Ин ҷо чунин сухан бамаврид аст: „Яке мекораду дигаре медаравад“. ³⁸Ман шуморо барои даравидани ҳосиле фиристодам, ки шумо барои он заҳмат накашидаед, дигарон заҳмат кашидаанд, аммо шумо ба маҳсули меҳнати онҳо шарик шудаед».

³⁹Мардуми зиёде аз сомариёни ин шаҳр ба туфайли суханони он зан, ки «ҳар кори дар зиндагӣ кардаамро ба ман як ба як баён кард» гуфта буд, ба Исо имон оварданд.

⁴⁰Вақте ки сомариён ба назди Исо омада, аз Ҷ хоҳиш карданд, ки ҳамроҳи онҳо бимонад, Ҷ ду рӯз дар он ҷо монд. ⁴¹Он гоҳ шумораи зиёдтари мардум ба Исо аз рӯи суханони худи Ҷ имон оварданд. ⁴²Онҳо ба он зан гуфтанд: «Акнун мо на аз барои суханони ту имон меоварем, балки худамон суханхояшро шунида фаҳмидем, ки Вай ҳақиқатан Начотдиҳандаи ҷаҳон аст».

Шифо ёфтани писари амалдор

⁴³Баъд аз ду рӯз Исо аз он ҷо баромада, ба Ҷалил рафт. ⁴⁴Ҷ худ шохидӣ медод, ки пайғамбар дар диёри худ кадр надорад. ⁴⁵Аммо, вақте ки Ҷ ба Ҷалил омад, мардуми он ҷо Ҷро қабул карданд, чунки онҳо ҳангоми чашни ид дар Ерусалим буданд ва ҳамаи корхоро, ки Исо дар он ҷо карда буд, дида буданд.

⁴⁶ Исо боз ба Қанои Чалил, ки пештар дар он чо обро ба шароб табдил дода буд, омад. Дар Кафарнахум писари як амалдори дарбор бемор буд. ⁴⁷ Ин амалдор аз Яхудия ба Чалил омадани Исоро шунида ба назди ӯ омад ва илтиҷо кард, ки ба Кафарнахум омада, писари ӯро, ки дар дами марг буд, шифо бахшад. ⁴⁸ Исо ба ӯ чавоб дод: «Шумо то ягон нишона ва мӯъҷизае набинед, имон намеоваред». ⁴⁹ «Хочаам! Писарам ҳанӯз намурда биёед!» — гуфт амалдори дарбор. ⁵⁰ Исо гуфт: «Ба хонаат баргард, писарат намемирад». Он мард ба суханони Исо имон оварда, сӯи хонааш раҳсипор шуд.

⁵¹ Ҳанӯз дар аснои роҳ хизматгоронаш ӯро пешвоз гирифта гуфтанд, ки писари ӯ зинда аст. ⁵² Амалдор аз онҳо пурсид, ки дар кадом соат ҳолаш хуб шуд. Онҳо чавоб дода гуфтанд: «Табаш дирӯз соати яки рӯз паст шуд». ⁵³ Он гоҳ падари бача фаҳмид, ки ин ҳамон соат рӯй дод, ки Исо ба ӯ «Писарат намемирад» гуфта буд. Пас ӯ бо тамоми аҳли хонаводааш ба Исо имон оварданд. ⁵⁴ Ин мӯъҷизаи дуюме буд, ки Исо баъди аз Яхудия ба Чалил баргаштанаш нишон дода буд.

Шифо ёфтани мард дар назди ҳавз

5 Баъд аз он айёми иди яҳудиён буду Исо ба Ерусалим рафт. ² Дар Ерусалим дар наздикии Дарвозаи Гӯсфандон ҳавзе буд, ки ба забони ибронӣ Байт-Ҳасдо номида мешуд. Он панҷ айвон дошту ³⁻⁴ шумораи зиёди беморон: кӯрҳо, лангҳо ва шалҳо дар он чо меҳобиданд*. ⁵ Дар он чо инчунин марде меҳобид, ки сию хашт сол боз гирифтори беморӣ буд. ⁶ Вақте Исо дид, ки ӯ дар он чо хобίδαаст ва фаҳмид, ки вай муддати

* ^{5:3-4} Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот пурра ё қисман дохил шудааст, ки: «Онҳо мунтазири ба чунбиш омадани об буданд, зеро фариштаи Худованд дар мавриди муайян ба ҳавз поён фаромада, обро мечунбонд ва касе, ки баъди чунбиши об якум шуда ба об медаромад, аз ҳар беморие, ки дошт, шифо меёфт».

дароз бемор аст, аз вай пурсид: «Мехоҳӣ сихат шавӣ?»⁷ «Хочаам, — ҷавоб дод бемор, — ман касе надорам, ки хангоми ба талотум омадани об маро ба ҳавз андозад. То ман наздик меоям ки, каси дигар аллакай аз ман пештар ба ҳавз медарояд». ⁸Исо ба ӯ гуфт: «Бархез, ҷойгаҳатро бардошта роҳ гард!» ⁹Он мард фавран сихат шуда, ҷойгаҳи худро бардошта рафт.

Он рӯз рӯзи истироҳат буд. ¹⁰Аз ин сабаб роҳбарони яҳудӣ ба марди шифоёфта гуфтанд: «Имрӯз рӯзи истироҳат аст, бинобар ин раво нест, ки ҷойгаҳатро бардошта барӣ!» ¹¹«Касе, ки маро шифо дод, ба ман „Ҷойгаҳатро бардошта роҳ гард” гуфт», — ҷавоб дод ӯ. ¹²Онҳо аз ӯ пурсиданд: «Қадам одам ба ту „Ҷойгаҳатро бардошта роҳ гард” гуфт?» ¹³Аммо марди шифоёфта намедонист, ки Вай кӣ буд, чунки Исо дар байни мардуми онҷобуда аз назар ғойб шуд.

¹⁴Пас аз он Исо ӯро дар Хонаи Худо дида гуфт: «Гӯш кун, акнун ту шифо ёфтӣ. Дигар гуноҳ нақун, то ба чизи бадтаре дучор нашавӣ». ¹⁵Он мард ба назди роҳбарони яҳудӣ рафта, гуфт, ки ӯро Исо шифо додааст. ¹⁶Азбаски Исо чунин корхоро дар рӯзи истироҳат мекард, яҳудиён аз дунболи ӯ афтоданд. ¹⁷Аммо Исо ба онҳо ҷавоб дода гуфт: «Падари Ман ҳамеша кор мекунад ва Ман низ ҳамеша кор мекунам». ¹⁸Бинобар ин дар роҳбарони яҳудӣ нияти куштани Исо боз зиёдтар шуд, чунки ӯ на танҳо қоидаи рӯзи истироҳатро вайрон мекард, балки Худоро боз Падари худ номида, бо ҳамин худро бо Худо баробар мекард.

Ихтиёри Писар

¹⁹Аммо Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Ба шумо рост мегӯям, Писар бо ихтиёри худ ҳеҷ қореро қарда наметавонад, фақат он ҷӣ мебинад, ки Падар мекунад, Писар низ мекунад. Ҳар ҷӣ Падар мекунад, ҳамонро Писар ҳам мекунад. ²⁰Азбаски Падар Писарро дӯст медорад, ҳар чиро ки худ мекунад, ба ӯ низ нишон

медихад. Вай ба Писар аз ин ҳам корҳои бузургтарро нишон медихад, ки хамаи шумо ба хайрат меафтед. ²¹Ҳамон тавр ки Падар мурдагонро зинда мекунад ва ба онҳо ҳаёт мебахшад, ҳамчунин Писар, ба ҳар кӣ хоҳад, ҳаёт мебахшад. ²²Зеро Падар ҳеч касро ҳукм намекунад, балки ҳукм карданро пурра ба Писар супоридааст, ²³то хама Писарро ҳамон тавр эҳтиром кунанд, ки Падарро эҳтиром мекунанд. Касе, ки Писарро эҳтиром намекунад, Падарро ҳам, ки фиристандаи Ёст, эҳтиром намекунад.

²⁴Ба шумо рост мегӯям, ҳар кӣ сухани Маро мешунавад ва ба фиристандаи Ман имон меоварад, соҳиби ҳаёти абадӣ мебошад. Ё ҳукм карда намешавад, балки аллақай аз марг ба ҳаёт гузаштааст. ²⁵Ба шумо рост мегӯям, вақту соате меояд ва аллақай фаро расидааст, ки мурдагон садои Писари Худоро мешунаванд ва ҳар касе, ки Ёро бишнавад, зинда мешавад. ²⁶Чунон ки Падар сарчашмаи ҳаёт аст, Писарро низ сарчашмаи ҳаёт кардааст. ²⁷Инчунин Ё ба Писар қудрати ҳукм карданро додааст, зеро Писар Фарзанди Инсон аст. ²⁸⁻²⁹Аз ин дар хайрат намонед, чунки вақту соате фаро мерасад, ки хамаи мурдагон садои Ёро шунида аз қабрҳояшон мебароянд. Онҳо, ки некӣ карда буданд, барои ҳаёт ва онҳое, ки бадӣ карда буданд, барои маҳкум шудан бармехезанд.

³⁰Ман наметавонам ба ихтиёри худ кореро иҷро кунам: Ман он чӣ бишнавам, ҳамон тавр ҳукм мекунам ва ҳукми Ман одилона аст, зеро Ман на хости ҳудамро, балки хости фиристандаамро иҷро кардан мехоҳам.

Шоҳидони Исо

³¹Агар Ман дар бораи худ шаҳодат диҳам, шаҳодати Ман эътибор надорад. ³²Аммо Ман шоҳиди дигаре дорам ва медонам, ки шоҳидии ӯ дар бораи Ман ҳаққонист. ³³Шумо одамони худро ба назди Яҳё фирис-тодед ва ӯ дар бораи ростӣ шаҳодат дод. ³⁴Дар воқеъ,

Ман мӯхточи шаҳодати инсон нестам, фақат ба хотири наҷоти шумо инро гуфтам. ³⁵ Яҳё монанди чароғи фурузон дурахшанда буд ва шумо хостед, ки муддате ҳам бошад, дар равшании ӯ хурсандӣ кунед.

³⁶ Вале Ман шаҳодати бузургар аз он, ки Яҳё дода буд, дорам. Он корхое, ки барои иҷро кардан Падар ба Ман супоридааст ва худ он корхое, ки Ман ба ҷо меоварам, шохиди онанд, ки Маро Падар фиристодааст! ³⁷ Ҳамин Падарам, ки Маро фиристодааст, дар бораи Ман шаҳодат медиҳад. Шумо тамоман на овозашро шунидаед ва на намуди ӯро дидаед. ³⁸ Каломи ӯ дар дилҳои шумо нест, зеро шумо ба каси фиристодааш имон намеоваред. ³⁹ Шумо навиштаҷотро меомӯzed ва фикр мекунад, ки дар он ҳаёти абадӣ меёбед. Вале он ҳам дар бораи Ман шаҳодат медиҳад. ⁴⁰ Бо вучуди ин шумо намехоҳед, ки ба пеши Ман оеду ба ҳаёт соҳиб шавед.

⁴¹ Ман ба таърифи инсон мӯхтоҷ нестам. ⁴² Ман медонам, ки шумо дар дилҳоятон муҳаббати Худоро надоред! ⁴³ Ман назди шумо аз номи Падари худ омадам ва шумо Маро қабул намекунад, вале агар каси дигар ба назди шумо аз номи худ биёяд, шумо ӯро қабул мекунад. ⁴⁴ Агар шумо таърифи якдигарро маъқул донеду барои ҷустани таърифи Худои яккаву ягона кӯшиш накунад, чӣ тавр имон оварда метавонед?!

⁴⁵ Гумон накунад, ки Ман шуморо дар пеши Падар айбдор мекунам, айбдоркунандаи шумо Мӯсо аст, ки ба ӯ умед мебандед! ⁴⁶ Агар шумо ба Мӯсо имон медоштед, ба Ман ҳам имон меовардед, зеро ӯ дар бораи Ман навишта буд. ⁴⁷ Вале, агар шумо ба он чӣ, ки ӯ навиштааст, имон наоваред, чӣ тавр ба суханони Ман бовар мекунад?»

Сер кардани панҷ ҳазор кас

6 Баъд аз ин Исо ба соҳили дигари кӯли Ҷалил, ки баҳри Табария низ номида мешавад, равона шуд. ² Аз паси ӯ мардуми бисёре рафтанд, зеро онҳо

мӯъчишаҳои Ёро дар шифо додани беморон диданд. ³Исо ба болои кӯҳ баромада, ҳамроҳи шогирдонаш дар ҳамон ҷо нишаст. ⁴Айёми чашнгирии иди Балогардони яҳудиён наздик омада буд. ⁵Исо ба атроф нигоҳ карду мардуми зиёди ба тарафаш омадаистодаро дида, ба Филиппус гуфт: «Барои сер кардани инҳо аз кучо бояд нон харем?» ⁶Ў хуб медонист, ки чӣ кор мекунад, аммо Филиппусро санчидани шуда ин суханонро гуфт. ⁷Филиппус дар ҷавоб гуфт: «Ба дусад динар нон харем ҳам, ба ҳар кас ақаллан яклуқмагӣ намерасад».

⁸Яке аз шогирдонаш, Андриёс, ки бародари Шимъони Петрус буд, ба Исо гуфт: ⁹«Дар ин ҷо писарбачае ҳаст, ки панҷ нони ҷав ва ду моҳи дорад. Вале ба ин қадар мардуми зиёд вай чӣ мешавад?» ¹⁰«Ба мардум гӯед, ки бишинанд», – гуфт Исо. Дар он ҷо сабзазор буд. Шумораи хамаи нишастагон қариб панҷ ҳазор мард буд. ¹¹Исо нонро гирифта дуои шукрона хонду онро ба нишастагон тақсим карда дод. Баъд бо моҳиҳо ҳам чунин кард ва ба хама чӣ қадаре ки мехостанд, ҳамон қадар дод. ¹²Вакте мардум сер шуданд, Исо ба шогирдони худ гуфт: «Нонпораҳои боқимондаро чамъ кунед, ки ҳеч чиз исроф нашавад». ¹³Шогирдон нонпораҳои панҷ нони ҷавро, ки аз хӯрандаҳо боқӣ монда буд, чамъ намуда, дувоздаҳ сабадро пур карданд.

¹⁴Мардум мӯъчизаи Исоро дида гуфтанд: «Ў ҳақиқатан ҳамон пайғамбарест, ки бояд ба ҷаҳон биёяд!» ¹⁵Исо фаҳмид, ки онҳо нияти омада, Ёро дастгир ва ба зӯрӣ подшоҳ кардандоранд, аз ин рӯ, танҳо ба кӯҳ баромад.

Дар рӯи об роҳ гаштани Исо

¹⁶Вақти шаб шуд, шогирдони Исо ба лаби баҳр фаромаданд ¹⁷ва ба қайқ савор шуда, ба соҳили дигари баҳр, ба сӯи Кафарнаҳум равона шуданд. Рӯз аллақай торик шуд, вале Исо ҳанӯз ба наздашон наомада буд. ¹⁸Аз сабаби вазидани шамоли саҳт баҳр ба талотум омад. ¹⁹Вакте онҳо ба масофаи панҷ-шаш километр

каиқро ронда рафтанд, Исоро диданд, ки дар рӯи об кадамзанон ба қайқ наздик мешавад. Онҳо тарсиданд. ²⁰«Натарсед, ин Манам!» — гуфт ба онҳо Исо. ²¹Онҳо мехостанд, ки Ӯро ба қайқ гиранд, вале қайқ ҳамон замон ба сохиле, ки онҳо равона буданд, омада расид.

Исо нони ҳаёт аст

²²Рӯзи дигар мардуме, ки дар соҳили дигари баҳр монда буданд, фаҳмиданд, ки шогирдони Исо ба ягона қайқе, ки дар он ҷо буд, савор шуда рафтаанд. Онҳо боз дида буданд, ки Исо хангоми ба қайқ савор шудани шогирдонаш ба онҳо ҳамроҳ нашуд ва онҳо бе Ӯ рафта буданд. ²³Он вақт одамон аз Табария дар якҷанд қайқ ба наздикии маҳале омаданд, ки дар он ҷо пас аз дуои шукронаи Худованд нон хӯрда буданд.

²⁴Вақте мардум диданд, ки дар он ҷо на Исо ҳасту на шогирдонаш, ба қайқҳо савор шуда, ба ҷустуҷӯи Ӯ ба Кафарнаҳум рафтанд. ²⁵Баъд Ӯро дар он тарафи баҳр ёфта, аз Ӯ пурсиданд: «Устод, Шумо қай ба ин ҷо омадед?» ²⁶Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Ба шумо рост мегӯям, ки шумо Маро на аз барои он ки мӯъҷизахоҷамро дидаед, ҷустуҷӯ мекунед, балки аз барои он ки то сер шудан нон хӯрдед!» ²⁷На барои хӯроки нестшаванда, балки барои хӯроке, ки то ҳаёти абадӣ мемонад, мехнат кунед. Ин хӯрокро Фарзанди Инсон ба шумо медиҳад, чунки Худо-Падар ба иҷрои ин кор ба Ӯ розигиашро додааст».

²⁸Онҳо аз Вай пурсиданд: «Барои иҷро кардани талаби Худо мо чӣ бояд кунем?» ²⁹Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Талаби Худо ин аст, ки ба қаси фиристодааш имон оваред». ³⁰Онҳо пурсиданд: «Ту ба мо чӣ мӯъҷизае нишон медиҳӣ, ки мо онро дида ба Ту имон оварем? Ту чӣ кор мекуни?» ³¹Аҷдодони мо дар биёбон нони манна*

* ^{6:31}Ин хӯрокест, ки Худо ба халки Исроил аз осмон медод, вақте ки онҳо аз ғуломии Миср баромада, дар биёбон буданд (ниг. ба китоби Хуруҷ 16:13-19).

хӯрданд. Чунон ки дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки Ҷ барои хӯрдан ба онҳо аз осмон нон дод». ³² Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба шумо рост меғӯям, ки нонро аз осмон ба шумо Мӯсо намодааст, ин Падари Ман аст, ки ба шумо аз осмон нони ҳақиқӣ медиҳад. ³³ Зеро нони Худо он аст, ки аз осмон поён меояду ба ҷаҳон ҳаёт мебахшад». ³⁴ «Ҳоҷаам, — гуфтанд онҳо, — ба мо ҳамеша чунин нон бидеҳ!»

³⁵ Исо ба онҳо гуфт: «Ман нони ҳаёт ҳастам. Ҳар касе ки назди Ман биёяд, гурусна нахоҳад монд ва ҳар касе ки ба Ман имон оварад, ҳаргиз ташна нахоҳад шуд. ³⁶ Аммо, чунон ки Ман ба шумо гуфта будам, шумо Маро дидед, вале бовар намекунед. ³⁷ Ҳар касе ки ӯро Падар ба Ман ато кардааст, сӯи Ман хоҳад омад ва ҳар касе ки ба назди Ман биёяд, Ман ӯро берун нахоҳам ронд. ³⁸ Зеро Ман аз осмон на барои иҷро кардани иродаи худ, балки барои иҷро кардани иродаи фиристандаам фаромадам. ³⁹ Иродаи фиристандаи Ман ин аст, ки аз он касоне, ки Ҷ ба Ман ато кардааст, ҳеч якеро аз даст надихам, балки дар рӯзи қиёмат онҳоро зинда гардонам. ⁴⁰ Зеро иродаи Падари Ман ин аст: ҳар кас ки Писарро бинаду ба Ҷ имон оварад, ҳаёти абадӣ ба даст оварад ва дар рӯзи қиёмат Ман ӯро зинда мекунам».

⁴¹ Он гоҳ дар байни мардум барои он ғавғо бархост, ки Ҷ «Ман нонам, ки аз осмон фаромадам» гуфт. ⁴² Онҳо гуфтанд: «Магар ин ҳамон Исои писари Юсуф нест, ки ҳам падар ва ҳам модари ӯро мешиносем? Акнун Ҷ чӣ тавр „Ман аз осмон фаромадам“ гуфта метавонад?» ⁴³ «Байни худ ғур-ғур накунед!» — дар ҷавоб гуфт ба онҳо Исо. ⁴⁴ «То Падар, ки Маро фирис-тодааст, касеро ба Ман ҷалб накунонад, ҳеч кас назди Ман омада наметавонад ва ҷалбшударо дар рӯзи қиёмат Ман зинда хоҳам кард. ⁴⁵ Дар китоби пайғамбарон навишта шудааст: „Ҳамаи онҳо аз Худо таълим хоҳанд гирифт“. Ҳар касе ки Падарро шунида ва аз Ҷ

таълим гирифта бошад, ба назди Ман меояд. ⁴⁶Ин маънои онро надорад, ки касе Падарро дидааст. Фақат касе, ки аз пеши Худо омадааст, Падарро дидааст. ⁴⁷Ба шумо рост мегӯям, он ки имон дорад, ҳаёти абадӣ ёфтааст.

⁴⁸Ман нони ҳаёт ҳастам. ⁴⁹Ачдодони шумо дар биёбон хӯроки маннаро хӯрданд, вале аз марг начот наёфтанд. ⁵⁰Аммо ноне, ки аз осмон мефурояд, дигар хел аст: касе ки онро бихӯрад, намемирад. ⁵¹Ман он нони ҳаётам, ки аз осмон фаромадааст. Ҳар кас ин нонро бихӯрад, ҳаёти абадӣ пайдо мекунад. Ноне, ки Ман медиҳам, бадани Ман аст, ки онро ба хогири зинда мондани ҷаҳон фидо мекунам».

⁵²Пас аз ин дар байни мардум баҳси пуршиддат авҷ гирифт: «Ин шахс чӣ тавр бадани худро барои хӯрдани мо дода метавонад?!» ⁵³Исо ба онҳо гуфт: «Ба шумо рост мегӯям, ки агар бадани Фарзанди Инсонро нахӯред ва хуни Ӯро нанӯшед, ҳаёт пайдо намекунед. ⁵⁴Ҳар кӣ бадани Маро бихӯрад ва хуни Маро бинӯшад, ҳаёти абадӣ меёбад ва Ман дар рӯзи қиёмат ӯро зинда хоҳам кард. ⁵⁵Зеро бадани Ман хӯроки ҳақиқӣ ва хуни Ман нӯшокии ҳақиқист. ⁵⁶Ҳар кӣ бадани Маро бихӯрад ва хуни Маро бинӯшад, вай дар Ман зиндагӣ мекунад ва Ман дар ӯ. ⁵⁷Чунон ки Маро Падар фиристод, ки Ӯ худ сарчашмаи ҳаёт аст ва Ман ба воситаи Ӯ зиндаам, ҳамчунин, касе ки Маро бихӯрад, ба воситаи Ман зиндагӣ мекунад. ⁵⁸Ин аст ноне, ки аз осмон поён фаромад. Вай монанди он ноне нест, ки ачдодони шумо хӯрданд, вале аз марг начот наёфтанд. Аммо ҳар кӣ ин нонро бихӯрад, то абад зинда хоҳад монд». ⁵⁹Ин суҳанонро Исо хангоми дар ибодатхонаи Кафарнаҳум таълим доданаҳ гуфт.

Калом дар бораи ҳаёти абадӣ

⁶⁰Бисёре аз шогирдон суҳанони Ӯро шунида гуфтанд: «Ин таълимоти вазнин аст! Кӣ онро қабул карда

метавонад?» ⁶¹ Исо медонист, ки шогирдонаш аз суханонаш ғур-ғур карда истодаанд ва ба онҳо гуфт: «Магар ин шуморо аз роҳ мезанад? ⁶² Пас, агар шумо ба ҷои аввалаи худ боло баромадани Фарзанди Инсонро медидед, ҷӣ кор мекардед? ⁶³ Ҳаётро Рӯҳ мебахшад ва ҷисм ин корро карда наметавонад. Он суханоне, ки Ман ба шумо гуфтам, рӯҳ ва ҳаётанд. ⁶⁴ Аммо дар байни шумо шахсоне ҳам ҳастанд, ки имон намеоваранд». (Исо аз аввал медонист, ки ба \bar{U} кӣ имон наовардааст ва кӣ дар ҳаққи \bar{U} хиёнат мекунад). ⁶⁵ \bar{U} давом дода гуфт: «Аз ин рӯ ба шумо гуфтам, ки фақат он кас назди Ман омада метавонад, ки Падар ба \bar{u} ихтиёри омаданро дода бошад».

⁶⁶ Баъд аз ин бисёри шогирдонаш аз \bar{U} рӯй гардонданду дигар ҳамроҳи \bar{U} нарафтанд. ⁶⁷ Пас, Исо аз он дувоздаҳ шогирдаш пурсид: «Шояд шумо ҳам рафтагӣ ҳастед?» ⁶⁸ «Эй Худованд, — ҷавоб дод ба \bar{U} Шимъӯни Петрус, — мо ба назди кӣ меравем? Суханони ҳаёти абадӣ аз они туанд. ⁶⁹ Мо имон овардем ва фаҳмидем, ки Ту Шаҳси Муқаддаси Худо ҳастӣ». ⁷⁰ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Магар Ман худам дувоздаҳ шогирдро интихоб накардаам? Вале як нафар аз байни шумо шайтон аст!»

⁷¹ \bar{U} инро дар бораи Яҳудои писари Шимъӯни Искарют, яке аз дувоздаҳ шогирдонаш мегуфт, ки дар оянда ба Исо хиёнат кард.

Беимонии бародарони Исо

7 Баъд аз он Исо дар сарзамини Ҷалил мегашт. \bar{U} намехост, ки дар Яҳудия бошад, чунки роҳбарони яҳудӣ хоҳони марги \bar{U} буданд. ² Иди Хаймаҳои яҳудиён наздик омад ³ ва бародарони Исо ба \bar{U} гуфтанд: «Аз ин ҷо баромада, ба Яҳудия рав! Бигзор шогирдонат ҳам корҳои мекардагитро дар он ҷо бубинанд. ⁴ Зеро касе ки шӯҳрат пайдо кардан мехоҳад, корҳои худро дар пинҳонӣ намекунад. Ту, ки ин гуна корхоро

мекуни, худро ба ҷаҳон ошкор намо» ⁵(Ҳатто бародаронаш ба Ҷ имон надоштан). ⁶«Вақту соати Ман ҳанӯз нарасидааст, — ҷавоб дод ба онҳо Исо, — барои шумо ҳар вақт хуб аст. ⁷Ҷаҳон наметавонад аз шумо нафрат дошта бошад, вале Маро бад мебинанд, чунки Ман бад будани қорҳои онро шаҳодат медиҳам. ⁸Шумо ба ин ид равед, вале Ман намеравам, чунки вақти Ман ҳанӯз нарасидааст». ⁹Инро ба онҳо гуфта, Исо дар Ҷалил монд.

Таълимоти Исо дар вақти ид

¹⁰Аммо, пас аз он ки бародаронаш ба ид рафтанд, Исо ҳам на ошкоро, балки пинҳонӣ ба онҳо рафт.

¹¹Дар вақти ид роҳбарони яҳудӣ Ҷро ҷустуҷӯ карданд. Онҳо «Ин одам дар қучост?» гуфта мепурсиданд. ¹²Дар байни мардум низ дар хусуси Ҷ баҳси зиёде ба миён омад. «Вай одами хуб аст», — мегуфтанд баъзеҳо, дигарон эътироз карда «Не, Ҷ мардумро гумроҳ мекунад» мегуфтанд. ¹³Аммо ҳама аз роҳбарони яҳудиён тарсида, ошкоро дар бораи Ҷ сухане ҳам ба забон намегирифтанд.

¹⁴Дар миёни ҳафтаи ид Исо ба Хонаи Худо омада, ба таълим додан шурӯъ намуд. ¹⁵Роҳбарони яҳудӣ таъҷуб карда мегуфтанд: «Аз қучо Вай ин қадар дониш дорад, дар сурате ки дар ҳеч чӣ таълим нагирифтааст?» ¹⁶Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Таълимоти Ман аз ҳудам нест, балки аз қасест, ки Маро фиристодааст. ¹⁷Қасе ки хости Худоро ба қӣ овардан меҷаҳад, мефаҳмад, ки ин таълимот аз Худост ё Ман аз худ мегӯям. ¹⁸Ҳар қӣ аз номи худ сухан мегӯяд, барои худ шӯҳрат меҷӯяд, вале қасе ки барои фиристандаи худ шӯҳрат ба даст овардан меҷаҳад, ростқавл аст ва дар дили ӯ фиребе нест.

¹⁹Магар Мӯсо ба шумо шариятро надодааст? Бо вучуди ин ҳеч қадоме шумо онро риоя намекунед! Ҷаро Маро қуштан меҷаҳед?» ²⁰Мардум ҷавоб доданд: «Ту

дев дорї! Кї Туро куштан мехоҳад?» ²¹ Исо ба онҳо гуфт: «Ман танҳо як кор кардам ва шумо ҳама дар та- аччуб мондед. ²² Мӯсо ба шумо анъанаи хатнаро фар- муд (ин анъана на аз Мӯсо, балки аз аҷдодон монда- аст) ва шумо писаронатонро хатто дар рӯзи истироҳат хатна мекунед. ²³ Агар шумо барои вайрон нашудани шариати Мӯсо дар рӯзи истироҳат писаратонро хатна мекарда бошед, пас чаро аз Ман хашмгин мешавед, ки дар рӯзи истироҳат инсонеро пурра шифо бахши- дам? ²⁴ Аз рӯи намуди зоҳирї ҳукм накунед, балки аз рӯи адолат ҳукм кунед!»

Оё Исо Таъиншудаи Худо аст?

²⁵ Баъзе аз сокинони Ерусалим гуфтанд: «Магар Ҷ хамон одам нест, ки Ҷро куштан мехоҳанд? ²⁶ Бинед, Ҷ рӯйрост таълим медиҳад ва касе ба Ҷ чизе намегӯяд. Наход ҳукуматдорон фаҳмида бошанд, ки Ҷ ҳақиқа- тан Таъиншудаи Худо аст? ²⁷ Мо бошем, аз кучо буда- ни ин одамро медонем. Аммо, вақте ки Таъиншудаи Худо меояд, аз кучо будани Ҷро ҳеч кас намедонад».

²⁸ Он гоҳ Исо, ки дар Хонаи Худо машғули таълим- диҳї буд, хитоб карда гуфт: «Шумо Маро ва аз кучо буданамро медонед-а? Ман аз номи худам наомадаам. Касе ки Маро фиристодааст, ҳақ аст. Шумо Ҷро на- мешиносед, вале ²⁹ Ман Ҷро мешиносам, чунки Ман аз пеши Ҷ омадаам ва Ҷ Маро фиристодааст».

³⁰ Сипас онҳо хостанд Ҷро дастгир кунанд, вале аз сабаби он ки вақти Ҷ ханӯз нарасида буд, касе ба Ҷ даст нарасонд. ³¹ Бо вучуди он, аз байни мардум бис- ёрихо ба Ҷ имон оварда мегуфтанд: «Вақте ки Таъин- шудаи Худо меояд, магар аз ин одам бештар мӯъҷиза нишон дода метавонад?»

³² Фарисиён дар байни мардум пичир-пичиркунон дар бораи Исо гуфтани чунин чизҳоро шуниданд. Баъд онҳо ва сардорони рӯхонї барои дастгир кардани Исо посбонони Хонаи Худоро фиристоданд. ³³ Он гоҳ Исо

гуфт: «Боз каме вақт бо шумо мемонаму баъд ба назди фиристандаи худ бармегардам. ³⁴Шумо Маро мекобед, аммо намеёбед. Ба он чое, ки Ман меравам, шумо омада наметавонед». ³⁵Рохбарони яҳудӣ ба якдигар гуфтанд: «Ў ба кучо рафтани мехоҳад, ки мо Ўро ёфта наметавонем? Оё Ў барои таълим додани ғайрияҳудиён ба шахрҳои онҳо рафтанист, ки мардуми мо низ онҳо чӣ зиндагӣ мекунад? ³⁶Ў „Шумо Маро мекобед, аммо намеёбед“ ва „Ба он чое, ки Ман меравам, шумо омада наметавонед“ гуфта чиро дар назар дорад?»

³⁷Дар рӯзи охирин ва муҳимтарини ид Исо аз ҷояш бархеста, бо овози баланд эълон кард: «Касоне ки ташнаанд, назди Ман оянд ва бинӯшанд! ³⁸Дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки аз ботини он касе, ки ба Ман имон меоварад, дарёҳои оби ҳаёт ҷорӣ мешаванд». ³⁹Ў инро дар бораи Рӯхе гуфт, ки касони ба Ў имоноварда қабул карданашон лозим буд. Рӯҳ ханӯз ато нашуда буд, зеро Исо ханӯз соҳиби тамоми шӯҳрату ҷалоли худ нагардида буд.

⁴⁰Баъзе аз мардум суханони Ўро шунида гуфтанд: «Ин одам дар ҳақиқат ҳамон пайғамбарест, ки мо мунтазираш будем!» ⁴¹«Ин Таъиншудаи Худо аст!» – мегуфтанд дигарон.

Баъзеи дигарон мегуфтанд: «Таъиншудаи Худо ҳаргиз аз Ҷалил пайдо намешавад! ⁴²Охир, дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки Масех, яъне Таъиншудаи Худо бояд аз авлоди шоҳ Довуд, дар деҳаи Байт-Лаҳм, ки Довуд зиндагӣ мекард, пайдо шавад». ⁴³Инак, дар байни мардум дар бораи Исо низоъ бархост. ⁴⁴Баъзеҳо мехостанд Ўро дастгир кунанд, лекин ҳеч кас ба Ў даст нарасонд.

Нобоварии роҳбарони яҳудӣ

⁴⁵Вақте ки посбонон ба назди сардорони рӯҳонӣ ва фарисийён баргаштанд, аз посбонон пурсиданд: «Чаро Ўро наовардед?» ⁴⁶Посбонон ҷавоб доданд: «Касе ҳаргиз

монанди ин шахс сухан нагуфтааст!» ⁴⁷ Фарисиён ба онҳо гуфтанд: «Наход ӯ шуморо ҳам гумроҳ карда бошад? ⁴⁸ Магар касе аз сардорон ё фарисиён ба ӯ имон овардааст? ⁴⁹ Мардум бошад, аз шариат беҳабар ва лаънатзадаанд!»

⁵⁰ Аммо яке аз онҳо Никодимус, ки пештар ба назди Исо омада буд, ба онҳо гуфт: ⁵¹ «Оё аз рӯи шариатамон мо касеро нашунда ва кори кардаашро муайян накарда, ба ӯ ҳукм мебарорем?» ⁵² Онҳо ҷавоб доданд: «Ту худат-ку аз Ҷалил нестӣ? Навиштаҷотро биомӯз ва мебинӣ, ки аз Ҷалил пайғамбар баромада наметавонад».

[⁵³ Он гоҳ ҳама ба хонаҳояшон рафтанд.

Бахшиш ёфтани зани гунаҳкор

8 Исо бошад, ба теппаи Зайтун рафт. ² Саҳарии барвақт ӯ боз ба Хонаи Худо омад. Тамоми мардум ба наздаш омаданд ва ӯ нишаста ба таълим додани онҳо шурӯъ кард. ³ Дар ин вақт шариатдонону фарисиён ба назди ӯ занеро оварданд, ки хангоми алокаи беникоҳ доштани дастгир шуда буд. Ӯро дар пеши ҳама гузошта, ⁴ ба Исо гуфтанд: «Эй устод, ин зан хангоми алокаи беникоҳ доштани дастгир шудааст. ⁵ Мӯсо дар шариат фармудааст, ки чунин занон бояд сангсор карда шаванд. Шумо чӣ мегӯед?» ⁶ Онҳо ин суханонро барои ба дом афтондани Исо гуфтанд, то ки баъд ӯро айбдор намоянд.

Аммо Исо сарашро ҳам карда бо ангушташ дар рӯи замин чизе менавишт. ⁷ Онҳо савол доданро бас наметарканданд, ки Исо барҳеста, ба онҳо гуфт: «Касе ки дар байни шумо бегуноҳ бошад, бигзор аввалин шуда, ӯро бо санг занад!» ⁸ Исо боз сарашро ҳам карда дар рӯи замин менавишт.

⁹ Мардум инро шуниданду аз калонсолон сар карда яке аз паси дигар ба ҳар тараф пароканда шуданд. Он гоҳ Исо бо зане, ки дар пеши ӯ истода буд, танҳо

монд. ¹⁰ Ӯ сари худро бардошта, аз зан пурсид: «Эй зан, хамаи онхо кучо рафтанд? Магар касе туро айбдор накард?» ¹¹ «Хеч кас, хоча», — гуфт он зан. «Ман ҳам туро айбдор намекунам, — гуфт Исо. — Рав ва дигар гуноҳ накум.»^{*}

Нури чахон

¹² Исо боз ба мардум гуфт: «Ман нури чахон ҳастам. Касе, ки аз паси Ман меравад, дар торикӣ намегардад, балки нури ҳаёт бо ӯст». ¹³ Фарисиён ба Ӯ гуфтанд: «Ту аз номи худат шаҳодат медиҳӣ, бинобар ин шаҳодати Ту эътибор надорад». ¹⁴ Исо ба онхо ҷавоб дод: «Ҳатто агар Ман аз номи худам шаҳодат диҳам, шаҳодати Ман боэътибор аст, зеро Ман медонам, ки аз кучо омадаам ва ба кучо меравам, вале шумо инро намедонед. ¹⁵ Шумо аз рӯи меъёри инсонӣ ҳукм мекунед, аммо Ман ҳеч касро ҳукм намекунам. ¹⁶ Агар Ман ҳукм кунам ҳам, ҳукми Ман ҳақ аст, чунки Ман танҳо нестам: Падаре, ки Маро фиристодааст, бо Ман аст. ¹⁷ Дар шариати шумо ҳам навишта шудааст, ки шаҳодати ду гувоҳ боэътибор аст. ¹⁸ Ман аз номи худам шаҳодат медиҳам ва Падаре, ки Маро фиристодааст, низ бар Ман шаҳодат медиҳад». ¹⁹ Бинобар ин онхо пурсиданд: «Падари Ту кучост?» «Шумо на Маро ва на Падарамро мешиносед, — ҷавоб дод Исо. — Агар шумо Маро мешинохтед, Падари Маро низ мешинохтед». ²⁰ Ин суханонро Ӯ хангоми дар назди ҳазинаи Хонаи Худо таълим додан гуфта буд. Вале касе Ӯро дастгир накард, чунки вақту соати Ӯ холо нарасида буд.

Пешгӯии марги Исо

²¹ Исо боз ба онхо гуфт: «Ман баъд аз чанд вақт меравам. Шумо Маро ҷустуҷӯ мекунед, вале бо гуноҳатон

* 8:11 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот матни аз 7:53 то 8:11 дохил нашудааст.

хохед мурд. Инчунин ба он чое, ки Ман меравам, шумо рафта наметавонед». ²²Рохбарони яхудӣ гуфтанд: « \bar{U} „Ба он чое, ки Ман меравам, шумо рафта наметавонед“ гуфта чиро дар назар дошт? Оё \bar{U} худкушӣ кардан мехоҳад?» ²³Исо ба онҳо гуфт: «Шумо аз олами поён хастед, вале Ман аз олами боло. Шумо аз ин ҷаҳон хастед, вале Ман аз ин ҷаҳон нестам. ²⁴Ман ба шумо гуфтам, ки „бо гуноҳхоятон хоҳед мурд“. Зеро, агар бовар накунед, ки он чӣ дар бораам гуфтам, Ман хастам, шумо ҳатман бо гуноҳхоятон мемиред!» ²⁵«Ту кистӣ?» — пурсиданд онҳо аз Исо. \bar{U} ҷавоб дод: «Ман ҳамонам, ки аз аввал ба шумо гуфта будам. ²⁶Ман барои айбдор кардани шумо чизҳои зиёде гуфта наметавонам, вале касе, ки Маро фиристодааст, ҳақ аст ва Ман он чиро, ки аз \bar{U} шунидам, ба ҷаҳон эълон мекунам».

²⁷Онҳо нафаҳмиданд, ки Вай ба онҳо дар бораи Падар мегуфт. ²⁸Инак, Исо давом дода гуфт: «Вақте ки Фарзанди Инсонро дар салиб боло мебардоред, мефаҳмед, ки Ман ҳамонам* ва аз худ ҳеч коре намекунам, фақат он чизҳоеро мегӯям, ки Падар ба Ман таълим додааст. ²⁹Фиристандаи Ман бо Ман аст, \bar{U} Маро танҳо нагузоштааст, зеро Ман ҳамеша кори таъби дили \bar{U} ро мекунам».

³⁰Бисёр касон аз рӯи ин суҳанон ба \bar{U} имон оварданд.

Шогирди ҳақиқӣ

³¹Пас, Исо ба онҳое, ки ба \bar{U} имон оварданд, гуфт: «Агар шумо гуфтаҳои Маро риоя кунед, шогирдони ҳақиқии Ман мешавед ³²ва ростиро мефаҳмед ва ин ростӣ шуморо озод мекунад». ³³Онҳо гуфтанд: «Мо аз авлоди Иброҳим ҳастем ва ҳаргиз ғуломи касе набудем! Пас, „озод хоҳед шуд“ гуфта, чиро дар назар дорӣ?»

* 8:28 \bar{E} Ман ҳастам — ин номест, ки Худо бо он худро номида буд (ниг. Хуруҷ 3:14).

³⁴ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба шумо рост мегӯям, ҳар касе ки гуноҳ мекунад, ғуломи гуноҳ аст. ³⁵ Ғулом дар як хонадон то охир зиндагӣ намекунад, аммо писар ҳамеша дар хонадон мемонад. ³⁶ Агар Писар ба шумо озодӣ бахшад, он вақт ҳақиқатан озод хоҳед шуд. ³⁷ Ман медонам, ки шумо аз авлоди Иброҳим ҳастед, бо вучуди он шумо барои куштани Ман тайёред, чунки суханони Маро қабул намекунад. ³⁸ Ман ба шумо чизхоеро мегӯям, ки дар назди Падарам дидаам, шумо бошед, он кореро мекунад, ки аз падари худ шунидаед».

³⁹ «Аҷлоди мо Иброҳим аст!» – ба Ӯ ҷавоб доданд онҳо. Исо ба онҳо гуфт: «Агар шумо ҳақиқатан аз авлоди Иброҳим мебудед, корҳои Иброҳимро ба ҷо меовардед. ⁴⁰ Вале шумо Маро, ки ростиро аз Худо шунида ба шумо гуфтам, куштан мехоҳед! Иброҳим чунин кор накардааст! ⁴¹ Шумо корҳои падари худро ба ҷо меоваред!» «Мо-ку ҳаромзода нестем! – ба ғазаб омаданд онҳо, – мо як падар дорем, ки Ӯ Худо аст!»

⁴² Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Агар Худо падари шумо мебуд, шумо Маро дӯст медоштед, зеро Ман аз ҷониби Худо омадаам. Ман худсарона наомадаам, балки Ӯ Маро фиристодааст. ⁴³ Чаро шумо суханони Маро намефаҳмед? Чунки шумо тоқати шунидани онҳоро надоред! ⁴⁴ Падари шумо иблис аст ва шумо орзуву ҳаваси падари худро иҷро кардан мехоҳед. Ӯ аз азал одамкуш буд ва ҳеҷ гоҳ рост нагуфтааст, чун дар ӯ ростӣ нест. Дурӯғ гуфтан ба ӯ хос аст, ӯ дурӯғ мегӯяд, чунки ӯ дурӯғгӯй ва падари хамаи дурӯғхост. ⁴⁵ Лекин, азбаски Ман рост мегӯям, шумо ба Ман имон намеоред. ⁴⁶ Қадоме аз шумо метавонад Маро дар ягон гуноҳ айбдор кунад? Пас, агар Ман ба шумо ростиро гӯям, чаро ба Ман имон намеоред? ⁴⁷ Касе ки аз Худо бошад, ба каломи Худо гӯш медихад. Шумо барои он гӯш намедихед, ки аз Худо нестед».

Исо ва Иброхим

⁴⁸ Мардум ба \bar{U} гуфтанд: «Магар мо нагуфтем, ки Ту сомарӣ ҳастӣ ва дев дорӣ?» ⁴⁹ Исо ҷавоб дод: «Ман дев надорам, балки Падари худро хурмат мекунам, вале шумо Маро бадном мекунад. ⁵⁰ Ман дар ҷустуҷӯи шӯҳрати худ нестам, каси дигаре дар ҷустуҷӯи он аст ва \bar{U} довар мешавад. ⁵¹ Ба шумо рост мегӯям: касе ки гуфтаҳои Маро иҷро мекунад, ҳаргиз нахоҳад мурд».

⁵² Онҳо ба Вай гуфтанд: «Акнун мо яқин донистем, ки Ту девона ҳастӣ. Ачдоди мо Иброхим мурд ва пайғамбарон ҳам мурданд. Вале Ту мегӯӣ, ки касе суханони Туро иҷро кунад, ҳаргиз намемирад. ⁵³ Иброхим мурд, магар Ту аз \bar{u} бузургтар ҳастӣ? Пайғамбарон ҳам мурдаанд. Ту худро кӣ ҳисоб мекуни?» ⁵⁴ Исо ҷавоб дод: «Агар Ман худро шӯҳрат меодам, шӯҳрати Ман арзише намедошт. Аммо Маро Падарам шӯҳрат медиҳад, ки шумо \bar{U} ро Худои худ мехонед! ⁵⁵ Шумо ҳеч вақт \bar{U} ро намешинохтед, вале Ман \bar{U} ро мешиносам. Агар Ман мегуфтам, ки \bar{U} ро намешиносам, монанди шумо дурӯғгӯӣ мешудам. Вале Ман \bar{U} ро мешиносам ва гуфтаҳои \bar{U} ро ба ҷо меорам. ⁵⁶ Ачдоди шумо Иброхим шод буд, ки рӯзи омадани Маро мебинад. Вай ин рӯзро дид ва хурсанд шуд!»

⁵⁷ «Ту ҳанӯз панҷоҳсола нашудаӣ ва нахонд Иброхимро дида бошӣ?!» — гуфтанд одамон. ⁵⁸ Исо ҷавоб дод: «Ба шумо рост мегӯям, ки пеш аз ба дунё омадани Иброхим ҳам Ман ҳастам*». ⁵⁹ Он гоҳ онҳо барои сангсор кардани \bar{U} санг гирифтанд, вале Исо худро пинҳон карда, аз Хонаи Худо баромада рафт.

Шифо ёфтани кӯри модарзод

9 Исо роҳравон шахсеро дид, ки кӯри модарзод буд. ² Шогирдон аз Исо пурсиданд: «Устод, аз барои гуноҳи кӣ \bar{u} кӯр таваллуд шудааст? Аз барои гуноҳи

* 8:58 Ниг. ба эзоҳи 8:28.

худаш ё гуноҳи падару модараш?» ³Исо дар ҷавоб гуфт: «На аз барои гуноҳи худаш ва на аз барои гуноҳи падару модараш. Кӯрии вай барои он аст, ки корҳои Худо дар ҳаёти вай нишон дода шаванд. ⁴То рӯз аст, мо бояд корҳои фиристандаи Маро иҷро кунем. Вақте ки шаб мешавад, касе кор карда наметавонад. ⁵То Ман дар ҷаҳон ҳастам, Ман нури ҷаҳонам».

⁶Инро гуфта, ба замин туф карду онро бо хок омехта, гилро ба ҷашмони кӯр молид ва ⁷ба ӯ гуфт: «Рафта, дар ҳавзи Шилӯаҳ (Маънои он «фиристода» аст) рӯятро бишӯй».

ӯ рафта, рӯяшро шусту бо ҷашмони бино баргашт. ⁸Ҳамсояҳои ӯ ва касони дигаре, ки ӯро дар вақти садақа пурсиданаш дида буданд, ба ҳамдигар мегуфтанд: «Оё ин ҳамон шахс нест, ки нишаста гадоӣ мекард?» ⁹«Бале, ин ҳамон шахс аст», — мегуфтанд баъзеҳо. Дигарон мегуфтанд: «Не, ӯ фақат монанд аст». Он мард бошад, мегуфт, ки ман ҳамон одам ҳастам. ¹⁰«Ту чӣ тавр бино шудӣ?» — пурсиданд аз ӯ. ¹¹ӯ дар ҷавоб гуфт: «Марде бо номи Исо гиле сохта, ба ҷашмони ман молиду гуфт, ки ба Шилӯаҳ рафта, рӯямро шӯям. Ман рафта, рӯямро шустаму бино шудам». ¹²«ӯ дар кучост?» — пурсиданд онҳо. «Намедонам», — ҷавоб дод ӯ.

Пурсучӯ оид ба шифо ёфтани марди кӯр

¹³Мардеро, ки пештар кӯр буд, назди фарисиён бурданд. ¹⁴Рӯзе, ки Исо гил сохта, ҷашмони ӯро шифо дод, рӯзи истироҳат буд. ¹⁵Фарисиён ҳам ӯро пурсиданд, ки чӣ тавр ӯ бино шуд. ӯ ҷавоб дод: «ӯ ба ҷашмонам гил молиду ман рӯямро шустам ва акнун мебинам». ¹⁶Баъзе аз фарисиён гуфтанд, ки одами ин корро карда аз ҷониби Худо нест, чунки қоидаҳои рӯзи истироҳатро риоя намекунад. Лекин дигарон мегуфтанд: «Магар шахси гунаҳкор метавонад чунин мӯъҷизаҳоро нишон диҳад?» Ҳамин тавр дар миёни онҳо низоъ ба вучуд омад.

¹⁷ Онхо боз аз кӯр пурсиданд: «Ту дар бораи Вай чӣ гуфта метавонӣ? Охир Вай чашмони туро бино кард-ку». «Ӯ пайғамбар аст», — ҷавоб дод он мард.

¹⁸ Онхо то падару модари он кӯрро даъват накарданд боварӣ надоштанд, ки ин одам пештар кӯр буду баъд бино шуд. Баъд аз даъват кардан ¹⁹ аз онхо пурсиданд: «Ин писари шумост? Шумо мегӯед, ки ӯ кӯр таваллуд шуда буд. Пас, чӣ тавр ӯ холо дида метавонад?» ²⁰ Падару модари вай ҷавоб доданд: «Мо медонем, ки ин писари мост ва кӯр таваллуд шудааст. ²¹ Аммо намедонем, ки чӣ тавр ӯ акнун медидагӣ шуд ва кист он касе, ки чашмони ӯро шифо додааст. Аз худи ӯ бипурсед. Ӯ ба воя расидааст ва худааш дар бораи худ гуфта метавонад». ²² Падару модари ӯ аз тарси рохбарони яҳудӣ чунин ҷавоб доданд, зеро рохбарони яҳудӣ чунин қарор карданд: ҳар кӣ Исоро Таъиншудаи Худо гӯяд, аз ибодатхона чудо карда мешавад. ²³ Барои ҳамин ҳам падару модари вай гуфтанд, ки «Ӯ ба воя расидааст, аз худааш пурсед».

²⁴ Инак, шахсеро, ки кӯр буд, бори дигар ҷеғ зада, ба ӯ гуфтанд: «Ба Худо росташро бигӯй! Мо медонем, ки он шахс гунаҳкор аст». ²⁵ «Гунаҳкор аст ё не, ман намедонам, — ҷавоб дод ӯ. — Ҳаминашро медонам, ки ман кӯр будам ва акнун мебинам». ²⁶ Онхо боз пурсиданд: «Ӯ бо ту чӣ кор кард? Чӣ тавр чашмони туро бино кард?» ²⁷ «Ман ба шумо гуфта будам, вале шумо гӯш накардед, — ҷавоб дод ӯ. — Ҷаро боз шунидан мехоҳед? Шояд шумо ҳам шогирди Ӯ шуданӣ ҳастед?» ²⁸ Онхо ӯро ҷанг карда: «Ин ту шогирди Ӯ ҳастӣ, аммо мо шогирдони Мӯсо ҳастем. ²⁹ Мо медонем, ки Худо бо Мӯсо гап задааст, вале дар бораи ин одам бошад, ҳатто аз кучо буданашро намедонем».

³⁰ Он мард дар ҷавоб гуфт: «Ачиб аст, ки шумо аз кучо будани Ӯро намедонед, ҳол он ки Ӯ чашмони маро бино кард. ³¹ Мо медонем, ки Худо дуои гунаҳкоронро намешунавад, фақат онхоеро мешунавад, ки худотарс

хастанду хости Үро ичро мекунанд. ³²Аз рӯзе, ки олам хаст, боре нашунидаем, ки касе кӯри модарзодро бино карда бошад! ³³Агар Ү аз чониби Худо намеомад, Ү ҳеч чиз карда наметавонист!» ³⁴Онҳо ба ӯ ҷавоб доданд: «Ту пурра дар гуноҳ таваллуд шудай ва боз моро таълим медиҳӣ!» Инро гуфта, ӯро берун ронданд.

Кӯрии рӯҳӣ

³⁵Вақте Исо фаҳмид, ки он мардро берун ронданд, вайро ёфта пурсид: «Ту ба Фарзанди Инсон имон дорӣ?» ³⁶Ү ҷавоб дод: «Хоча, ба ман бигӯ, ки Ү кист, то ба Ү имон оварам». ³⁷«Ту Үро дидай, — гуфт Исо. — Ү ҳамон касест, ки ҳоло бо ту гап мезанад». ³⁸«Эй Худованд, имон дорам!» — ҷавоб дод вай ва ба Исо сачда кард. ³⁹Исо гуфт: «Ман ба ин ҷаҳон барои доварӣ омадам, то онҳое, ки кӯр ҳастанд, бино шаванд ва онҳое, ки мебинанд, кӯр шаванд».

⁴⁰Баъзе фарисиёне, ки назди Ү истода буданд, ин суханонро шунида ба Ү гуфтанд: «Шумо моро-ку кӯр намешуморед?» ⁴¹Исо ҷавоб дод: «Агар шумо дар ҳақиқат кӯр мебудед, дар гуноҳ айбдор намешудед. Вале ҳоло худатон мегӯед, ки бино ҳастед, пас гуноҳатон дар гардани худатон мемонад».

Масал дар бораи ҷӯпони нек

10 Исо гуфт: «Ба шумо рост мегӯям, ҳар кӣ ба оғили гӯсфандон на аз дар, балки аз ҷои дигар гузашта дарояд, дузд ва роҳзан аст. ²Он ки аз дар медарояд, ҷӯпони гӯсфандон аст. ³Дарвозабон дарро барои ӯ мекушояд ва гӯсфандон садои ӯро мешунаванд. Ү гӯсфандони худро ном ба ном фарёд карда, берун мебарорад. ⁴Баъди берун баровардани ҳамаи гӯсфандонаш худ пешопеши онҳо равона мешаваду гӯсфандон аз паси ӯ мераванд, чунки овози ӯро мешиносанд. ⁵Гӯсфандон аз қафои каси бегона намеравад, балки аз ӯ мегурезанд, чунки овози каси бегонаро намешиносанд».

⁶ Исо ба онҳо ин масалро накл кард, аммо онҳо маънои гуфтахоҷро нафаҳмиданд.

⁷ Инак, Исо боз ба онҳо гуфт: «Ба шумо рост мегӯям, ки Ман барои гӯсфандон дарвоза ҳастам. ⁸ Ҳамаи онҳое, ки пеш аз Ман омада буданд, дузд ва роҳзан ҳастанд, лекин гӯсфандон онҳоро гӯш накарданд. ⁹ Ман дарвоза ҳастам. Ҳар касе ки ба воситаи Ман мебарояд, наҷот меёбад. Ў ҳам мебарояду ҳам мебарояд ва барои худ чарогоҳ пайдо мекунад. ¹⁰ Дузд фақат барои дуздидан, куштан ва нобуд кардан меояд. Ман омадаам, ки гӯсфандонам ҳаёт дошта бошанд ва ҳаёти фаровон.

¹¹ Ман чӯпони нек ҳастам. Чӯпони нек чони худро барои гӯсфандон фидо мекунад. ¹² Одами кирошуда, ки чӯпон нест ва гӯсфандон аз онӣ ӯ нестанд, ба рама наздик шудани гургро бинад, гӯсфандонро монда, мегурезад ва гург ба онҳо дарафтода, онҳоро пароканда мекунад. ¹³ Одами кирошуда аз он сабаб мегурезад, ки парвои гӯсфандонро надорад. ¹⁴⁻¹⁵ Ман чӯпони нек ҳастам ва чӣ тавре ки Падар Маро мешиносаду Ман Падарро мешиносам, ҳамон тавр Ман гӯсфандони худро мешиносаму онҳо Маро мешиносанд. Ман чони худро барои гӯсфандон фидо мекунам. ¹⁶ Ман гӯсфандони дигаре ҳам дорам, ки аз ин оғил нестанд; Ман бояд онҳоро низ биёрам. Онҳо ба овози Ман гӯш мекунанд ва он гоҳ як рама бо як чӯпон хоҳад шуд!

¹⁷ Падар барои он Маро дӯст медорад, ки Ман чони худро фидо мекунам, то боз онро ба даст оварам. ¹⁸ Ҳеч кас чони Маро аз Ман намегирад, Ман онро бо ихтиёри худ фидо мекунам. Ман қудрат дорам, ки онро фидо кунам ва қудрат дорам, ки онро боз ба даст орам. Ин фармонро Ман аз Падарам гирифтаам».

¹⁹ Аз сабаби ин суҳанон дар байни мардум бори дигар низоъ ба вучуд омад. ²⁰ Бисёре аз онҳо мегуфтанд: «Ў дев дорад ва аз ақл бегона шудааст! Чаро ба

суханони Ў гӯш медиҳед?» ²¹ «Ин суханони шахси девона нестанд, — норозӣ шуданд дигарон. — Магар дев чашмони кӯрро бино карда метавонад?»

Рад шудани Исо

²²⁻²³ Зимистон фаро расид. Дар Ерусалим иди хотираи Бахшидашавии Хонаи Худо буд. Исо дар хавлии Хонаи Худо, дар айвони Сулаймон мегашт. ²⁴ Одамон Ўро миёнагир карда пурсиданд: «То кай моро дар ноаниқӣ нигоҳ медорӣ? Ба мо рӯйрост бигӯ, ки Ту Таъиншудаи Худо ҳастӣ ё не?» ²⁵ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ман ба шумо аллақай гуфта будам, вале шумо ба Ман бовар намекунед. Он корҳое, ки Ман аз номи Падари худ иҷро мекунам, дар бораи Ман шаҳодат медиҳанд, ²⁶ аммо шумо ба Ман имон намеоваред, зеро шумо аз ҷумлаи гӯсфандони Ман нестед. ²⁷ Гӯсфандони Ман овози Маро мешунаванд. Ман онҳоро мешиносам ва онҳо аз паси Ман меоянд. ²⁸ Ман ба онҳо ҳаёти абадӣ мебахшам ва онҳо ҳаргиз нобуд намешаванд ва касе наметавонад онҳоро аз дасти Ман бирабояд. ²⁹ Падари Ман, ки онҳоро ба Ман бахшидааст, аз хама бузургтар аст ва ҳеҷ кас онҳоро аз дасти Падари Ман кашида гирифта наметавонад. ³⁰ Ману Падар як ҳастем».

³¹ Яҳудиён боз барои сангсор кардани Ў санг бардоштанд. ³² Исо ба онҳо гуфт: «Ман ба шумо аз ҷониби Падар бисёр корҳои нек нишон додаам, пас, барои кадоме аз онҳо шумо Маро сангсор кардан мехоҳед?» ³³ Онҳо ба Ў ҷавоб доданд: «Мо Туро на барои корҳои некат сангсор кардан мехоҳем, балки барои сухани кофиронаат, ки Ту инсон ҳастиву даъвои худой мекуни!» ³⁴ Исо ҷавоб дод: «Магар дар шариати шумо навишта нашудааст: „Ман мегӯям, ки шумо худоён ҳастед?“ ³⁵ ва ин Навиштаҷот ҳеҷ вақт бекор карда намешавад. Пас, агар Худо қасонеро, ки ба онҳо суханонаш равона шудаанд, „худоён“ номида бошад, ³⁶ чӣ тавр шумо

суханони Маро, ки „Ман Писари Худо хастам“ гуфтаам, кофирона мегӯед? Ба Ман, ба он касе мегӯед, ки Падар чудо карда, ба ҷаҳон фиристодааст?! ³⁷Агар Ман корҳои Падарамро ба амал наоварам, ба Ман имон наоваред! ³⁸Лекин, агар Ман онҳоро ба амал оварам, харчанд ба Ман имон наоваред ҳам, ба корҳои Ман имон оваред, то бидонед ва бифаҳмед, ки Падар дар Ман аст ва Ман дар Падар хастам».

³⁹Онҳо бори дигар хостанд Ӯро дастгир кунанд, вале Ӯ худро аз дасти онҳо раҳо кард.

⁴⁰Исо боз ба он тарафи дарёи Урдун, ки Яҳё дар он ҷо пештар мардумро таъмид меод, рафта, дар ҳамон ҷо монд. ⁴¹Мардуми зиёде пеши Ӯ омаданд. Онҳо мегуфтанд, ки Яҳё ҳеч мӯъҷизае нишон наода буд, вале ҳамаи суханони Яҳё дар бораи ин шахс гуфтааш дурстанд. ⁴²Он гоҳ шумораи бисёри одамон дар он ҷо ба Исо имон оварданд.

Марги Лаъзор

11 Марде, ки Лаъзор ном дошт, бемор шуд. Ӯ аз Байт-Хинӣ, аз деҳае буд, ки дар он Марям бо хоҳараш Марто зиндагӣ мекард. ²Марям ҳамон зан буд, ки ба пойҳои Худованд атриёт молида, онҳоро бо мӯйи сари худ хушк карда буд. Лаъзори беморшуда бародари ӯ буд. ³Хоҳарони Лаъзор касеро бо хабаре назди Исо фиристоданд, ки бигӯяд: «Эй Худованд, он касе, ки Ту дӯст медорӣ, бемор аст».

⁴Исо ин хабарро шунида гуфт: «Ин беморӣ на барои марг, балки барои шӯҳрату ҷалали Худо ва барои он аст, ки Фарзанди Инсон ба воситаи он ҷалали худро нишон диҳад». ⁵Исо Марто, хоҳари ӯ ва Лаъзорро дӯст меод. ⁶Вале аз бемории Лаъзор хабардор шуда бошад ҳам, боз ду рӯзи дигар дар ҷояш монд.

⁷Баъд ба шогирдонаш гуфт: «Биёед, ба Яҳудия бармегардем». ⁸«Устод, — гуфтанд шогирдони ӯ, — навакак мардум шуморо сангсор кардан мехостанду Шумо боз

ба он чо рафтани ҳастед?» ⁹Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Магар як рӯз аз дувоздаҳ соат иборат нест? Касоне, ки рӯзона роҳ мераванд, пешпо намехӯранд, чунки рӯшноии ин ҷаҳонро мебинанд. ¹⁰Аммо касоне, ки шабона роҳ мераванд, пешпо мехӯранд, чунки равшани надоранд». ¹¹Исо инро гуфта, давом дод: «Дӯсти мо Лаъзор хобидааст, Ман рафта, ўро бедор мекунам». ¹²Шогирдон ба Ў гуфтанд: «Худованд, агар хоб рафта бошад, сихат мешавад».

¹³Исо мурдани Лаъзорро дар назар дошт, аммо онҳо фикр мекарданд, ки Ў дар бораи хоби муқаррарӣ гап мезанад. ¹⁴Он гоҳ Исо ошкоро ба онҳо гуфт: «Лаъзор мурдааст, ¹⁵вале Ман ба хоители шумо хурсандам, ки дар он чо набудам, то ки имон оваред. Ҳоло бошад, биед, назди ў меравем». ¹⁶Он гоҳ Тумо, ки ўро боз Дугоник меномиданд, ба шогирдони дигар гуфт: «Биед, мо ҳам меравем, то ҳамроҳи Ў бимирем!»

Исо зиндакунанда ва ҳаётбахшанда аст

¹⁷Ба он чо расида омадан замон Исо фаҳмид, ки Лаъзорро чор рӯз пеш гӯронидаанд. ¹⁸Деҳаи Байт-Ҳинӣ аз Ерусалим дур набуд, тақрибан дар масофаи се километр роҳ буд, ¹⁹бинобар ин бисёре аз яҳудиён ба назди Марто ва Марям омаданд, то ки барои марги бародарашон ҳамдардиашонро изҳор намоянд. ²⁰Марто ҳамин ки хабари ба назди онҳо омада истодани Исоро шунид, ба пешвози Ў рафт, вале Марям дар хона монд.

²¹Марто ба Исо гуфт: «Худованд, агар Ту дар ин чо мебудӣ, бародарам аз дунё намегузашт! ²²Аммо ман медонам, ки холо ҳам ҳар чӣ аз Худо талаб кунӣ, ба Ту медиҳад». ²³«Бародарат гашта зинда мешавад», — гуфт ба ў Исо. ²⁴«Медонам, ки дар рӯзи қиёмат, хангоми зинда шудани мурдагон вай ҳам зинда мешавад», — ҷавоб дод Марто. ²⁵Исо гуфт: «Ман каси зиндакунанда ва ҳаётбахш ҳастам. Касе ки ба Ман имон дорад,

бимирад ҳам, аз нав зинда мешавад. ²⁶Инчуни, ҳар касе ки дар Ман зиндагӣ мекунад ва ба Ман имон меоварад, ҳаргиз намемирад. Ту ба ин бовар мекуни?» ²⁷«Бале, Худованд, — ҷавоб дод Марто, — ман бовар мекунам, ки Ту Табиншуда ва Писари Худо хастӣ, ки бояд ба ҷаҳон биёяд».

²⁸Инро гуфта, Марто рафт ва хоҳари худ Марямро ҷеғ зада, фақат ба ӯ гуфт: «Устод омадааст ва туро даъват мекунад».

²⁹Марям инро шунида, зуд аз ҷояш бархест ва ба назди Исо рафт ³⁰(Исо ҳанӯз ба деҳа надаромада буд, балки дар ҳамон ҷое монд, ки Марто ба пешвозаш баромада буд).

³¹Дар хона ҳамроҳи Марям яҳудиёне буданд, ки ӯро дилбардорӣ мекарданд. Онҳо зуд аз ҷояш хеста ва аз хона баромадани Марямро дида, гумон карданд, ки вай ба сари қабр рафта, гиря мекунад ва аз паси ӯ равона шуданд. ³²Вақте Марям ба ҷое, ки Исо буд, омаду ӯро дид, пеши пойҳояш худро партофта, гуфт: «Худованд, агар дар ин ҷо мебудӣ, бародарам намемурд».

³³Вақте Исо Марям ва одамони ҳамроҳаш омадаро гирён дид, дилаш саҳт безобита шуда ³⁴гуфт: «Шумо ӯро дар кучо гӯронидед?» Онҳо ҷавоб дода гуфтанд: «Рафтем, Худованд, нишон медиҳем». ³⁵Исо ашқи чашм рехт. ³⁶Он гоҳ яҳудиён гуфтанд: «Бубинед, ҷӣ қадар ӯро дӯст медошт!» ³⁷Лекин баъзеи онҳо гуфтанд: «Ӯ, ки чашмони кӯрро бино карда буд, магар Лаъзорро аз марг нигоҳ дошта наметавонист?»

Исо Лаъзорро зинда мекунад

³⁸Исо бори дигар ҳашмгин шуда, ба сари қабр омад. Ин як ғоре буд, ки дар даромадгоҳи он санг гузошта шуда буд. ³⁹«Сангро дур кунед!» — гуфт Исо. Марто, хоҳари марҳум ба ӯ гуфт: «Худованд, аллакай бӯй гирифтааст. Охир аз рӯзе, ки ӯро дафн кардем, чор рӯз гузашт». ⁴⁰Исо ба ӯ гуфт: «Магар Ман ба ту нагуфта

будам, ки агар имон оварӣ, шӯхрату чалоли Худоро хоҳӣ дид?»

⁴¹Сангро дур карданд. Исо ба боло нигоҳ карда гуфт: «Эй Падар, шукри Туро мекунам, ки дуои Маро шунидӣ. ⁴²Ман медонистам, ки Ту ҳамеша дуои Маро мешунавӣ, вале инро ба хотири мардуме, ки дар ин чо истодаанд, гуфтам, то онҳо имон оваранд, ки Маро Ту фиристодаӣ!» ⁴³Инро гуфта, бо овози баланд хитоб кард: «Эй Лаъзор, берун баро!» ⁴⁴Мурда, ки дасту пойҳояш бо кафану рӯяш бо рӯймол печонда шуда буд, аз қабр баромад. Исо ба онҳо гуфт: «Дасту пойҳои ӯро кушоед, ки роҳ равад!»

⁴⁵Бисёре аз яҳудиёне, ки назди Марям омада буданд, мӯъчизаи Исоро дида ба Ӯ имон оварданд. ⁴⁶Аммо баъзе аз онҳо ба пеши фарисиён рафта, дар бораи корҳои Исо хабар доданд.

⁴⁷Он гоҳ сардорони рӯхонӣ ва фарисиён маҷлиси шӯроро чамъ карда, гуфтанд: «Чӣ кор мекунем? Ин одам мӯъчизаҳои зиёде нишон медиҳад. ⁴⁸Агар мо имконият диҳем, ки Ӯ кори худро давом диҳад, ҳама ба Ӯ имон меоваранд. Он вақт румиён омада, ҳам чоӣ муқаддасамон ва ҳам халки моро нест мекунанд».

⁴⁹Яке аз онҳо ба номи Қаёфо, ки дар он сол сарвари рӯхониён буд, гуфт: «Шумо ҳеч чизро намефаҳмед! ⁵⁰Магар аён нест, ки агар як нафар ба хотири халқ бимирад, барои шумо бехтар аст, аз он ки тамоми халқ нобуд шавад».

⁵¹Қаёфо ин суханонро боихтиёри худ нагуфт, балки аз сабаби ҳамон сол сарвари рӯхониён буданаш аз ӯ ин пешгӯӣ баромаданд, ки Исо барои халқ мемирад. ⁵²Вале на танҳо барои халқи яҳудиён, инчунин барои муттаҳидгардондани тамоми фарзандони Худо низ, ки дар рӯи замин парокандаанд, мемирад. ⁵³Аз ҳамон рӯз сар карда, онҳо роҳи чӣ тавр ба қатл расондани Ӯро фикр карданд. ⁵⁴Аз ин сабаб Исо дигар дар Яҳудия ошкоро рафтуомад намекард. Вай аз он чо ба Эфроим

ном шахре, ки дар наздикии биёбон чойгир шуда буд, рафта, бо шогирдонаш дар ҳамон чо монд.

⁵⁵ Иди Балогардони яхудиён наздик мешуд ва аз гӯшаву канори мамлакат мардуми зиёд ба Ерусалим равона шуданд, то пеш аз сар шудани ид расму таомули покшавиро ба чо оваранд. ⁵⁶ Онҳо дар ҷустуҷӯи Исо буданду дар Хонаи Худо аз ҳамдигар мепурсиданд: «Чӣ фикр доред? Наход Ӯ ба ид биёяд?» ⁵⁷ Зеро сардорони рӯхонӣ ва фарисиён фармон бароварданд, ки агар касе дар қучо будани Исоро донад, бояд ба онҳо хабар диҳад, то Ӯро дастгир карда тавонанд.

Бо равған молида шудани Исо

12 Шаш рӯз пеш аз сар шудани иди Балогардон Исо ба Байт-Ҳинӣ ба хонаи ҳамон Лаъзор, ки зинда карда буд, омад. ² Ба шарафи Ӯ зиёфат барпо карданд. Марто хизмат мекард ва Лаъзор бо ҳамроҳии Исо ва меҳмонони дигар дар сари дастархон нишаста буд. ³ Марям бошад, як шишаи атри ниҳоят қиматбаҳоро гирифта, ба пойҳои Исо молиду бо мӯйҳояш пойҳои Ӯро хушк кард. Хонаро бӯйи муаттар фаро гирифт.

⁴ Ҳамин вақт Яхудои Искарют, яке аз шогирдон, ки дар оянда ба Исо хиёнат мекунад, гуфт: ⁵ «Чаро ин атр ба сесад динор фурухта, пули он ба камбағалон тақсим карда нашуд?» ⁶ (Ӯ хазинадор буд ва барои манфиати худ аз он чо пул мегирифт. Бинобар ин ӯ на аз сабаби ғами камбағалонро хӯрдан, балки аз барои дузд буданаш он суханонро гуфт). ⁷ Вале Исо дар ҷавоб гуфт: «Марямро ором гузор! Бимон, ки атрро барои рӯзи дафни Ман ниғаҳ дорад. ⁸ Камбағалон ҳамеша бо шумо хастанд, вале Ман ҳамеша бо шумо наместонам».

⁹ Дар айни ҳол бисёре аз аҳолии Яхудия дар Байт-Ҳинӣ будани Исоро дониста, ба он чо рафтанд. Вале онҳо на фақат ба хотири Исо, балки барои дида ни Лаъзор ҳам, ки Исо ӯро зинда карда буд, ба он чо рафта буданд. ¹⁰ Он гоҳ сардорони рӯхонӣ қарор

доданд, ки Лаъзорро ҳам бикушанд, ¹¹ зеро аз барои ӯ мардуми зиёди Яҳудия аз онҳо рӯ гардонда, ба Исо имон меоварданд.

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо

¹² Рӯзи дигар мардуми сершуморе, ки ба ид омада буданд, шуниданд, ки Исо ба Ерусалим омада истодааст. ¹³ Он гоҳ онҳо шоҳаҳои дарахти нахлро ба даст гирифта, ба пешвози ӯ баромаданд ва фарёд мекарданд: «Шаъну шараф ба Худо! Баракат ёбад касе, ки аз номи Худованд меояд ва Шоҳи Исроил аст!» ¹⁴ Исо харкуррае ёфта, ба он савор шуд, зеро дар навиштаҷот чунин гуфта шудааст: ¹⁵ «Натарс, эй шаҳри Ерусалим! Ана, Шоҳи ту савораи харкурра омада истодааст».

¹⁶ Шогирдони ӯ инро он вақт нафаҳмиданд, вале хангоме ки Исо ба тамоми шӯҳрату ҷалоли Худо соҳиб шуд, онҳо ба ёд оварданд, ки дар навиштаҷот ҳаммаи ин дар борааш навишта шуда буд ва бо ӯ ҳамин тавр ҳам рӯй дод.

¹⁷ Мардуме, ки дар хузурашон Исо Лаъзори мурдаро аз қабр ҷеғ зада, зинда карда буд, паҳн кардани ин хабарро давом медоданд. ¹⁸ Аз сабаби шунидани ин мӯъҷиза тӯда-тӯда одамон ба пешвози ӯ баромаданд. ¹⁹ Аммо фарисиён ба якдигар гуфтанд: «Медонед, аз дастамон ҳеҷ коре намеояд! Ана бинед, тамоми ҷаҳон аз паи ӯ меравад!»

Маргаширо пешгӯӣ кардани Исо

²⁰ Дар байни онҳое, ки барои сачдаи Худо ба ид омада буданд, юнониҳо ҳам буданд. ²¹ Онҳо ба назди Филиппус, ки аз аҳли Байт-Сайдои Ҷалил буд, омада гуфтанд: «Хоча, мо мехоҳем, ки Исоро бинем». ²² Филиппус рафта, инро ба Андриёс хабар доду баъд хардуяшон рафта, ба Исо гуфтанд. ²³ Исо ҷавоб дод: «Вақту соати он расидааст, ки тамоми шӯҳрату ҷалоли Фарзанди Инсон ошкор гардад! ²⁴ Ба шумо рост

мегӯям: то донаи гандум ба замин афтида намирад, вай як донаи танҳо мемонад, аммо агар бимирад — ҳосили зиёд меоварад. ²⁵Касе ки ҳаёташро азиз дорад, онро аз даст медиҳад ва касе ки дар ин дунё аз ҳаёти худ нафрат кунад, онро барои ҳаёти абадӣ нигоҳ медорад. ²⁶Ҳар кӣ ба Ман хизмат кунад, бояд аз пасам ояд ва ҳар чое, ки Ман ҳастам, хизматгорам низ ҳамон чо мешавад. Касеро, ки ба Ман хизмат кунад, Падарам сарфароз менамояд.

²⁷Чонам ҳоло дар азоб аст ва намедонам чӣ гӯям? Бигӯям, ки „Падар, Маро аз ин соат халос кун!“, вале Ман маҳз барои ҳамин соат омадам! ²⁸Эй Падар, номи худро шӯхрат деҳ!»

Он гоҳ аз осмон садое шунида шуд: «Аллакай шӯхрат додам ва боз ҳам шӯхрати бештар медиҳам!»

²⁹Тӯдаи мардум, ки дар он чо истода буданд, ин овозро шунида, баъзеашон гуфтанд, ки ин ғурриши раъд буд, дигарон гуфтанд, ки фариштае ба Ӯ сухан гуфт. ³⁰Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ин садо на ба хотири Ман, балки ба хотири шумо буд!» ³¹Акнун вақти ҳукм шудани ин ҷаҳон аст, ҳоло ҳукмрони ин ҷаҳон берун ронда мешавад! ³²Вакте ки Ман аз замин боло бардошта мешавам, ҳамаро ба сӯи худ мекашам!» ³³Бо ин суханон Ӯ ишора мекард, ки чӣ тарз чон медиҳад.

³⁴Мардум ҷавоб доданд: «Мо аз шарият медонем, ки Таъиншудаи Худо то абад зинда мемонад. Пас, чӣ тавр мегӯӣ, ки Фарзанди Инсон бояд боло бардошта шавад? Охир, Фарзанди Инсон кист?» ³⁵Исо ба онҳо гуфт: «Боз муддати кӯтоҳе равшанӣ бо шумо мемонад. Ҳанӯз ки равшанӣ доред, роҳ равед, то ки торикӣ шуморо фаро нагирад, зеро ҳар кӣ дар торикӣ роҳ меравад, чої мерафтагиашро намедонад. ³⁶Пас, ҳанӯз ки равшанӣ бо шумост, ба он имон биёваред, то ки писарони равшанӣ шавед!» Исо инро гуфта, он ҷойро монда рафт аз назари онҳо ғойб шуд.

Беимонии одамон

³⁷ Бо вучуди он ки Исо дар хузури онҳо мӯъчизоти бисёр нишон дод, онҳо ба Ҷ имон наоварданд.

³⁸ Ишаъё пайғамбар гуфта буд:

«Эй Худованд, кӣ ба паёми мо бовар кардааст?

Ба кӣ қудрати Худо ошқор гардидааст?»

Ин пешгӯӣ ҳамин тавр иҷро шуд.

³⁹ Инчунин онҳо боз аз он сабаб имон оварда натавонистанд, ки Ишаъё пайғамбар чунин ҳам гуфта буд:

⁴⁰ «Худо чашмони онҳоро нобино

ва ақли онҳоро тира кардааст,

то ки онҳо бо чашмони худ набинанд

ва бо ақли худ дарк нақунанд.

Вагарна, мегӯяд Худо, ба Ман мурочиат мекарданд,

то Ман онҳоро шифо диҳам».

⁴¹ Ишаъё барои он чунин гуфта буд, ки шӯҳрату ҷалоли Исоро дид ва дар бораи Ҷ суҳан гуфт.

⁴² Ба ҳар ҳол, бисёри одамон, ҳатто аз байни мансабдорон низ ба Исо эътиқод карданд, вале аз тарси фарисиён ошқоро ба ин иқрор намешуданд, ки мабодо онҳоро аз ибодатхонаҳо ҷудо нақунанд. ⁴³ Зеро онҳо назар ба таърифе, ки аз ҷониби Худо аст, таърифи инсониро беҳтар донистанд.

⁴⁴ Исо бо овози баланд хитоб кард: «Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, на ба Ман, балки ба касе, ки Маро фиристодааст, имон меоварад. ⁴⁵ Ҳар кӣ Маро мебинад, он касеро мебинад, ки Маро фиристодааст. ⁴⁶ Ман ҳамчун равшанӣ ба ҷаҳон омадам, то ҳар кӣ ба Ман имон оварад, дар торикӣ намонад. ⁴⁷ Ман ҳеҷ касеро, ки суҳанони Маро мешунаваду иҷро намеқунанд, ҳукм нахоҳам кард, чунки Ман на барои ҳукм кардани ҷаҳон, балки барои наҷот додани он омадам. ⁴⁸ Касе, ки Маро инкор меқунанд ва суҳанони Маро қабул намеқунанд, вай аллақай ҳукмқунандаро дорад. Дар рӯзи қиёмат он суҳаноне, ки Ман гуфтам, ӯро ҳукм меқунанд, ⁴⁹ чунки

Ман аз худ сухан нагуфтаам, балки Падаре, ки Маро фиристодааст, чӣ гуфтану чӣ нақл карданамро фармон додааст. ⁵⁰ Ва Ман медонам, ки фармони Ӯ ҳаёти абадӣ мебахшад. Бинобар ин Ман танҳо он чиро, ки Падар ба Ман фармудааст, мегӯям».

Пойҳои шогирдонро шустани Исо

13 Як рӯз пеш аз иди Балогардон Исо дид, ки вақту соати аз ин дунё рафтан ва ба пеши Падараш баргаштани Ӯ расидааст. Ӯ дар ин дунё одамони худро дӯст медошт ва муҳаббаташ нисбат ба онҳо то охир пойдор буд.

²⁻³ Иблис аллакай ба дили Яхудои писари Шимъӯни Исқарют фикри дар ҳаққи Исо хиёнат карданро ҷо карда буд. Исо медонист, ки Падар ҳама чизро ба дасти Ӯ супоридааст ва Ӯ аз ҷониби Худо омада, ба пеши Худо бармегардад. Аз ин рӯ, хангоми хӯроки шом ⁴ Ӯ аз сари дастархон бархеста, ҷомаашро кашиду миёни худро бо сачоқ баст. ⁵ Пас, ба тағораи дастурӯшӯйӣ об рехта, ба шустану бо сачоқи дар миён бастааш хушк кардани пойҳои шогирдон шурӯъ кард.

⁶ Ӯ ба назди Шимъӯни Петрус омад ва Шимъӯни Петрус гуфт: «Худованд, магар Ту пойҳои маро шустани ҳастӣ?!» ⁷ Исо ҷавоб дод: «Холо ту кори мекардаамро намефаҳмӣ, баъдтар мефаҳмӣ». ⁸ Он гоҳ Петрус ба Ӯ гуфт: «Харгиз пойҳои маро намешӯй». «Агар нашӯям, ту бо Ман шарик намешавӣ!» — ҷавоб дод Исо. ⁹ Шимъӯни Петрус дар ҷавоб гуфт: «Худовандо, пас на фақат пойҳоямро, балки дасту сарамро низ бишӯй!» ¹⁰ «Барои касе, ки ҳаммом кардааст, танҳо пойҳояшро шустан лозим аст, чунки ӯ комилан пок аст, — гуфт Исо. — Шумо ҳам пок ҳастед, вале на ҳама». ¹¹ Зеро Ӯ медонист, ки дар ҳаққаш кӣ хиёнат мекунад ва барои ҳамин гуфт, ки на ҳама пок ҳастанд.

¹² Баъд аз он ки пойҳои онҳоро шуст, либосашро пӯшиду боз ба сари дастархон нишаста гуфт: «Оё

медонед, ки Ман бароятон чӣ кор кардам? ¹³Шумо Маро устод ва Худованд меномед ва ин дуруст аст, чунки Ман ҳамонам. ¹⁴Пас, агар Ман, ки Худованд ва устоди шумо ҳастам, пойҳои шуморо шуфта бошам, шумо низ бояд пойҳои якдигарро бишӯед. ¹⁵Ман ба шумо намунаи ибрат шудам, ки шумо айнан мисле ки Ман нисбат ба шумо рафтор кардам, рафтор кунед. ¹⁶Ба шумо рост мегӯям, ки хизматгор аз хоҷаи худ ва фиристодашуда аз шахсе, ки ӯро фиристодааст, бузургтар нест. ¹⁷Акнун ки шумо ин чизхоро медонед, хушбахт мешавед, агар онҳоро ба амал оваред.

¹⁸Ман на дар бораи ҳамаи шумо мегӯям; Ман касони интихобкардаамро медонам. Вале, бигзор, суханон аз навиштаҷот ба амал оянд: „Касе ки нони Маро меҳӯрд, бар зидди Ман даст бардошт”. ¹⁹Инро ҳоло пеш аз рӯй доданааш ба шумо мегӯям, то ки ҳангоми ба амал омадани ин ҳодиса имон оваред, ки ин Ман ҳастам*. ²⁰Ба шумо рост мегӯям, ҳар кӣ фиристодаи Маро қабул кунад, Маро қабул мекунад ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, фиристандаи Маро қабул мекунад».

Пешгӯиҳои Исо дар бораи хиёнат дар ҳаққи ӯ

²¹Инро гуфта, Исо саҳт безобита шуду эълон кард: «Ба шумо рост мегӯям, яке аз шумо ба Ман хиёнат мекунад».

²²Шогирдон ба якдигар нигоҳ карда, дар ҳайрат монданд, ки Ӯ инро дар бораи кӣ гуфта бошад. ²³Яке аз шогирдон, ки Исо ӯро дӯст медошт, дар паҳлӯи Ӯ така карда нишаста буд. ²⁴Шимбӯни Петрус ба ӯ ишора кард, то аз Исо бипурсад, ки Ӯ инро дар бораи кӣ гуфт. ²⁵Он шогирд ба Исо наздиктар шуда пурсид: «Худованд, ин кист?» ²⁶Исо ҷавоб дод: «Ба кӣ луқмаи нонро дар коса тар карда диҳам, ҳамон аст». Баъд луқмаи нонро тар карда, ба Яхудои писари Шимбӯни

* 13:19 Ниг. ба эзоҳи 8:28.

Искарют дод. ²⁷Хамин ки Яхудо лукмаи нонро гирифт, иблис ба вучуди \bar{u} дохил шуд. Исо ба \bar{u} гуфт: «Он ниятеро, ки дар дил дорӣ, зудтар ичро бикун».

²⁸Ҳеч касе аз онҳое, ки дар сари дастархон буданд, нафахмиданд, ки барои чӣ Исо ба \bar{u} ин суханро гуфт. ²⁹Азбаски хазинаи пул дар дасти Яхудо буд, баъзеҳо гумон карданд, ки Исо ба \bar{u} фармуд, то хар чӣ барои ид лозим аст, барояшон бихарад ё ки ба бенавоён чизе бидихад.

³⁰Яхудо нонро гирифта, ҳамон замон берун баромад. Шаб буд.

Фармони нав

³¹Вакте ки \bar{u} берун баромад, Исо гуфт: «Акнун Фарзанди Инсон шӯхрату чалол ёфт ва Худо низ ба воситаи \bar{U} шӯхрату чалол ёфт. ³²Агар Худо дар \bar{U} шӯхрату чалол ёфта бошад, пас Худо низ дар худ \bar{U} ро шӯхрату чалол медиҳад ва фавран инро мекунад. ³³Эй фарзандонам, муддати кам мондааст, ки Ман ҳамроҳи шумо мемонам. Шумо Маро чустучӯ хоҳед кард, вале, чӣ тавре ки ба роҳбарони яҳудӣ гуфта будам, акнун ба шумо низ мегӯям, ба он чое, ки Ман меравам, шумо омада наметавонед. ³⁴Ман ба шумо фармони нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред. Ҳамон тавре ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред. ³⁵Агар нисбат ба якдигар муҳаббат дошта бошед, ҳама хоҳанд фаҳмид, ки шумо шогирдони Ман ҳастед».

Пешгӯи Исо дар бораи \bar{U} ро инкор кардани Петрус

³⁶Шимъӯни Петрус аз \bar{U} пурсид: «Худованд, Ту ба кучо меравӣ?» «Ба чое, ки Ман меравам, ту ҳоло аз паси Ман омада наметавонӣ, — ҷавоб дод Исо, — аммо баъдтар хоҳӣ омад». ³⁷Петрус ба \bar{U} гуфт: «Худованд! Чаро ман ҳоло аз паси Ту рафта наметавонам? Ман тайёрам чони худро барои Ту фидо кунам!» ³⁸Исо ҷавоб дод: «Ҷонатро фидои Ман мекунӣ?! Ба ту рост

мегӯям, ки пеш аз ҷеғ задани хурӯс ту се бор Маро инкор хоҳӣ кард!»

Исо роҳ ба сӯи Падар аст

14 Исо суханашро давом дода гуфт: «Бигзор дил-хоятонро ғаму ғусса фаро нагирад! Ба Худо имон оваред ва ба Ман низ имон оваред! ²Дар хонаи Падари Ман хучраҳо бисёранд. Агар чунин намебуд, магар Ман ба шумо мегуфтам, ки рафта, барои шумо ҷой тайёр мекунам? ³Вақте ки Ман меравам ва барои шумо ҷой тайёр мекунам, баргашта, шуморо пеши худ мебарам, то дар ҷое, ки Ман ҳастам, шумо ҳам бошед. ⁴Роҳ ба он ҷое, ки Ман меравам, барои шумо маълум аст».

⁵Он гоҳ Тумо ба Ё гуфт: «Худовандо, мо намедонем, ки Ту ба кучо меравӣ. Пас роҳро аз кучо дониста метавонем?» ⁶Исо ба ӯ гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас пеши Падар намеояд, магар ин ки фақат ба воситаи Ман. ⁷Модоме ки шумо Маро мешиносед, Падарамро ҳам мешиносед. Аз имрӯз эътиборан шумо Ёро мешиносед ва ҳатто Ёро дидаед!»

⁸«Худовандо! — гуфт ба Ё Филиппус, — Падарро ба мо нишон деҳ ва ин бароямон кифоя аст». ⁹Исо дар ҷавоб гуфт: «Ман ин қадар ҳамроҳи шумо будам ва ту, Филиппус, Маро то ҳол намешиносӣ? Ҳар кӣ Маро дида бошад, Падарро дидааст. Пас чӣ гуна ту „Падарро ба мо нишон деҳ“ мегӯӣ? ¹⁰Магар бовар намекунӣ, ки Ман дар Падар ҳастам ва Падар дар Ман аст? Суханонеро, ки Ман ба шумо мегӯям, аз худам намегӯям. Падарам, ки дар Ман аст, корҳои худро иҷро мекунад. ¹¹Ба Ман бовар кунед, ки Ман дар Падар ҳастам ва Падар дар Ман аст. Вагарна ба хотири он корҳое, ки мекунам, бовар кунед. ¹²Ба шумо рост мегӯям, ҳар кӣ ба Ман имон оварад, корҳоеро, ки Ман мекунам, вай ҳам мекунад ва ҳатто корҳои бузургтар аз он мекунад, чунки Ман ба назди Падарам

меравам. ¹³ Инчунин хар чиро, ки аз номи Ман талаб кунед, Ман ичро мекунам, то ки шӯхрату чалоли Падар дар Писар намоён гардад. ¹⁴ Агар аз номи Ман чизро аз Ман талаб кунед, онро ичро хоҳам кард.

Ваъда дар бораи Рӯҳи Муқаддас

¹⁵ Агар шумо Маро дӯст доред, фармонҳои Маро ичро мекунад. ¹⁶ Он гоҳ Ман аз Падарам хоҳиш мекунам ва Ӯ ба шумо Мададгори дигареро медихад, ки то абад бо шумо мемонад. ¹⁷ Ин Рӯҳи ростӣ аст, ки ҷаҳон Ӯро қабул карда наметавонад, чунки Ӯро на мебинаду на мешиносад. Вале шумо Ӯро мешиносед, чун Вай ҳамроҳи шумо аст ва дар шумо мешавад.

¹⁸ Ман шуморо бепарастор намегузорам: боз ба назди шумо бармегардам. ¹⁹ Пас аз андаке ҷаҳон Маро дигар намебинад, вале шумо Маро хоҳед дид. Азбаски Ман зиндаам, шумо ҳам зинда мешавед. ²⁰ Дар он рӯз медонед, ки Ман дар Падарам ҳастам ва шумо дар Ман ҳастед ва Ман дар шумо.

²¹ Ҳар кӣ бо фармонҳои Ман розӣ шаваду онҳоро ичро кунад, вай касест, ки Маро дӯст медорад ва ҳар кӣ Маро дӯст дорад, ӯро Падари Ман ҳам дӯст медорад. Ман низ ӯро дӯст медорам ва худро ба ӯ ошкор мекунам». ²² Яхудо (на Искарют) гуфт: «Худовандо, ин чӣ тавр мешавад, ки Ту худро ба мо зохир мекуни, аммо на ба ҷаҳон?» ²³ Исо дар ҷавоби ӯ гуфт: «Ҳар кӣ Маро дӯст дорад, каломи Маро риоя мекунад. Он гоҳ Падари Ман ҳам ӯро дӯст медорад. Мо пеши ӯ меоем ва дар наздаш ҷой мегирем. ²⁴ Қасе ки Маро дӯст намедорад, суханони Маро ичро намекунад. Он сухане, ки шумо мешунавед, аз Ман нест, балки сухани Падар аст, ки Маро фиристодааст.

²⁵ Ман ин суханонро ба шумо ҳанӯз, ки бо шумо ҳастам, мегӯям. ²⁶ Вале Мададгор, Рӯҳи Муқаддас, ки Ӯро Падар аз номи Ман ба шумо мефиристад, ҳама чизро ба шумо ёд медихад ва ҳар сухани Маро ба хотири шумо меоварад.

²⁷ Ман оромиро бо шумо мемонам, оромии худамро ба шумо медиҳам. Ман онро ба шумо на ба он тавре медиҳам, ки ҷаҳон медиҳад. Ғаму ғуссаро аз дилҳоятон дур кунеду ҳаросон нашавед! ²⁸ Шумо аллақай суханони Маро шунида будед, ки Ман меравам ва ба назди шумо бармегардам, гуфта будам. Агар Маро дӯст медоштед, хурсанд мешудед, ки Ман ба пеши Падар меравам, зеро Падар аз Ман бузургтар аст. ²⁹ Ана Ман инро пеш аз ба амал омаданаш ба шумо гуфтам, то вақте ки ин ҳодиса ба амал меояд, имон оваред! ³⁰ Ман дигар вақти дароз бо шумо гап намезанам, чунки ҳукмрони ин ҷаҳон омада истодааст. Вай бар Ман ҳеч қудрате надорад, ³¹ вале Ман аз рӯи фармони Падар, ки ба Ман додааст, ин корро мекунам, то ҷаҳон бидонад, ки Ман Падарро дӯст медорам. Бархезед, биёед, аз ин ҷо меравем!»

Исо токи ҳақиқӣ аст

15 Исо суханаширо давом дода гуфт: «Ман токи ҳақиқӣ ҳастам ва Падари Ман тоқпарвар аст. ² Ҳар шоҳаеро, ки дар Ман ҳосил намедиҳад, Ё бурида мепартояд ва ҳар шоҳаи ҳосилдиҳандаро хомтоқ мекунад, то меваи бештаре ба бор оварад. ³ Шумо аллақай ба воситаи суханоне, ки Ман ба шумо гуфтаам, пок шудаед. ⁴ Дар Ман бимонед, чунон ки Ман дар шумо ҳастам. Ҳамон тавр ки шоҳа, агар дар тоқ набошад, аз худ ҳосил ба бор оварда наметавонад, ҳамчунин шумо низ, агар дар Ман намонед, аз худ самара оварда наметавонед. ⁵ Ман тоқ ҳастам ва шумо шоҳаҳо ҳастед. Танҳо онҳое, ки дар Ман ҳастанд ва Ман дар онҳо ҳастам, ҳосили фаровон ба бор меоваранд, чунки бе Ман шумо ҳеч коре карда наметавонед. ⁶ Ҳар кӣ дар Ман намонад, монанди шоҳа партофта шуда, баъд хушк мешавад. Чунин шоҳаҳоро ҷамъ карда, ба оташ мепартоянд месӯзонанд. ⁷ Агар шумо дар Ман бимонед ва суханони Ман дар шумо бимонанд, ҳар

чизеро, ки талаб кунед, бароятон ичро мешавад! ⁸ Падари Ман бо он шўхрату чалол меёбад, ки шумо самари зиёд меоваред ва бо ин нишон медиҳед, ки шогирдони Ман ҳастед.

⁹ Чӣ тавре ки Падар Маро дўст медорад, ҳамон тавр Ман ҳам шуморо дўст медорам. Дар муҳаббати Ман бимонед! ¹⁰ Айнан чӣ тавре ки Ман фармонҳои Падарамро ичро кардаму дар муҳаббаташ мондам, шумо низ агар фармонҳои Маро ичро кунед, дар муҳаббати Ман мемонед. ¹¹ Ман инро ба шумо барои он гуфтам, ки шодии Ман дар шумо бошад ва шодии шумо пурра гардад. ¹² Фармони Ман ин аст: чуноне ки Ман шуморо дўст медорам, ҳамон тавр шумо якдигарро дўст доред. ¹³ Аз он муҳаббате, ки кас чонашро барои дўстонаш фидо мекунад, муҳаббати бузургтаре нест. ¹⁴ Агар фармонҳои Маро ичро кунед, шумо дўстони Ман ҳастед. ¹⁵ Ман дигар шуморо хизматгор наменомам, зеро хизматгор намедонад, ки хоҷаи ӯ ба чӣ кор машғул аст. Лекин Ман шуморо дўстони худ мехонам, чунки ҳама чизи аз Падар шунидаамро ба шумо гуфтаам. ¹⁶ Шумо Маро интиҳоб накардаед, балки Ман шуморо интиҳоб карда, таъин намудаам, ки рафта мева биёред ва мевае, ки то абад мемонад. Инак, ҳар чи ба номи Ман аз Падар талаб кунед, ӯ ба шумо бидиҳад. ¹⁷ Пас, фармони Ман барои шумо ин аст, ки хамдигарро дўст доред».

Нафрати ҷаҳон

¹⁸ «Агар ҷаҳон аз шумо нафрат кунад, донед, ки аввал аз Ман нафрат дошта буд. ¹⁹ Агар шумо аз ин ҷаҳон мебудед, ҷаҳон шуморо ҳамчун аз онҳо худ дўст медошт. Вале, аз сабаби он ки Ман шуморо аз ин ҷаҳон интиҳоб карда гирифтаам ва шумо аз ин ҷаҳон нестед, ин ҷаҳон аз шумо нафрат дорад. ²⁰ Дар хотир доред, ки Ман ба шумо чӣ гуфта будам: „Хизматгор аз хоҷаи худ бузургтар нест”. Пас, агар Маро барои

азоб додан дунболагирӣ карда бошанд, шуморо низ дунболагирӣ мекунанд. Агар суханони Маро ичро карда бошанд, суханони шуморо низ ичро мекунанд.

²¹Аммо мардум ҳамаи инро бо шумо аз барои Ман мекунанд, чунки фиристандаи Маро намешиносанд.

²²Агар Ман ба ҷаҳон намеомадам ва ба онҳо сухане намегуфтам, онҳо гуноҳе намедоштанд, вале акнун барои сафед кардани гуноҳи худ баҳона надоранд.

²³Касе, ки аз Ман нафрат мекунад, аз Падари Ман низ нафрат дорад. ²⁴Агар Ман дар байни онҳо он корхоеро, ки касе накардааст, намекардам, онҳо гуноҳ намедоштанд. Вале акнун онҳо он корхоро диданд ва бо вучуди ин аз Ман ва ҳам аз Падарам нафрат доранд. ²⁵Ин барои ичро шудани гуфтаҳои шариати онҳо ба амал меояд, ки гуфта шудааст: „Бесабаб аз ман нафрат доштанд“.

²⁶Вале, вақте Мададгоре, ки Ман аз ҷониби Падар Ёро назди шумо мефиристам, меояд, яъне Рӯҳи ростӣ, ки аз Падар мебарояд, дар бораи Ман шаҳодат медиҳад. ²⁷Инчунин шумо ҳам шаҳодат медиҳед, зеро шумо аз рӯзҳои аввал бо Ман будед».

16 Исо суханашро давом дода гуфт: «Ман инро ба шумо барои он гуфтам, ки роҳзада нашавед. ²Шуморо аз ибодатхонаҳо чудо мекунанд. Ҳатто чунон замоне фаро мерасад, ки кушандагони шумо фикр мекунанд, ки бо ин корашон ба Худо хизмат мекунанд. ³Онҳо аз сабаби он чунин рафтор мекунанд, ки на Падар ва на Маро мешиносанд. ⁴Аммо Ман ин чизхоро ба шумо барои он гуфтам, ки ҳангоми расидани ин вақт шумо ба хотир оред, ки Ман дар бораи онҳо ба шумо гуфта будам.

Кори Рӯҳи Муқаддас

Аз аввал дар бораи ин чизҳо ба шумо нагуфтам, чунки ҳамроҳи шумо будам. ⁵Акнун пеши он касе

меравам, ки Маро фиристодааст. Вале ҳеч касе аз шумо ба Ман савол намедихад, ки „Ту ба кучо меравӣ?“⁶ чунки суханони Ман дилҳои шуморо пур аз ғам карданд.⁷ Аммо Ман ба шумо рост мегӯям: рафтани Ман барои ғоидаи шумост. Зеро, агар Ман наравам, Мададгор пеши шумо намеояд ва агар биравам, Ёро ба назди шумо мефиристам.⁸ Вақте ки Ё меояд, фикрро нии нодурусти ин ҷаҳонро дар бораи гуноҳ, ростӣ ва ҳукмкунӣ фош мекунад:⁹ гуноҳ дар ин аст, ки онҳо ба Ман имон намеоваранд;¹⁰ ростӣ дар ин аст, ки Ман ба пеши Падарам меравам ва шумо дигар Маро намебинед;¹¹ ҳукмкунӣ дар ин аст, ки ҳукмрони ин ҷаҳон аллакай айбдор шудааст.

¹² Ман боз бисёр чизи ба шумо гуфтани дорам, аммо алҳол шумо онҳоро ғунҷонда наметавонед.¹³ Вақте ки Рӯҳи ростӣ меояд, Ё шуморо сӯи тамоми ростӣ роҳнамоӣ мекунад, зеро Ё аз худ чизе намегӯяд, балки он чиро, ки мешунавад, ба шумо мегӯяд. Ё ба шумо дар бораи ҳодисаҳои оянда хабар медиҳад.¹⁴ Ё Маро шӯҳрату ҷалол медиҳад, зеро Ё гуфтаҳои Маро гирифта, ба шумо нақл мекунад.¹⁵ Ҳар чӣ Падар дорад, аз они Ман аст. Аз ин сабаб Ман гуфтам, ки Ё гуфтаҳои Маро гирифта, ба шумо нақл мекунад».

Ба шодӣ табдил ёфтани ғами ғусса

¹⁶ «Баъд аз андаке шумо Маро дигар намебинед, вале баъд аз андаки дигар Маро боз хоҳед дид». ¹⁷ Он гоҳ баъзе аз шогирдон ба ҳамдигар гуфтанд: «Ё „баъд аз андаке шумо Маро дигар намебинед, вале баъд аз андаки дигар Маро боз хоҳед дид“ ва „чунки Ман ба пеши Падар меравам“ гуфта чиро дар назар дорад? ¹⁸ Ё „андаке“ гуфта чиро дар назар дорад? Мо намефаҳмем, Ё дар бораи чӣ гуфта истодааст».

¹⁹ Исо фаҳмид, ки онҳо ба Ё савол додани ҳастанд, бинобар ин гуфт: «Шумо аз якдигар мепурсед, ки „баъд аз андаке шумо Маро дигар намебинед, вале

баъд аз андаки дигар Маро боз хоҳед дид” гуфта чиро дар назар доштам? ²⁰ Ба шумо рост мегӯям, ки шумо гирия карда, андӯхгин мешавед, вале ҷаҳон шодӣ мекунад. Шумо ғамгин мешавед, аммо ғами шумо ба шодӣ мубаддал мегардад. ²¹ Ҳангоми таваллуди кӯдак зан ғамгин мешавад, чун соати азоби вай расидааст, вале вақте ки кӯдакро мезояд, азобу шиканҷаро фаромӯш карда, шодӣ мекунад, ки инсоне ба дунё омадааст. ²² Инак, шумо ҳам ҳоло ғамгин ҳастед, аммо Ман шуморо боз мебинам ва дилҳои шумо аз шодӣ пур мешаванд ва он шодиро ҳеҷ кас аз шумо гирифта наметавонад.

²³ Он рӯз шумо аз Ман чизе наметавонед. Ба шумо рост мегӯям, ҳар чиро ки бо номи Ман аз Падар талаб кунед, Ӯ ба шумо хоҳад дод. ²⁴ То кунун шумо аз номи Ман чизеро талаб накардаед. Талаб кунед ва ба даст меоваред ва хурсандии шумо пурра мешавад».

Ғалаба бар ҷаҳон

²⁵ «Ман дар ин бора ба шумо бо рамзҳо гуфтам, лекин замоне фаро мерасад, ки ба шумо на бо рамзҳо, балки кушоду равшан дар бораи Падар нақл мекунам. ²⁶ Дар он рӯз бо номи Ман аз Ӯ талаб мекунад. Ман намегӯям, ки барои шумо аз Падар талаб мекунам, ²⁷ зеро худи Падар шуморо дӯст медорад, аз сабаби он ки шумо Маро дӯст доштед ва имон овардед, ки Ман аз ҷониби Ӯ омадаам. ²⁸ Ман аз ҷониби Падар ба ин ҷаҳон омадаам ва боз ин ҷаҳонро тарк карда, ба назди Ӯ меравам».

²⁹ «Акнун Шумо кушоду равшан ва бе рамзҳо гап зада истодаед, — гуфтанд ба Ӯ шогирдон. ³⁰ — Ҳоло мо фаҳмидем, ки Шумо ҳама чизро медонед ва ҳоҷати аз Шумо пурсидан нест. Бинобар ин мо имон дорем, ки Шумо аз назди Худо омадаед». ³¹ «Шумо акнун имон овардед? — гуфт дар ҷавоби онҳо Исо. ³² — Инак вақту соате меояд ва он аллақай фаро расидааст, ки ҳамаи

шумо пароканда шуда ба хонаҳои худ меравед ва Маро танҳо мегузored. Вале Ман танҳо нестам, зеро Падар ҳамроҳи Ман аст. ³³Ман ин чизҳоро ба шумо гуфтам, то ки шумо дар Ман оромӣ пайдо кунед. Дар дунё шуморо азобу уқубат интизор аст, вале шумо мардонагиро аз даст надихед: Ман бар ин ҷаҳон ғолиб шудаам!»

Барои шогирдонаш дуо кардани Исо

17 Баъд аз ин суҳанон Исо ба сӯи осмон нигоҳ карда гуфт: «Эй Падар, вақт фаро расид. Писари худро шӯҳрату ҷалол деҳ, то ки Писар Туро шӯҳрату ҷалол бидиҳад, ²чунки Ту ихтиёри ҳамаи одамонро ба дасти Ҷ супоридаӣ, то ки Ҷ низ ба ҳамаи касоне, ки ба Ҷ бахшидаӣ, ҳаёти абадӣ диҳад. ³Ва ҳаёти абадӣ ин аст, ки Туро, Худои ягонаи ҳақиқӣ ва Исои Масеҳро, ки Ту фиристодаӣ, шиносанд. ⁴Ман бо анҷом додани он коре, ки Ту ба Ман супорида будӣ, бароят дар рӯи замин шӯҳрат додам. ⁵Акнун, эй Падар, он шӯҳрату ҷалолеро, ки пеш аз пайдоиши олам дар назди Ту доштам, ба Ман бидеҳ.

⁶Ман номи Туро ба он касоне, ки Ту аз ҷаҳон гирифта, ба Ман бахшидаӣ, маълум кардам. Онҳо аз онҳо буданду Ту онҳоро ба Ман бахшидаӣ ва онҳо каломи Туро риоя карданд. ⁷Акнун онҳо медонанд, ки ҳама чизи ба Ман додаат, аз онҳо туст. ⁸Зеро он қаломеро, ки Ту ба Ман додӣ, Ман ба онҳо расондам ва онҳо қабул карда, дар ҳақиқат фаҳмиданд, ки Ман аз назди Ту омадам ва боварӣ доранд, ки Ту Маро фиристодаӣ.

⁹Ман барои онҳо дуо мекунам. Ман на барои ҷаҳон, балки барои онҳое дуо мекунам, ки Ту ба Ман додаӣ, чунки онҳо аз онҳо туанд. ¹⁰Зеро ҳамаи онҳое, ки Ман дорам, аз онҳо туанд ва онҳое, ки Ту дорӣ, аз онҳо Мананд ва ба василаи онҳо Ман шӯҳрату ҷалол ёфтам. ¹¹Ман дигар дар ин ҷаҳон нестам, балки пеши

Ту меравам, вале онхо дар ин чаҳон мемонанд. Эй Падари Муқаддас, бо қудрати номи худ, ки Ту ба Ман додаӣ, онҳоро муҳофизат бикун, то онҳо як бошанд, чунон ки Ману Ту бо ҳам як ҳастем. ¹²То вақте ки Ман бо онҳо будам, онҳоро бо қудрати номи ту, ки ба Ман бахшидаӣ, муҳофизат ва ниғаҳбонӣ кардам. Аз онҳо касе ҳам ҳалок нашуд, ғайр аз як нафар, ки бояд ҳалок мешуд, то гуфтаҳои навиштаҷот ба амал оянд. ¹³Вале акнун Ман назди Ту меравам ва ин чизҳоро ханӯз ки дар ин чаҳон ҳастам, мегӯям, то шодии Ман дар онҳо пурра шавад. ¹⁴Ман каломи Туро ба онҳо расондам ва чаҳон аз онҳо нафрат кард, чунки онҳо аз ин чаҳон нестанд, ҳамон тавр ки Ман ҳам аз ин чаҳон нестам. ¹⁵Ман талаб намекунам, ки Ту онҳоро аз чаҳон бибарӣ, аммо мехоҳам, ки онҳоро аз иблис муҳофизат намоӣ. ¹⁶Онҳо аз ин чаҳон нестанд, чунон ки Ман ҳам аз ин чаҳон нестам. ¹⁷Тавассути ростӣ онҳоро барои худ ҷудо кун; каломи Ту ростӣ аст. ¹⁸Чунон ки Ту Маро ба чаҳон фиристодаӣ, ҳамин тавр Ман ҳам онҳоро ба чаҳон фиристодам. ¹⁹Ман ба хоҳири онҳо худро ба Ту бахшидам, то ки онҳо низ ба тавассути ростӣ худро ба Ту бахшида тавонанд.

²⁰Ман на фақат барои онҳо дуо мекунам, балки барои касоне ҳам, ки ба воситаи суханони онҳо ба Ман имон меоваранд. ²¹Бигзор ҳамаи онҳо як шаванд. Бигзор, чӣ тавре ки ту, Падар, дар Ман ҳастӣ ва Ман дар Ту ҳастам, онҳо низ дар мо бошанд, то чаҳон имон оварад, ки Маро Ту фиристодаӣ. ²²Ман ба онҳо ҳамон шӯҳрату ҷалолеро додаам, ки Ту ба Ман додаӣ, то онҳо як бошанд, чунон ки Ману Ту як ҳастем. ²³Ман дар онҳо ҳастам ва Ту дар Ман ҳастӣ, то онҳо дар ягонагии комил бошанду чаҳон бидонад, ки Ту Маро фиристодаӣ ва онҳоро ҳамон тарз дӯст медорӣ, ки Маро дӯст медорӣ.

²⁴Эй Падар, мехоҳам, онҳое ҳам, ки Ту ба Ман бахшидаӣ, ҳамроҳи Ман дар он ҷое бошанд, ки Ман

мешавам ва он шӯхрату чалолеро бубинанд, ки Ту ба Ман додай, зеро Ту Маро пеш аз офариниши олам дӯст дошта будӣ. ²⁵Эй Падари одил, чаҳон Туро нашинохт, вале Ман Туро мешиносам ва онҳо медонанд, ки Ту Маро фиристодай. ²⁶Ман ба онҳо Туро ошкор кардам ва боз ҳам ошкор мекунам, то он мухаббате, ки Ту нисбат ба Ман дорӣ, дар онҳо низ бошад ва Ман ҳам дар онҳо бошам».

Дастгир шудани Исо

18 Пас аз ин суханон Исо ҳамроҳи шогирдонаш баромада, ба канори дигари водии Қидрун гузашт. Дар он ҷо боғе буд ва Исо бо шогирдонаш ба он боғ даромад. ²Яхудо, ки ба Исо хиёнат кард, низ он ҷоро медонист, чунки Исо ва шогирдонаш бисёр вақт дар он ҷо чамъ меомаданд. ³Инак, Яхудо дастаи аскарони румӣ ва посбонони Хонаи Худоро, ки аз тарафи сардорони рӯҳонӣ ва фарисиён фиристода шуданд, бо худ ба он ҷо овард. Онҳо ҳама мусаллаҳ буданд ва дар даст фонусу машғал бардошта меомаданд.

⁴Исо медонист, ки бо Ӯ чӣ ходиса рӯй медиҳад, бинобар ин ба пеши онҳо баромада, пурсид: «Шумо киро ҷустуҷӯ мекунед?» ⁵Онҳо ҷавоб доданд: «Исои Носириро». «Ин Манам», — ҷавоб дод Исо. Яхудо, ки ба Исо хиёнат кард, низ ҳамроҳи онҳо буд. ⁶Ҳамин ки Исо «Ин Манам» гуфт, онҳо ақибнокӣ рафта, ба замин афтоданд. ⁷Исо боз аз онҳо пурсид: «Шумо киро ҷустуҷӯ мекунед?» «Исои Носириро», — гуфтанд онҳо. ⁸«Ман ба шумо гуфтам, ки ин Ман ҳастам. Агар барои шумо Ман лозим бошам, пас монед, ки ин одамон раванд». ⁹Ӯ барои он ин тавр гуфт, то суханони «Аз он касоне, ки Ту ба Ман бахшидӣ, касеро аз даст надодам» гуфтааш иҷро шаванд.

¹⁰Шимъӯни Петрус, ки шамшер дошт, онро аз ғилоф кашида, ғуломи сарвари рӯҳониёнро заду ғӯши ростии ӯро бурида партофт. Он ғулом Малхус ном

дошт. ¹¹ Исо ба Петрус гуфт, ки шамшерашро ба ғилофаш андозад. Инчунин илова кард: «Наход, ки аз косаи азобе, ки Падарам барои Ман додааст, нанӯшам?»

¹² Он гоҳ дастаи аскарони румӣ бо фармондеҳи худ ва посбонони яҳудӣ Исоро дастгир карда бастанд. ¹³ Аввал Ӯро назди Ҳонон, падарарӯси Қаёфо бурданд, ки ҳамон сол сарвари рӯҳониён буд. ¹⁴ Қаёфо ин ҳамон шахсе буд, ки ба ҳукуматдорони яҳудӣ маслиҳат дод, ки агар ба ҷои тамоми мардум як нафар бимирад, беҳтар аст.

Исоро инкор кардани Петрус

¹⁵ Шимбӯни Петрус ва як шогирди дигари Исо аз паси Ӯ рафтанд. Он шогирд бо сарвари рӯҳониён ошноӣ дошт, бинобар ин ҳамроҳи Исо ба ҳавлии сарвари рӯҳониён даромад. ¹⁶ Вале Петрус дар беруни хавлӣ, дар назди дарвоза истод. Пас он шогирде, ки бо сарвари рӯҳониён ошноӣ дошт, баромада, бо зане, ки дарвозабон буд, гуфтгӯ карда, Петрусро ба хавлӣ даровард. ¹⁷ Зани дарвозабон ба Петрус гуфт: «Оё ту аз шогирдонии он кас нестӣ?» «Не, нестам», — ҷавоб дод Петрус.

¹⁸ Азбаски ҳаво хунук буд, хизматгорон ва посбонон гулхан даргиронда, дар гирди он худро гарм мекарданд. Петрус низ дар паҳлӯи онҳо истода, худро гарм мекард.

Исоро пурсуҷӯ кардани сарвари рӯҳониён

¹⁹ Сарвари рӯҳониён аз Исо дар бораи шогирдон ва таълимоти Ӯ пурсуҷӯ кард. ²⁰ Исо дар ҷавоб гуфт: «Ман дар пеши хама ошкоро сухан гуфтаам. Ман доимо дар ибодатхонаҳо ва дар Ҳонаи Худо, ки хамаи мардум ҷамъ мешаванд, таълим меодам ва пинҳонӣ чизе нагуфтаам. ²¹ Пас, чаро шумо аз Ман мепурсед? Аз шунавандагон бипурсед, ки Ман дар бораи ҷӣ ба онҳо гуфтаам. Онҳо медонанд, ки Ман ҷӣ гуфтаам». ²² Ҳангоме ки Ӯ ин суханонро гуфт, яке аз посбонони

дар пахлӯяш истода Исоро торсакӣ зада, гуфт: «Ту чӣ тавр ба сарвари рӯҳониён гап гардонда метавонӣ?»²³ «Агар чизе нодуруст гуфта бошам, бигӯ, ки хатой Ман дар чист, — ҷавоб дод Исо. — Вале агар дуруст гуфта бошам, ҷаро Маро мезанӣ?»

²⁴ Он гоҳ Ҳонон Исои дастбастаро ба назди Қаёфои сарвари рӯҳониён фиристод.

Бори дигар Исоро инкор кардани Петрус

²⁵ Шимбӯни Петрус бошад, дар ҷои пештарааш истода, худро гарм мекард. Аз ӯ пурсиданд: «Магар ту ҳам аз шогирдони Ӯ нестӣ?» Вале Петрус инро инкор карда, «не» ҷавоб дод. ²⁶ «Магар туро дар боғ бо Ӯ надида будам?» — гуфт яке аз хизматгори сарвари рӯҳониён, хеши ҳамон касе, ки гӯшашро Петрус бурида буд. ²⁷ Петрус боз инкор кард. Ҳамон лаҳза хурӯс ҷеғ зад.

Исо дар назди Пилотус

²⁸ Пагоҳии барвақт Исоро аз назди Қаёфо ба қасри ҳокими румӣ бурданд. Онҳое, ки Ӯро оварданд, ба хотири он ки ҳаром нашаванду хӯроки иди Балогардонро хӯрда тавонанд, ба қаср надаромаданд. ²⁹ Пас, Пилотус ба назди онҳо баромада, гуфт: «Айби ин одам дар чист?» ³⁰ Онҳо ҷавоб доданд: «Агар Ӯ ҷинояткор намебуд, магар ба дасти шумо месупоридем?» ³¹ «Худатон Ӯро гирифта аз рӯи қонунатон ҳукм кунед», — гуфт ба онҳо Пилотус. «Ба мо раво нест, ки касеро ба қатл расонем», — ҷавоб доданд роҳбарони яҳудӣ. ³² (Ҳамаи ин барои он рӯй дод, то суханони Исо, ки дар бораи тарзи маргаш гуфта буд, иҷро шаванд).

³³ Пилотус ба қаср баргашт ва Исоро ҷеғ зада гуфт: «Оё Ту Шоҳи Яҳудиён ҳастӣ?» ³⁴ Исо дар ҷавоб гуфт: «Ту ин саволро аз худат мегӯӣ ё дигарон дар бораи Ман ба ту гуфтанд?» ³⁵ Пилотус ҷавоб дод: «Магар ман яҳудӣ ҳастам? Халқ ва сардорони рӯҳонии худат Туро дошта, ба дасти ман супориданд. Ту чӣ кор кардӣ?»

³⁶ Исо гуфт: «Подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон нест. Агар подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон мебуд, одамони зеридастам мечангиданд, то ки Ман ба дасти ҳукуматдорони яҳудӣ таслим наштавам. Не, подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон нест». ³⁷ «Пас, Ту Шоҳ ҳастӣ?» – пурсид аз Ҷ Пилотус. Исо ҷавоб дод: «Ту мегӯӣ, ки Ман подшоҳ ҳастам. Ман барои он таваллуд шуда ба ин ҷаҳон омадам, ки шоҳиди ростӣ бошам. Ҳар кӣ тарафдори ростӣ бошад, Маро гӯш мекунад». ³⁸ «Ростӣ чист?» – пурсид аз Ҷ Пилотус.

Ба марг ҳукм шудани Исо

Ин суҳанонро гуфта, Пилотус боз ба назди яҳудиён баромаду гуфт: «Ман дар Ҷ ҳеч айбери наёфтам. ³⁹ Лекин шумо як анъана доред, ки ҳар иди Балогардон ман бароятон як зиндониро озод мекунам. Меҳохед, ки бароятон Шоҳи Яҳудиёнро озод кунам?» ⁴⁰ «Не! – дод зада ҷавоб доданд онҳо. – Ба ҷои Ҷ Бараббосро озод кун!» Бараббос як марди роҳзан буд.

19 Он вақт Пилотус фармуд, ки Исоро бо камчин зананд. ² Сарбозон аз хор тоҷе бофта, бар сари Ҷ гузоштанд ва ба Ҷ ҷомаи бунафшранг пӯшонданд. ³ Онҳо ба пеши Ҷ омада, «Зинда бод Шоҳи Яҳудиён!» мегуфтанду Ҷро торсаки мезаданд. ⁴ Пилотус боз берун баромада, ба онҳо гуфт: «Акнун ман ин одамро пеши шумо меорам. Бидонед, ки ман дар Ҷ ҳеч айбе наёфтам». ⁵ Исо берун баромад ва дар сар тоҷи хордору дар тан ҷомаи бунафшранг дошт. Пилотус ба онҳо гуфт: «Ана ин одам!»

⁶ Сардорони рӯхонӣ ва посбонон Ҷро дида, фарёд карданд: «Ҷро ба салиб меҳкӯб кунед! Ҷро меҳкӯб кунед!» Пилотус ба онҳо гуфт: «Шумо худатон Ҷро гирифта, меҳкӯб кунед! Зеро ман дар Ҷ ҳеч айбе наёфтам». ⁷ Онҳо ба ӯ ҷавоб доданд: «Мо дар шариат қонун дорем, ки мувофиқи он Ҷ бояд бимирад, чунки худро Писари Худо эълон кардааст».

⁸Вакте Пилотус инро шунид, аз пештара зиёдтар тарсид. ⁹Ў боз ба дохили қаср баргашта, аз Исо пурсид: «Ту аз кучой?» Вале Исо ҷавобе надод. ¹⁰«Бо ман гап задан намехоҳӣ? — пурсид Пилотус. — Магар намедонӣ, ман қудрат дорам, ки Туро озод кунам ва қудрат дорам, ки Туро ба салиб мехкӯб кунонам?» ¹¹Исо ба ӯ ҷавоб дод: «Агар ба ту аз боло қудрат дода намешуд, ту бар Ман ҳеҷ қудрат дошта наметавонистӣ. Бинобар ин касе, ки Маро ба ту таслим кардааст, гуноҳи бузургтаре дорад».

¹²Аз ин лаҳза Пилотус кӯшиш кард, ки Ӯро озод кунад, вале мардум фарёд мекарданд: «Агар Ӯро озод кунӣ, ту дӯсти император нестӣ! Касе, ки худро подшоҳ эълон мекунад, вай душмани император аст!»

¹³Вакте ки Пилотус ин суханонро шунид, Исоро берун овард ва дар маҳале ба номи Сангфарш, ки ба забони ибронӣ онро «Ҷабто» мегуфтанд, ба курсии доварӣ нишаст. ¹⁴Арафаи иди Балогардон, қариби нисфирӯзӣ шуда буд. Пилотус ба мардум гуфт: «Ана Шоҳи шумо!» ¹⁵Онҳо фарёд зада гуфтанд: «Нест кун! Нест кун! Ӯро мехкӯб кун!» «Шумо мехоҳед, ки ман Шоҳи шуморо мехкӯб кунам?» — гуфт Пилотус. Сардорони рӯхонӣ ҷавоб доданд: «Мо ғайр аз император подшоҳи дигаре надорем!»

¹⁶Он гоҳ Пилотус Исоро барои мехкӯб кардан ба дасти онҳо супорид.

Мехкӯб шудани Исо

¹⁷Онҳо Исоро бурданд ва Ӯ то «Ҷои косахонаи сар», ки ба забони ибронӣ «Ҷолҷото» ном дошт, салиби худро бардошта, рафт. ¹⁸Дар он ҷо Ӯро ба салиб мехкӯб карданд ва ҳамроҳи Ӯ боз ду нафари дигарро дар салибҳо, яке аз тарафи чап ва дигаре аз тарафи рост, мехкӯб карданд ва Исо дар мобайни онҳо буд. ¹⁹Пилотус лавҳачаеро нависонда, ба салиб мехкӯб кунонд, ки дар он чунин навишта шуда буд: «Исои Носирӣ,

Шохи Яхудиён». ²⁰ Одамони зиёд ин навиштаро хонданд, чунки чое, ки Исо мехкӯб шуд, аз шаҳр дур набуд ва он суханон ба забонҳои ибронӣ, румӣ ва юнонӣ навишта шуда буданд.

²¹ Сардорони рӯхонии яхудиён ба Пилотус гуфтанд: «„Шохи Яхудиён” нанавис, балки бинавис, ки „Ин одам <Ман Шохи Яхудиён ҳастам> мегуфт”». ²² «Ҳар чӣ навиштаам, навиштам», — ҷавоб дод Пилотус.

²³ Баъд аз он ки сарбозон Исоро мехкӯб карданд, либоси Ӯро гирифта, аз рӯи шумораи сарбозон ба чор қисм тақсим карданд. Куртаи Ӯро ҳам гирифтанд; ин курта аз матои яклухт бофта шуда буд ва ҷои пайваст надошт. ²⁴ Онҳо ба якдигар гуфтанд: «Биёед, инро пора намекунему қуръа партофта мебинем, ки сохиби он кӣ мешавад».

Дар навиштаҷот омадааст: «Либоси Маро дар байни худ тақсим карданд ва бар куртаи Ман қуръа партофтанд». Барои иҷро шудани ин навиштаҷот ҳамаи ин ба амал омад. ²⁵ Чунин буд амали сарбозон.

Дар назди салиби Исо модар ва холааш, Маряи зани Келуп ва Маряи Мачдалия истода буданд. ²⁶ Исо модари худ ва дар канори Ӯ шогирди дӯстдоштаашро дида, ба модараш гуфт: «Модар, ана ин писари туст». ²⁷ Баъд ба он шогирд гуфт: «Ана, ин модари туст». Аз ҳамон вақт он шогирд модари Исоро ба хонаи худ бурд.

Марги Исо

²⁸ Исо донист, ки ҳама чиз иҷро шуд ва барои ба амал омадани пешгӯии навиштаҷот гуфт: «Ташна мондам!»

²⁹ Дар он ҷо як косаи пур аз сирко буд ва латтаеро гирифта, ба он сирко тар карданду ба нӯги ҷӯбе гузошта, ба лабони Ӯ наздик оварданд. ³⁰ Чун Исо сиркоро чашид, гуфт: «Иҷро шуд!» Баъд сар ҳам карда ҷон дод.

³¹ Он рӯзи тайёри ба рӯзи истироҳат буд ва сардорони яҳудӣ намехостанд, ки часади мехкӯбшудагон дар рӯзи истироҳат дар салиб бимонад, чунки он рӯзи истироҳат ба рӯзи иди бузург рост омада буд. Бинобар ин онҳо аз Пилотус дархост карданд, ки пойҳои мехкӯбшудагонро шикананду часади онҳоро аз салиб ба поён фароранд. ³² Сарбозон омада, аввал пойҳои мехкӯбшудаи якум ва баъд мехкӯбшудаи дуюмро шикастанд. ³³ Вале вақте ки ба Исо наздик омаданд, диданд, ки Ҷ мурдааст, бинобар ин пойҳои Ҷро нашикастанд. ³⁴ Яке аз сарбозон бо найза ба пахлӯи Ҷ зад ва ҳамон дам аз бадани Ҷ хун ва об чорӣ шуд.

³⁵ (Касе, ки тамоми ин ҳодисаҳоро дидааст, шаҳодат медиҳад, то шумо низ имон оваред. Шаҳодати ӯ рост аст ва ӯ медонад, ки ҳақиқатро мегӯяд). ³⁶ Ҷамаи ин барои он ба амал омад, ки гуфтаҳои навиштаҷот, ки «Ҳеч як устухони Ҷ шикаста нахоҳад шуд» иҷро шаванд. ³⁷ Боз дар дигар ҷои навиштаҷот гуфта шудааст, ки «Онҳо ба касе нигоҳ хоҳанд кард, ки Ҷро найза заданд».

Дафни Исо

³⁸ Баъд аз он Юсуфи аромотӣ, ки аз тарси роҳбарони яҳудӣ шогирди махфии Исо буд, аз Пилотус иҷозат хост, ки часади Исоро гирад. Пилотус иҷозат дод ва ӯ омада, часади Исоро гирифт. ³⁹ Никодимус, ки пештар шабона ба дидани Исо омада буд, низ омад ва қариб сию чор кило ширеши хушбӯӣ бо гиёҳи дорувор омехтаро бо худ овард. ⁴⁰ Онҳо аз рӯи расми яҳудиён часади Исоро гирифта, ба кафани бо ҳамон дорувории хушбӯӣ омехта печонданд. ⁴¹ Дар ҷои мехкӯбшудаи Исо боғе ва дар он боғ қабри наве буд, ки ханӯз касе дар он дафн нашуда буд. ⁴² Азбаски арафайи рӯзи истироҳати яҳудиён буд ва қабр ҳам наздик буд, Исоро дар он ҷо дафн карданд.

Зиндашавии Исо

20 Пагоҳии барвақти рӯзи якшанбе, ҳанӯз равшан нашуда, Маряи Мачдалиа ба сари қабр омад ва дид, ки санг аз даромадгоҳи он гирифта шудааст. ²Ў давида назди Шимъӯни Петрус ва шогирди дигар, ки Исо ўро дўст медошт, омада, ба онҳо гуфт: «Онҳо Худованди моро аз қабр бурдаанд ва мо намедонем, ки Ўро ба кучо гузоштаанд».

³Пас, Петрус ва он шогирди дигар ба тарафи қабр равона шуданд. ⁴Ҳардуи онҳо медавиданд, вале он шогирди дигар аз Петрус тезтар давида, аввалин шуда ба сари қабр расида омад. ⁵Ў ҳам шуда қафанро дид, вале ба даруни қабр надаромад. ⁶Аз паси ӯ Шимъӯни Петрус ҳам давида омад. Вай ба даруни қабр даромада, дид, ки қафан ҳаст ва ⁷матое, ки дар сари Исо буд, на бо қафан, балки дар каноре чудо печонда шудааст. ⁸Он гоҳ шогирди дигар ҳам, ки аввалин шуда ба сари қабр омада буд, ба қабр даромаду ҳамаи инро дида имон овард. ⁹Онҳо ҳанӯз суҳанони навиштаҷотро намефаҳмиданд, ки дар бораи Ў гуфта шуда буд, ки бояд баъд аз марг зинда шавад. ¹⁰Шогирдон ба хонашон баргаштанд.

Ба Маряи Мачдалиа зоҳир шудани Исо

¹¹Аммо Марям берун аз қабр истода гиря мекард. Ў гирякунон ҳам шуда ба даруни қабр нигоҳ кард ¹²ва ду фариштаи сафедпӯшро дид, ки дар ҷое, ки пештар Исо гузошта шуда буд, нишастаанд, яке аз тарафи сар ва дигаре аз тарафи пой. ¹³«Эй зан, чаро гиря мекуни?» — пурсиданд онҳо. Марям ба онҳо ҷавоб дод: «Худованди маро бурдаанд ва ман намедонам, ки Ўро дар кучо гузоштаанд».

¹⁴Инро гуфта, ӯ ба қафо рӯ гардонду дид, ки дар рӯ ба рӯи ӯ Исо истодааст. Вале ӯ надонист, ки ин Исо аст. ¹⁵Исо ба вай гуфт: «Эй зан, чаро гиря мекуни? Ту

киро мечӯй?» Марям Ёро боғбон фикр карда ба Ё гуфт: «Эй хоча, агар шумо Ёро бурда бошед, ба ман бигӯед, ки дар кучо гузоштаед, то Ёро гирифта барам». ¹⁶ «Эй Марям!» — гуфт Исо. Марям рӯ оварда, бо забони ибронӣ фарёд зад: «Эй Раббунӣ (ки маънояш «устод» аст)!» ¹⁷ Исо ба ӯ гуфт: «Ба Ман даст нарасон, ки ханӯз ба пеши Падар боло нарафтаам. Лекин назди бародаронам рафта гӯй, ки Ман назди Падари Ману шумо, ба назди Худои Ману шумо меравам». ¹⁸ Марями Мачдалия ба назди шогирдон омада, дар бораи Худовандро диданаш ба онҳо хабар дод. Инчунин суханони Исоро, ки ба ӯ гуфта буд, ба онҳо нақл кард.

Ба шогирдон зохир шудани Исо

¹⁹ Бегоҳии худи ҳамон рӯз, яъне рӯзи якшанбе, вақте ки шогирдон якҷоя чамъ шуда, аз тарси роҳбарони халқ дархоро маҳкам баста менишастанд, Исо омаду дар миёни онҳо истода гуфт: «Ба шумо оромӣ мецохам». ²⁰ Инро гуфта, дастҳо ва паҳлӯяшро ба онҳо нишон дод. Шогирдон аз дидани Худовандашон хурсанд шуданд. ²¹ «Ба шумо оромӣ мецохам! — такрор кард Исо. — Чунон ки Падар Маро фиристодааст, Ман низ шуморо мефиристам».

²² Баъд аз ин суханон Ё бар онҳо пуф карда, гуфт: «Рӯхи Мукадасро қабул кунед! ²³ Гуноҳи касонеро, ки бубахшед, ба онҳо бахшида мешавад ва онҳоеро, ки набахшед, гуноҳ дар гардани онҳо мемонад».

Исо ва Тумо

²⁴ Тумо, яке аз он дувоздаҳ шогирди Исо, ки боз Дугоник номида мешуд, хангоми омадани Исо дар он чо хамроҳи онҳо набуд. ²⁵ Шогирдони дигар ба ӯ гуфтанд: «Мо Худовандро дидем!» Вале ӯ ба онҳо ҷавоб дод: «То бо чашмони худам изҳои мецо дар дастони Ё набинам ва ангуштамро ба он нагузорам ва дастамро ба захи паҳлӯяш намонам, бовар намекунам!»

²⁶Баъд аз як ҳафта шогирдон боз чамъ омаданд ва Тумо ҳам ҳамроҳи онҳо буд. Дар баста буд, вале Исо омада, дар миёни онҳо истоду гуфт: «Ба шумо оромӣ меҳама!» ²⁷Баъд ба Тумо гуфт: «Ангуштатро ба ин ҷо гузору дастонамро бин ва дастатро ба захми пахлӯям гузор! Дигар шубҳа накуну бовар кун!» ²⁸Тумо ба Вай ҷавоб дод: «Эй Худованди ман, Худои ман!»

²⁹Он гоҳ Исо ба ӯ гуфт: «Магар аз сабаби он бовар мекунӣ, ки Маро мебинӣ? Вале хушбахтанд онҳое, ки Маро надида имон овардаанд.»

³⁰Исо дар хузури шогирдони худ бисёр мӯъҷизоти дигареро ҳам нишон дода буд, ки дар бораи онҳо дар ин китоб гуфта нашудааст. ³¹Вале ҳамаи ин барои он навишта шудааст, ки шумо ба Таъиншуда ва Писари Худо будани Исо имон овареду ба воситаи имон ба ӯ ҳаёти абадӣ ёбед.

Ба ҳафт шогирд зоҳир шудани Исо

21 Баъд аз ин Исо дар канори баҳри Табария бори дигар ба шогирдони худ зоҳир шуд. Зоҳир шудани ӯ ана ин тавр ба амал омад: ²Шимъӯни Петрус, Тумо, ки боз Дугоник номида мешуд, Натаноил, ки аз аҳли Қанои Чалил буд, ду писари Забдой ва ду шогирди дигари ӯ – ҳама дар як ҷо чамъ омада буданд. ³Шимъӯни Петрус ба онҳо гуфт: «Ман рафта, моҳӣ сайд мекунам». «Мо ҳам ҳамроҳи ту меравем», – гуфтанд дигарон.

Онҳо рафта ба қайқ савор шуданд, аммо он шаб чизе сайд накарданд.

⁴Вақти баромади офтоб Исо дар соҳил истода буд. Аммо шогирдон нафаҳмиданд, ки ин Исо аст. ⁵Исо аз онҳо пурсид: «Эй бародарон, ягон моҳӣ сайд кардед?» «Не», – ҷавоб доданд онҳо. ⁶Вай ба онҳо гуфт: «Тӯрро аз тарафи рости қайқ партоед ва моҳӣ медоред». Онҳо тӯр партофтанду аз сабаби зиёд будани моҳӣ онро ба қайқ кашида натавонианд. ⁷Он шогирде, ки Исо

ӯро дӯст медошт, ба Петрус «Ин Худованд аст!» гуфт. Вакте Шимъӯни Петрус шунид, ки ин Худованд аст, либосашро пӯшиду (чунки либосашро кашида буд) худро ба об партофт. ⁸Шогирдони дигар бо ڪаиќ ба тарафи сохил ҳаракат карда, тӯри пур аз мохиро аз паси худ кашида оварданд. Онҳо аз сохил на он қадар дур буданд, тахминан дар масофаи сад қадам.

⁹Вакте онҳо ба сохил расиданд, гулханеро диданд, ки рӯи он моҳӣ гузошта шудааст ва дар паҳлӯи он нон ҳам буд. ¹⁰Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Аз моҳиҳои сайд кардаатон биёред». ¹¹Шимъӯни Петрус ба ڪаиќ даромада, тӯри пур аз яксаду панҷоҳу се моҳии калонро аз об ба сохил кашид. Бо вучуди ин қадар зиёд будани моҳӣ тӯр қанда нашуд. ¹²Исо ба онҳо гуфт: «Биёед ва ноништа кунед». Аз шогирдон касе чуръат накард, ки «Ту кистӣ?» гуфта бипурсад, чунки онҳо фаҳмиданд, ки ин Худованд аст. ¹³Он гоҳ Исо пеш омада, нонро гирифтун дар байни онҳо тақсим кард, инчунин моҳи-хоро ҳам. ¹⁴Ин бори сеюм буд, ки Исо баъд аз зинда шуданаш худро ба шогирдон нишон дод.

Исо ва Петрус

¹⁵Баъд аз хӯрдани хӯрок Исо ба Шимъӯни Петрус гуфт: «Эй Шимъӯни писари Юҳанно, оё ту Маро аз онҳо бештар дӯст медорӣ?» «Оре, Худованд, Ту медонӣ, ки ман Туро дӯст медорам», — ҷавоб дод Петрус. «Барраҳои Маро ҷарон», — гуфт Исо. ¹⁶Бори дуюм Исо ба ӯ гуфт: «Эй Шимъӯни писари Юҳанно, ту Маро дӯст медорӣ?» «Бале, Худованд, Ту медонӣ, ки ман Туро дӯст медорам», — ҷавоб дод Петрус. «Гӯсфандони Маро саробонӣ кун», — гуфт Исо. ¹⁷Бори сеюм Исо ба ӯ гуфт: «Эй Шимъӯни писари Юҳанно, ту Маро дӯст медорӣ?» Петрус ғамгин шуд, ки Исо бори сеюм аз ӯ мепурсад, ки ӯро дӯст медорад ё не. «Худованд, ба Ту ҳама ҷиз маълум аст, — гуфт ӯ ба Исо. — Ту медонӣ, ки ман Туро дӯст медорам». Исо

ба \bar{u} гуфт: «Гӯсфандони Маро чарон. ¹⁸Ба ту рост мегӯям, вақте ки чавон будӣ, худат камарбандатро баста ба хар чое, ки мехостӣ, мерафтӣ, вале вақте ки пир мешавӣ, дастҳои худро дароз мекуни ва каси дигар камарбандатро баста ба чое, ки намехоҳӣ, туро мебарад».

¹⁹Бо ин суханон Исо ба Петрус фаҳмонд, ки бо кадом роҳ марги Петрус Худоро шӯхрату чалол хоҳад дод. Баъд ба Петрус гуфт: «Аз паси Ман биё».

Исо ва шогирди дӯстдоштааш

²⁰Петрус ба ақиб нигоҳ карда, шогирдеро дид, ки Исо \bar{u} ро дӯст медошт. \bar{U} аз паси онҳо меомад. Ин ҳамон шогирде буд, ки дар вақти шом хӯрдан ба Исо така карда пурсида буд: «Эй Худованд, кӣ ба Ту хиёнат мекунад?» ²¹Инак, Петрус \bar{u} ро дида, аз Исо пурсид: «Эй Худованд, бо \bar{u} чӣ мешавад?» ²²Исо ҷавоб дод: «Агар Ман хоҳам, ки \bar{u} то вақти бозгаштанам зинда монад, ба ту ин чӣ дахл дорад? Ту аз паси Ман биё!»

²³Бинобар ин дар байни имондорони Исо овозае пахн шуд, ки гӯё он шогирд намемирад. Аммо Исо ба \bar{u} нагуфт, ки \bar{u} намемирад. \bar{U} фақат гуфт, ки «Агар Ман хоҳам, ки \bar{u} то бозгаштанам зинда монад, ба ту ин чӣ дахл дорад?» ²⁴Ин ҳамон шогирдест, ки ҳамаи инро навиштааст ва дар бораи ин чизҳо шаҳодат медиҳад ва мо медонем, ки шаҳодати \bar{u} рост аст.

²⁵Инчунин Исо боз бисёр қорҳои дигарро ҳам кардааст. Агар ҳамаи онҳо навишта мешуданд, ба гумонам, дар тамоми олам барои ин миқдор китоб ҷой ёфт намешуд.